

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

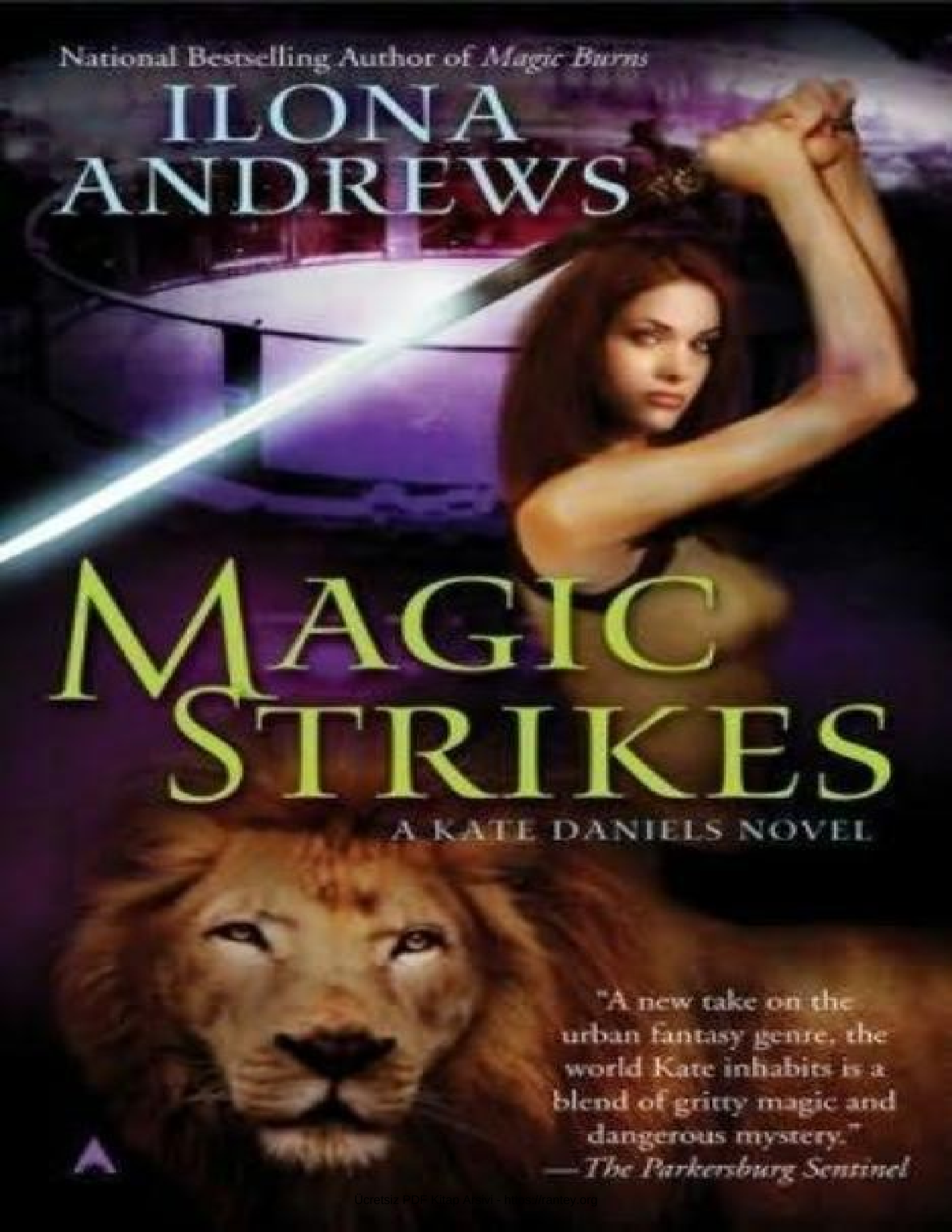
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

National Bestselling Author of *Magic Burns*

ILONA
ANDREWS

MAGIC STRIKES

A KATE DANIELS NOVEL

"A new take on the
urban fantasy genre, the
world Kate inhabits is a
blend of gritty magic and
dangerous mystery."

—*The Parkersburg Sentinel*

Sihirli Saldırılar

Ilona Andrews

İçindekiler Başlık

Sayfası

Telif Hakkı Sayfası

İthaf Teşekkür

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

EPILOG

ACE BOOKS'TAN EKİM 2009'DA ÇIKACAK

KATE DANIELS ROMANLARINA ÖVGÜ

Magic BURNES

"Carrie Vaughn ve Patricia Briggs hayranları bu hızlı tempolu, aksiyon dolu, sihirle, vampirlerle, canavarlarla ve geceleri ortaya çıkan şeylerle dolu şehir fantezisini çok beğenecekler."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Tüm sorunları, sırları ve hem savaşçı hem de büyü yetenekleriyle Kate harika bir kahraman, kalbi olan sert bir kız ve maceraları . . kesinlikle okumaya değer."-Locus

"[Magic Burns] beni tamamen kendine bağladı. Büyüleyici, zorlayıcı bir olay örgüsü, esprili, zeki bir kadın kahraman, şeytani bir kötü adam ve baştan sona zekice, alaycı bir mizahla bu hikayede her şey var."

-Fresh Fiction

"Şehir fantezisi türüne yeni bir bakış açısı getiren Kate'in yaşadığı dünya, cesur büyü ve tehlikeli gizemin bir karışımı."

-The Parkersburg Sentinel

"Kate'in yaydığı cinsel gerilim dişlerimi sıkmama neden oluyor."

-SFRevu

Sihirli Isırıklar

"Kendinizi muhteşem yeni bir şehir fantezisiyle ödüllendirin. Serinin bir sonraki kitabını ya da Ilona Andrews'un yazacağı diğer kitapları sabırsızlıkla bekliyorum."

-Patricia Briggs, New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarı

Bone Crossed

"Andrews'un keskin serisi benzer fantezilerden ayrı bir yerde duruyor.

. . karmaşık dünya kurgusu ve yetenekli karakterizasyonları sayesinde."-Library Journal

"Mükemmel bir tempoyla ilerleyen doğaüstü gizem, kara mizah ve -eğer kelime oyununu mazur görürseniz- biraz da ısrırganlık içeriyor."

-Rambles.net

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

SIHIR ISIRIR

SIHIR YAKAR

SIHIR VURUR

MAGIC STRIKES

ILONA ANDREWS

ACE BOOKS, NEW YORK

Anastasia ve Helen'e

TEŞEKKÜRLER

Editörüm Anne Sowards olmasaydı bu hikâyeyi anlatmak mümkün olmazdı. Tavsiyeleriniz, rehberliğiniz ve sonsuz sabrınız için her zaman olduğu gibi teşekkür ederim. Çok şanslıyım

Yardımlarınız ve dostluğunuz için çok teşekkür ederim.

Harika menajerim Nancy Yost'a, çalışmalarımın gayretli bir savunucusu olduğu ve bir azizin sabrına sahip olduğu ve beni defalarca kurtardığı için teşekkür ederim.

Ace'in editör asistanı Cam Dufty'ye sayısız ve bazen mantıksız yardım taleplerini karşıladığı için teşekkür ederiz.

Taslağın kitap haline gelmesini sağlayan yapım editörü Michelle Kasper ve yardımcı yapım editörü Andromeda Macri'ye çok teşekkür ederiz. Kapak tasarımcısı Annette Fiore DeFex ve sanatçı Chad Michael Ward'a muhteşem kapak için teşekkür ederiz.

Birçok kişi bu kitabı okudu ve kitap hakkında görüş bildirme nezaketini gösterdi. Bunlar Bianca Bradley, Brian Kell, Brooke Nelissen, Elizabeth Hull, Heather Fagan, Jeaniene Frost (beni bir grupta tehdit etti), Jennifer Lampe ve Jill Myles, Leslie Schlotman, Melissa Rian, Melissa Sawmiller , Meljean Brook, Reece Notley, Shannon Crowley, Stacy Cooper ve Vernieda Vergara (Dali'ye kızmayan). Çok teşekkür ederim çocuklar! Kitabı daha iyi hale getirdiniz.

Son olarak, okuyuculara teşekkür ederim! Her şeyi değerli kılıyorsunuz.

BÖLÜM 1

BAZI GÜNLER İŞİM DİĞERLERİNDEN DAHA ZORDU.

Elimle merdivene vurdum. "Gördünüz mü? Çok sağlam Bayan McSweeney. Artık aşağı inebilirsiniz."

Bayan McSweeney telefon direğinin tepesinden bana baktı, merdivenin ve benim güvenilirliğim konusunda bariz şüpheleri vardı. Zayıf, kuş kemikli, yetmiş yaşını geçmiş olmalıydı. Rüzgâr başının etrafındaki ince beyaz saçları karıştırdı ve geceliğini açarak bana görülmemesi gereken manzaralar sundu.

"Bayan McSweeney, keşke aşağı gelseniz."

Sırtını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. Yine mi? Yere oturdum ve ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım.

Feryat gecenin durgunluğunu bıçak gibi keskin bir şekilde kesiyordu. Apartmanların pencerelerini dövüyor, camlardan tiz bir uğultu çıkarıyordu. Sokağın aşağısında köpekler hep bir ağızdan uluyarak bu feryada doğal olmayan bir uyumla eşlik ettiler. Ağıt, bir çığ gibi büyüyerek, karmaşık, katmanlı korosundan başka bir şey duyamayana kadar yükseldi: bir kurdun yalnız uluması, bir kuşun çaresiz feryadı, bir çocuğun yürek burkan çığlığı. Sanki kalbi göğsünden sökölüyormuş gibi feryat ediyor, feryat ediyor ve beni umutsuzlukla dolduruyordu.

Sihirli dalga sona erdi. Bir an dünyayı doyurdu, Bayan McSweeney'nin çığlığına güç verdi ve sonra uyarı vermeden ortadan kayboldu, sörf onu yalamadan hemen önce kuma çizilen bir çizgi gibi gitti. Teknoloji kendini yeniden gösterdi. Direğin tepesinde asılı duran mavi fener, sihir yüklü hava etkisini kaybettikçe karardı. Apartmanın elektrik ışıkları yandı.

Buna Post-Shift rezonansı deniyordu: büyü dünyayı bir dalgaya boğuyor, karmaşık ve teknolojik her şeyi söndürüyor, araba motorlarını boğuyor, otomatik silahları bozuyor ve yüksek binaları aşındırıyordu. Büyücüler buz okları fırlattı, gökdelenler yıkıldı ve istenmeyenleri evimden uzak tutmak için koğuşlar alevlendi. Ve sonra, tıpkı bunun gibi, büyü kaybolur ve ardında canavarlar bıraktı. Kimse ne zaman tekrar ortaya çıkacağını tahmin edemezdi ve kimse bunu engelleyemezdi. Tek yapabileceğimiz büyü ve teknolojinin çılgın tarantellasıyla başa çıkmaktı. Bu yüzden kılıç taşırdım. Her zaman işe yarardı.

Çığlığın son yankıları tuğla duvarlardan sekti ve söndü.

Bayan McSweeney üzęün gözlerle bana baktı. Kendimi yerden kaldırdım ve ona el salladım. "Hemen döneceğim."

McSweeney ailesinin beş üyesinin karanlıkta çömeldiği dairenin karanlık girişine doğru koştum.

"Neden dışarı çıkıp bana yardım edemediğinizi tekrar söyler misiniz?" Orta yaşlı, kara gözlü, seyrelmiş kahverengi saçlı bir adam o l a n Robert McSweeney başını salladı. "Annem onun bir ölüm perisi olduğunu bilmediğimizi sanıyor. Bakın, Bayan Daniels, onu indirebilecek misiniz, i n d i r e m e y e c e k misiniz? Siz Tarikat'ın şövalyesisiniz, Tanrı aşkına."

Birincisi, ben bir şövalye değildim; sadece Merhametli Yardım Şövalyeleri Tarikatı için çalışıyordum. İkincisi, müzakere benim uzmanlık alanım değildi. Ben bir şeyleri öldürürdüm. Çabucak ve çok kan dökerek. İnkâr içindeki yaşlı ölüm perilerini telefon direklerinden indirmek pek sık yaptığım bir şey değildi.

"Aklınıza bana yardımcı olabilecek bir şey geliyor mu?"

Robert'ın karısı Melinda iç çekti. "Ben bilmiyorum. Yani, bunu hep gizli tutardı. Daha önce de feryat ettiğini duymuştuk ama bu konuda çok ketumdu. Bu onun için normal değil." Bir yaşlı siyah kadın içinde a mumu inmiş Merdivenden. "O kız Margie'yi daha indirmedim mi?"

"Üzerinde çalışıyorum," dedim ona.

"Ona söyle, yarın akşamki tombalayı kaçırmasa iyi olur."

"Teşekkürler."

Direğe doğru yöneldim. Bir yanımda Bayan McSweeney'e sempati duyuyordu. Vardiya sonrası Birleşik Devletler'deki yaşamı düzenleyen üç kolluk kuvveti - Askeri Doğaüstü Savunma Birimi ya da MSDU; Paranormal Aktivite Bölümü ya da PAD; ve şanlı işverenim Merhametli Yardım Şövalyeleri Tarikatı - hepsi de ölüm perilerinin zararsız olduğunu onaylamıştı. Henüz kimse onların feryatlarını herhangi bir ölüm ya da doğal afetle ilişkilendirememişti. Ancak folklor banshee'leri her türlü kötü şey için suçluyordu. Çığlıklarıyla insanları delirttikleri ve sadece bir bakışlarıyla çocukları öldürdükleri söylenirdi. Pek çok insan bir ölüm perisinin yanında yaşamaktan tedirgin olurdu ve Bayan McSweeney'nin kim olduğunu saklamak için neden bu kadar çaba sarf ettiğini anlayabiliyordum. Arkadaşlarının onu ya da ailesini dışlamasını istemiyordu.

Ne yazık ki, ne kadar iyi saklanırsanız saklanın, er ya da geç büyük sırrınız sizi arkadan ısırarak ve kendinizi bir telefon direğinin üzerinde, oraya neden ve nasıl gittiğinizden emin olmadan, mahalleli delici çılgınlığınızı duymamış gibi davranırken bulabilirsiniz.

Evet. Konuşmayı seven biriydim. Konu kimliğini gizlemek olduğunda, ben bir uzmandım. Kanlı bandajlarımı yaktım, böylece kimse beni kanımdaki büyüden tanıyamazdı. Gücümü sakladım. Arkadaş edinmemek için çok uğraştım ve çoğunlukla da başardım. Çünkü sırrım ortaya çıktığında, kendimi bir telefon direğinin tepesinde bulmayacaktım. Ölmüş olurdum ve tüm arkadaşlarım da benimle birlikte ölmüş olurdu.

Direğe yaklaştım ve Bayan McSweeney'e baktım. "Pekâlâ. Üç kadar sayacağım ve sonra aşağı ineceksin."

Başını iki yana salladı.

"Bayan McSweeney! Kendinizi rezil ediyorsunuz. Aileniz sizin için endişeleniyor ve yarın akşam tombalanız var. Bunu kaçırmak istemezsiniz, değil mi?"

Dudağını ısırdı.

"Bunu birlikte yapacağız." Merdivenden üç basamak yukarı çıktım. "Üç deyince. Bir, iki, üç, adım!"

Aşağı bir adım attım ve onun da aynısını yapmasını izledim. Teşekkürler, yukarıda her kimsen.

"Bir tane daha. Bir, iki, üç, adım."

Bir adım daha attık ve sonra o tek başına bir adım attı. Yere atladım. "İşte bu kadar."

Bayan McSweeney durakladı. Olamaz.

Hüzünlü gözleriyle bana baktı ve "Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Apartmanın pencerelerine baktım. Ölüler uyandıracak ve polis çağırmalarına neden olacak kadar yüksek sesle feryat etmişti. Ama günümüzde ve bu çağda insanlar bir araya geliyordu. Kimse teknolojiye ya da büyüye güvenemezdi, sadece aile ve komşulara güvenebilirdi. Ne kadar saçma görünürse görünsün, onun sırrını saklamaya istekliydiler ve ben de öyleydim.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz verdim.

İki dakika sonra, o dairesine doğru gidiyordu ve ben merdivenle boğuşuyor, onu kapıcının benim için aldığı merdivenin altındaki boşluğa geri sığdırmaya çalışıyordum.

Günüm saat beşte, Tarikatın Atlanta şubesinin koridorunda koşan ve kedi başlı bir ejderhanın Yeni Umut Okuluna girdiğini ve çocukları yutmak üzere olduğunu haykıran çılgın bir adamla başladı. Ejderhanın küçük bir tatzelwurm olduğu ortaya çıktı ve ne yazık ki kafasını kesmeden onu zapt edemedim. Bugün ilk kez üzerime kan sıçramıştı.

Sonra Mauro'nun Buckhead'deki One Atlantic Center'ın kalıntılarındaki yapay bir göletten iki başlı bir tatlı su yılanını çıkarmasına yardım etmek zorunda kaldım. Gün oradan sonra yokuş aşağı gitti. Saat gece yarısını geçmişti. Kirliydim, yorgundum, açtım, dört farklı türde kana bulanmıştım ve eve gitmek istiyordum. Ayrıca botlarım kokuyordu çünkü yılan ayaklarıma yarısı yenmiş bir kedi cesedi kusmuştu.

Sonunda merdiveni yerine yerleştirmeyi başardım ve dişi katırım Marigold'un tam da bu amaçla orada kurulmuş metal bir askıya bağlı olduğu otoparka gitmek üzere apartmandan ayrıldım. Kışına yeşil boyayla çizilmiş yarım kalmış bir gamalı haç gördüğümde ona on adım kadar yaklaşmıştım. Boya çubuğu yerde kırık bir şekilde duruyordu. Ayrıca biraz kan ve dişe benzeyen bir şey vardı. Daha yakından baktım. Evet, kesinlikle bir dişti.

"Bir macera yaşadık, değil mi?"

Marigold bir şey söylemedi ama tecrübelerime dayanarak ona arkadan yaklaşmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Bir katır gibi tekmeliyordu, muhtemelen öyle olduğu için.

Eğer diğer poposundaki Tarikat damgası olmasaydı, Marigold bu gece çalınmış olabilirdi. Neyse ki, Tarikat'ın şövalyelerinin hırsızları sihirli bir şekilde takip etmek ve üzerlerine bir ton tuğla gibi çökmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Onu çözdüm, bindim ve geceye göğüs gerdik.

Genelde teknoloji ve büyü en az iki günde bir, genellikle de bundan daha sık yer değiştirirdi. Ancak iki ay önce bir işaret fişegi ile vurulduk, öyle güçlü bir dalga ki, şehri sihirli bir tsunami gibi boğdu ve imkansız şeyleri gerçeğe dönüştürdü. Üç gün boyunca iblisler ve tanrılar sokaklarda dolaştı ve insan canavarlar kendilerini kontrol etmekte büyük zorluk çekti. Ben parlamayı savaş alanında geçirmiş, bir avuç şekil değiştirenin şeytani bir sürüyü katletmesine yardım etmiştim.

Her yönüyle destansı bir olay olmuştu. Hâlâ canlı rüyalar görüyorum, tam olarak kâbus sayılmaz ama kan, parıldayan bıçaklar ve ölümle ilgili sarhoş edici, gerçeküstü görüntüler. İşaret fişegi sönmüş, dünyanın kontrolü teknolojiye geçmişti. İki ay boyunca arabalar hiç durmadan çalıştı, elektrik karanlığı uzakta tuttu ve klima Ağustos ayını keyifli hale getirdi. Televizyonumuz bile vardı. Pazartesi gecesi Terminatör 2 adlı bir film gösterdiler ve her zaman daha kötüsünün olabileceğini vurguladılar.

Sonra, Çarşamba günü öğlen saatlerinde, sihir vurdu ve Atlanta cehenneme döndü.

İnsanlar büyü'nün geri gelmeyeceğini düşünerek kendilerini mi kandırmışlardı yoksa hazırlıksız mı yakalanmışlardı emin değildim ama Tarikata başladığımdan beri hiç bu kadar çok yardım çağrısı almamıştık. Benim de çalıştığım Paralı Askerler Loncası'nın aksine, Merhametli Yardım Şövalyeleri Tarikatı'nın şövalyeleri ödeme gücü ne olursa olsun herkese yardım ederdi. Sadece karşılayabileceğiniz kadar ücret alırlar ve çoğu zaman hiçbir şey almazlardı. Yalvarışlarla dolup taşıyorduk. Çarşamba gecesi dört saat uyuyabildim ve sonra tekrar çalışmaya başladım. Teknik olarak bugün Cuma'ydı ve ben sıcak duş, yemek ve yumuşak çarşafarla ilgili sürekli fanteziler kuruyordum. Birkaç gün önce elmalı turta yapmıştım ve bu akşam için hâlâ bir dilim kalmıştı.

"Kate?" Maxine'in sert sesi kafamın içinde yankılandı, uzak ama netti.

Atlamadım. Son kırk sekiz saatlik maratondan sonra, Tarikat'ın telepatik sekreterini kafamın içinde duymak gayet normal görünüyordu. Üzücü ama gerçek.

"Üzgünüm canım, ama turtanın beklemesi gerekebilir."

Yeni olan başka ne vardı? Maxine düşünceleri bilerek okumazdı, ama bir şeye yeterince konsantre olursam, bir ipucu yakalamadan edemezdi.

"Bir sivil tarafından aranan yeşil bir yedili var."

Ölü şekil değiştiren. Şekil değiştirenlerle ilgili her şey bana aitti. Şekil değiştirenler yabancılara güvenmezdi ve ben de Tarikat'ın Atlanta şubesinde Sürü Dostu statüsüne sahip tek çalışandım. "Hoşlanmak" göreceli bir terim. Çoğunlukla statüm, şekil değiştirenlerin beni öldürmeye karar vermeden önce birkaç kelime söylememe izin verebilecekleri anlamına geliyordu. Paranoyaklığı yeni bir seviyeye taşdılar.

"Nerede o?"

"Ponce de Leon ve Dead Cat'in köşesi."

Katırla yirmi dakika. Büyük ihtimalle sürü ölümün gerçekleştiğini zaten biliyordu. Hırlayarak ve yetki talep ederek olay yerinin her yerinde olacaktı. Ugh. Marigold'u döndürdüm ve kuzeye yöneldim. "Ben hallederim."

MARIGOLD YAVAŞ AMA KARARLI BİR ŞEKİLDE SOKAKLARI AŞTI,

ve görünüşe göre yorulmak bilmiyordu. Pürüzlü ufuk çizgisi yanımdan sürünerek geçti, bir zamanların görkemli binaları ufalanan kabuklara dönüşmüştü. Sanki sihir Atlanta'ya bir kibrit çakmış ama kavrulan şehir yanıp kül olmaya fırsat bulamadan alevleri söndürmüştü gibiydi.

Orada burada rastgele noktasal elektrik ışıkları karanlığı deliyordu. Ponce apartmanlarındaki Alexander'dan, kızarmış et kokusuyla baharatlanmış bir kömür dumanı kokusu yayılıyordu. Birileri gece yarısı yemeği pişiriyordu. Sokaklar ıssızdı. Azıcık akıllı olan çoğu insan gece dışarıda kalmaması gerektiğini bilirdi.

Bir kurdun tiz uluması şehrin içinde yuvarlanarak omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Onu neredeyse yıkılmış bir gökdelenin beton kaburgası üzerinde dururken hayal edebiliyordum, soluk kürkü ay ışığında gümüş rengine bürünmüştü, melankolik bir özlem ve kanlı bir av vaadiyle renklendirilmiş kusursuz bir şarkı söylerken tüylü boğazını ortaya çıkarmak için başını kaldırmıştı.

Ara sokaktan zayıf bir gölge sıçradı, onu bir diğeri izledi. Bir deri bir kemik kalmış, tüysüz, dört ayak üzerinde sarsak, koordinasyonsuz bir yürüyüşle önümden geçtiler ve durdular. Bir zamanlar insandılar ama ikisi de on yıldan fazla bir süredir ölüydü. Vücutlarında ne yağ ne de yumuşaklık kalmıştı. Et yoktu, sadece kalın derinin altında çelik gibi kaslar vardı. Sinsice dolaşan iki vampir. Ve kendi bölgelerinin dışındaydılar.

"Kimlik," dedim. Çoğu navigasyon görevlisi, tıpkı Atlanta'daki her Tarikat üyesini tanıdıkları gibi beni de simaen tanırdı.

Öndeki kan emici çenesini açtı ve navigatörün sesi hafifçe çarpıtılmış olarak çıktı. "Journeyman Rodriguez, Journeyman Salvo."

"Efendin mi?"

"Rowena."

Tüm Ölülerin Efendileri arasında Rowena'dan en az nefret eden bendim. "Kumarhaneden çok uzaktasın."

"Biz ..."

İkinci kan emici ağzını açtı ve siyah çenesine karşı hafif dişlerini gösterdi. "Her şeyi berbat etti ve bizi Warren'da kaybettirdi."

"Haritayı takip ettim."

İkinci kan emici pençeli parmağını gökyüzüne doğru uzattı. "Eğer yönünü bulamıyorsan harita bir işe yaramaz. Ay kuzeyden doğmaz, seni moron."

İki aptal. Vampirlerden yükselen kan açlığını hissetmesem komik olurdu. Eğer bu iki mankafa bir an için kontrollerini kaybetselerdi, kan emiciler beni parçalardı.

"Devam et," dedim ve Marigold'u dürttüm.

Vampirler havalandı, kalfalar ise muhtemelen Casino'nun derinliklerinde bir yerlerde tartışıyorlardı. Immortuus patojeni kurbanlarının benliklerini yok ediyordu. Duygusuz vampirler sadece kana olan açlıklarına itaat ediyor, nabızı atan her şeyi katlediyorlardı. Vampirik bir zihnin boşluğu, onu Ölülerin Efendileri olan büyücüler için mükemmel bir araç haline getiriyordu. Ustaların çoğu İnsanlara hizmet ediyordu. Kısmen tarikat, kısmen araştırma enstitüsü, kısmen şirket, hepsi de kustumuk uyandıran Halk, kendilerini yaşayan ölülerin incelenmesine ve bakımına adanmıştı. Tarikat gibi onların da çoğu büyük şehirde şubeleri vardı. Burada, Atlanta'da, Casino'da inlerini kurdular.

Atlanta'nın güç simsarları arasında İnsanlar oldukça üst sıralardaydı. Yıkım potansiyeli açısından onlarla sadece Sürü boy ölçüşebilirdi. İnsanlar, günümüzde kendisine Roland demeyi tercih eden gizemli ve efsanevi bir figür tarafından yönetiliyordu. Roland muazzam bir güce sahipti. Aynı zamanda hayatım boyunca öldürmek için eğittiğim adamdı. Eski kaldırımdaki büyük bir çukurun etrafından dolaştım, Ölü Kedi'ye döndüm ve kırık bir sokak lambasının altındaki suç mahallini gördüm. Polisler ve tanıklar görünürde yoktu. Puslu ay ışığı yedi şekil değiştirenin cesetleri üzerinde süzülüyordu. Hiçbiri ölmemişti.

Hayvan formundaki iki kurt adam, Ölü Kedi Sokağı'nın dar ağzından dikkatlice genişleyen daireler çizerek etrafı koku almak için taradı. Hayvan formundaki çoğu şekil değiştiren, hayvan muadillerinden daha iriydi ve bunlar da bir istisna değildi: erkek bir Danua'dan daha uzun ve kalın, iri yarı, tüylü canavarlar. Onların önünden geçen insan formundaki iki meslektaşları, bir ceset torbasına şüpheli bir şekilde cesede benzeyen bir şey koyuyordu. Diğer üç kişi ise muhtemelen izleyicileri yoldan uzak tutmak için çevrede yürüyordu. Sanki ikinci kez bakmak için oyalanacak kadar aptal biri varmış gibi.

Yaklaştığımda her şey durdu. Yedi çift parlayan göz bana bakıyordu: dördü yeşil, üçü sarı. Parıltıya bakılırsa, şekil değiştiren mürettebat ölmek üzereydi.

Kürklü. İçlerinden biri ölmüştü ve kan istiyorlardı. Ses tonumu hafif tuttum. "Siz hiç Noel ışıkları ekibi olarak işe girmeyi düşündünüz mü? Bir servet kazanırsınız." En yakın şekil değiştiren bana doğru koştu. Kaslı ama fit, kırklı yaşlarının başındaydı. Yüzünde Sürü'nün yabancılara sunduğu alametifarikası olan ifade vardı: Cebelitarık kayası gibi kibar ve sert. "İyi akşamlar hanımefendi. Bu Sürü tarafından yürütülen özel bir soruşturma. Lütfen yolunuza devam etmenizi istemek zorundayım." Hanımefendi . . . Oy. Gömleğimin içine uzandım, boynumdaki kordonda taşıdığım şeffaf plastik cüzdanı çıkardım ve ona uzattım. Üzerinde büyümlü gümüşten küçük bir kare bulunan kimliğime baktı ve "Sipariş" diye seslendi.

Sokağın karşısında, karanlığın içinden bir adam belirdi. Bir an sadece binanın duvarında bir mürekkep havuzu gibi uzanan derin bir gece gölgesi vardı ve sonra orada durdu. Altı-iki boylarında, acı çikolata rengine bir teni vardı ve ödüllü bir dövüşçü gibi yapılıydı. Normalde siyah bir pelerin giyerdi ama bugün sadece siyah kot pantolon ve tişört giymişti. Bana doğru ilerlerken göğsünde ve kollarında kaslar oynayıyordu. Yüzü, kavgacı adaylarında tereddüt uyandırıyor. Yaşamak için kemik kırıyor gibi görünüyordu ve işini seviyordu.

"Merhaba Jim," dedim ses tonumu dostane tutarak. "Seninle burada tanışmak ne güzel."

Benimle konuşan şekil değiştiren kaçtı. Jim yaklaştı ve Marigold'un boynunu okşadı.

"Uzun bir gece mi?" diye sordu. Sesi melodik ve pürüzsüzdü. Hiç şarkı söylemezdi ama söyleyebileceğini bilirdiniz ve söylemeye karar verirse kadınlar kendilerini onun yoluna atardı.

"Öyle de diyebilirsiniz."

Jim, sadece Paralı Askerler Loncası için çalıştığım günlerdeki ortağımdı. Bazı paralı asker işleri daha fazlasını gerektiriyordu.

Jim ve ben onları birlikte ele aldık, çünkü başka biriyle çalışmayı midemiz kaldırmıyordu. Jim aynı zamanda kedi klanının alfası ve sürünün güvenlik şefiydi. Onu dövüşürken görmüştüm ve her gün öfkeli bir engerek yuvasıyla uğraşmayı tercih ederdim.

"Eve gitmelisin Kate." Gözlerinde soluk bir yeşil parıltı belirdi ve kayboldu, hayvani yanı bir an için yüzeye çıktı.

"Burada ne oldu?"

"Paket işi."

Soldaki kurt kısa bir çığlık attı. Dişi bir şekil değiştiren ona doğru koştu ve yerden bir şey aldı. Nesneyi bir torbaya doldurmadan önce bir anlığına görebildim. Dirseğinden kopmuş bir insan kolu, hâlâ bir kolun içindeydi. Az önce yeşil kod 7'den yeşil kod 10'a geçmiştik. Şekil değiştiren cinayeti. Kaza sonucu ölümler nadiren kopan uzuvların kavşağa saçılmasıyla sonuçlanırdı.

"Dediğim gibi, paket işi." Jim bana baktı. "Yasaları biliyorsun."

Yasa, şekil değiştirenlerin tıpkı bir Kızılderili kabilesi gibi kendi kendini yönetme yetkisine sahip bağımsız bir grup olduğunu söylüyordu. Kendi kanunlarını yapıyorlardı ve bu kanunlar şekil değiştirmeyenleri etkilemediği sürece onları uygulama hakları vardı. Eğer Sürü bu soruşturmada benim yardımımı istemiyorsa, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. "Tarikat'ın bir temsilcisi olarak Sürü'ye yardım teklif ediyorum."

"Sürü, Tarikat'ın yardım teklifini takdir ediyor. Şu andan itibaren reddediyoruz. Evine git Kate," diye tekrarladı Jim.

"Bitkin görünüyorsun."

Çevirisi: Kışt, cılız insan. Büyük, kudretli şekil değiştirenlerin senin aptal araştırma becerilerine ihtiyacı yok. "Bunu polislerle hallettin mi?"

Jim başını salladı.

İçimi çektim, Marigold'u geri döndürdüm ve eve doğru yola koyuldum. Birisi ölmüştü. Nedenini öğrenecek kişi ben olmayacaktım. Bu beni derin bir profesyonel düzeyde rahatsız etti. Jim'den başkası olsaydı, cesedi görmek için daha çok bastırırdım. Ama Jim hayır dediğinde ciddiydi. Benim zorlamam Sürü ile Tarikat arasındaki ilişkileri germekten başka bir işe yaramayacaktı. Jim işleri yarım yamalak yapmazdı, bu yüzden ekibi yetkin ve verimli olacaktı.

Yine de beni rahatsız etti.

Sabahları Paranormal Aktiviteler Bölümü'nü arar ve herhangi bir rapor olup olmadığını öğrenirdim. Paranormal polisler bana raporda ne olduğunu söylemezdi ama en azından Jim'in bir rapor hazırlayıp hazırlamadığını bilirdim. Jim'e güvenmediğimden değil, ama kontrol etmekten zarar gelmezdi.

BİR SAAT SONRA MARİGOLD'U KÜÇÜK BİR AHIRDA BIRAKTIM otoparka girdim ve merdivenlerden daireme çıktım. Burası bana, Tarikat'ta şövalye-diviner olarak görev yapmış olan vasim Greg'den miras kalmıştı. Altı ay önce ölmüştü. Onu o kadar çok özlemiştim ki canım yanıyordu.

Ön kapım eşi benzeri olmayan bir manzaraydı. İçeri girdim, kapıyı kilitledim, zararlı ayakkabılarımı çıkardım ve köşeye bıraktım. Onlarla daha sonra ilgilenecektim. Slayer'ı, yani kılıcımı sırtımda tutan deri kayışın kemerini çözdüm, kılıcı çıkardım ve yatağımın yanına koydum. Elmalı turta beni çağırıyordu. Kendimi mutfığa sürükledim, buzdolabını açtım ve boş bir turta tabağına baktım.

Turtayı yemiş miydim? Bitirdiğimi hatırlamıyorum. Yemiş olsaydım, boş tabağı buzdolabından çıkarmam gerekirdi.

Ön kapıda zorla girildiğine dair bir iz yoktu. Dairenin hızlı bir sayımını yaptım. Eksik bir şey yoktu. Yerinde olmayan hiçbir şey yoktu. Greg'in eserleri ve kitaplarıyla dolu kütüphanesi hiç bozulmamış görünüyordu.

Turtayı bitirmiş olmalıyım. Son kırk sekiz saatin çılgınlığını düşününce, muhtemelen unutmuşumdur. Evet,

Berbattı. Turta tabağını aldım, nefesimin altında küfürler mırıldanırken yıkadım ve ocağın altındaki yerine koydum. Turta yiyemezdim ama kimse beni duştan mahrum edemezdi. Giysilerimi çıkardım, banyoya giderken onları attım, duşa girdim ve dünyayı sıcak spreyci ve biberiye sabununa boğdum.

Telefon çaldığında saçımı yeni havlulamıştım.

Kapıyı tekmeleyerek açtım ve yatağımın yanındaki küçük komodinin üzerinde çalan telefona baktım. Telefon görüşmeleri yüzünden başıma hiç iyi bir şey gelmemişti. Diğer hatta her zaman ölmüş, ölmekte olan ya da bir başkasını öldüren biri olurdu.

Yüzük halkası.

Ring-ring-ring.

Yüzük mü?

İçimi çektim ve elime aldım. "Kate Daniels."

"Merhaba Kate," dedi tanıdık kadife bir ses. "Umarım seni uyandırmamışımdır."

Saiman. Konuşmak isteyeceğim son kişiydi. Saiman'ın ansiklopedik bir büyü bilgisi vardı. Aynı zamanda bir tür şekil değiştiriciydi. Paralı Askerler L o n c a s ı için tam zamanlı çalıştığım dönemde onun için bir iş yapmıştım ve beni eğlenceli bulmuştu. Onu eğlendirdiğim için, bana cezai bir indirimle büyü uzmanı olarak hizmet vermeyi teklif etti. Ne yazık ki, en son karşılaşmamız, Saiman'ın karda çıplak dans ettiği yüksek bir binanın tepesinde, parlamanın ortasındaydı. Bir insanda gördüğüm en büyük ereksiyonla. Beni o çatıdan da indirmek istemedi. Ondaki uzaklaşmak için atlamak zorunda kaldım.

Sesimi medeni tuttum. Kate Daniels, diplomasi ustası. "Sizinle konuşmak istemiyorum. Aslında, birlikteliğimizi sürdürmek de istemiyorum."

"Bu çok talihsiz bir durum. Ancak, elimde size ait olabilecek bir şey var ve bu eşyayı size iade etmek istiyorum."

Bu da ne böyle? "Bana postala."

"İsterdim ama onu bir zarfa sığdırmak zor olurdu." O mu? O iyi değildi.

"Konuşmayı reddediyor, ama belki onu size tarif edebilirim: on sekiz yaşlarında, esmer, kısa saçlı, tehditkâr kaşları çatık, iri kahverengi gözleri var. Yavru bir köpek gibi oldukça çekici. Retinasının arkasındaki tapedum lucidum'un ışığı yakalama şekline bakılırsa, o bir şekil değiştiren. Bir kurt olduğunu tahmin ediyorum. Son talihsiz karşılaşmamızda onu da yanında getirmiştin. Bu arada, bunun için gerçekten üzgünüm."

Derek. Bir zamanların genç kurt adam yardımcım. Saiman'ın dairesinde ne işi vardı?

"Telefonu ona doğru tut, lütfen." Sesimi eşit tuttum. "Derek, cevap ver ki blöf yapmadığını bileyim. Yaralandın mı?"

"Hayır." Derek'in sesi hırıltılarla doluydu. "Bunu ben halledebilirim. Buraya gelme. Burası güvenli değil."

Saiman, "Kafeste oturan kendisi olduğu halde senin iyiliğin için bu kadar kaygılanması dikkate değer," diye mırıldandı.

"Çok ilginç arkadaşlar ediniyorsun Kate."

"Saiman?"

"Evet?"

"Eğer ona zarar verirsen, dairende kokundan ağzı köpüren yirmi tane şekil değiştiren olur."

"Merak etmeyin. Sürünün gazabını üzerime çekmek gibi bir niyetim yok. Arkadaşınız zarar görmedi ve kontrol altında. Ancak gün doğumuna kadar gelip onu almazsanız onu yetkili makamlara teslim edeceğim."

"Orada olacağım."

Saiman'ın sesi hafif alaycı bir ton taşıyordu. "Bunu dört gözle bekliyorum."

BÖLÜM 2

SAAT 3:00'TE GELEBILDİM.

Saiman, Buckhead'de hâlâ ayakta duran tek yüksek binanın on beşinci katında bir süitte kalıyordu. Büyü yüksek binalardan nefret ederdi -büyü büyük ve teknolojik açıdan karmaşık olan her şeyden nefret ederdi, dönem dönem- ve onları sadece dört beş kat yüksekliğindeki beton ve çelik parçalarına kadar kemirirdi. Midtown boyunca, çoktan unutulmuş bir uygarlığın yıpranmış dikilitaşları gibi üzgün bir şekilde oraya buraya uzanıyorlardı.

Saiman'ın eskiden Lenox Pointe, şimdi ise Champion Heights olan ve sayamayacağım kadar çok kez tadilattan geçen binası, büyü'nün yüksek binayı dev bir kaya gibi göstermesini sağlayan karmaşık bir büyüyle korunuyordu. Büyü dalgaları sırasında, yüksek binanın bazı kısımları granit bir kayalık gibi görünüyordu. Flare sırasında, bazı kısımları granit kayalıktı. Ama bugün, sihrin etkisiyle, yüksek bir bina gibi görünüyordu.

Zaman kazanmak için benzinli Subaru'm Betsi'yi almıştım. Büyü daha yeni düşmüştü ve bu dalganın ne kadar zayıf olduğunu düşünürsek, teknoloji muhtemelen en az birkaç saat daha zirvede kalacaktı. Betsi'nin hırpalanmış, ezik karkasını, bir yıllık maaşımın iki katına mal olan kaygan araçların yanına park ettim ve çelik plakalar ve kurşun geçirmez camlarla zırhlanmış lobiye giden beton merdivenlerden yukarı çıktım.

Ayağım bir basamağın kenarına takıldı ve neredeyse dalıyordum. Harika. Saiman korkutucu derecede zeki ve gözlemciydi, bir düşman için her zaman kötü bir kombinasyon. Keskin olmam gerekiyordu. Oysa o kadar yorgundum ki gözlerimin açık kalması için kibrit çöpü gerekiyordu. Eğer hemen uyanmazsam, Derek geceyi bir acı denizinde yüzerek geçirebilirdi.

Bir şekil değiştiren ergenliğe ulaştığında, Loup ya da Code olabilirdi. Loup'a gitmek, kendini canavara teslim etmek ve cinayet, yamyamlık ve deliliğin engebeli tepesinden aşağı yuvarlanmak anlamına geliyordu, ta ki dibinde dişler, bıçaklar veya bir sürü gümüş mermiyle karşılaşana kadar. Kurallara uymak disiplin, sıkı şartlanma ve demir gibi bir irade anlamına geliyordu ve bu yaşam tarzına tabi olmak bir şekil değiştirenin insan toplumunda islev görebilmesinin tek

yoluydu. Kod'a girmek aynı zamanda

Hiyerarşinin mutlak olduğu, alfaların büyük bir güç ve ağır sorumluluk yüklendiği bir sürü.

Atlanta'nın sürüsü tartışmasız ülkenin en büyüğüdü. Sadece Alaska'nın Buz Hiddeti sayı bakımından ona rakipti. Atlanta şekil değiştirenleri çok dikkat çekerdi. Sürü sadakat, hesap verebilirlik, emir komuta zinciri ve onura çok önem verirdi. Sürü üyeleri toplumun onları canavar olarak algıladığını asla unutmadı ve gösterişsiz, yasalara uyan bir imaj çizmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Onaylanmamış suç faaliyetlerinin cezası ani ve acımasızdı.

Saiman'ın dairesine zorla girerken yakalanmak Derek'i kaynar suya atacaktı. Saiman'ın bağlantıları vardı ve eğer isterse çok fazla gürültü çıkarabilirdi. Sürü'nün büyük ve herkesin gözü önünde bir leke alma potansiyeli çok yüksekti. Sürü Konseyi olarak bilinen Sürü'nün alfaları, cinayeti öğrendikleri anda kıyameti koparacaklardı. Şu an onları daha fazla kızdırmak için iyi bir zaman değildi. Derek'i o daireden hızlı, sessiz ve en az telaşla çıkarmalıyım.

Lobiye ulaştım ve metal ızgaraya vurdum. İçeride bir muhafız, mermer zeminin ortasındaki güçlendirilmiş istasyonunun arkasından bana bir AK-47 doğrulttu. Ona adımla söyledim ve beni içeri aldı, bekleniyordum. Saiman ne kadar nazik.

Asansör beni on beşinci kata çıkardı ve yatağımdan daha kalın olabilecek bir halıyla kaplı lüks bir koridora fırlattı. Saiman'ın dairesine geçtim ve tam zili çalmak için uzandığımda kilit açıldı.

Kapı açıldı ve Saiman ortaya çıktı. Genellikle benim iyiliğim için giydiği nötr halini giymişti: beyaz eşofman giymiş, orta boylu ve hafif yapılı kel bir adam. Hafifçe bronzlaşmış yüzü simetrikti, hatta yakışıklıydı, ama herhangi bir tavırdan yoksundu. Onunla yüz yüze olmak, opak, hafif bir cama bakmaya benziyordu.

Yansıtıcı yüzey: Konuşma arkadaşlarının tavırlarını taklit etmekten hoşlanıyordu, bunun onları rahatsız ettiğini biliyordu.

Gözleri ise ifadesi ne kadar mülayimse o kadar dikkat çekiciydi: karanlık ve kıvrak bir zekâyla parlıyordu. Şu anda gözleri eğlenceyle parlıyordu. Sürdüğü sürece tadını çıkar, Saiman. Kılıcımı getirdim.

"Kate, seni görmek ne büyük bir zevk." Aynısını söyleyemem.

"Derek?" "Lütfen, içeri gel."

Daireye girdim; ultramodern çizgiler, kıvrımlar ve pelüş beyaz minderlerden oluşan, özenle tasarlanmış, tek renkli bir ortam. Uzak duvarda Derek'i barındıran loup kafesi bile sehpa ve lamba armatürlerinin parıldayan çelik ve camlarıyla uyumluydu.

Derek beni gördü. Kıpırdamadı, bir şey söylemedi ama bakışları bana sabitlendi ve gitmesine izin vermedi.

Kafese doğru yürüdüm ve ona baktım. Tek parçaydı. "Yaralandın mı?"

"Hayır. Gelmemeliydin. Bunu ben halledebilirim."

Belli ki resmin tamamını kaçıırıyordum. Her an ayağa fırlayabilir, gümüşün şekil değiştirenler için zehirli olmasına rağmen iki inçlik gümüş alaşımli çubukları birbirinden ayırabilir ve Saiman'ın kışını kahramanca tekmeleyebilirdi. Her an olabilir. Her an.

İç çektim. Kader, beni ergen aptalların cesaretinden kurtar.

"Kate, lütfen otur. İçecek bir şey ister misiniz?" Saiman bara doğru ilerledi.

"Su, lütfen."

Avcıyı sırtımdaki kılıfından çıkardım. Kılıç elektrik lambalarının ışığını yakaladı, soluk opak bıçağı uzun ve inceydi. Saiman bardan bana baktı. Kılıcımınla tanıştın mı, Saiman? Uğruna ölünecek bir şey.

Avcıyı sehpanın üzerine bıraktım, kanepede yerimi aldım ve Derek'i inceledim. On dokuz yaşındaki bu harika çocuk, uzun bacakları ve zayıf vücuduyla hâlâ biraz beceriksizdi.

birkaç yıl içinde dolacağına söz verdi. Kahverengi saçları koyu renkti, krom dokunuşları vardı ve çok kısa tutuyordu. Şu anda asık olan yüzü, ergenlik çağındaki kızların -ve muhtemelen bazı annelerin- onun varlığında erimesine neden olan türden taze, hülyalı bir güzelliğe sahipti. İlk tanıştığımızda güzeldi. Şimdi yavaş yavaş yakışıklı olmaya doğru ilerliyor ve bir kalp kırma şampiyonuna dönüşme vaadinde bulunuyordu. Özellikle gözleri dışı olan her şey için tehlike arz ediyordu: kocaman, karanlık ve yanaklarına gölge düşürecek kadar uzun kirpiklerle tanımlanmıştı.

Gün ışığına çıkabilmesi bile bir mucizeydi. Polislerin onu neden on sekiz yaş ve altındaki kadınlar arasında bayılma salgınına neden olduğu için tutuklamadıklarını hiç anlayamadım.

Saiman hareket eden her şeyi becerirdi. Derek'in görünüşüne bakılırsa, onu bir yatağa zincirlenmiş ya da daha kötü bir halde bulacağımdan korkuyordum. "Konuşmamızdan sonra genç arkadaşımızı nerede gördüğümü hatırladım." Saiman iki kristal bardak getirdi, kendisi için soluk altın rengi bir şarap ve benim için buzlu su. Suyu kontrol ettim. Ne beyaz bir toz, ne köpüren bir hap, ne de başka bariz bir ilaç belirtisi vardı. İçmek mi, içmemek mi? Asıl soru buydu.

Yudumladım. Eğer içine ilaç kattıysa, bayılmadan önce onu öldürebilirdim.

Saiman şarabının tadına baktı ve bana katlanmış bir gazete uzattı. Vardiyadan önce gazetelerin nesli tükenmek üzereydi, ama sihirli dalgalar interneti mahvetmiş ve haber sayfaları tüm eski ihtişamıyla geri dönmüştü. Bu gazetede yıkık bir duvarın ardındaki kırmızı tuğlalı, ürkütücü bir binanın fotoğrafı vardı. Kemiklerine çürümüş et parçaları yapışmış bir iskeletten biraz daha fazlası olan bir ejderha cesedi, arka planda ölü kadın cesetlerinin arasında çürüyordu. Manşette KIRMIZI SAKAT KATİL CANAVAR LORD TARAFLINDAN YAKALANDI yazıyordu. Benden hiç bahsetmiyordu. Tam da sevdiğim gibi.

İkinci bir resim, ilkinin altındaki makaleyi noktalıyordu: Sürünün doktoru Doolittle tarafından taşınan Derek. Stalker Derek'in bacaklarını kırmış ve kemiklerin iyileşmesini önlemek için onu zincire vurmuştu.

Saiman, "Sizinle olan ilişkisi nedeniyle Stalker tarafından hedef alınan çocuktu," dedi. "Seni korumak için kan yemini ettiğine inanıyorum."

Saiman'ın mükemmel kaynakları vardı ve bilgi için iyi para ödüyordu ama Sürü üyeleri yabancılarla konuşmazdı, nokta. Bu ilginç bilgiyi nasıl ele geçirdi?

"Yemin artık geçerli değil." Atlanta'nın Canavar Lordu, Sürünün Lideri ve Derek'in hayatını kelimenin tam anlamıyla pençelerinde tutan Yüce Pislik Curran, Stalker olayı sona erdiğinde Derek'i kan yemininden azat etmişti.

"Büyünün ilginç bir özelliği var Kate. Bir bağ oluştuğunda, her iki kişiyi de etkiler."

Newman'ın karşılıklı büyü teorisini herkes kadar iyi biliyordum. Saiman bilgi arıyordu. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için mutluydum. "Buraya eski bir kan yemininin yarattığı artık büyülü bir dürtüyle geldiğimi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. O benim sevgilim, gizli akrabam ya da Sürü için büyük önem taşıyan bir şekil değiştiren değil. Buradayım çünkü o bir dost. Eğer rollerimiz tersine dönseydi, sen şimdiye ölmüş olurdun ve o da beni o kafesten çıkarmak için sehpanı bir levye olarak kullanıyor olurdu."

Saiman'a en iyi versiyonum olan sert bir bakış attım. "Benim fazla arkadaşım yok Saiman. Eğer ona bir zarar gelirse, bunu kişisel olarak algılayacağım."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Saiman'ın sesinde sadece hafif bir merak vardı.

"Ben sadece oyun alanını belirliyorum. Eğer ona zarar verirsen, ben de sana zarar veririm ve sonuçlarını bir an bile düşünmem."

Saiman ciddiyetle başını salladı. "Lütfen emin olun, duygusal bağlılığınızı dikkate alacağım."

Yapacağından hiç şüphem yoktu. Saiman her şeyi göz önünde bulundururdu. Bilgi ticareti yapıyor, en yüksek teklifi verene satıyordu. Malını parça parça toplar, bireysel konuşmaların parçalanmış mozaiklerinden daha büyük bir resmi bir araya getirir ve hiçbir şeyi unutmazdı.

Saiman şarabını bıraktı ve ellerinin uzun parmaklarını tek bir yumruk haline getirdi. "Ancak arkadaşınız evime zorla girdi ve malımı çalmaya kalkıştı. Şiddet kapasitenize saygı duymakla birlikte, beni sebepsiz yere öldürmeyeceğinizden emin olduğumu belirtmek zorundayım. Size bir neden sunmaya niyetim yok ve bu nedenle müzakerelerimizde üstünlük bende."

Bu doğrudu. Eğer bu olay ortaya çıkarsa, Derek Curran'la uğraşmak zorunda kalacaktı. Canavar Lordu, sürüyü çelik elleri ve üç inçlik pençeleriyle yöneten kibirli, güçlü bir sonovabitchti. Curran ve ben gliserin ve nitrik asit kadar iyi karışırdık: bizi bir araya getirin, biraz sallayın ve patladığımızda güverteye çarpın. Ancak, pek çok hatasına rağmen, ki hepsini saymak için Saiman'ın el ve ayak parmaklarını ödünç almam gerekecek, Curran favorileri oynamazdı . Derek cezalandırılacaktı ve cezası çok ağır olacaktı.

Suyumu yudumladım. "Not edildi. Meraktan soruyorum, ne çalmaya çalıştı?"

Saiman yetenekli bir sihirbazın tereyağlı zarafetiyle havadan iki küçük dikdörtgen kağıt üretti. Sihir aşağıdaydı, bu yüzden el çabukluğu olmalıydı. Bu gerçeği ileride başvurmak üzere dosyaladım: Saiman'la asla kâğıt oynamayın.

"Bunları istedi." Saiman bana kâğıtları uzattı. Dokunmadan onlara baktım. Kan kırmızısıydılar.

Parşömen yüzeyinde ağır altın harflerle GECE OYUNLARI yazıyordu.

"Gece Yarısı Oyunları nedir?"

"Sadece davetlilerin katılabileceği doğaüstü bir turnuva." Vay be. "Anladığım kadarıyla turnuva yasadı." "

"Son derece. Buna ek olarak, Canavar Lordu'nun turnuvaya katılımı açıkça yasakladığına inanıyorum.

Sürü üyeleri."

Birincisi, Derek Saiman'ın dairesine zorla girdi. İkincisi, bunu çalma niyetiyle yaptı. Üçüncüsü, Sürü Yasası'nı doğrudan ihlal ederek yasadışı bir gladyatör turnuvasına bilet çalmaya çalıştı. Curran Derek'in derisini canlı canlı yüzerdi ve bu sadece lafın gelişi olmayabilirdi. Bu karmaşanın daha da kötüleşmesinin bir yolu var mıydı?

"Tamam. Bunu nasıl düzeltebiliriz?"

"Onu bırakmaya ve burada olduğunu unutmaya hazırım," dedi Saiman. "Yarın gece Oyunlarda bana eşlik etmen şartıyla."

Bu soruyu asla sorma.

"Hayır," dedi Derek.

Elimdeki ışıltılı kristal bardağı inceledim, zamana oynuyordum. Camın içine özenle kesilmiş büyük bir arma, bir yılan tarafından çevrelenmiş bir alev vardı. Elektrik lambasının ışığı kesilmiş deseni parlatıyor ve yılanın kristal pulları ateşli renklerle ışıldıyordu.

"Çok güzel,
değil mi?"

"Öyle."

"Riedel. Elle kesilmiş. Çok sınırlı bir seri, sadece iki tane yapıldı." "Neden şirketimi istiyorsunuz?"

"Sebeplerim iki yönlü: Birincisi, profesyonel görüşünüze ihtiyacım var. Kendimi bir savaş uzmanına ihtiyaç duyarken buluyorum."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Oyunlardaki takımlardan birini değerlendirmenizi istiyorum." Saiman küçük bir gülümsemeye izin verdi.

Tamam. Bunu yapabilirim. "Peki ya ikincisi?"

Saiman elindeki bardağı uzun bir süre inceledi ve masaya vurarak kırdı. Saf bir çınlamayla paramparça oldu ve halıya ışıltılı kristal parçalarından oluşan bir spreya yağdı. Kafesteki Derek hırladı.

Tüm bu dram karşısında gözlerimi devirme arzumu bastırdım ve kristalin sapına başımı salladım. "Eğer beni bununla kesmeyi planlıyorsan, hiç şansın yok. Bir şişe bu tür şeyler için çok daha iyi sonuç verir."

Saiman'ın gözlerinde sevinç parıldadı. "Hayır, aslında felsefi bir noktaya değinmeyi planlıyordum. Şu anda parmaklarınızın arasında tuttuğunuz bardak, kendi türünde var olan tek bardak. Bu en üst düzey lüks; onun gibi başka bir şey yok."

Bileğinin etrafındaki et şişmiş, erimiş balmumu gibi akıyordu. Midem guruldadı ve yana doğru sürünmeye çalıştı. İşte yine başlıyoruz. Büyüyü bir pil gibi depoluyordu ama teknolojinin şu anki kadar güçlü olmasıyla başkalaşım geçiremeyeceğini düşünmüştüm. Yaşa ve öğren.

Saiman'ın omuzları genişledi. Boynu, göğsü ve kalçaları kalınlaşarak eşofmanını zorladı. Ön kollarında gevrek kaslar görünüyordu. Yüzünün derisinin altındaki kemikler titredi ve neredeyse suyumu kusacaktım.

Bana yeni bir yüz baktı: yakışıklı, güçlü, duygulu, kare çeneli, belirgin elmacık kemikleri ve kırmızımsı kaşların altında kapüşonlu yeşil gözleri vardı. Kalın sarı saçları başından dökülerek parlak bir dalga halinde yeni irileşmiş omuzlarına dökülüyordu.

"Çoğu insan için ben nihai lüksüm," dedi.

Adam çöktü, inceldi, aktı, büküldü ama gözleri hiç değişmedi. O gözlere baktım, onları bir çapa olarak kullandım. Köşeleri çöktüğünde, irisleri karardığında ve kara kirpiklerinden kadife bir saçak onları kapladığında bile, onun Saiman olduğunu söyleyebiliyordum.

Şaşırtıcı güzellikteki Hispanik bir kadın, "Sunduğum şey seksten çok daha fazlası," dedi. "Dileklerin yerine getirilmesini öneriyorum. İstedğin her şeyi. İstedğin herhangi biri. Size fantezilerinizi verebilirim. Ve dahası, size yasak olanı verebilirim."

Yüzü tekrar değişti. Derek. Çok makul bir taklit, beni kötü bir ışıktaki kandırmaya yetecek kadar iyi. Ancak bedeni hâlâ kadındı. Yorulmaya başlamıştı. Bu gösteriyi yapabilmesi için benim gelişimi beklerken bir galon besin almış olmalıydı.

"Sana bir arkadaş verebilirim." Saiman-Derek sırtıttı. "Suçluluk duymadan. Kimsenin haberi olmaz. Resmettiğin tüm o gizli yüzler

kendini tatmin ederken? Onları sana bedenen verebilirim." Derek öylece bakakaldı, nutku tutulmuştu, yüzünde tam bir tiksinti ifadesi vardı.

"Bu gösterinin midemi bozmaktan başka bir amacı var mı?" Saiman içini çekti. "Teklif ettiğim her şeyi reddediyorsun Kate. Bu benim gururumu incitiyor."

Kollarımı kavuşturdum. "Reddediyorum çünkü ne şekilde giyinirsen giyin, onun sen olduğunu biliyorum. Ve beni gerçekten olduğum kişi olarak istemiyorsun. Beni istiyorsun çünkü ben hayır dedim."

Bunu düşündü. "Belki de. Ama gerçek şu ki, beni reddederek artık benim en büyük lüksüm oldun. Sahip olamayacağım tek şey. Beni görmeyeceksin. Telefonlarıma cevap vermiyorsun. Patlama sırasındaki davranışlarım için özür dileme girişimlerim cevapsız kaldı. Varlığını kabul etmeyen bir kadını baştan çıkarmak çok zordur. Bütün bir gece boyunca seninle baş başa kalmayı dört gözle bekliyorum."

"Lanet olası sapık." Derek sonunda durumu ifade etmek için yeterli sözcükleri buldu.

Saiman, "Ben kendim için 'cinsel sapkın' terimini tercih ediyorum," dedi. "Dışarı çıktığımda ..."

Elimi kaldırdım ve Derek'in Saiman'a uygulamak istediği çok acı verici ve son derece yasadışı şeylerle ilgili vaatlerini durdurdum. "Seninle oyunlara geleceğim." Bir tuvalet temizlemeyi tercih etsem bile. "Karşılığında, Derek'in dairene hiç girmediyini kabul edeceksin ve burada bulunduğu dair tüm kanıtları teslim edeceksin. Bir randevu planlamayın. Ne kur, ne baştan çıkarma, ne de seks olacak. Bu benim en iyi teklifim ve pazarlığa açık değil. Eğer kabul etmeyi seçerseniz, hala Tarikat'ın bir temsilcisi olduğumu ve son derece yasadışı bir etkinliğe katıldığımı unutmayın. Beni bu konuda bir şeyler yapmak zorunda hissedeceğim bir pozisyona sokmayın."

Saiman ayağa kalktı, laboratuvar olarak kullandığı odaya doğru yürüdü ve elinde Derek'i kafeste tüm ihtişamıyla gösteren bir yığın dijital çıktıyla döndü. Fotoğrafları bana uzattı, dijital kamerayı açtı ve hafıza kartını sildi.

Derek'in maskesi düştü ve maskesinin ardında suçluluk duygusunu gördüm. Güzeldi. Onu konuşturmak için bu suçluluk duygusundan yararlanmayı planlıyordum.

Saiman bir kumandayı kaldırdı, bir düğmeye bastı ve kafesin kapısı açıldı. Derek ayağa fırladı ve suç listesine cinayeti de ekleyemeden onunla Saiman'ın arasına girdim.

Saiman, "Seni saat onda dairenden alırım," dedi.

LOBİNİN CAM KAPILARI ARKAMIZDAN KAPANDI ve ben bir nefes verdi. Güneşin doğmasına daha çok vardı ve otopark karanlığa gömülmüştü; gece esintisi, yüksek tepelerin parfümlü atmosferinden sonra serin ve temizleyiciydi.

Derek kafasındaki sisi temizlercesine başını salladı. "Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz."

"Pencereden geçmemeliydim." Derek bakışlarıyla kuleyi ölçtü. "On beşinci katta pencerenin korumasız olacağını düşünmüştüm. Ama her yere bubi tuzağı kurmuş."

"Birkaç yıl önce haneye tecavüzle ilgili sorunları vardı. Bu yüzden bir süre ona korumalık yapmak zorunda kaldım." Sol göz çukuruna kalem saplanmış bir adamın canlı görüntüsü gözümün önünden geçti; kalemin sarı sapında parmak izlerimin kanlı lekeleri vardı. Konuşmamı bir kez daha sabote etmeye çalıştığın için teşekkürler sevgili hafıza. "Saiman güvenliğini çok ciddiye alır."

"Evet."

Arabama ulaştık. "Ponce de Leon ve Dead Cat'in köşesinde bir şekil değiştiren ölümü vardı. Jim oradaydı ve

Sürü ekibi. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Derek'in yüzünü karanlık bir gölge kapladı. "Hayır. Kim öldü?"

"Bilmiyorum. Jim cesedin üç metre yakınına yaklaşmama izin vermedi." Gözlerinin içine baktım. "Derek, senin bu olayla bir ilgin var mı?"

"Hayır."

"Eğer yaptıysan, bana şimdi söylemelisin." "Söylemedim."

Ona inandım. Derek'in birçok yeteneği vardı ama yalan söylemek onlardan biri değildi.

Arabanın yanında durduk. Hadi, harika çocuk. Bana neler olduğunu anlatmak istediğini biliyorsun.

"O ucubeyle gitmemelisin." Derek parmaklarını kısa saçlarının arasında gezdirdi. "O tehlikeli biri."

"Söz verdim. Gitmek zorundayım. Ayrıca, Saiman yozlaşmış biri. Tamamen iştahı tarafından yönetiliyor. Onun için dürtülerini tatmin etmekten daha yüce bir amaç yok ve bu da onu tahmin edilebilir kılıyor. Ben iyi olacağım."

Uzakta bir köpek histerik havlamalarla patladı. Derek sesin geldiği yöne doğru baktı. Gözbebeklerinde belli belirsiz sarı bir parlaklık belirdi. Odaklandı, öne doğru eğildi, ayak parmaklarının ucuna hafifçe basarak geceyi dinledi, kurt derisinin hemen altında tüyleri diken diken olmuş bir şekilde çömelmişti.

Derek her an üzerine atlanmasını bekliyordu. Ciddi bir sorun vardı.

"Derek?"

Sakinliğini geri kazanmıştı ve yüzü esrarengiz görünüyordu. Ama canavar tamamen evcilleştirilmeyi reddediyordu. Gözlerinin arkasında pençeliyor ve uluyordu.

"Bu paket mi yoksa kişisel mi?" "Kişisel."

"Curran biliyor mu?"

Derek ayaklarına baktı.

Bunu hayır olarak kabul ettim. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" "Hayır."

"Bunca yolu seni kaçırmak için geldim ve sen bana bunun ne hakkında olduğunu bile söylemiyor musun?"

Başını salladı ve gecenin karanlığına karıştı. Suçluluk duygusu buraya kadarmış.

Uzun bacaklı ve aldatıcı bir şekilde kolay olan o özel kurt yürüyüşüne geçişini izledim. Günlerce bu şekilde koşabilir, kilometrelerce koşabilirdi. Derek park alanının sonuna ulaştı, üç metrelik beton duvarı aşmak için zıpladı ve sıçramanın ortasında fikrini değiştirdi. Görülmesi tuhaf bir şeydi: Havaya fırladı, kendini durduramadı, ama uzun gitmek yerine, dümdüz zıpladı, neredeyse tam olarak aynı noktaya indi, tek ayağı üzerinde döndü ve bana doğru koştu.

Bir nefeste yanımda durdu. "Yalan söyledim. Yardıma ihtiyacım var." "Kimi öldürüyoruz?"

"Kaleminiz var mı?"

Arabamdan bir not defteri ve kalem aldım. Bir kâğıda bir şeyler karaladı, yırttı ve kâğıdı ikiye katladı. "Bunu okumayacağına söz ver. Bu çok önemli. Bu şimdiye kadar yaptığım en önemli şey. Oyunlarda bir kız olacak. Adı Livie. Reaper takımında. Takımda sadece iki kadın var ve uzun siyah saçları var. Bunu ona ver. Lütfen."

Bir kız için. Bir kız için Curran'ın öfkelerini göze aldı.

Görünüşte mantıklı geliyordu. On dokuz yaşındaydı ve hormon denizinde yüzüyordu. Ama Derek'i hiçbir zaman körü körüne aşık olacak bir tip olarak görmemiştim. Metaneti yeni bir seviyeye taşımıştı. Dahası, Curran'ın üzerinde yürüdüğü zemine tapıyordu. Bundan daha fazlası olmalıydı. Ne yazık ki Derek'in yüzü granit bir duvarın harika bir taklidini yapıyordu.

"Bir kıza not vermek için biletleri çalmaya mı çalıştınız?" "Evet."

Başımı kaşıdım. "Başının belada olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Genelde bu bölümde seni korkunç bir bedensel zararla tehdit eder ve mezarının üzerinde dans edeceğime söz veririm.

bana bildiğin her şeyi anlat. Sadece küçük bir sorun var." Derek sırttı ve bir anlığına harika çocuk tüm ihtişamıyla geri döndü. "Vücudumdaki her kemiği kırma sözlerine inanmayacak mıyım?"

"Kesinlikle."

Kısa bir kahkaha attı.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyle. Her neyse, sana yardım edeceğim."

"Yapamam, Kate. Bu kendi başıma yapmam gereken bir şey. Lütfen notu ona ver, tamam mı? Bana söz ver."

Onu yakalamak ve hikâye düşene kadar sarsmak istedim. Ama bu oyunda kalmanın tek yolu notu almaktı. "Söz veriyorum."

"Okumayacağına yemin eder misin?"

Oh, Tanrı aşkına. "Ver şu lanet notu bana. Okumayacağımı söyledim."

Bana kâğıdı uzattı ve ben de parmaklarının arasından kaptım. "Teşekkür ederim." Dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi. İki adım geri çekildi ve koşmaya başladı. Ben daha ne olduğunu anlamadan gitmiş, köhne binaların arasındaki ara sokağın karanlığında eriyip gitmişti.

Elimde onun notuyla otoparkta durdum. Omurgamdan aşağı iğrenç bir ürperti yayıldı. Derek'in başı dertteydi. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum ama içimden bir ses kötü olduğunu ve daha da kötü biteceğini söylüyordu. Eğer bir damla aklım olsaydı, notu açar ve okurdum.

İçimi çektim, arabaya bindim ve kâğıdı torpido gözüne sıkıştırdım. Sağduyu benim erdemlerim arasında değildi. Söz vermişim ve buna sadık kalmalıyım.

Sırtım ağrıyordu. Kemiklerim bile yorgun hissediyordu. Sadece bir yere uzanmak, gözlerimi kapatmak ve dünyanın varlığını unutmak istiyordum. Emniyet kemerimi bağladım. Oyunlar hakkında daha fazla bilgi edinmeliydim ve bu geceden önce bu bilgiye ihtiyacım vardı. Sabahleyin Tarikat'a gidip dosyalarını kontrol edecektim. Ve PAD'den gelen raporu kontrol edecektim. Şekil değiştiren cinayeti ile Derek'in karmaşasının bağlantılı olduğuna dair bir şey yoktu,

ama bu ihtimali elersem kendimi daha iyi hissederim. Cinayetle Sürü ilgileniyor olsa bile. Benim davam olmasa bile. Ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Hayır, hem de hiç.

Arabamda otururken yorgunluğun üzerime çöktüğünü hissettim ve Curran'ı düşündüm. İki ay önce Çirkin Lord'u evimde kitap okurken bulmuştum. Biraz sohbet ettik, gitmezse onu bedensel zarar vermekle tehdit ettim ve sonra beni öpecekmiş gibi hareket etti. Ama onun yerine göz kırptı, "Psikopat" diye fısıldadı ve gecenin karanlığına karıştı. Bana kahve yapmıştı. O gece son damlasına kadar içtim.

Geri gelip gelmeyeceğinden emin değildim ama gelirse hazırlıklı olmak istiyordum. Karşılaşmamızı onlarca kez hayal etmiştim. Kafamda iğnelemeler ve esprili cevaplarla dolu uzun konuşmalar kurgulamıştım.

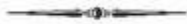
Piç kurusu gelmedi.

Ortadan kaybolması ne kadar uzun sürerse, bir daha asla ortaya çıkmayacağından o kadar emin oldum. Bu apaçık ortadaydı - benimle uğraşmaktan zevk alıyordu ve bunu yaptıktan sonra eğlenip yoluna devam etti. Benim için gayet iyiydi. Mümkün olan en iyi çözüm. Onu bir ya da iki kez rüyamda görmüştüm ama bunun dışında her şey yolundaydı.

Derek'in sorunları nereye varırsa varsın, diğer uçta Curran'ı bulma fikrine gerçekten değer vermiyordum.

Bir hareket planına sahip olmak her zaman iyidir. Motoru çalıştırdım. POA'nın birinci maddesi: Canavar Lord'dan kaçının. Madde iki: Uykuya dalma.

BÖLÜM 3

"KATE? "

Üstün bir tepki sürem var. Bu yüzden sandalyemden fırlayıp masamın üzerine atlamama ve ofisime giren davetsiz misafiri boğazından bıçaklamaya çalışmama rağmen, bıçağı Andrea'nın boynuna değmeden iki santim önce durdurdum. Çünkü o benim en iyi arkadaşımdı ve bıçakları

en iyi arkadaşınızın nefes borusunu kesmek genellikle sosyal bir gaf olarak kabul edilirdi.

Andrea fırlatılan hançerin siyah bıçağına baktı. "Bu harikaydı," dedi. "Bir dolar için ne yaparsın?"

Kaşlarımı çattım.

"Korkutucu ama bir dolara değmez." Andrea masamın köşesine tünemişti. Kısa boylu, sarışın ve ölümcül. Tarikat'ın tam bir şövalyesi olan Andrea, insanları anında rahatlatan ve sorunlarını anlatmak için acele etmelerini sağlayan o iyi kız yüzlerinden birine sahipti. Bir keresinde onunla alışverişe gitmişim ve hiç tanımadığım insanlardan en az üç hayat hikâyesi dinlemiştik. İnsanlar bana asla hayat hikayelerini anlatmak istemezlerdi. Genellikle yolumdan çekilirler ve "Ne istiyorsan al, git" gibi şeyler söylerlerdi.

Elbette, bu yabancılar Andrea'nın yirmi metreden domino taşlarına nokta atışı yapabildiğini bilselerdi, sorunlarını kendilerine saklamaya karar verebilirlerdi.

Andrea masamın üzerindeki dosyaya baktı. "Bugün izinli olduğumu sanıyordum."

"Öyleyim." Yere atladım. Üç saat uyumuş, Gece Yarısı Oyunları hakkında bilgi edinmek için kendimi ofise sürüklemiş ve sistemimdeki neredeyse kritik miktardaki kahveye rağmen masamda açık dosyanın üzerine yüzüstü düşmüştüm. Bu da Andrea'nın ofise girdiğini neden duymadığımı açıklıyordu. Genelde ürkütülmediğim sürece ölü uykusundan sıfırdan altmışa çıkmazdım.

Yüzümü ovuşturarak yorgunluk tabakasını silmeye çalıştım.

Ben uyurken biri kafama kurşun dökmüştü ve şimdi kafatasımın içinde yuvarlanarak bir gürültü yaratıyordu.

"Gece Yarısı Oyunları hakkında bilgi arıyorum." Ne yazık ki Oyunlar hakkındaki dosyanın iştahsız olduğu ortaya çıktı.

Yapı hakkında üç sayfalık yüzeysel bir genel bakış, ayrıntı yok. Bu, kapağında güzel bir GİZLİ damgası olan başka bir dosya daha olduğu anlamına geliyordu, bu da onu benim erişimimin tamamen dışında bırakıyordu. Güvenlik izinlerine bakılırsa, benimki asgari düzeydeydi. Bu oldu

bir . ve nadir anlar ne zaman l

tam teşekküllü bir şövalye olmadığımı pişman oldum. Hal böyle olunca, gizli dosyayı ele geçirmek Hristiyan cehenneminde dondurma külahı almaktan biraz daha zor olacaktı.

"Bu konuda pek bir şey bilmiyorum," dedi Andrea. "Ama turnuva yasaklanmadan önce eğitmenlerimden biri bu turnuvadaydı. O zamanlar nasıl işlediğini sana biraz anlatabilirim. Öğle yemeğinde."

"Öğle yemeği mi?"

"Bugün Cuma."

Bu doğru. Andrea ve ben her zaman Cuma günleri öğle yemeği yerdik. Genelde beni ofise bırakır ve bana bu konuda hiçbir seçenek bırakmazdı. Andrea'nın kitabında öğle yemeği arkadaşların yaptığı bir şeydi. Ben hâlâ arkadaş fikrine alışmaya çalışıyordum. Düzenli ilişkiler hayatımın büyük bölümünde sahip olmama izin verilmeyen bir lükstü. Arkadaşlar sizi korur ve kollardı, ama aynı zamanda sizi savunmasız bırakırlardı, çünkü iyiliğe karşılık vermeye çalışırdınız.

Andrea ve ben alevlenme sırasında yakın çalışmıştık. Ben onun hayatını kurtarmıştım; o da alevlenmeye annesi kayıp bir sokak faresi olarak başlayıp iblislerin katili olarak bitiren, annesini kalıcı olarak kaybeden ama çılgın Kate Teyze'yi kazanan çocuğum Julie'yi kurtarmıştı. Patlamadan sonra Andrea ve benim sessizce birbirimizden uzaklaşmamızı bekliyordum ama Andrea'nın başka planları vardı. O benim en iyi arkadaşım oldu.

Karnım guruldayarak aç olduğumu haber verdi. Yemek ve uyku; biri olmadan da olur ama ikisi olmadan olmaz. Slayer'ı ait olduğu yere, arka kılıfına koydum, fırlatma bıçağını kemerimdeki kılıfına geri koydum ve çantamı aldım. Andrea kalça kılıfında taşıdığı iki SIG-Sauer P226'yı kontrol etti, av bıçağını ve bileğindeki daha küçük bir yedek silahı yokladı ve gitmeye hazırдық.

KOCAMAN DÖNER TABAĞINA BAKTIM. "ÖLDÜM ve cennete gitti."

"Parthenon'a gitmişsiniz." Andrea karşıma oturdu.

"Doğru." Cennete girebilmemin tek yolu cennetin kapılarını havaya uçurmak.

Parthenon adlı küçük bir Yunan lokantasının bahçe bölümünde, ikinci katta oturduk. Bahçe açık hava verandasından oluşuyordu ve masamızdan demir parmaklıkların ötesindeki işlek caddeyi görebiliyordum. Buranın tek dezavantajı mobilyalarıydı. Masalar ahşaptı ve yeterince iyiydi, ancak zemine cıvatalanmış rahatsız metal sandalyelerle çevriliydi, bu da kapıyı gerçekten izleyemediğim anlamına geliyordu.

Pidemle eti kaşıkladım. Beynim, gecenin ıslattığı otoparkta küçük bir gülümsemeyle Derek'e dönüp duruyordu. Son birkaç saat içinde midemde büyük, ağır bir endişe yumağı birikmişti.

Sıkışmıştım. Konuşmayan Derek dışında, bu duruma ışık tutabilecek tek kişi sürü üyeleri idi. Derek'in muhteşem kaçıyla ilgili gerçekleri açığa vurmadan konuyu onlara açmanın bir yolu olabilirdi ama ben bunu düşünemeyecek kadar aptaldım. Ve yakın zamanda gerçekleşen ölümü göz önünde bulundurursak, tam açıklama isteyeceklerdir. Saiman ya da Oyunlar hakkında bir şey söylersem Derek cezalandırılırdı. Hiçbir şey söylemezsem, aptalca bir şey yaparak kendini riske atabilirdi.

Baş ağrıyla birleşince, tüm bu gevezelikler beni kötü bir ruh haline soktu. Tek bildiğim, Derek'in küçük notunda "Benimle Knights Inn'de buluş. Gökkuşağı renkli prezervatifler aldım." Elbette, "Bu gece kardeşini öldüreceğim" de diyebilirdi. Güveci hazırla."

Lanet notu okumalıyım. Ama okumayacağıma dair söz vermiştim. Büyü dünyasında, sözünüzün bir ağırlığı vardı. Ben kendiminkini verdiğimde, onu tuttum.

Ayrıca, sözümünden dönmek Derek'in güvenine ihanet olur. Aslında, benim yapacağım herhangi bir hareket Derek'in güvenine ihanet olurdu: Notu okuyamazdım, kimseye ne olduğunu soramazdım.

ve ben de lanet notu teslim etmeyi reddedemedim. Şu anda kafasına bir tekme atmayı gerçekten çok isterdim.

Üstüne üstlük, PAD polislerine yaptığım aramalar hiçbir işe yarar bilgi vermedi. Dead Cat ve Ponce de Leon'un köşesinde parçalanmış bir kadın cesedi bulundu. Kadının Sürü'nün bir üyesi olduğu tespit edildi ve olay şekil değiştirenlere devredildi. Hikayenin sonu.

Andrea'ya baktım. "Gece Yarısı Oyunları."

Andrea başını salladı. "Akıl hocalarımdan biri de oradaydı. Oyunlar bir tür sığınak olan Arena'da düzenlenir. Her zaman yedi üyeden oluşan Ev tarafından yönetilir. Paralarının çoğunu dövüşçüler üzerine bahis oynayarak kazanıyorlar. Bireysel müsabakalar var ama en büyük muz takım turnuvası. Yılda bir kez düzenleniyor. On dört takım katılıyor. Her takım yedi dövüşçüden oluşur ve hepsinin belirli rolleri vardır."

"Yedi rakamından hoşlanıyorlar, değil mi?" Yemeğimi çiğnedim. Yedi sayısının mistik bir önemi vardı. Üç sayısı kadar olmasa da, çok fazla: Yunanistan'ın yedi bilgesi, dünyanın yedi harikası, haftanın yedi günü, yedi lig botu, Moallakat'ın yedi şairi ... Bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir ipucu yok. Belki de turnuvanın yaratıcıları turnuvayı numerolojiye dayandırmak istemişlerdir.

"Akıl hocam bir ayakkabı boyacısı olarak savaştı ..." Andrea sokağa baktı ve sustu. Gözleri kısıldı. Bir şahinin tombul bir güvercini nişan alması gibi tamamen odaklanmış görünüyordu. Elinde bir tüfek olsaydı, birini vurmak üzere olduğundan endişelenirdim.

"Buna inanabiliyor musun?"

Bakışlarının geldiği yöne baktım ve Raphael'i gördüm. Kömür karası saçları olan, kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş, uzun boylu bir adamdı. Elleri ceplerindeydi ve sırt çantasını omuzlamıştı. Ona baktığımızı gördü ve dondu kaldı. Bu doğru, çok fena yakalandınız.

"Sanırım beni takip ediyor." Andrea ters ters baktı.

Raphael'e el salladım ve onu yanıma çağırdım.

"Ne yapıyorsun sen?" Andrea sıkılmış dişlerinin arasından mırıldandı. Yüzü solgunlaştı ve kollarındaki lekelerin soluk hatlarını neredeyse görebiliyordum.

Raphael zayıf bir gülümsemeyle bize doğru yöneldi ve Parthenon'un kapısına odaklandı.

"Gece Yarısı Oyunları hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum. Bizimle oturmasına izin verersen bana her şeyi anlatacaktır. Sanırım senden gerçekten hoşlanıyor." Yılın en hafif deyiimiyle. Raphael Andrea için büyük bir meşale taşıyordu. Patlama sırasında, neredeyse ölmek üzereyken, onunla ilgilenmek için elinden geleni yapmıştı.

"Evet." Andrea tek bir kelimeye o kadar çok küçümseme yükledi ki, gerçekten durakladım.

Bu, arkadaşlığın o ince buzlu alanlarından biriydi ve beni dondurucu suya atma potansiyeli çok yüksekti. "Ondan gerçekten hoşlanmıyor musun?"

Andrea'nın yüzünde bir gölge belirdi. "Onun TWT-IHFB'si olmak istemiyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Daha Önce Beceremediğim Tuhaf Şey." Bir lokma döner boğazımda kaldı.

Raphael kapıdan çıkmak için o anı seçti. Kızgın ya da değil, Andrea bize doğru yürürken onu izledi, ben de öyle. Bir an için görebilmek için oturduğum yerde dönerken neredeyse omzum çıkacaktı. Kolay şekil değiştiren bir zarafetle hareket ediyordu, genellikle iyi eğitilmiş dansçılara ve dövüş sanatçılarına özgü, doğuştan gelen bir zarafet. Omuzlarına kadar inen siyah saçları yürürken hareket ediyor, güneş ışığını emiyordu. Teni bronzdu ve yüzü Onda çok ilginç bir şey vardı. Tek başına ele alındığında, yüz hatları dikkat çekici değildi, ama bir araya geldiklerinde bir şekilde son derece çekici bir yüz oluşturuyorlardı. Yakışıklı değildi ama bakışlarınızı üzerine çekiyordu.

Mıknatıs gibiydi ve derin, delici mavi gözleri için için yanıyordu.

Raphael'e baktın ve seksi düşündün. Benim tipim bile değildi ama elimde değildi.

Raphael masamızdan birkaç adım ötede durdu, ne yapacağından emin değildi. "Merhaba. Andrea. Kate. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Masaya geri döndüm ve sırtımın patladığını duydum. Bu bana öğretecekti.

Andrea, "Otur," diye tısladı.

Raphael bir eliyle sırt çantasını yavaşça indirdi, kalan tek boş sandalyeyi aldı ve biraz gergin görünerek oturdu. Andrea gözlerini sokağa dikti. Birlikte birbirlerinin tam zıttı gibi görünüyordlardı: Andrea kısa sarı saçları ve hafif bronz teniyle en fazla iki metre boyundaydı, Raphael ise yaklaşık bir metre boyunda, bol kremli kahve renginde bir tene, siyah saçlara ve yoğun gözlere sahipti.

"Peki sırt çantasında ne var?" Ben sordum. Boş konuşan. Bu benim.

"Taşınabilir m-tarayıcı," dedi Raphael. "Dükkândan aldım. İşaret fişeğinden beri oradaydı - sihirli bir dalga vurana kadar çalışıp çalışmadığını test edemediler."

M-tarayıcılar söz konusu olduğunda, "taşınabilir" göreceli bir kelimeydi. En küçüğü yaklaşık 80 pound ağırlığındaydı. Bir werehyena olmak güzeldi.

Andrea ayağa kalktı. "Ben tatlı almaya gidiyorum. Kate, sen bir şey ister misin?"

"Hayır," dedim.

"Sen mi?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi

Raphael. Yürüyerek uzaklaştı.

Raphael bana baktı. "Neyi yanlış yapıyorum?"

Elimde bir parça pideyle durakladım. "Bana mı soruyorsun?"

"Soracak başka kimsem yok. Onu tanıyorsunuz. Siz arkadaşsınız."

"Raphael, hayatım boyunca hiç düzenli bir erkek arkadaşım olmadı. Seks yapmayalı bir yıldan fazla oldu. Ve son aşk girişimimin nasıl sonuçlandığını biliyorsun. Sanırım sen de oradaydın, değil mi?"

"Evet. Tüfeği olan bendim."

Başımı salladım. "Sanırım romantik bir ilişkiyi nasıl düzeltebileceğinizi sorabileceğiniz en kötü kişi olduğum konusunda hemfikiriz. Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Andrea'yı tanıyorsun."

"O kadar da iyi değil."

Raphael üzgün görünüyordu. "Hiç bu kadar uzun sürmemiştin," dedi sessizce.

Anlayış gösterdim. Andrea'ya iki aydır hasret kalmıştı. Bir werehyena ya da diğer adıyla bouda için bu kadar uzun bir kur yapma süresi duyulmamış bir şeydi. Boudalar maceraperestti. Seksten zevk alırlardı, çok fazla ve çeşitli partnerlerle. Bouda sürüsünde kadınlar baskındı ve anladığım kadarıyla Raphael hem sabrı hem de boudaların alfası B Teyze'nin oğlu olması nedeniyle oldukça popülerdi. Ve görünüşü, şekil değiştiren olmayan kadınların onu test sürüşüne çıkarmadan önce çok uzun süre peşinden koşmak zorunda kalmayacağını garanti ediyordu.

Ne yazık ki Andrea ne şekil değiştirmeyen bir kadındı ne de bir bouda. Şekil değiştirme fenomeninden sorumlu virüs olan Lyc-V, insanların yanı sıra hayvanları da etkiliyordu. Çok nadir durumlarda, ortaya çıkan yaratık bir hayvan-olandı, hayatına bir hayvan olarak başlayan ve bir insana dönüşme yeteneği kazanan bir varlık. Hayvan-yaratıkların çoğu kısır, zihinsel engelli ve şiddet yanlısı oluyordu, ancak nadiren de olsa bir insan toplumunda öldürülmeyecek kadar iyi işlev görebiliyorlardı. Ve daha da nadiren üreyebiliyorlardı.

Andrea bir canavar derisiydi, bir sırtlanawere ile bir bouda'nın çocuğuydu. Bunu herkesten saklıyordu: şekil değiştirenlerden, çünkü bazıları eski ve köklü bir önyargı nedeniyle onu öldürebilirdi ve Tarikat'tan, çünkü onlar

onun bir şekil değiştiren olduğunu anarlarsa, onu saflarından atacaklardı. Teknik olarak Andrea bir Gekil değiştiren olarak Curran'ın gücüne tabiydi ve Tarikat mutlak sadakat talep ediyordu. Curran şimdiye kadar bu konuda baskı yapmamıştı ama her an fikrini değiştirebilirdi.

Bildiğim kadarıyla Andrea'nın ne olduğunu sadece sürüdeki Bouda klanı, Curran, Jim, Derek, Doolittle ve ben biliyorduk. Ve hepimiz konuyu hiç tartışmadan bu şekilde kalması için sessizce komplo kurduk.

"Gerçekten tavsiye mi istiyorsun?" Ben sordum. "Evet."

"Bir bouda gibi değil, bir erkek gibi düşünmeye çalışın."

Öfkelendi. "Bu da ne demek oluyor şimdi? Ben Bouda'yım."

Tabağımdaki son cacık lekesini ekmeğimle sildim. "O Tarikat'ın bir şövalyesi. Tarikat Akademisi'ne kaydolan her sekiz kişiden sadece biri mezun olabiliyor. İnsan olmak için çok çalıştı. Onunla arkadaş ol. Onunla konuş. Hangi kitapları okuduğunu, hangi silahları sevdiğini öğrenin. Kitaplardan bahsetmişken, size Andrea hakkında özel bir şey söyleyebilirim ama bu size pahalıya patlar."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Gece Yarısı Oyunları. Bildiğiniz her şey."

"Yeterince kolay." Raphael sırttı. "Önce sen başla." "Parayı ödeyeceğini nereden bileyim?"

"Andrea merdivenlerden yukarı geliyor. Onu duyabiliyorum. Lütfen Kate." Köpek yavrusu bakışı versiyonunu yaptı ve neredeyse sandalyemden düşüyordum.

"Tamam." Kate Daniels, eğitimli arabulucu. Elinizde değerli bir bilgi varsa, geri dönüş garantisi olmadan gördüğünüz ilk seksi erkeğe verin. "Lorna Sterling. Paranormal romanlar yazıyor. Andrea onu kutsal olmayan bir aşkla seviyor. İşyerindeki masasının altında bir yığın kitabı var. Dört ve altı numaraları kayıp."

Raphael sırt çantasından bir kalem çıkardı ve ön koluna bir şeyler karaladı. "Lorna?"

"Sterling. Dördüncü ve altıncı kitaplar. Andrea haftalardır köşedeki kitapçada onları arıyor."

Andrea elinde bir milk shake ve bir tabak dilimlenmiş şeftali ile kapıdan çıktı. Kalem Raphael'in sırt çantasında kayboldu.

Sert bakışlarımı Raphael'e yönelttim. "Ver."

"Gece Yarısı Oyunları yasaktır," dedi. "Canavar Lordu'nun doğrudan emriyle, Sürü'nün hiçbir üyesi Gece Yarısı Oyunları'na katılamaz, yardım edemez veya bahis oynayamaz."

"Bu kadar mı? Hepsi bu mu?"

Omuz silkti. Daha fazlası vardı; yüzünden anlayabiliyordum. Benden bir şeyler saklıyordu. Piç herif. Andrea'ya baktım. Bana yardım et.

Bir şeftali aldı, ondan küçük bir parça ısırды ve dudaklarını yavaşça yaladı. Raphael, sülün gören bir işaretçinin çarpıcı bir taklidini yaptı.

"Nasıl oluyor da yasaklanıyorlar? Bunun arkasında bir hikâye mi var?" Andrea bir parça daha şeftali ısırды ve tekrar dudaklarını yaladı. "Evet, var," diye mırıldandı Raphael.

Neredeyse onun için üzüleceğimi hissettim. Acaba bu, ... ile işe yarar mıydı? Bu düşünceyi yakaladım ve kafama saçmalık bulaştırmasına fırsat vermeden üzerinde tepindim. Andrea gülümsedi. "Kulağa ilginç geliyor. Dinlemek isterim." Raphael kendini tuttu. "Bu yabancılara açıklayabileceğimiz bir şey değil."

"Çok kötü." Andrea omuz silkti ve bana baktı. "Gitmeye hazır mısın?"

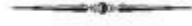
"Ben hazır doğdum." Çantama uzandım.

Raphael, "Sanırım bunu bir kez söylemenin bir zararı olmaz," dedi.

Çantayı bıraktım.

"İki bin yirmi dörtte turnuva hâlâ yasaldı ve şampiyonluk Necro Lordları ile Andorf'un Yedilisi arasındaki bir dövüşte kaldı. Andorf devasa bir was-Kodiak'tı, canavar formunda yirmi beş yüz seksen kilo. Kafamdan daha büyük pençeleri vardı." Raphael

ellerini iki yana açarak büyük bir karpuz büyüklüğünde bir pençeyi gösterdi. "Büyük, acımasız, gaddar bir piç. Dövüşmeyi severdi. İyi bir takım kurmuştu ama o zamana kadar sadece dört kişi kalmışlardı: Andorf, bir kurt, bir fare ve halam Minny." **BÖLÜM 4**

ANDREA'NIN AĞZI KARARLI BİR ŞEKİLDE AÇILDI
şekilde.

"Teyze, ha?" Bir şeyler söylemek için söyledim.

Raphael başını salladı. "Bouda klanı eskiden böyle para kazanırdı. Kendi üzerimize bahse girerdik. O zamanlar durum farklıydı. Şimdi bize işletme fonu sağlayan bir sürümüz var. Bir bütçe hazırlıyoruz. Bir yatırım planımız var ve işletmelerde hisselerimiz var. Ama o zamanlar 'Sürü' diye bir şey yoktu. İzole klanlar vardı ve kendi başımıza batır ya da yüzerdik."

Bouda klanı yirmi kişiden azdı. On altı yıl önce daha da küçük olmalıydılar. Hayatta kalmak için kolay bir zaman geçirmiş olamazlar. "Şampiyonada diğer takımda kim vardı?"

"Halktan dört denizci." Raphael parmaklarıyla saydı. "Ryo Montoya, Sam Hardy, Marina Buryatova-Hardy ve Sang. O şerefsizlerden ne kadar nefret etsem de, ölümcül bir ekipti." Bundan hiç şüphem yoktu.

"İnsanlar neden kendilerini savaşa dahil etsinler ki?" Andrea kaşlarını çattı.

"Kumarhaneyi yeni inşa ediyorlardı. Paranın kaybolduğu ve hızlı bir şekilde bulunmazsa emir komuta zincirinde yankı uyandıracağı konuşuluyordu. Çok bahis oynuyorlardı ve kazanmaları gerekiyordu."

"Peki ne oldu?" Öne doğru eğildim.

Raphael yüzünü buruşturdu. "İnsanların bir üstünlüğü vardı. Kan emiciler fareyi ikiye böldüler ve teyzemin bağırsakları Çukur'un her yerindeydi. Andorf'un Yedilisi için perde gibi görünüyordu."

"Ve?"

"Andorf çıldırdı. Çılgına mı döndü yoksa sadece çıldırdı mı kimse bilmiyor - ayılar bazen bunu yapar. Tam bir canavar formuna büründü, vampirleri paramparça etti, kurdun kafatasını parçaladı, sonra Çukur'un etrafındaki çitleri kırdı ve gezginlerin peşine düştü. Onlar kaçtı, o da kalabalığın içinde onları kovaladı. Önüne kim çıkarsa parçaladı. Dördünü ve yüzden fazla seyirciyi öldürdü. Sonra duvara çarptı ve kaçtı."

"Vay anasını." Andrea milk shake'inin üçte birini boşalttı. "Evet. Geceyi bitirmek için iyi bir yol değil."

Atlanta sokaklarında çıldırmış devasa bir Kodiak. Bir savaşçı olarak eğitilmiş, bir insan kadar zeki, ortalama bir ayıdan daha güçlü, daha büyük ve daha kötü bir Kodiak. Şekil değiştirenler için en büyük kabus olurdu.

"Büyük bir insan avı vardı," dedi Raphael. "Andorf Unicorn Lane'de saklandı."

Derin ve vahşi bir büyü alanı olan Unicorn Yolu, Şehir Merkezini bir yara izi gibi kesiyordu. Hain büyü, teknoloji sırasında bile orada dönüyor ve birikiyordu. Ordu'nun Doğaüstü Savunma Birimi bile burada uzun süre kalmaya cesaret edemiyordu.

"Bu karmaşayla nasıl başa çıkacağımızı bulmak için bir klanlar meclisi toplandı, çünkü her türlü pislik patlak vermişti. İnsanlar tüm şekil değiştirenlerin kovulmasını istiyordu; bağnazlar yine şu Canavarın İşareti saçmalığıyla ortaya çıktı. Her şey daha da berbat olamazdı. Bu karmaşanın bir an önce düzeltilmesi gerekiyordu. Kurt klanı en büyüğüydü."

"Elbette." Andrea homurdandı.

"Francois Ambler o zamanlar kurt klanının başındaydı ve insanlar onun gidip Andorf'u alaşağı etmesini istiyordu. O bunu yapmadı. Annemin anlattığına göre, ayağa kalkmış ve çekip gitmiş. Klanı terk etmiş, alfa olmaktan vazgeçmiş ve şehrin dışına bir ley hattı çekmiş." Raphael gülümsedi.

"Sonra ne olduğunu sadece alfalar biliyor. Ama ben anlatabilirim

Üç gün sonra Andorf'un kafası Capitol'ün merdivenlerinde ortaya çıktı. Ve bundan iki gün sonra Curran Canavar Lordu oldu. Çıkardığı ilk yasa, sürü üyelerinin Oyunlara katılmasını ya da bahis oynamasını yasakladı."

Kafamdan saydım. İki bin yirmi dört, dokuz yaşındaydım. Curran benden sadece birkaç yaş büyüktü. "Kaç yaşındaydı?"

"On beş."

"Kahretsin."

Raphael başını salladı. "Evet."

Uzun bir dakika boyunca sessizce oturduk ve hikayeyi sindirmeye çalıştık. Derek'in sorunuyla ilgili olarak Sürü içinde anlayışlı bir kulak bulabileceğime dair az da olsa beslediğim umutlar buhar olup uçmuştu. Bu, herhangi bir esnekliğin olmayacağı bir yasaydı. Şimdi ne yapmalıyım?

Andrea milk shake'ini bir kaşıkla karıştırdı. "Curran'la aranız nasıl?"

Hayatta üstün zihinsel güçlere sahip olmayı dilediğim zamanlar oldu. Telekinezi gibi. Çoğunlukla onları rakiplerimi ezmek için isterdim. Ama şu anda onları Andrea'nın altındaki sandalyeyi çekip onu kışının üzerine düşürebilmek için istiyordum.

Sol omzumun üzerinden üç kez tükürmekle yetindim.

"Kötülükten mi korunuyorsun?" Raphael'in gözleri büyüdü.

"İkiniz de yasak ismi söylediniz. Önlem almak zorundayım. Tahta bir şeye ihtiyacım var. Öne eğil, Andrea, böylece kafana vurabilirim."

Andrea gülümsedi.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, harikayız. Hiç daha iyi olmamıştık. Yaygaracı'yı iki aydır görmedim ve daha mutlu olamazdım. Eğer şansım yaver giderse, ilgisini kaybetmiş ve eğlenmek için peşine düşecek başka birini bulmuştur."

Alevlenme sırasında Curran sonunda onu neredeyse felç edecek hale getirdiğim onca zamanın acısını çıkarmanın bir yolunu bulmuştu. Bana er ya da geç onunla yatacağımı ve yataktaki hizmetleri için ona teşekkür edeceğimi söylemişti. Önce cehennemde güller açacaktı.

"Bildiğim kadarıyla kimseyi bulamadı," dedi Raphael. "İşaret fişeginden beri kimse onu bir kadınla görmedi. Bu onun için çok alışılmadık bir durum değil ama yaygın da değil."

Gözlerimi devirdim. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Raphael öne eğildi ve sesini alçalttı. "Hiç sürü avlayan bir aslan gördün mü?"

"Hayır."

"Çok tek fikirlidirler. Bir aslan bir sürüyü takip ettiğinde, gizlice yaklaşır, yere yatar ve kurbanını seçmek için onları inceler. Acele etmez. Geyik ya da bufalo onun yaklaştığından habersizdir. Avını bulduktan sonra saklandığı yerden fırlar ve onu yakalar. Ulaşabileceği başka bir hayvan olsa bile, rotasını değiştirmeyecektir. Seçimini yapmıştır ve fikrini değiştirmektense aç kalmayı tercih eder. Bana sorarsanız, yaşamak için aptalca bir yol, ama onların doğası bu. Ben, fırsatları görmezden gelmem."

"Evet." Andrea'nın sesinden alaycılık damlıyordu. Raphael ona incinmiş bir bakış attı.

"Ben neysem oyum."

"Sen önce bir insansın. Burada insan şeklinde oturuyor, insan kıyafetleri giyiyor, insan sesleri çıkarıyorsun. Kontrolün hangi parçanda olduğu çok açık. Ama biri aşırılıklarınıza dikkat çektiğinde, ellerinizi sallayıp ağlamaya başlıyorsunuz, 'Hayır, bu canavar! Elimde değil! ' Andrea kendini tuttu ve ağzını kapattı.

Konuyu değiştirmek için elimden geleni yaptım. "Bence ilişkimize çok fazla değer veriyorsun. Ben Curran'ın canını sıkıyorum ve o da beni rahatsız etmenin bir yolunu buluyor. Önemli bir şey değil."

"Haklı olabilirsin," dedi Raphael.

"Majestelerinin her halükarda bir kıza ihtiyacı var. Ve ben o değilim." "Canım kız mı?" Andrea kaşlarını çatı.

Arkama yaslandım. "Size yemeğinizi getirebilir miyim Majesteleri? Size ne kadar güçlü ve kudretli olduğunuzu söyleyebilir miyim, Majesteleri? Pirelerinizi ayıklayabilir miyim, Majesteleri? Kışınızı öpebilir miyim, Majesteleri? Yapabilir miyim ..."

Raphael'in kıpırdamadan oturduğunu fark ettim. Bir heykel gibi donmuş, bakışları başımın üzerindeki noktaya sabitlenmişti. "Arkamda duruyor, değil mi?"

Andrea yavaşça başını salladı.

"Teknik olarak 'alabilir miyim' olmalı," dedi Curran, sesi hatırladığımdan daha derindi. "Madem izin istiyorsun."

Görüş alanıma girdi, yanımızdaki masada duran bir sandalyeye uzandı ve sandalyeyi yere çakılı buldu. Sandalyeyi kavradı ve tek eliyle betondan söktü, dört vida zeminden dışarı çıktı. Sandalyeyi yanıma koydu, önce arkasını çevirdi ve bir at gibi eyerledi, oyulmuş pazularını göstermek için kollarını sırtının üstünde kavuşturdu.

Neden ben?

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, kıcımlı öpebilirsiniz. Normalde kişisel alanımı korumayı tercih ederim ama siz Sürü'nün bir Dostu'sunuz ve hizmetleriniz bir ya da iki kez faydalı oldu. Halkıma dost olan kişilerin isteklerini yerine getirmeye çalışırım. Tek sorum şu: Kıcımlı öpme saygı mı, tımar mı yoksa ön sevişme mi?" Raphael'in rengi biraz daha soldu ve başını eğdi. "İzninizle lordum."

Curran başını salladı.

Raphael Andrea'yı elinden yakaladı.

Andrea gözlerini kırptırdı. "Ama ..."

"Artık gitmemiz gerekiyor." Raphael'in gülümsemesinde biraz gerginlik vardı. Andrea'yı da yanında sürükleyerek beni ve Curran'ı yalnız bırakıp kaçtı. Hainler.

BÖLÜM 5

CURRAN, "SORDUĞUM SORUYA CEVAP VERMEDİNİZ," dedi.

"Ne

olacak mı?"

"Hayır,"

dedim.

Curran sırttı ve kalbim küçük bir sıçrama yaptı. Bunu beklemiyordum.

"Bu kadar mı? Esprili cevabın bu mu?"

"Evet." Eloquence 'R' Us. Başın belaya girdiğinde tek heceli konuş, böylesi daha güvenli.

Curran çenesini çapraz kollarına dayadı. Gerçekten de özel bir yanı yoktu. Bugün solmuş bir kot pantolon ve grimsi mavi bir polo tişört giymişti. Polo tişörtle ölümcül görünmek zordur ama o bunu başarmıştı. Belki de göğsündeki belirginliği ya da omuzlarının sert hatlarını gizlemek için hiçbir şey yapmadığı içindir. Aslında, eğer esneseydi, muhtemelen yırtılırdı. O gömleğin altında vücudunun bir zırh gibi sert olduğunu biliyordum.

Belki de bu onun vücudu değil, etrafındaki havaydı. İsteddiği zaman Curran kelimenin tam anlamıyla tehdit saçıyordu. Onu öfkeyle kükrerken ve bir hançer gibi keskin, buz gibi, kararlı bir öfke sergilerken görmüştüm ve hangisinin daha korkunç olduğundan emin değildim. Gözlerindeki altın ateş, içimde bir tür ilkel korkuyu tetikledi; çağlar önce, genç ateşin ışığında, akıldan önce, mantıktan önce, insan varlığının pençeleri ve dişleri olan şeylerden ve yenilmekten duyulan korkuyla yönetildiği zamanlarda doğan bir duygu. Bu korku beni zincirledi. Onu rasyonalize edemezdim. Onunla saf bir iradeyle savaşmak zorundaydım ve şimdiye kadar kendimi tuttum, ama bir dahaki sefere bana alfa bakışlarını yöneltmeye karar verdiğinde ona karşı koyacağıma dair hiçbir garantim yoktu.

Curran bana yavaşça baktı. Ben de aynısını yaptım, ona sırtarak karşılık verdim. Sarı saçları tutulamayacak kadar kısa kesilmişti. Kırılmış ve hiç iyileşmemiş gibi görünen bir burun, herhangi bir şekil değiştiren için garip bir şey, özellikle de Curran'ın kalibresinde biri için. Gri gözler . . . O gözlere baktım ve derinliklerinde dans eden küçük altın kıvılcımlar gördüm. Ve kalbim küçük bir sıçrama daha yaptı. Başım çok büyük belada.

"Saçını beğendim," dedi.

İşsiz bir Cuma gününün ruhuna uygun olarak saçlarımı açık bıraktım. Çoğunlukla saçlarımı örer ya da topuz yaparak ayak altında dolaşmasını engellerdim ama bugün öylece asılı duruyordu, yüzümün iki yanında esintiyle dalgalanan uzun koyu kahverengi bir duvar gibi.

Bileğimi büktüm, deri bileklikten avucuma uzun gümüş bir iğne soktum, saçımı tuttum, topuz yaptım, iğneyi yerine oturtmak için içine soktum ve küçük bir gülümsemeye dişlerimi gösterdim. İşte.

Güldü. "Çok hoş. Sert biriymiş gibi davranmaktan yoruldun mu hiç?"

Sevimli. Sanırım bana şirin denmesindense gözümde bıçaklanmayı tercih ederim. "Majestelerine eşlik etme zevkini neye borçluyum?" Ve öğle yemeğimin mahvolmasına.

"Sadece biraz şeftali istemiştim." Gülümsedi.

Ne zamandan beri sürüdeki bir ölüm bu kadar neşeye yol açıyor?

"Gece Yarısı Oyunları'nı sormanızın özel bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Tarihe geçici bir ilgim var." Titrek bir zemindeydim. Derek'i tanıyıp tanımadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bu konuşmayı kısa kesmem gerekiyordu. "Sürü, Tarikat'ın bir çalışanı olarak hizmetlerime ihtiyaç duyuyor mu?"

"Şu anda değil." Arkasına yaslandı, Andrea'nın şeftalilerinin olduğu tabağı aldı ve bana uzattı. "Şeftali mi?"

Gülümsemem daha da keskinleşti. İşaret fişeği sırasında Curran bana biraz çorba ikram etti ve ben de yedim. Daha sonra boudaların alfası B Teyze bana hayatın gerçeklerini açıkladı: şekil değiştirenler müstakbel eşlerine yiyecek sunarlardı. Aynı anda kendini benim koruyucum ilan ediyor, ondan daha zayıf olduğumu ima ediyor ve bana teklifte bulunuyordu. Ben de kabul ettim. Bu onu sonuna kadar eğlendirmişti. Çorbanın ne anlama geldiğini bilseydim, yine de yerdim - o sırada yarı ölüydüm.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır, teşekkürler. Senden daha fazla yemek kabul etmiyorum."

"Ah." Bir dilim aldı, meyveyi ikiye böldü ve ağzına attı.

"Sana kim haber verdi? Raphael mi?"

"Fark eder mi?"

Gözleri altın kıvılcımlarla parladı. "Hayır."

Yalancı. Yalancı. son şey I aranıyor oldu için Çünkü Raphael, Curran'ın özel şakasını mahvettiği için zorlanıyordu. "Okudum

Greg'in notlarında." Cebimden birkaç dolar çıkardım, katladım ve banknotları tuzluk ve biberliğin arasına sıkıştırdım.

"Gidiyor musunuz?" diye sordu.

Tümdengelim gücünüz gerçekten muhteşem, Bay Holmes. "Profesyonel kişiliğime ihtiyacınız olmadığına göre, görevime dönüyorum."

"Bugün izinlisin."

Peki bunu nereden biliyordu?

Bir şeftali daha yedi. "Tarikat'ın büyü bozulduğunda on altı saatlik bir vardiya sınırı var. Farelerimizden biri dün gece geç saatlerde seni yaşlı bir kadını telefon direğinden indirirken görmüş. Görünüşe göre çok eğlenceli bir olay olmuş."

"Eğlendirmek için yaşıyorum." Ayağa kalktım.

Curran bileğime vurdu. Parmakları çok hızlıydı ama ben hayatımı reflekslerimi geliştirmek için harcamıştım ve o ıskaladı.

"Şuna bakın." Serbest bileğimi inceledim. "Reddedildi. Hoşça kalın, Majesteleri. Lütfen aileye başsağlığı dileklerinizi iletin."

Kapıya yöneldim.

"Kate?" Ses tonundaki ani değişiklik dönmeme neden oldu. Curran'ın yüzündeki tüm mizah ifadesi silinmişti. "Kimin ailesi?"

BÖLÜM 6

VARDİYADAN ÖNCE, PONCE DE LEON SOKAĞI

Stone Mountain'dan Decatur ve Druid Hills üzerinden gelen yoğun trafik akışını City Hall East'i geçerek Midtown'daki gökdelenlere yönlendiriyordu. Bell-South Kulesi, Bank of America ve Renaissance Oteli artık moloz yığınının biraz daha fazlasıydı, ancak Doğu Belediye Binası hala ayakta idi. Belki de o kadar da yüksek olmadığı için, sadece dokuz katlı olduğu için ayakta kalabilmişti. Yaşı da muhtemelen bunda rol oynamıştır. Tarihle iç içe olan bina, 1926'da Sears'ın deposuyken yıllar içinde evrim geçirerek bir hükümet merkezine dönüşmüş ve birkaç apartman dairesini, mağazaları ve restoranları barındıran bir topluluk haline gelmişti.

dönüm yeşil alan. Ancak varlığını sürdürmesinin üçüncü ve çok daha zorlayıcı bir nedeni daha vardı. Yaklaşık yirmi yıl önce Atlanta'daki Gizemli Sanatlar Üniversitesi bu iki milyon metrekarelik devasa yapıyı satın almıştı. Artık fakülteleri, öğrencileri, kütüphaneleri, laboratuvarları, araştırma tesislerini barındırıyordu.

. Bir binayı ayakta tutabilecek biri varsa, o da dört yüz büyücü olmalıdır.

Büyücülerin -ve tüm üniversite öğrencileri gibi alışverişlerinde oldukça düşüncesiz olan büyücü öğrencilerin- varlığı Ponce de Leon'u canlandırmıştı. Artık dükkanlar, tezgahlar ve lokantalarla dolu hareketli bir caddeydi.

Ölü Kedi Sokağı buna kıyasla oldukça dar bir yerdi. Yeni inşa edilmiş iki ve üç katlı apartmanların arasından geçerek bir bakkal ve marketin bulunduğu küçük bir plazaya ulaşıyordu. Curran ve ben dar kaldırımın kenarında durmuş, at arabaları ve yoldan geçenler sağımızdaki Ponce de Leon'dan geçerken Ölü Kedi Sokağı'na bakıyorduk. Ceset köşeden birkaç düzine metre ötede bulunmuştu. Olay yeri temizdi. Kaldırımda kan lekesi yoktu. Boğuşma izi yoktu. Hiçbir şey yoktu. Dün gece buradan geçmemiş olsaydım, uygunsuz bir şey olduğunu bilemezdim.

Curran kıpırdamadan durdu, derin derin nefes aldı. Dakikalar geçmişe doğru uzanıyordu. Aniden üst dudağını kaldırarak dişlerini gösterdi. Dişlerinin hemen altından bir hırıltının habercisi titredi. Gözleri altın rengiyle parladı.

"Curran?"

Bir aslan gri insan gözleriyle bana dik dik baktı ve ortadan kayboldu, yerini Curran'ın nötr yüzü aldı. "Güzel, kapsamlı bir iş."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Olay yerini kurtboğan ile tuzladılar. Sapları kurutulur, toz haline getirilir ve bir miktar baz ile karıştırılır. Kuru deterjan işe yarar. Boraks. Karbonat. Kurtboğan macunu kadar etkili değil, ama yeterli miktarda koku izini bastıracaktır. Jim'in ekibi buraya bir galon kadar döktü."

Bu bilgiyi ileride başvurmak üzere dosyaladım. "Yani koklama testi başarısız mı oldu?"

Curran gülümsedi. "Havayı tuzlayamazsınız. Burada bile, onca trafik ve cereyan varken, kokular yerin üstünde kalıyor. Bana ne gördüğünü anlat, notlarımızı karşılaştıralım."

Tereddüt ettim. Curran'la konuşmak mayın tarlasında yürümek gibiydi. Bir şeyin onu ne zaman kızdıracağını asla bilemezsiniz ve Jim, her ne kadar berbat bir pislik olsa da, benim eski ortağımdı. "Neden onun yerine Jim'e sormuyorsun? Muhtemelen o da sana anlatmak için bir şans isterdi."

Curran başını salladı. Yüzü asıktı. "Bizden biri öldüğünde beni ararlar. Saat kaç olursa olsun. Dün gece Keep'teydim ve bir çağrı almadım. Bu sabah Jim'i gördüm ve bana bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Bilgiyi saklamak için zorlayıcı bir nedeni olmalı."

"Kate, Sürü'ye Tarikat adına bir işbirliği teklifinde bulundun mu?"

Oh, ısır beni. "Evet, yaptım. Reddedildi."

"Canavar Lordu olarak, teklifinizi kabul ediyorum."

Lanet olsun. Karşılıklı Yardım Anlaşması beni olayla ilgili tüm bildiklerimi açıklamaya zorladı.

Çaresizce ona baktım. "Bunu her zaman nasıl yapıyorsun? Beni her zaman istemediğim bir şeyi yapmaya nasıl ikna ediyorsun?"

Curran'ın yüzü biraz aydınlandı. "Çok fazla pratik yaptım. Sürüde yedi kabilede otuz iki tür var ve her birinin kendi takıntıları var. Çakallar ve çakallar kurtlarla kavga eder, çünkü aşağılık kompleksine sahiptirler ve kanıtlamaları gereken bir şeyleri olduğunu düşünürler. Kurtlar kendilerinin üstün olduğuna inanır, yanlış insanlarla evlenir ve sonra onları boşamayı reddederler çünkü 'ömür boyu çiftleşme' aptallığına tutunurlar. Sırtlanlar kimseyi dinlemez, her şeyi mahveder ve kendilerinden birine karşı algılanan bir hafiflikte çılgına döner. Kediler rastgele emirlere uymayı reddederek

yapabilirler. Bu benim hayatım. On beş yıldır bu işi yapıyorum. Kıyaslamak kolay."

Ben de kendimi meydan okuyan biri sanıyordum. "Egom iyileşene kadar beni affedin."

Sırıttı. "Prensip sahibi olmanın bir faydası da bu. Köşeye sıkıştığınızda her zaman doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmak için çabalarsınız, özellikle de hoşunuza gitmediğinde. Şu anda olduğu gibi."

"Sanırım beni çok iyi anladın."

"Bir şeyleri neden yaptığını anlıyorum Kate. Beni zaman zaman kızdıran şey onları nasıl yaptığın."

Ara sıra mı? "Sizi temin ederim ki Majesteleri, uzun geceler boyunca yatağında uyanık kalarak sizin duygularınız hakkında endişeleniyorum."

"Sen de öyle yapmalısın." Boğazında yarı gülüş, yarı kaş çatma yankılandı. "Beni kışkırtmak işe yaramayacak. Bana ne gördüğünü söyle. Yoksa yazılı olarak resmi bir talepte mi bulunmalıyım?"

Görünüşe göre bugün "Kate'e alçakgönüllülüğü öğretelim" günüydü. Beni boğazımdan yakaladı.

Olay anını düşündüm, kafamda yeniden kurguladım. "Ponce de Leon'dan katırla geldim. Yedi şekil değiştiren vardı. İkisi kurt formundaydı ve etrafı koku almak için tarıyorlardı. Biri buradaydı." Doğru noktayı işaret etmek için yürüdüm.

"Erkek. Tipik bir Avrupa kurduna benziyordu, Canis lupus lupus, kaba koyu gri kürkü kumlu kahverengiyle çizgiliydi, özellikle burnunda. İkincisi buradaydı." Caddenin karşısına geçip yaklaşık olarak yerini belirledim. "Dişi olabilir ama emin değilim. Kahverengi, neredeyse tarçın rengi kürk, siyah ya da çok koyu çikolata rengi ağız ve koyu renkli kulaklar. Açık sarı gözler. Bana Cascade Dağı kurdu gibi göründü."

"George ve Brenna," diye ekledi Curran. Beni yoğun bir ilgiyle izliyordu. "Jim'in en iyi iz sürücüleri. Devam et."

Sokağı geçip Ölü Kedi'nin diğer tarafına gittim. "Burada iki şekil değiştiren var, bir cesedi çantaya koyuyorlar. İkisi de kadın. Sağdaki orta boylu, hafif yapılı, küllü sarı saçları küt kesilmiş. Yüzünü hiç görmedim." Geniş bir bakış attım.

Soluma doğru bir adım. "Amerikan yerlisi, hafif tombul, koyu tenli, kırklı yaşların başında, uzun saçları örgülü. Güzel."

Curran hiçbir şey söylemedi.

"Çevre muhafızı burada." Solumu işaret ettim. "Ve burası." İkinci noktayı göstermek için döndüm. "Ve bir tane de şurada." Parmağımı korumanın beni durdurduğu yere soktum. "Arkadaki ikisi birbirine benziyordu, siyah saçlı, Latin, biraz Hintli, muhtemelen Meksikalı, genç, erkek, kısa boylu, tıknaz, çok hızlı, kavgada sorun çıkaran tipler. Beni durduran adam otuzlu yaşların ortalarında, belki de kırklı yaşların başındaydı. Asker tıraşlı, açık kahverengi saçlı, ela gözlü, kaslı, kendini vücut geliştirmeye adanmış biriydi. Diğer ikisi kadar hızlı değildi ama hem beni hem de katırım taşıyabileceği izlenimine kapıldım. Avustralya ya da Yeni Zelanda aksanıyla konuşuyordu. Biraz sol kolunu tercih ediyordu. Yakın zamanda yaralanmış olabilir. Kıyafetlerini tarif etmemi ister misin?"

Curran başını salladı. "Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık bir buçuk dakika, belki iki." Sokağın karşısına geçip Brenna'nın bağırdığını gördüğüm yere gittim. "Brenna tam burada bir kol buldu. Sanırım bir kadın koluydu, çünkü kolu soluktu ve biraz parlıyordu. Bir tür metalik kumaş, bir gece elbisesi ya da bluz, çok gösterişli olmadığı sürece bir erkeğin giyeceği türden değil."

"Bana Jim'den bahset."

"Tam burada yoktan var oldu. Çok dramatik." Başımı kaldırdım. "Ah. Muhtemelen bu balkondan atladı." Konuşmayı tekrar anlattım. "Tüm bildiğim bu. Cesedi görmedim. Herhangi bir detay alamadım."

Curran'ın yüzü tuhaf bir ifadeye büründü. Neredeyse hayranlık duyuyor gibiydi. "Fena değil. Doğal bir hatırlama mı yoksa Tarikat'ın sana öğrettiği bir şey mi?"

Omuz silktim. "Tarikat değil. Babam. Ve mükemmel değil. Genellikle alışveriş listemdeki en önemli maddeyi unuturum. Ama olası tehlikelere karşı durumu değerlendirmek üzere eğitildim ve yedi şekil değiştiren bir ölüyü paketleyip götürüyor."

Gecenin bir yarısı ıssız bir yolda ceset bulmak çok tehlikelidir. Paylaşma sırası sende."

"Anlaşma anlaşmadır." Curran benimle birlikte yola çıktı. "Burada öldürülmemiş. Kan kokusu hafif ve zemin lekeli değil ama yine de kirli, yani kimse kaldırımı yıkamamış. Ceset en az altı parçaya bölünmüş. Burası bir çöplük, ofislerimizden biri sadece sekiz blok ötede olduğu için seçilmiş. Bir devriye tarafından durdurulmadan bölgemize en fazla bu kadar yaklaşabilirlerdi. En az üç taneydiler ve insan kokmuyorlardı. Ne olduklarını bilmiyorum ama kokularından hoşlanmadım."

Daha iyi ve daha iyi.

"Jim'in yanında en iyi temizlik ekibinin olması dışında size bundan daha fazlasını söyleyemem. Tarif ettiğiniz herkesi tanıyorum. Yaptıkları işte çok iyiler."

Ve hiçbirisi ona bu konuda bir şey söylememişti. Milyon dolarlık soru şuydu: Neden?

"Bir kez kabul edildikten sonra, Tarikat'ın yardımı reddedilemez," dedim ona. "Artık bu soruşturmanın bir parçasıyım. Bu da demek oluyor ki sizin bölgenize gelip rahatsız edici sorular sormam gerekecek."

"Benim de sormak istediğim bazı sorular var." Curran'ın gözlerini sıvı altın boğdu. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Şu anda gerçekten Jim olmak istemiyordum.

"Görüşmeler için zaman ayarlamak üzere sizinle irtibata geçeceğim." Arkasını döndü ve beni sokağın ortasında bırakarak uzaklaştı. Beast Lord, veda ve teşekkür gibi sıradan inceliklerin ötesinde bir adam.

Medeniyete geri dönerken, ilk kez fark ettim ki içinde ve altı aylar I vardı bilinen Curran, Biz birbirlerini öldürmek istemeden sohbet etmeyi ve yollarını ayırmayı başarmışlardı. Bu gerçeği derinden rahatsız edici buldum. **BÖLÜM 7**

KÜÇÜK KAHVERENGİ KAĞITTAN BİR PAKET BENİ BEKLİYOR
dairemin kapısı. Durdum ve neden çalınmadığını düşündüm.
Greg'den bana miras kalan daire şehrin en kötü yerinde
değildi ama en iyi yerinde de değildi. Vasim güvenlikle
ilgilenmemişti; daireyi Tarikat'a yakın olduğu için satın
almıştı.

Pakete kaşlarımı çatarak baktım. Yeni kapımın önündeki kirli
sahanlıkta duruyordu - eskisi bir iblis tarafından kırılınca
değiştirilmek zorunda kalmıştı. Mahallede 32B'de yaşayan
kılıçlı çılgın sürtük olarak biraz ün yapmıştım, bu imajı
özenle geliştirmiştım ama öyle bile olsa sahipsiz bir paket
yere düştükten birkaç saniye sonra çalınmalıydı.

Belki de bubi tuzağı vardı.

Avcıyı çıkardım. Üstümdeki kirli pencereden süzülen ışık,
kılıcın opak, neredeyse beyaz metalini yakaladı ve bıçak
boyunca sedefli bir parlaklık kattı. Kılıcın ucuyla paketi
dürttüm ve her ihtimale karşı kaçtım.

Hiçbir şey.

Paket sessizce duruyordu. Evet, evet, elime alır almaz
bıçaklar çıkacak ve ellerimi dilim dilim kesecekti.

Çömeldim, kağıdı sabitleyen kordonu kestim ve kağıdı
dikkatlice kenara kaydırdım, yeşil ipek ve küçük bir kart
ortaya çıktı. Kartı aldım. Lütfen beni arayın. Saiman.

İçimden küfrettim ve paketi dairenin içine götürdüm.
Telesekreterimde mesaj yoktu. Derek'ten bir şey yok.

Kağıdı yırttım ve paketin içindekileri yatağımın üzerine
attım. Açık eflatun renkli bir çift geniş ipek pantolon, yeşil
terlikler ve bir ao dai: yarı tunik, yarı elbise olan uzun,
dökümlü bir Vietnam giysisi. Kıyafetler, özellikle de eğrelti
otu yeşili ipekten yapılmış ve daha açık yeşil ve küçük
eflatun beneklerle işlenmiş ao dai çok zarifti.

Telefonu aldım ve Saiman'ın numarasını
çevirdim. "Alo, Kate."

"'Randevu yok' cümlesinin hangi kısmını anlamadın?"

Zar zor duyulabilen bir iç çekiş telefonda süzüldü. "Oyunlara gitmediyseniz, atmosferi tarif etmek zor. Son derece vahşi ve acımasız bir yer. Sağduyunun normal sınırları geçerli değil. Soğukkanlılık hakim değil ve herkes fiziksel hünerlerini kanıtlamak için yanıp tutuşuyor. Sen çekici bir kadınsın. Eğer dün geceki gibi giyinip gelersen, meydan okuyanlarla dolup taşarız. Sanırım ikimiz de bu kadar dikkat çekmenin gereksiz olduğu konusunda hemfikiriz."

Haklıydı.

"Bu eşyaları büyük bir özenle seçtim," dedi. "Tam hareket özgürlüğü sağlıyorlar. Eğer bunları giyerseniz, bir korumadan çok-"

"Kol şekeri mi?"

"Bir arkadaş. Lütfen mantıklı ol Kate. Bir geceliğine John Steed'ime Emma Peel'i oyna."

Emma Peel ya da John Steed'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Saiman'ın sesi yumuşadı ve sıcak bir kadife niteliği kazandı.

"Eğer rahatsız olduysanız, anlarım. Pazarlığımızın şartlarını her zaman yeniden müzakere edebiliriz."

"Yeniden müzakere" kelimesine profesyonel bir telekızın yüzünü kızartacak kadar ima kattı.

"Pazarlık pazarlıktır," dedim. Parayı şimdi ve burada ödemek daha iyiydi. Saiman'a borçlu olmak bana hiç çekici gelmiyordu ve o da bunu biliyordu. Yine üstün geldim.

Saiman uzlaşmacı bir tavırla, "Yeşil senin rengin," dedi. "Ao dai'yi sana göre diktirdim. Sana uyacaktır."

Bundan hiç şüphem yoktu. Muhtemelen bana dönüşmüş ve onu denemişti. "Bir deneyeceğim."

"Seni saat 10'da alırım. Ve Kate, belki biraz makyaj yaparsın..."

"İç çamaşırı seçimimde de bana yardımcı olmak ister misiniz?"

Alaycılığım tam kafasının üzerinde ısıklık çaldı. "Çok memnun olurum. Seni balconette sütyenle görmeyi çok isterdim ama

Bu özel durum için korkarım ki, giysinin göğüslerinize sıkıca oturması nedeniyle köpük astarlı dikişsiz bir giysi tercih etmek zorundayım. Belki gelip elinizdekileri gözden geçirebilirim ..."

Telefonu kapattım. Saiman'la bir külot partisi. En çılgın hayallerinde bile yok.

SEKİZ SAAT SONRA SAIMAN'IN ARABASINDAN İNERKEN

Arena'nın otoparkına girdiğimde, onun haklı olduğu gerçeğini düşündüm. Yeşil ipek göğsümü sararak kadın olduğuma dair hiçbir şüphe bırakmasa da, elbise aşağıya doğru genişliyordu. İki yırtmaç ao dai'yi yanlardan keserek pantolonun yüksek bel bandının bir santim ötesine ulaşıyordu. Kollar bileklerden genişliyor, gümüş iğnelerle doldurduğum bilek korumalarımı maskeleyecek kadar genişliyordu.

Ne yazık ki kılıcımı koyacak bir yer yoktu. Sorun değildi. Onu taşımayı umursamadım.

Saiman yolcu kapıma tutundu. Bu gece uzun boylu ve orta yaşlı olmayı tercih etmişti, yaşının başını geçmiş bir adamdı ama yine de şık koyu renk takım elbisesi ve siyah boğazlı kazağıyla zarif ve şıktı. Yüz hatları iri ve düzgündü; asil bir burnu, güçlü bir çenesi, geniş bir alnı ve güçlü beyaz kaşlarının altındaki soluk ela gözleri vardı. Platin grisi saçları özenle kesilmiş bir yele halinde yüzünü çevreliyordu. Sağ elinde, ucunda gümüş bir ejderha başı olan uzun siyah bir baston tutuyordu.

Ondan bir zenginlik havası yayılıyor, görünüşünü bir cila tabakası gibi zenginleştiriyordu. Para ve prestij kokuyordu. Sesi pahalı bir kahvenin işitsel eşdeğeri; zengin, pürüzsüz ve hafif acıydı. "Kate, korkarım kılıç kalmak zorunda."

"Hayır."

"Çukur katı hariç her yerde silah yasaktır. Kapıdan geçemezsiniz."

Kahretsin.

İçimi çektim ve avcıyı ön koltukların arasına koydum.

"Burada kal. Arabayı koru."

Saiman kapıyı kapattı. "Kılıç duyarlı mı?" "Hayır.

Ama öyleymiş gibi davranmayı seviyorum."

Saiman'ın elinde bir kumanda tıkladı. Araba garip bir zil sesiyle cevap verdi.

"O da neydi?"

"Güvenlik sistemim. Araca dokunmanızı tavsiye etmem. Gidelim mi?" Bana dirseğini uzattı. Parmaklarımı koluna koydum. Anlaşma anlaşmaydı. Bu gece için onun kol şekeriydim.

En azından öyle görünüyordum. Saçlarımı yukarı doğru bükmüş ve düğümün içine bir çift güçlendirilmiş tahta çubuk sıkıştırmıştım. Ao dai'ye uyması için biraz makyaj bile yapmıştım. Elbise zaten egzotik bir dokunuş katıyordu, rimel ve koyu renk göz farı ise beni ilgi çekici bir bölgeye götürmüştü. Güzel olmak beni aşan bir şeydi ama çarpıcı olmayı başarabilirdim.

Kocaman bir otoparkın ortasında, önümüzde büyük bir bina duruyordu. Tuğla ve oval şekliyle üç kat yükseliyor, gecenin içinde sonsuzmuş gibi uzanıyordu. Atlanta'da bu büyüklükte binalara nadiren rastlanırdı.

Konumla ilgili bir şey beni çekti. "Burada başka bir şey yok muydu?"

"The Cooler. Burası eskiden Atlanta'nın buz pateni pistiydi. Açıkçası, bazı değişiklikler yaptık."

O "biz" lafını çiğnedim. "Meclis üyesi misin, Saiman?"

"Hayır. Ama Thomas Durand öyle." Elinin zarif bir hareketiyle yeni yüzünü gösterdi.

Sadece bir yeraltı turnuvasına sürtük gibi giyinerek gitmekle kalmıyordum, aynı zamanda refakatçim de turnuvanın bir kısmına sahipti. Harika. Kumar ve yasadışı dövüş işlerini hallettiğime göre, belki daha sonra uyuşturucu ve yüksek sınıf fahişeler bulabilirdim. İçimi çektim ve yaşamak için bir şeyleri öldürmüyormuşum gibi görünmeye çalıştım.

"Saçındaki bıçaklar mı?" Saiman sordu.

"Hayır. Saçınıza sivri uçlu şeyler sokmak iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın?"

"İlk olarak, birisi kafanıza vurarak bıçakları kafa derinize saplayabilir. İkincisi, eninde sonunda bıçakları çıkarmak zorunda kalırsınız. Saç silahlarımı dramatik bir şekilde kınından çıkarıp saçlarımın yarısının kesilmesini ve kocaman bir kel nokta oluşmasını hiç istemiyorum."

Ahşap bir kule Arena'dan yaklaşık yüz metre ötede gökyüzünü pençeliyordu; tepesindeki platforma monte edilmiş makineli tüfeklerin ve çiroballistaların ateşiyle tüm çatıyı kaplayacak kadar yakındı. Kuleyi yöneten insanlar belirgin siyah-kırmızı üniformalar giyyordu.

"Kızıl Muhafız

mı?" "Evet."

"Sanırım kan sporu para kazandırıyor." Aksi takdirde bu küçük partinin ev sahipleri şehirdeki en pahalı muhafız birliğini kiralayamazlardı. Birkaç Kızıl Muhafız tanıyordum ve aldıkları maaşı hak ediyorlardı. Birkaç yıl önce düzenli maaş için onlara katılmayı düşünmüştüm ama iş çok sıkıcıydı.

"Roma'nın gururu ve neşesi olan Kolezyum elli bin kişilikti."

Saiman gülümsemesine izin verdi. "Atın en etkili ulaşım yöntemi olduğu bir zamanda elli bin seyirci. Kan sporu gerçekten de para kazandırıyor. Aynı zamanda kuralları çiğneyenleri de cezbediyor, bu yüzden Muhafızlar hem dış çevrede hem de içeride, özellikle de dövüşlerin yapıldığı Çukur'u çevreleyen zemin katta devriye geziyor. Dövüşçülerin odaları burada bulunuyor ve Saray, Çukur'un dışında herhangi bir kavgaya müsamaha göstermiyor."

Akşamım çok daha karmaşık bir hal almıştı. Saiman'ın peşine takılacak, sahip olmadığım ninja yeteneklerimi kullanarak onu atlatacak, Atlanta'daki en iyi korumaları geçecek, gladyatörlerle dolu zemin kata girecek, siyah saçlı kızı bulacak, notu ona verecek ve Saiman bir terslik olduğundan şüphelenmeden geri dönecektim. Çocuk oyuncağı. Uykumda bile yapabilirdim. Bir kez daha Derek'in ağzına yumruk atmak için belirgin bir dürtü hissettim.

Kaldırım üzerine boyanmış iki ayak genişliğinde, floresan beyaz bir çizgiyi geçtik.

"Neden çizgi?"

"Şu anda Muhafızların koruması altındayız," diye yanıtladı Saiman. "Hattın içinde refahımızla bir noktaya kadar ilgileniyorlar. Hattın dışında ise kendi başımızayız."

"Otoparkta hiç ölüm oldu mu?"

"Tarikat'ın bir ajanı olmasaydınız, size geçen ay iki tane olduğunu söyledim. Ama öyle olduğun için cahil olduğumu iddia etmek zorundayım." Saiman bana nazlı bir gülümseme verdi. Beni bağışla.

İkisi otomatik silahlarla donanmış, diğer ikisi de kızıl ipek standartlarla süslenmiş Çin mızrakları taşıyan dört Kızıl Muhafız tarafından kuşatılmış parlak ışıklı girişe doğru ilerledik. Tuhaf bir silah seçimiymiş ama güzel görünüyorlardı. Saiman ve ben aralarından geçip kemerli dar girişten bir koridora adım attık. Elli kiloluk bir sırt çantasıyla ormana koşup bir loup yerleşkesini havaya uçurmak için fırsat kolluyormuş gibi görünen iki erkek Kızıl Muhafızın arasına sıkışmış bir kadın yolumuzda duruyordu. Patronları benden biraz daha uzun, biraz daha zayıf, açık kahverengi deri bir yelek giymiş ve bir mızrak kuşanmıştı. Sağ eli çıplaktı ama kalın bir deri eldiven sol elini koruyordu. Zümrüt yeşili bir parlaklık, meç bıçağını sanki yeşil şişe camından yapılmış gibi kaplıyordu. Bire on, büyü.

Kadına bir göz attım. Kısa kızıl saçlar. Berrak gri gözler. Gözlerinin içine baktım ve sert bir adamın bana baktığını gördüm.

"Rene. Her zamanki gibi bir zevk." Saiman yine bilet numarasını yaptı ve iki dikdörtgeni Rene'ye uzattı.

Rene biletleri bir bakışla inceledi, Durand'a geri verdi ve ao dai'nin onu bir an bile kandırmadığını belli eden bölgesel bir bakışla bana baktı. "Benim binamda kimseyi öldürme."

"İşini doğru yap, ben de yapmak zorunda kalmayayım."

Saiman'ın beni koridorun sonuna kadar götürmesine izin verdim. Bana doğru eğildi ve gizli bir sesle, "Rene-" dedi. "Güvenlik şefi." "Onun kılıcı-"

"Büyülü, muhtemelen zehirli ve onunla olağanüstü hızlı."

"Onunla daha önce tanıştın mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Rapier bir düelloğunun silahıdır, teke tek dövüşte en iyisidir. Hassasiyete dayanır: bir inç genişliğinde bir bıçakla hayati organları ve kan damarlarını delmeye çalışıyorsunuz. Örneğin normal bir rapier öfkeli bir şekil değiştireni durduramaz. Hasar alanı çok küçük, yani Rene'nin etkili o l a b i l m e s i için zehir ya da büyüye güvenmesi ve işe yaraması için çok hızlı saldırması gerekiyor. Zehirden şüpheleniyorum çünkü Rene sol eldiven takıyor, bu da teknoloji açık olsa bile kılıca çıplak tenle dokunmak istemediği anlamına geliyor. Yanılıyor muyum?"

"Evet." Saiman biraz şaşırmış görünüyordu.

Rene'nin kılıcı muhtemelen Avcı'ninkine benzer bir işlev görüyordu. Kılıcım ölümsüzlerin varlığında tütüyor ve ölümsüz dokuyu sıvılaştırıyordu. Eğer onu ölümsüz bedende bırakırsam, sıvılaşmış eti de emiyordu. Ne yazık ki, onu bedende yeterince uzun süre bırakma şansım nadiren oluyordu ve sonuç olarak, Slayer çok fazla savaştıktan sonra zayıf ve kırılğan hale geliyordu ve onu beslemek zorunda kalıyordum. Maaşımın büyük bir kısmına bahse girerim ki Rene de rapierini yenilemek zorunda kalmıştır.

Virajı döndük, dar bir merdivenden çıktık ve farklı bir dünyaya adım attık. Zemin, küçük ve büyük damalardan oluşan özenli bir desenle döşenmiş İtalyan karosu, pas ve kumdu. Açık şeftali rengi duvarlar sağ tarafta, ağır seramik saksılar içinde bambu kuleleriyle dolu dar nişler sunuyordu. Sol tarafta, her biri ağır bir pas perdesiyle kapatılmış uzun kemerler duvarı kesiyordu. Büyünün yokluğunda artık donuklaşmış olan süslü fenerler her kemerin arasındaki boşluğu süslüyordu. Tavanda bir düzine vantilatör yavaşça dönüyor, lambaları koridora huzur verici bir ışık saçıyordu.

Toplanan kalabalığın sabit uğultusu perdelerin arasından süzülüyordu. Üçüncü kattaydık.

Büyü çarptı, elektriği boğdu. Lambalar yanıp sönererek öldü. Vantilatörler yavaşlayarak durdu ve fenerlerin bükülmüş cam tüpleri duvar boyunca tutuşarak soluk mavi ışıltılarıyla koridoru renklendirdi.

Derin, gırtlaktan gelen bir feryat kalabalığın beyaz gürültüsünü yırttı; korku, öfke ve acının bir araya geldiği boğuk, insanlık dışı bir ses. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Saiman bir tepki vermem için beni izledi. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Gürültüyü duymazdan geldim. "Nereye gidiyoruz?"

"VIP gözlem güvertesine. Hatırlarsanız, profesyonel görüşünüze ihtiyacım olduğundan bahsetmiştim. Değerlendireceğiniz ekibin üyeleri genellikle dövüşten önce orada dolaşırlar."

"Bu hangi takım olabilir?" Derek'in sol bileğimde sakladığı notu hatırlayarak sordum. Notu Azrail takımından Livie'ye ver.

"Azrailler."

Anlaşıldı.

BÖLÜM 8

SEMİKÜLER GÖZLEM GÜVERTESİ NEREDEYSE ÜÇTE BİRİ KADARDI

Dolu. Işığın çoğu küçük, yuvarlak masaların üzerinde yanan mum kümelerinden geliyordu. Masaların ötesinde, hilal şeklindeki tavandan tabana bir pencere, otoparkın ve karanlığa gömülmüş şehrin manzarasını sunuyordu.

Saiman'ın yanında cam kenarındaki masaya doğru yürürken müşterileri listeledim. Toplam on altı kişi, üç koruma, dört kadın, iki siyah saçlı, ama hiçbirisi savaşıya benzemiyordu.

Bakışlarım iki masa ötedeki bir adama kaydı ve koluma elektrik çarpmış gibi hafif bir sarsıntı hissettim. İri yapılıydı, muhtemelen 1.80'e yakındı ve esnek gri deri giymişti, çoğu

Kaba, düz bir pelerinle gizlenmişti. Uzun siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Bakışları bana kilitlendi ve bir daha bırakmadı. Açık mavi gözlerinden güç akıyordu. Rahat oturuyordu, tavırları rahat ve samimiydi. Kazara ayağına bassanız, nezaket gösterip yolunuza çıktığı için özür dileyebilirdi. Ama onda güç ve inanılmaz bir şiddet potansiyeli olduğunu gösteren bir şey vardı. Odadaki herkesi saniyeler içinde öldürebileceğini mutlak bir kesinlikle biliyordu ve bu bilgi, bunu kanıtlama ihtiyacının çok ötesindeydi.

Bardağındaki sıvı berraktı. Votka mı su mu? Su, ayık kalmak isteyen ve bu nedenle daha büyük bir tehdit oluşturan biri anlamına geliyordu.

Saiman bir sandalye uzattı, adama sırtımı dönmemi sağlayacak bu sandalyeye oturmamı bekliyordu. "Diğer sandalyeye," diye mırıldandım. Adam hâlâ bana bakıyordu.

"Pardon?"

"Diğer sandalye."

Saiman usulca masanın karşı tarafına geçti ve diğer sandalyeyi çekti. Ben oturdum. Saiman da oturdu.

Bir garson süzülerek geldi, görüş alanımı kapattı. Saiman konyak sipariş etti. "Ya hanımefendi?" diye sordu garson. Saiman ağzını açtı.

"Su, buz yok," dedim.

Saiman ağzını kapattı. Garson uçarak uzaklaştı ve bizi izleyebilmek için hafifçe dönmüş olan siyah saçlı adamı ortaya çıkardı. Sanki yüzümde bir şey arıyormuş gibi bana baktı. Yüksek sesle ve net bir şekilde "koruma" diye yayınladım. Bu doğru, bakmak serbest; Saiman'a dokunursan nefes borunu ezerim.

Saiman, "Korumamı oynamanıza gerek yok," diyerek beni temin etti.

"Flörtümle oynamana gerek yok." Bu bir prensip meselesiydi. Ben iki adım ötede otururken biri Saiman'ı vurursa

Bıçaklarımı toplayıp çiftçilikle uğraşmak zorunda kalacağım.

"Elimde değil. Tek kelimeyle

büyüleyicisin." "Bayıldığım kısım bu mu?"

Adam ayağa kalktı ve bize doğru yöneldi. En az altı-iki. Hareket etme şeklini beğenmedim, pürüzsüz, sıvı eklemler üzerinde kolayca kayıyordu. Bir kılıç ustası. Cüssesine rağmen bu kadar zarif hareket edebilen olağanüstü bir kılıç ustası. Uzun, esnek, ölümcül.

Saiman içini çekti. "Kaba görünmek pahasına, sana kur yapmak kirpiyle basketbol oynamak gibi bir şey. Hiçbir iltifat cezasız kalmaz."

"O zaman iltifat etmeyi bırak."

Kızıl saçlı genç bir adam gözlem güvertesine girdi ve hızlı adımlarla zemini geçti. Kılıç ustası adımının ortasında durdu. Genç adam yaklaştı, yumuşak bir sesle bir şeyler söyledi ve kenara çekilerek adama kıdemli bir subaya gösterilen saygıyla davrandı. Kılıç ustası bana son bir kez baktı ve uzaklaştı.

Saiman kıkırdadı.

"Bunda bir mizah göremiyorum."

Garson içkilerimizi getirdi: benimki bir flüt içinde su, Saiman'ınki ise ağır, kesme kristal bir bardakta konyaktı. Saiman koyu kehribar rengindeki sıvıyı ısıtmak için bardağın çanağını avucunun içine aldı ve aromanın yüzüne yükselmesine izin vererek bardağa yaklaştı.

"Erkeklerin ilgisi beklenen bir şey. Sen büyüleyici bir kadınsın. Sinirli. Büyüleyici. Ve benimle birlikte görünmenin bazı avantajları var. Ben çekici, başarılı ve saygın biriyim. Ve çok zenginim. Bu özel mekandaki itibarım suçlanamaz. Güzelliğiniz ve benim konumum cazibeli bir hava yaratıyor. Bence buradaki erkeklerin seni çok çekici bulacaklarını keşfedeceksin. Yıkıcı bir ikili olabiliriz.

."

Bileğimi büktüm, gümüş bir iğneyi avucuma aldım ve ona uzattım.

"Bu nedir?"

"Bir iğne."

"Bununla ne yapmalıyım?"

Doğruca içine girmişti. Çok kolaydı. "Lütfen kafanı açmak için kullan. Odayı görmemi engelliyor."

Gözlem güvertesinin kapıları açıldı ve iki adam içeri girdi. Soldaki adam arkadaşının üzerinde yükseliyordu. Uzun boylu, iri yapılı, saçları o kadar yakın kesilmişti ki iri kafa derisinde sadece kirli sakal kalmıştı, dimdik duruyordu. Siyah pantolon, kocaman savaş botları giymiş, başka bir şey giymemişti. Kabile dövmelerinin kıvrımlı girdapları, zifte boyanmış gibi kesin ve kömür karası, kollarından yukarı doğru spiral çiziyor, göğsünü boyuyor ve sırtından boynuna doğru tırmanıyordu. Bir sürü özenli mürekkep. Hepsinin aynı renk olması ilginçti.

Yanında saçları limonu andıracak kadar sarı olan bir adam yürüyordu. Çenesinin köşesiyle aynı hizada kesilmiş olan saçları, dar yüzünün etrafında dağınık bir şekilde dalgalanıyordu. Bir erkek için tuhaf bir saç kesimiydi ama bir şekilde fazla kadınsı görünmeden bunu başarmıştı.

"Ve işte buradalar." Saiman rahatça arkasına yaslandı.

"Azrailler mi?" Mırıldandım.

"Evet. Esmer olan 'Cesare' sahne adını kullanıyor. Sarışın olan ise Mart."

"Gerçek isimleri ne?" Eğer biri bilseydi, Saiman bilirdi.

"Hiçbir fikrim yok." Saiman konyağını yudumladı. "Ve bu beni rahatsız ediyor."

Azrailler masamıza odaklandı.

"Aradığım özel bir şey var mı?" "İnsan olup olmadıklarını bilmek istiyorum."

Mart'ı izledim. Zayıf, incelik sınırında, açık bıraktığı uzun gri bir trençkot giyiyordu. Altında sadece hırsız kıyafeti olarak tanımlanabilecek bir şey vardı: siyah ve göğsünü sıkıca sarıyor, yumuşak siyah botların içinde kaybolmadan önce bacaklarını sarıyordu. Eğer takım elbisenin darlığı olmasaydı

bacak kaslarının gerilmesini kaçırabilirdi. Sıçradı ve hafif bir çömelmeyle masamıza indi.

Mükemmel denge - zıpladığında hiç kaymadı, ayak parmaklarının üzerine indi, masa neredeyse hiç hareket etmedi.

Mart dosdoğru önüne baktı ve bana oyulmuş bir profil sundu. Gözleri çok açık maviydi, kenarları daha koyu griyle çevriliydi ama inkar edilemeyecek kadar insandı. Kemik yapısı iyi, erkeksi, belirgin bir zayıflığı yok. Kompakt yapılı, dar, yağsız kaslarla kordonlu. Uzun uzuvlar, iyi bir erişim sağlıyor. Garip bir kokusu yok. Bana insan gibi göründü ama Saiman'ın yanıldığını hiç bilmiyordum. Bir şey onu duraksatmış olmalıydı, ama ne?

Şüpheye düştüğünüzde, ilginç bir şey uçup uçmadığını görmek için arı kovanını bir sopayla dürtün. Ellerimi çırttım. "Pit takımlarının bu kadar güzel ponpon kızları olduğunu bilmiyordum. Tekrar yapabilir misiniz, ama bu sefer daha ruhlu bir şekilde?"

Mart bana döndü ve gözlerini kırpmadan baktı. Bir şahinin gözlerine bakmak gibiydi: mesafe ve ani ölüm vaadi.

Düşünüyormuş gibi yaptım ve parmaklarımı şıklattım. "Neyin eksik olduğunu biliyorum. Ponponlar!"

Tepki vermedi. Ona hakaret ettiğimi biliyordu ama tam olarak nasıl yaptığından emin değildi.

Saiman kıkırdadı.

Mart hâlâ bana bakıyordu. Teni mükemmeldi. Fazla mükemmel. Çizik yoktu. Kesik yoktu. Kusur yok, sivilce yok, siyah nokta yok. Kaymaktaşı gibi parlatılmıştı.

"Sizi masamıza getiren nedir beyler?" Saiman'ın sesi rahattı. Endişenin gölgesi bile yoktu. Bunu ona vermek zorundaydım.

-Saiman'ın taşakları vardı.

Dövmeli adam kollarını kavuşturdu. Vücudu sırık gibiydi, uzuvları vücuduna oranla çok uzundu. Kollarında belirginlik vardı ama kasları kalın olmaktan ziyade uzundu. Gözlerini kırpmadan Saiman'a baktı.

"Kaybedeceksin." Kelimeleri çok belirgin bir şekilde telaffuz etti, derin sesi çıkaramadığım bir aksanla renklenmişti.

Mart'ın yüzüne dokunmak için yavaşça uzandım. Elimi tuttu. Elinin hareket ettiğini zar zor gördüm ve sonra parmaklarım onunkilere kenetlendi. Çelik bir mengene gibi kavramıştı. Hızlıydı da. Muhtemelen benden daha hızlı. Bu ilginç olmalı. Parmaklarımı gevşek tuttum. "Oh, güçlüsün." Güçlüydü. Ayrıca kendini açıkta bırakmıştı. Acaba bir şampanya kadehini kırıp boğazına soksam onu engelleyecek kadar hızlı olabilir miydi? Bu test etmek için çok cazip bir teori olurdu.

"Mart!" Saiman'ın sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Onu kırarsan, satın alırsın."

Mart başını ona doğru çevirdi. Çok garip bir hareketti: sadece başı dönüyordu. Bir baykuş gibi. Ya da muhtemelen bir kedi. Parmaklarımı bıraktı. Muhtemelen parlak renkli bir elbise giymiş bir kadın olduğum için beni dikkate almamıştı. Güverteye siyah saçlı bir kadın girdi. Gençti, olsa olsa on sekiz yaşındaydı. Yüz hatları onu Delhi sokaklarındaki evine benzetebilirdi: derin koyu renk gözleri, yuvarlak, dolgun yüzü, şehvetli dudakları, arkasından akan koyu renk saçları. Sade bir kot pantolon ve koyu renk uzun kollu bir gömlek giymişti ama yürüyüşü, kalçalarını hafifçe sallaması, göğüslerini sergilemek için omuzlarını biraz geriye atması, onu bir sari içinde hayal etmemi sağladı. Egzotik bir Hint prensesi. Erkekler onun hareketlerini izliyordu. Üç karşı bir, bu Livie'ydi, Derek'in notunun asıl alıcısı. Genç bir erkek kurtadamı tüm sağduyusunu kaybetmeye nasıl teşvik edeceğini anlamakta zorlanmadım.

Masamıza ulaştı ve bakışlarını yere indirerek birkaç adım ötede durdu. "Asaan," diye mırıldandı Mart'a. "Hanımefendi seni istiyor."

Dövmeli adam dişlerini gösterdi. Gözdağı verme rutinlerini yarıda kesmişti.

Kadın boyun eğerek başını eğdi.

Az sonra Azrailler gidecek ve Derek'in notunu iletme şansım da onlarla birlikte gidecekti. Ne yapmalıyım?

Karşımdaki iki kadın izin isteyip odanın köşesindeki küçük bir tabelanın işaret ettiği tuvalete doğru yöneldiler.

"Tuvalete gitmem gerekiyor!" Biraz fazla yüksek sesle anons ettim, ayağa kalktım ve siyah saçlı kadına baktım. "Benimle gel. Tek başıma gitmek istemiyorum."

Sanki Çince konuşuyormuşum gibi bana baktı. Seni aptal kız.

"Tek başıma gitmek istemiyorum," diye tekrarladım. "İçeride tuhaf insanlar olabilir."

Dövmeli adam başını banyoya doğru sallayınca kadın içini çekti. "Tamam."

Ayrılırken dövmeli adamın sesini duydum. "Öldüğünde, kadının çığlık atacak."

"Bu bir tehdit mi?" Saiman kıkırdadı. "Bir söz."

Banyoya girdik. Ağır kapı arkamızdan kapandığı anda arkasını döndü. "İşte oldu, her şey hazır. Tuvalete oturana kadar elini tutmamı istemiyorsan, gitmem gerek."

"Livie sen misin?"

Gözlerini kırptırdı. "Evet."

"Ben Derek'in arkadaşıyım," dedim.

İsim ona bir yumruk gibi çarptı. Geriye sarıldı. "Derek'i tanıyor musun?"

Notu bileklikten çıkardım. "Senin için."

Elimden kaptı ve okudu. Gözleri irileşti. Notu buruşturdu ve mermer tezgahdaki dairesel deliğin içine attı.

"Başın belada mı?"

"Gitmek zorundayım. Çok kalırsam cezalandırılırım."

"Bekle." Onu kolundan tuttum. "Yardım edebilirim. Bana neler olduğunu anlat."

"Hiçbir şey yapamazsın! Sen sadece bir sürtüksün." Livie kolunu elimden çekip aldı, kolunu yırttı, kapıyı yumruklayarak açtı ve kaçtı.

Yorucu zihinsel kondisyonun işe yaradığı zamanlar vardır. Kanalizasyonda uyluklarınıza kadar insan dışkısı içinde yüzerken devam etmenize yardımcı olur.

durmadan yenilenen bir Impala solucanını hacklemek. Ayrıca iki genç aptal Reaper'lar tarafından intihar etmeye niyetlendiğinde ve tüm kurtarıma girişimlerine direndiğinde çığlık atmanızı da engelliyor.

Not. Notu çöpe atmıştı. Notu ona vermeden önce okumayacağıma dair söz vermiştim ama notu okuyup çöpe attığına göre, not artık kamunun malı olmuştu. Ben Jane Public'tim, yani teknik olarak notu okuyabilirdim.

Daha önce tuvalete girerken gördüğüm iki kadın, birinin pazuları hakkında sohbet ederek kabinden çıktılar. Yanımdan geçip gittiler ve aynanın önünde zaten mükemmel olan makyajlarını tazelemeye başladılar.

Kafamda mantığımı gözden geçirdim. Biraz zayıftı ama umursama noktasını geçmiştim.

Tezgâha yaklaştım ve kolumu deliğe soktum. Parmaklarım ıslak kağıt havlu yığınlarını sıyırdı.

Bayanlar sanki kafamda bir avize filizlenmiş gibi bana baktılar.

Onlara güzel bir gülümseme verdim, elimi geri çektim ve deliğe baktım. Kısa, geniş bir çöp kutusu atılmış kağıt mendillerle doluydu. Bütün gün balık tutabilirdim ama notu alamazdım. Tezgâh mermerdi ama altındaki dolap metaldti. Çöp kutusuna küçük bir kapıdan giriliyordu. Kolu tuttum. Kilitliydi.

Bayanlar beni görmezden gelmenin en ihtiyatlı hareket tarzı olduğuna karar verdiler ve pazılarıyla ilgili tartışmalarına devam ettiler.

Kilide baktım. Kilit açmak benim uzmanlık alanım değildi. Öte yandan, bir şeyleri kırmak tam bana göre idi.

Kendime biraz yer açmak için geri çekildim. Tezgahın nispeten yüksek olması iyiydi. Yeterli güçte alçak bir tekme atmak zordu. Öne çıktım ve kapıya yandan bir tekme attım. Metal davul gibi gümbürdedi. Kapı ayağımın altında büküldü ama dayandı.

Kadınlar dondu kaldı.

Göçüğe bir ön tekme attım. Bum.

Güzel kapı. Bum.

Kapı titredi, aşağı kayd ve bir gümbürtüyle yere çarptı. Dehşete düşmüş kadınlara gülümsedim. "Nişan yüzüğümü oraya düşürdüm. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir kız bir elmas için her şeyi yapar."

Kaçtılar.

Çöp kutusunu çıkardım ve karıştırdım. Kağıt havlu, kağıt havlu, kullanılmış tampon . . . Ugh. Kim kullanılmış tamponları kağıt havlu çöp sepetine koyar ki? İşte oradaydı.

Buruşuk notu açtım. "Red Roof Inn'de, aynı saatte, bu gece."

Parçalar kafamda sıralanmaya başladı. Nefes kesici güzellikte bir kız, görünüşe göre ölümcül, muhtemelen insan olmayan gladyatörlerden oluşan bir ekibin malı. Aşırı gelişmiş bir koruma içgüdüsüne sahip genç bir erkek kurt adam. Derek aşığı - daha azı Curran'ın yasalarını çiğnemesine neden olmazdı - ve onu kurtarmayı planlıyordu.

Ayrıca taşaklarının kesilmesine doğru hızla ilerliyordu.

Peki, ne zaman olabilir ve Red Roof Inn neredeydi? Red Roof Inn, aktif olarak faaliyette kalan tek otel franchise'ıydı. Herhangi bir barakanın çatısı kırmızıya boyanabilir, bu da o barakanın gece için bir oda satın alınabilecek bir yer olduğunu anında gösterirdi. Sorun şu ki, Atlanta'nın bu bölgesinde nerede bir Red Roof Inn olabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Azrailler bana paranoyak bir tip olarak göründü, birlikte gidip birlikte gelen türden. Onların yerinde olsaydım, günün son dövuşü bittikten kısa bir süre sonra ayrılırdım. Ayrıca Livie'nin tasmaını kısa tutuyorlardı. Yokluğu uzun süre fark edilmeyecekti. Derek aptalın tekiydi ama zeki bir aptaldı. Bunun farkına varacaktı. Onunla çıkış yollarına yakın bir yerde buluşacaktı. En iyi ihtimalle konuşacaklar ve o da geri dönecekti. En kötü senaryoya göre, ortak kaçışları için bir tür kaçış aracı hazırlamıştı. Bu da felaketle sonuçlanırdı.

Çöp sepetini tezgâhın altına geri attım, deliği kapatmak için kapıyı eğdim, elbisemi düzelttim ve banyodan çıktım.

Saiman sat Tek başına. O yükseltilmiş bir
kaş at Benim görünüşüm. A jest
kopyalandı gelen ben-Saiman
sinirlenmişti. Ama yaklaştığımda ayağa
kalkmayacak kadar değil. "Bir dakika daha geçseydi
yönetimden bir kurtarma ekibi talep etmek zorunda
kalacaktım," dedi.

"Siz yönetimsiniz." "Hayır, ben
bir sahibim."

Tuş. "Azraillerle derdin ne?"

"Sanırım anlaşmamızın doğasını yanlış anladınız." Bana
dirseğini uzattı. "Bir takım hakkındaki değerlendirmeniz için
takas yaptım. Bilgileri açıklamakla yükümlü olan sizsiniz ve
emin olun ki raporunuzu duyma arzusuyla yanıp
tutuşuyorum. Kesinlikle heyecanlıyım."

"Aquiver?"

"Aynen öyle. Koltuklarımıza yürüyelim mi?"

İçimi çektim ve güverteden çıkarılmama izin verdim.

Döngünün dışında tutulmaktan çok yorulmuştum.

BÖLÜM 9

BİRİNCİ KATA İNDİK, BAŞKA BİR

lüks koridor kemerlerle delinmişti. Saiman kemerlerden
birini rastgele seçti ve ağır pas perdesini kenara çekti.
Perdenin arkasında küçük bir balkon uzanıyordu. Dairesel ve
kalçamın ortasına kadar gelen sağlam bir çelik korkulukla
çevrili balkonda, yumuşak pas kumaşla döşenmiş ve sinema
salonuna yakın yerleştirilmiş dört sandalye vardı.

Perdeyi geçip parmaklığa doğru adım attım. Beni oda
denemeyecek kadar büyük bir salon karşıladı. Uzun ve
genişi, en az yüz elli metre boyunca uzanıyordu. Duvarları
üç sıra halinde dizilmiş kemerli balkonlarla peteklenmişti.
Her balkon altı ila sekiz kişi alıyor ve

kendi çıkış kapısı vardı ve bu kapı, eğer bizim kapımız bir gösterge ise, geniş koridora açılıyordu. Yönetim, işler ters giderse izdiham çıkma ihtimalini en aza indirmeye çalışıyordu.

Duvarlar zemin seviyesinden daha aşağıya iniyordu. Yeraltına gömülü olan en alt katta balkon ya da koltuk yoktu. Çıplak beton, kumdan oval bir arenanın bulunduğu merkeze doğru hafifçe eğimliydi. Çok sayıda çelik direklerle sabitlenmiş ağır hizmet tipi bir zincir bağlantı çiti onu tanımlıyordu. Çukur. Balkonumuz duvardan diğerlerine göre çok daha fazla çıkıntı yapıyordu ve koşmaya başlasaydım çitlere atlayabilirdim.

Çitin içindeki kum bakışlarımı çekti. Başka tarafa baktım. "Özel koltuklar mı?"

"Evin en iyisi. Çukur'a yakın olmamıza rağmen oldukça güvendedeyiz." Saiman üstümüzü işaret etti. Üstümüzde kadife bir perdeyle gizlenmiş metal bir kapak bekliyordu. "Kolu çekerek onu düşürebilirim. Ve tabii ki ek önlemler de var." En alt katı işaret etti.

Solumuzda, betonun üzerinde, döner bir tabana monte edilmiş ve iki Kızıl Muhafız tarafından kullanılan gelişmiş bir ağır makineli tüfek olan E-50 duruyordu. Silahlar bana göre değildi ama bunu biliyordum: Askeri Doğaüstü Savunma Birimi'nin başıboş bir vampirle karşılaştığında tercih ettiği silahtı.

E-50 .50 kalibrelik mermiyi saniyede üç bin fitten fazla hızla ateşliyordu. İki bin fitte, bu silahtan çıkan bir mermi ölümcüldü. Yüz metrede, katı çeliği kağıt mendil gibi yırtabilirdi. Maksimum atış hızında, bir E-50 dakikada yarım bin mermi püskürtüyordu. Elbette, maksimum atış hızında, birkaç bin mermiden sonra namluyu da eritiyordu, ama bir vampiri ilk birkaç saniye içinde indirmezsensiz, zaten ölüydünüz.

Karşımızda, en sağda aynı silah bekliyordu. İkisinin arasında kalan her ne olursa olsun anında ölürdü. Ne yazık ki, en iyi silah bile sadece

onu kullanan adamlar kadar güçlü. Eğer sorun çıkarmak isteseydim, topçuları indirirdim.

Teknolojinin başarısız olması ihtimaline karşı, iki Muhafız ekibi daha karşı köşelerde beklemeye başladı: biri ok atıcıyla, diğeri de çeşitli silahlarla.

"Andorf kazasının tekrarlanması istemediğinizi görüyorum." Saiman Oyunlarla ilgili ıvır zıvır bilgime şaşırdıysa da bunu belli etmedi.

"Yok. Ama sizi temin ederim, hala çok sayıda şekil değiştiren katılımı alıyoruz."

"Nasıl? Canavar Lordu veto etmedi mi?"

"Sürünün sınırları dışından şekil değiştirenleri ithal ediyoruz. Savaşıyorlar ve biz de gerekli üç gün dolmadan onları geri çekiyoruz."

Ziyarete gelen tüm şekil değiştirenlerin Sürü'ye yaklaşıp topraklarında kalma izni almak için üç günleri vardı, yoksa Sürü onlara yaklaşacak ve bu hiç hoşlarına gitmeyecekti.

"Kulağa pahalı geliyor."

Saiman gülümsedi. "Buna değer. Sadece biletlerin fiyatı bile dövüşle ilgili masrafların çoğunu karşılıyor. Asıl para bahislerden geliyor. İyi bir dövüşte House bir milyonun yarısından dörtte üçüne kadar para kazanır. Bir şampiyonluk maçında en yüksek kazanç iki milyonun üzerindeydi."

Tehlike tazminatı ile birlikte yılda otuz binin biraz üzerinde kazanıyordum.

Çukurun kumlarına baktım. Kafamın içinde bina yok oldu. Tel örgüler, beton, silahlar, Saiman, hepsi kör edici parlaklıkta ve acımasızca yanan güneşin içinde eriyip gitmişti. Ahşap tribünlerdeki kalabalığın gürültüsünü, İspanyolca'nın hızlı kesik kesik sesini, kadınların tiz kahkahalarını ve sayıları söyleyen bahisçilerin boğuk çığlıklarını duydum. Arkamda babamın varlığını hissettim, sakin ve kararlı. Kılıcın güven verici ağırlığı elimi çektiyordu. Güneşin kavurduğu tenimi ve kumdan yükselen kan dumanlarını kokladım.

"Oturalım mı?" Saiman'ın sesi hayallerime karıştı. İyi de oldu.

Yerimize oturduk. Odanın en sol ve en sağındaki devasa pas perdeleri yana kayarak iki girişi ortaya çıkardı: sağdaki cafcıflı altın rengine boyanmıştı, soldaki ikizi ise simsiyahın neşeli bir tonundaydı.

Saiman bana doğru eğildi. "Savaşçılar Altın Kapı'dan girerler. Cesetler Gece Yarısı Kapısı'ndan çıkar. Eğer 'altınla çıkarsanız' maçı kazanmış olursunuz."

Büyük bir gongun uzun ve derin sesi Arena'yı çınlatarak seyircileri sessizliğe davet etti. Gümüş elbiseli ince bir kadın Altın Kapı'dan çıktı.

"Hoş geldiniz! Ölüm ve yaşamın kılıcın ucunda dans ettiğı dövüş evine hoş geldiniz." Sesi bir kadına göre oldukça derindi ve Arena'da yankılanıyordu. "Oyunlar başlasın!"

"Sophia," dedi Saiman. "Yapımcı."

Kadın Altın Kapı'nın içinde kayboldu.

Zincirlere asılı devasa bir skor tabelası tavandan aşağıya doğru kayarak Gece Yarısı Kapısı'nın hemen üzerinde durdu. Beyaz kâğıt üzerine güzel bir hatla yazılmış iki isim, ikiz ahşap çerçevelerin içinde duruyordu: RODRIGUEZ VS. CALLISTO. Altındaki oranlarda -175+200 yazıyordu. Rodriguez kazanmak için hafif bir favoriydi. Onun kazanacağına bahse girerseniz, fazladan 100 dolar kazanmak için 175 dolar yatırmanız gerekirdi. Callisto'ya oynarsanız ve o kazanırsa, her 100 dolar için paranızı ve 200 doları geri alırdınız.

"İkisi de insan. Biraz ilginç." Saiman elini sallayarak skor tablosunu bir kenara bıraktı. "Azrailler, Kate? Değerlendirmeni duymak için sabırsızlanıyorum."

"Hem Mart hem de Cesare savaşçı mı?" Saiman başıyla onayladı.

"Hiç kanadıklarını gördün mü?"

"Cesare. Bir wasjaguarla girdiğı mücadele sırasında göğsünde ve sırtında derin yaralar oluştu. Mart'a şu ana kadar dokunulmadı."

Başımı salladım. "Mart'ın cildinin ne kadar mükemmel olduğunu fark ettin mi?" Saiman kaşlarını çattı. "Tonu oldukça düzgün ama ne demek istediğini anlamıyorum." Hiç şaşırtıcı değil. Cildine istediği zaman şekillendirip ezebileceği bir kil gibi davranan biri mükemmel bir cildin önemini anlayamazdı. "Sivilce" Saiman'ın kelime dağarcığında yoktu.

"Sıradan insanlar var Lekeler. Akne, çürükler, siyah noktalar, tıkanmış gözenekler, küçük yara izleri. Mart'ta hiç yok. Cildi tamamen tek tip ve doğal olmayan bir şekilde mükemmel." "Belki de iyileşmesi hızlanmıştır."

"Yara izleri olan şekil değiştirenler gördüm ve kırılan uzuvlarını birkaç hafta içinde yeniliyorlar. Normal bir insanın geçmişi derisinde yazılıdır, Saiman. Bizim yeterince iyi olmadan önceki eğitim yaralarımız var. Ama onda hiç yok. Onunla ilk tanışmanızdan bu yana ne kadar zaman geçti?"

"İki ay."

"Yani yaz sonundan beri Georgia'da. Onu hiç güneş yanığı gördünüz mü?"

"Hayır."

"Cildi bu renkte olan bir adamın Atlanta'nın güneşi altında yarım saat kaldıktan sonra güzel bir kabuk oluşturması gerekir. Neden çiçek açan bir kızcık ağacından daha solgun? Ve onu hiç farklı bir saç stiliyle gördünüz mü?"

Saiman'ın kafasının içinde dönen çarkları neredeyse hissedebiliyordum. "Hayır," dedi yavaşça.

"Saçlar hep aynı uzunlukta mı?"

"Evet."

Başımı salladım. "Arkadaşı Cesare hakkında konuşalım. Tepeden tırnağa dövmeli mi?"

"Evet."

"Tüm dövmelerinin çok taze görüldüğünü fark ettiniz mi? Birincisi, çoğu insan dövmesini yıllar içinde yaptırır. Karmaşık bir tasarım zaman alır. Süreç birçok insan için ritüelistiktir ve sonuç kadar önemlidir. Mürekkep zamanla solar, güneşe maruz kalırsa daha da hızlı solar. Tüm dövmeleri - en azından

Görebildiğim her şey aynı renkteydi, parlak siyah. Sanki hiç dışarı çıkmıyormuş gibi."

"Belki de dövmesini önceden planlamış ve güneş kremi kullanmıştır."

"Bir adamın dövme salonuna girip tüm vücudunu kabile desenleriyle kaplayabileceğinden şüpheliyim. Her halükarda, kanaması olduğunu söylediniz. Derin yaralar tasarımlarında bozulmalara neden olabilir, özellikle de ne kadar karmaşık olduğu düşünüldüğünde. Orada burada bir kalınlaşma, lekeli, kırık çizgiler. Ben hiç görmedim."

Saiman'ın yüzündeki yakışıklı simetriyi sıkıntılı bir ifade bozdu.

Kan, sıvı ya da başka herhangi bir doku vücuttan çıkarıldığında, sahibi artık büyüsünü maskeleyemezdi. Bir m-tarayıcı bu büyü'nün izlerini alır ve farklı renklerde kaydedirdi: vampir için mor, şekil değiştiren için yeşil, insan için mavi veya gri. Bir sorun görmüyordum: kan örneği alın, m-taraması yapın, mavi ya da gümüş olmayan her şey insan olmadığı anlamına geliyordu. M-taraması kusursuzdu.

"Onları taradınız mı?"

"Birkaç kez. İkisi de mavi renkte. Saf insan."

Tuhaf. "M-tarayıcı çürütülmesi zor bir şey," dedim. "Ama gerçek şu ki, biri neredeyse albino olan, diğeri güzel siyah girdaplarla boyanmış iki Çin bebeğiniz var. Ve senden gerçekten hoşlanmıyorlar. Ben olsam bir koruma tutardım, Saiman. Ve onu saldırganlardan alışılmadık şeyler beklemesi konusunda uyarırdım."

İki insan sahaya çıktı. Rodriguez kırk yaşlarındaydı. Kısa boylu ve sıırım gibiydi, kısa, kavisli bir kukri bıçağı seçmişti. Önden ağırdu, neredeyse kendi kendine ete batacak şekilde tasarlanmıştı. Callisto ondan bir karış daha uzundu ve yaklaşık otuz kilo daha ağırdu. Zeytin tenli bacakları orantısız derecede uzundu. Bir balta taşıyordu. Sağ koluna gümüş bir zincir dolanmıştı.

Gong çaldı. Callisto baltasını savurdu. Rodriguez'i yakalamış olsaydı, darbe küçük dövüşçüyü ikiye bölecekti.

ama Rodriguez bir kedi gibi evik bir şekilde dans ederek uzaklaştı. Callisto tekrar vurdu, sol tarafını açığa çıkaran çapraz bir darbe. Rodriguez kendini vermeyi reddetti ve onun yerine kaçtı. Kalabalık alay etti.

Parmaklıklara yaslanmış, Rodriguez'i tarlada izliyordum. Hem tecrübeli hem de yetenekliydi. Ama Callisto'nun yüzündeki alaycı ifadeyi tehlikeli bir vahşet renklendiriyordu. "Kim kazanacak, Rodriguez mi Callisto mu?" Saiman sordu.

"Callisto."

"Neden?"

"Bir önsezi. O daha çok istiyor."

Rodriguez saldırdı. Bıçağı Callisto'nun kalçasına saplandı. Vermillion bacağını ıslattı. Kan kokusu aldım.

Callisto kolunu şıklattı. Zincir soluk metal bir kavis çizerek sallandı ve Rodriguez'in boynuna doğal olmayan bir hassasiyetle dolandı. Zincirin ucu dövüşünün omzunun üzerinde yükseldi ve ucunda küçük, üçgen bir kafa gördüm. Metal eneler çözüldü. Küçük metal dişler havayı ısırđı. Callisto ekti. Zincirin halkaları çelikten bir parıltıyla yılan gibi bir gövdeye dönüştü.

Metal yılan sarmallarını sıktı. Rodriguez umutsuz bir çılgınlıkla yılanı saldırdı ama kukrisi elik gövdeden kaydı. İşi bitmişti. Kalabalık sevinçle kükredi.

Rodriguez'in yüzü morardı. Dizlerinin üzerine çöktü. Kılıç parmaklarından kayarak kuma saplandı. Boğazını sıkın metal ilmeği pençeledi.

Sadece onu izledi. Herhangi bir noktada durdurabilirdi. Onu baltasıyla öldürebilirdi. Ama bunun yerine Callisto sadece orada durdu ve onun boğulmasını izledi.

Rodriguez'in ölmesi tam dört dakika sürdü. Sonunda bacakları yere vurmayı bıraktığında, Callisto zincirini geri aldı, halkaları bir kez daha sadece metaldi ve kalabalığa doğru salladı. Seyirciler uludu.

Yumruklarımı açtım. Çukura atlamamak ve o şeyi Rodriguez'in boynundan çekip almamak için tüm irademi kullanmıştım.

Saiman hakkında daha az düşünebileceğime inanmıyordum. Yanıldığımı kanıtladı.

Gri önlüklü dört adam Gece Yarısı Kapısı'ndan çıktı, cesedi bir sedyeye yükledi ve götürdü.

Saiman yalın geri içinde onun Otur."As I dedi, biraz ilginç."

"Bunu korkunç buluyorum."

"Neden? Seni daha önce de öldürürken gördüm Kate. Ama sen bunu çok daha büyük bir ustalıkla yapıyorsun."

"Öldürmek zorunda olduğum için öldürüyorum. Kendimi ya da başkalarını korumak için öldürürüm. Bir kalabalığı heyecanlandırmak için can almam. Ne de zevk için bir adama işkence ederim."

Saiman omuz silkti. "Hayatta kalmak ve kendi yanlış yönlendirilmiş vicdanınızı yatıştırmak için öldürürsünüz. Çukur'dakiler ise para ve ayaklarının dibindeki cesetten daha iyi olduklarını bilmenin verdiği haz için öldürürler. Özünde, güdülerimiz her zaman kendine hizmet eder, Kate. Fedakârlık, başkalarının enerji ve becerilerinden faydalanmak isteyen sinsi zihinlerin yarattığı bir sis perdesidir. Başka bir şey değil."

"Yunan efsanelerindeki bir tanrı gibisin Saiman. Empatiden yoksunsun. Egonun ötesinde bir dünya kavramın yok. Bir şeyi istemek sana, verebileceği zarara aldırmadan, ne pahasına olursa olsun onu elde etme hakkını otomatik olarak veriyor. Yerinizde olsam dikkatli olurum. Tanrıların arzularının dostları ve nesneleri sinekler gibi düşer. Sonunda tanrılar hep mutsuz ve yalnız kaldılar." Saiman bana şaşkın bir bakış attı ve sustu.

BÖLÜM 10

DÖVÜŞLER BİRBİRİ ARDINA GELDİ, ÖLÜMLE SON BULDU gereğinden fazla sıklıkta. Çok fazla kan, çok fazla vahşet, çok fazla gösteri. Çok fazla amatör heves, buz gibi deneyimle kısa kesildi. Arada bir Saiman bana kimin kazanacağını soruyordu. Kısa tutarak cevap verdim. Eve gitmeye hazırdım.

Gong bir kez daha çaldı. Skor tabelasında iki isim yer alıyordu: ARSEN VS. MART. -1200+900. Arsen kazanmanın en büyük favorisiydi.

Saiman, "Size bir iş teklif etmek istiyorum," dedi.

İnanmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Hayır." "Cinsel içerikli bir şey değil."

"Hayır."

"Altı dövüşten her seferinde kazananı seçtiniz. Seni danışman olarak işe almak istiyorum. Meclis üyeleri, Meclis'in her dövüş için vereceği oranları belirlemek için dövüşçüleri etkinlikten önce değerlendiriyor ..."

"Hayır."

Mart kumların üzerinde yürüdü. Trençkotunu çıkarmıştı ve siyah takım elbisesi ince bedenine yapışmıştı. Sessizce hareket ediyordu, koyu, zayıf bir gölgeydi, sarı saçları tek renk noktasıydı. Çeliğin içine hapsolmuş iki güneş ışını gibi iki kılıç taşıyordu; biri uzun, diğeri kısa, klasik bir katana ve bir wakizashi. "Değerlendirme başına üç bin dolar."

Saiman'a döndüm ve ona baktım. "Hayır."

Arena'da derin bir feryat yuvarlandı. Alçaktan başladı, insanlık dışı bir boğazın ürettiği uzun, ağır bir kükreme, bir gök gürültüsüne dönüştü ve homurtular ve hızlı, keskin çıgıllıklardan oluşan bir kakofoniye dönüştü. Kalabalık tamamen sessizliğe gömüldü. Elim omzumun üzerine gitti ama kılıcım orada değildi.

"Bu da ne?"

Saiman'ın yüzü kendini beğenmiş bir sevinçle parladı. "Bu Arsen."

Altın Kapı'nın loş derinliğinde devasa bir şekil belirdi. Yavaşça, ağır ağır ışığın hemen kenarına doğru ilerledi. Gölgeler geniş omuzların ve kalın, kaslı bir gövdenin hatlarına yapışmış, büyük bir miğferi gizliyordu.

Çukurun tel örgülü kapısını açık tutan Kızıl Muhafız sanki oradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Arsen tekrar böğürdü ve ışığa doğru fırlayarak dörtnala Çukura girdi. Kızıl Muhafız kapıyı çarparak kapattı ve kaçtı.

Arsen Arena'nın ortasına doğru hücum etti, frene bastı, havada bir kum püskürmesi yarattı ve kükredi. Sessiz seyirciler şok içinde bakakaldı.

Bir metre boyundaydı ve kömür karası postunu geren sert, yontulmuş kaslarla kaplıydı. Kısa kürkü göğsünde tüylü bir karmaşaya dönüşüyor ve karnından aşağı dar bir çizgi halinde inerek kasıklarında genişliyor, cömert cömertliğini maskeleyemeye çalışıyor ama tam olarak başaramıyordu. Bir tutam saç kalçalarına ve kollarının arkasına tırmanarak iri boynundan uzun bir yele halinde sarkıyordu. Kafatasından iki soluk boynuz çıkıntı yapıyordu. Yüzü insan ve boğa karışımıydı: sığır burnu ve sığır ağzı vardı ama kaşlarının kaba çıkıntılarının altından insan gözleri görünüyordu. Alt çenesinden örgülü bir sakal sarkıyordu. Bacakları toynaklarla son buluyordu. Kolları, kalın, küt parmaklarıyla yüzümü kapatabilecek ellerle son buluyordu; her elde sadece iki parmak ve bir başparmak vardı. Sağ elindeki mızrak ikiye iki büyüklüğündeydi.

Ağzımı kapatmayı unutmadım. "Boğa mı?"

"Hayır, çok daha egzotik bir şey," dedi Saiman. "O bu şekilde doğdu ve bir insana dönüşmüyor. O bir minotor."

Arsen sol toynağıyla kumu kazdı, tekmeledi ve başını salladı. Altın küpe halkaları sol kulağında parıldıyordu. O güç, kuvvet ve öfkeydi; ete kemiğe bürünmüştü ve serbest bırakılmak için zorlanıyordu.

Mart hareket etmedi. Ayağa kalktı, elindeki iki kılıç aşağı bakıyordu ve birbirinden ayrılmıştı.

"Arsen benim kişisel savaşçımdır." Saiman'ın sesi gururla titriyordu.

"Onu nerede buldunuz?"

"Yunanistan'da. Başka nerede olabilir ki?"

"Onu Yunanistan'dan mı getirdiniz?" Tekneyle. Deniz yılanları ve fırtınalarla. Bir servete mal olmuş olmalı.

Saiman başını salladı. "Buna değdi. Ucuz şeylere harcayacak kaynağım yok. Hatırı sayılır bir meblağı feda ederdim.

Orakçıları küçük düşürmek için. Bu sadece küçük bir paraydı." Arsen böğürdü. Gözleri Mart'a kilitlendi. Başını öne eğdi.

Mart öylece durdu, kıpırtısız ve sessizdi.

Minotorun burun deliklerinden nemli hava püskürdü. Arsen omuzlarını kamburlaştırdı ve saldırdı.

Bir koçbaşı gibi kükreyerek geldi, durdurulması imkânsızdı.

Mart kaçmak için hiçbir hareket

yapmadı. Yirmi ayak. On beş. On iki.

Mart aniden gözden kaybolan siyah bir ipek parçası gibi doğal olmayan bir yükseklikte havaya sıçradı. Minotorun üzerinden süzüldü ve omuzlarına indi. Bir anlığına Arsen'in sırtına bindi, gülünç bir kolaylıkla dengede durdu ve bir tüy kadar hafif bir şekilde kumun içine atladı.

Arsen dönerek hamle yaptı ve klasik bir Yunan hareketiyle mızrağını savurdu. Mart hamlenin altına daldı ve daha kısa olan kılıcıyla kolu savuşturdu. Katanası Arsen'in sağ kalçasının iç tarafını öptü. Mart bir saniye içinde saldırıyı tersine çevirdi, Arsen'in sol kalçasını kesti ve minotorun ulaşamayacağı bir yere doğru kıvrıldı.

Göz kamaştıracak kadar hızlıydı. "O öldü." "Ne?" Saiman bana ters ters baktı.

"Arsen öldü. Her iki femoral damarı da kesilmiş."

Kalın kırmızı fışkırmalar minotorun kalçalarını boyadı. Mart ayak parmaklarının ucunda döndü, kutumuza baktı ve kanlı kılıçlarını genişçe tutarak bir gösterişle eğildi.

Öfke Saiman'ın yüz hatlarını tanınmaz bir maskeye dönüştürdü.

Mart Altın Kapı'ya doğru yürüdü.

Arsen zayıf bir inilti çıkardı, kalbinin her çarpışında daha fazla can kanı dökülüyordu. Dizleri kuma çarptı. Bir titremeye öne doğru devrildi ve yüzüstü yere düştü.

Kalabalık kuduz bir tezahürat kreşendosuyla patladı. Saiman ayağa fırladı ve balkon kapısından dışarı çıktı. Araya biraz mesafe koymak için otuz saniye kadar bekledim.

ve sanki saçlarım yanıyormuş gibi oradan koşarak çıktım. Endişelendiğim kadarıyla gece sona ermişti. Red Roof Inn'i bulma zamanı gelmişti.

BÖLÜM 11

EN İYİ PLANLARIN BİLE BİR KUSURU VARDIR. Benimkinde iki tane vardı: Birincisi, ben

Red Roof Inn'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve ikincisi, ulaşımım yoktu. İlk sorunu nispeten kolaylıkla çözdüm: Karşıma çıkan ilk Kızıl Muhafızı yakaladım ve onu sorguladım. Bölgedeki tek Red Roof Inn batıda, Güney-Batı ley hattına giden yolda, atla yirmi dakika ya da yürüyerek bir saat uzaktaydı. Koşarsam kırk beş dakika. Saat gecenin ikisine yaklaşıyordu ve sihirle birlikte el koyacak bir at bulma ihtimali sıfırdı. Ata binecek kadar akıllı başında biri bu saatte dışarıda olmazdı, olsa bile kendini savunabilirdi ve bineğini kaybetmeyi pek hoş karşılamazdı. Koşu ayakkabılarımı getirmeliydim.

Gecenin içinde ortaya çıktım. Büyü, Arena'nın girişindeki elektrikli aydınlatmayı yok etmişti. Bunun yerine rünler ve gizemli semboller duvarlar boyunca kırmızı ve sarı renkte parlıyor, karmaşık desenleri bir korumanın sağlam duvarını örüyordu. Hem de ne koruma; tüm bina, bir banka kasasından daha sıkı bir şekilde mühürlenmiş, yarı saydam bir savunma büyüğü kozası içinde parıldıyordu.

Derin bir nefes aldım ve havayı dışarı verdim, onunla birlikte endişeyi de dışarı attım. Arkamdaki Arena kötülük saçarak belirdi. Ağgözlülük ve kana susamışlık orada, içeri giren herkesi lekeleyen bir miasma halinde karışmıştı.

Gece kıyafetleri giymiş kadın ve erkeklerle dolu taş bir bina ya da paçavralar içindeki insanlarla dolu, yıkık dökük ahşap tribünlerle çevrili kumdan bir arena, hiç fark etmezdi. Kumda dövüştüğümü hiç unutmamıştım ama anılarımın yüzeye bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim.

Kum benim için bir dizi ilke işaret ediyordu. Babamın beni kurtaracağına dair hiçbir garanti olmadan ilk kez savaştım. İlk kez bir kadını öldürdüm. İlk kez halkın önünde öldürdüm ve ilk kez kana susamış bir kalabalık tarafından bunun için tanrılaştırıldım. Babam bunun katlanmam gereken bir deneyim olduğuna karar verdi ve ben de bunu yaptım. Bir yara izi bırakmış olmalıydı, çünkü sadece kuma bakmam yetiyordu ve kollarım sanki kumun tozuyla kaplanmış gibi kaşınıyordu. Hayali tozu fırçaladım ve onunla birlikte anıları da döktüm. Duş almak istedim.

Şu anda Derek muhtemelen buluşma noktasında Livie'yi bekliyordu. Dikkatli bir kurttu. Saatler öncesinden oraya varırdı. Kıcımlı kaldırıp Red Roof Inn'e gitmem gerekiyordu. İlk işim avcıyı almaktı. Saiman'ın arabasına yöneldim.

"Kate?"

Göz ucuyla Saiman'ın binadan çıktığını gördüm. Hay aksi.

"Kate!"

Durdum ve ona baktım. "Kavgalar sona erdi. İşimiz bitti."

Bana yetişti. "Aceleyle çıktığım için özür dilerim. . ."

"Özür istemiyorum, Saiman. Kılıcımı arabandan çıkarmak istiyorum. Ben yükümlülüğümü yerine getirdim; şimdi gitmeliyim."

Konuşmak için ağzını açtı ama yüzümde onu duraksatan bir şey görmüş olmalı ki ağzını kapattı, başını salladı ve "Pekâlâ" dedi.

Arabaya doğru yürüdük.

"Benim yardımım olmadan kılıcını nasıl çıkaracaktın?" diye sordu.

"Camı kırardım." Beyaz çizginin üzerine çıktık. "Aracıma zarar mı vereceksin?"

"Evet."

"Arabanın ağır korumalı olduğunun farkında mısınız?"

Birinin bakışlarının sırtıma tuğla gibi çarptığını hissettim.

Omzumun üzerinden baktım. Dövmeli Azrail, Cesare,

biraz önce üzerinden geçtiğimiz beyaz çizginin hemen arkasında duruyordu. Projektörün aydınlattığı yüzü karanlığa bürünmüş halde d i m d i k duruyordu. Gözleri kırmızı parlıyordu. "Bölük."

Saiman Cesare'yi gördü. "Çok komik. Onlara çocukça korkutma taktiklerine duyarlı olduğum izlenimini verdiğimden haberim yoktu."

"Bence akıllarında korkutmaktan daha fazlası var." Hızlandım. Saiman'ın aracının şık siyah mermisi, ön koltuğunda benim kılıcımla birlikte yirmi beş metre ötede bekliyordu.

Bir adam araba sırasının üzerinden atladı ve çömelerek önümüze düştü, yolu kapattı. Koyu renk saçları başından dökülüyordu. Yukarı baktı. Gözleri iki kızgın kömür gibi parlıyordu. Ağız açıldı. Doğal olmayan uzunluktaki dili dışarı fırladı ve havaya saldırdı. Dudakları geriye çekildi ve sıra kıvrık dişleri göründü.

Tamam o zaman.

Göz ucuyla Cesare'yi gördüm, hâlâ beyaz çizginin arkasında bekliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Yılan dilli adam çömelerek yerde kaydı. Uzun salya telleri dişlerinin arasından uzanarak kaldırıma damladı ve havada baş döndürücü bir yasemin kokusu yayıldı. Parfümlü canavar tükürüğü. Dünya ne hale geliyordu?

Saiman'ın beti benzi attı. Eli bastonunu kavradı.

Adamın parlayan gözleri Saiman'a bakıyordu. Ellerini kaldırdı ve ona yılan dişleri gibi dar ve keskin iki hançer gösterdi.

Fotoğrafta bile değildim. Mükemmel.

Saiman sol eliyle bastonunun gövdesini kavradı, sağ eliyle de sapını yukarı kaldırdı. Sap ile koyu renkli ahşap arasında bir an metal görüntüsü yakaladım. Bastonunda bir hançer saklıyordu ve onu kahramanca kullanmayı planlıyordu.

Adam ensemdeki minik tüyleri diken diken eden garip bir yuhalama sesi çıkardı, gerildi ve sıçradı.

Tek bir hamlede aramızdaki yirmi metreyi aşmak için tasarlanmış büyük, olağanüstü yüksek bir sıçrayıştı. Saiman bir adım attı, hançerini hızlı bir hareketle çekti ve öne doğru eğilerek saldırganıyla karşılaşmaya hazırlandı.

Koruma görevinin ilk kuralı: "bedeninizi" tehlikeden uzak tutmaktır.

Saiman'ın sağ ayağını altından çekip sol elimle göğsüne vurdum. Yaklaşan saldırısına o kadar kararlıydı ki, pozisyonu onu gülünç bir şekilde dengesizleştirdi. Bir kütük gibi sırt üstü yere düştü. Düşerken baston kılıfını elinden kaptım ve yukarı doğru ittim.

Baston, yılan dilli adamı göğüs kemiğinin hemen altından yakaladı. Ağzından irkilmiş bir nefesle hava fışkırdı. Döndüm, kılıfı savurdum ve şakağına indirdim. İçi boş tahta kırıldı ve bana bir parça bıraktı. Bu darbe normal bir insanı yere sererdi. O anda işi bitmiş olmalıydı.

Adam biraz sendeledi, başını salladı ve hançerlerini saplayarak bana doğru hamle yaptı. Kaçtım ve geri çekilerek onu Saiman'dan arabaya doğru uzaklaştırdım.

Bir projektör üzerimizden geçti, bir saniye oyalandı ve yoluna devam etti. Muhafızlar bizi görmüş olmalıydı.

Yılan çocuk havayı kesmeye devam etti, vuruşları hevesliydi ama hedeften biraz uzaktı. Hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor. Rüzgarı arkasına alırsa, başımız büyük belaya girerdi. Neredeyse arabaya geldik. Adım. Bir adım daha.

Saiman sendeleyerek ayağa kalktı. "Uzak dur!" diye bağırdım.

Yılan adam arkasına baktı ve sağ eliyle bana doğru hamle yaptı. Sol elimle bileğini kavradım, onu öne ve aşağı doğru çektim ve parçalanmış bastonu kaburgalarının altından böbreğine sapladım. Çığlık attı. Onu yanımdan Saiman'ın arabasına doğru fırlattım.

Vücudu yolcu kapısına çarptı. Savunma büyüğü parlak sarı bir parıltıyla dalgalandı ve bedeni kavradı. Turuncu kıvılcımlar uçtu. Yılan adam koğuşun içinde çırpındı,

Yapışmış gibi arabaya yapışmış, vücudu spazmodik, müstehcen bir dansla sarsılıyordu. Göğsünden yanık et kokusu yükseliyordu. Kolları büküldü. Elleri -hâlâ hançerleri tutuyordu- arabaya kenetlenmişti. Kurtulmaya çalışıyordu. Koşuş yeterli olmayacaktı. Lanet olsun, ölmeyi reddediyordu.

Çubukları saçımdan çıkardım ve avucumun içinde sıktım. Yırtılan bir kâğıt sesiyle koşuş ikiye ayrıldı, bitkin düşmüştü. Yılan adam serbest kaldı ve bana doğru hamle yaptı. Dizine tekme attım. İyi ve sağlam bir darbeydi. Yere düştü ve kafasını saçlarından kavradım ve saç çubuklarını sol gözüne sapladım, bir kez, tekrar ve tekrar, dört kez. Çığlık attı. Tutuşumu tersine çevirdim ve sopaları gidebildikleri yere kadar göz çukuruna gömdüm.

Hançerler elinden düştü. Birini kaydırdım ve boğazını kestim. Jilet gibi keskin bıçak neredeyse kafasını koparıyordu. Kan fışkırdı ve beni ıslattı. Cesare'yi kontrol etmek için döndüm ama sadece boş bir alan buldum. Azrail ortadan kaybolmuştu.

Yılan dilli ceset kendi kanından oluşan bir su birikintisinin içinde gevşek ve solgun yatıyordu. Saiman'a baktım ve kırmızı lekeli bir parmağımı kaldırdım. "Kesinlikle insan değil."

Saiman'ın yüzü öfkeyle sarsıldı. "Bu bir rezalet. Evin yedide birine sahibim."

Saiman'ın arabasının kilidi kırılmıştı. "Kilitleri açabilir misin?" Titreyen bir elle kumandayı buldu ve düğmeye bastı. Hiçbir şey olmadı.

"Büyü bozuldu," dedim ona.

Küfretti, anahtarları çıkardı ve kapının kilidini açtı. Avcının kabzasını kavradım ve anında kendimi daha iyi hissettim. Saiman elini saçlarının arasında gezdirdi. "Benimle Arena'ya geri gelmen gerekiyor."

"Hayır. Önceden verilmiş bir sözüm var." "Sen benim şahidimsin!"

Yavaş ve net konuşmaya çalıştım. "Gitmem gereken bir yer var."

"Hiçliğin ortasındayız. Aracınız yok." "İki bacağım var."

"Eğer benimle gelir ve olanları Meclis'e anlatırsan, seni istediğin yere götürürüm."

Başımı salladım. İşinin bitmesi çok uzun sürecekti. "Sana bir at bulacağım!"

Adımımın ortasında durdum. Bir at yolculuk süremi üçte bir oranında kısaltabilirdi. Döndüm. "Hızlı bir açıklama, Saiman. Çok hızlı. Sonra bana bir at verirsin, ben de giderim."

"Tamamdır!"

Arena'ya geri dönerken, "Saçındakilerin bıçak olmadığını söylediğini sanıyordum" dedi.

"Onlar değil. Onlar diken. Derin nefes al, Saiman. Ellerin hâlâ titriyor."

RENE'NİN GÖZLERİ KRİSTALİN GİBİ TEMİZ VE SOĞUKTU
bir dağ gölünün derinliklerinde. Saiman'ın öfke patlamaları onun buz gibi soğukkanlılığını paramparça etti.

"Bir cesedi almak ne kadar sürer?" "Ceset bir dakika içinde burada olacak."

Bir masaya tünedim. Güvenlik odalarından birinde duruyorduk. Değerli saniyeler geçip gidiyordu. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Rene işini yapıyordu ve ben de yapmasına izin vermek zorundaydım.

Rene bana baktı. "Kalbi kestin mi?"

Başımı salladım. "Gerek görmedim. Beynini karıştırdım ve kafasını kestim. Benim üzerimde kafası yenilenen hiç olmadı."

"Doğru." Rene başıyla onayladı.

Saiman bir kahve fincanı aldı, ona baktı ve duvara fırlattı. Bir düzine parçaya ayrıldı. Biz de ona baktık.

Rene bana, "Randevun histerik görünüyor," dedi.

"Sence ona bir erkek tokatlamalı mıyım?"

Saiman suskun bir şekilde bana baktı. Rene'nin hakkını vermeliyim, o gülmedi. Ama gerçekten gülmek istedi.

Kızıl Muhafızlardan oluşan bir ekip, yılan adamı sedyede taşıyarak içeri girdi. İki muhafız ve yaşlı bir adam da onu takip etti. Adam Rene'ye deri ciltli büyük bir kitap uzattı ve yumuşak bir sesle konuştu. Rene başıyla onayladı.

"Misafirlerimizin ve özellikle de Meclis üyelerimizin güvenliğini çok ciddiye alıyoruz. Ancak." Elini kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Öncelikle, bu olay bizim yetki alanımızın dışında gerçekleşti. Sizin için sorumluluğumuz beyaz çizgide sona eriyor. İkincisi, bu yaratık Azrail ekibinin ya da mürettebatının bir parçası olarak kayıtlı değil. Kimse onu tanımıyor. Azrail ekibinin bir üyesinin olayı izlemiş olması, ekibin saldırıya ortak olduğunu göstermez. Size yardım etme zorunluluğu yok ve sadece bu gösteriden keyif almış olabilir. Üçüncüsü, Mart ve iki mürettebat üyesi dışında tüm Azrail mürettebatı ve ekibi, ilk karşılaşma başlar başlamaz, yaklaşık üç saat önce binayı terk etti ..."

İçime bir soğukluk dalgası yayıldı. "Bu normal mi?"

Rene sözümü keserek başladı.

"Bu normal mi?" Israr ettim.

"Hayır," dedi yavaşça. "Genellikle izlemek için kalırlar."

Derek hiçbir şeyi hazırlıksız yapmazdı. Buluşma noktasına saatler öncesinden gelirdi. Ben Saiman'ın eğlencesi için skor tutuculuğu yapmakla meşgulken, Azraillerin onunla etkileşime geçmek için üç saatlik bir zamanları olacaktı. Ona doğru döndüm. "O ata hemen ihtiyacım var."

Saiman tereddüt etti.

"Bir at, Saiman! Yoksa yemin ederim başladığı işi bitiririm."

KIRMIZI ÇATILI HAN HARABEYE DÖNMÜŞ BİR KIYININ
KENARINDAYDI

Her iki tarafı da önceki yaşamlarında bina olan moloz
yığınlarıyla çevrili bir meydan. İki kat yüksekliğinde, tepesi

Cafcaflı bir kızıla boyanmış eğri büğrü bir çatının altında yana doğru sarkan zeminiyle han, kudzu battaniyesinin altında büzüşmüş, kırmızı kasketli yaşlı bir adamı andırıyordu.

Meydanın kenarında durdum. Altımda, karanlık sokaklarda on beş dakikalık bir yürüyüşten sonra zor nefes alan solgun bir iğdiş homurdandı.

Kan lekeleri parçalanan asfaltı lekeliyordu. Ay ışığının gümüş tülünde, erimiş katran gibi kalın, siyah ve parlak görünüyordular.

Attan indim ve plazaya doğru yürüdüm. Ben at sürerken büyü azalmıştı. Teknoloji bir kez daha üstünlüğü ele geçirmişti ve ben hiçbir şey hissetmiyordum. Ne bir büyü kalıntısı, ne bir büyü izi, ne de büyülü bir gözlemci. Sadece tozlu asfalt ve kan. Çok fazla kan. Her yerdeydi, uzun, tüylü lekeler halinde yayılmış ve ince bir sıçrama spreyi halinde etrafa saçılmıştı.

Su birikintilerinden birinin yanına çömelip parmaklarımı içine daldırdım. Serinledim. Burada her ne olduysa bir süre önce bitmişti.

Bir yumruk kalbimi sıkıştırdı ve onu acı dolu bir top haline getirdi. Dehşet beni boğdu. Birdenbire yeterli hava kalmadı. Notu daha önce okumalıyım.

Beni yutmakla tehdit eden suçluluk ve korku yumağını aldım ve zihnimin derinliklerine tıktım. Elimdeki görev için sadece beynime ihtiyacım vardı. Acıyla daha sonra başa çıkacaktım ama şimdi sahneye konsantre olup düşünmem gerekiyordu. Burada şiddet yaşanmıştı ama meydan bir kurt adamla çatışmaya girilmiş gibi görünmüyordu. Tüm şekil değiştirenlerin iki formu vardı: insan ve hayvan. Üstün yetenekli şekil değiştirenler savaşçı formunu koruyabilirdi; canavar-insan arası, devasa, insansı ve bir canavarın pençeleri ve kabus gibi dişleriyle donanmış bir form. Çoğu bu formu korumakta zorlanırdı ve çok azı bu formda konuşabilirdi ama bu dezavantajlara rağmen savaşçı formu bir kurt adamın cephaneliğindeki en etkili silahtı. Derek'inki en iyilerinden biriydi. Dövüş başladığı anda bunu kabul etmiş olmalıydı.

Eğer Derek bu meydanda dövüşmüş olsaydı, asfaltta çizikler olurdu. Orada burada birkaç kurt kürkü. Parçalanmış et - hedeflerini parçalama eğilimindeydi. Ben hiç görmedim. Belki de burada dövüşmemiştir. Belki de buraya geldi ve kaçtı. Umudu, suçluluğu paketlediğim yere tıktırdım. Daha sonra.

Soluk, pürüzsüz damlacıklardan oluşan ince bir sprej sol taraftaki asfaltı lekeledi. Kan lekelerinin arasından dikkatlice geçerek ilerledim ve diz çöktüm. Sahip olduğum azıcık umut da paramparça olmuştu. Bu soluk lekelerin rengini nerede görsem tanırdım. Erimiş gümüş damlalarıydı bunlar, gece soğuyup kürecikler haline gelmişlerdi. Asfaltdan birkaç tane kopardım ve cebime attım. Otoparkın ortasında gümüşü büyümlü bir yöntem olmadan eritmenin imkânı yoktu. Ya Azraillerin yanında güçlü bir büyü kullanıcısı vardı ya da ...

Keskin bir hırıltı dönmemi sağladı. İki kurt meydanın kenarında süzülüyordu, gözleri ikiz ateşli ay gibi soluk sarı parlıyordu. George ve Brenna.

George'un ağzı buruştu. Bacaklarını iki yana açtı. Siyah dudakları aralandı, kocaman ağzı ve soluk dişleri ortaya çıktı. Ağzından bir hırıltı koptu.

Yavaşça ayağa kalktım ve ellerimi havaya kaldırdım. "Ben bir tehdit değilim." Brenna havaya tükürükler savurdu.

Prangaları yoğun bir iğne tabakası gibi yükseldi.

"Kan banyosuna ben sebep olmadım. Beni bilirsiniz. Ben sürünün bir dostuyum. Beni Jim'e götür." Avcı'ya dokunmadığım sürece barışçıl bir çözüm bulma şansım vardı. Kılıcımı tutarken üzerime atarlarsa onlara zarar verebilirdim. Öldürmek için eğitilmiştim, bu konuda iyiydim ve iki yüz kiloluk iki hayvanla dövüşmenin verdiği adrenalinle öldürür, sonra da hayatımın geri kalanında pişmanlık duyardım.

İki hırıltı sesimi bastırdı. Öne doğru eğildiler, kana susamışlıklarını ölümcül bir parfüm gibi yayıyorlardı. Kılıçlı kolum kaşınıyordu.

"Yapma bunu. Sana zarar vermek istemiyorum."

Tiz bir çakal uluması hırıltıları böldü. Gece yarıldı ve zayıf bir gölge kurtların üzerinde süzüldü. Uzun boylu, tüylü bir beden üzerime saldırdı - savaşçı formunda bir şekil değiştiren, asfaltın üzerinde uçuyordu, ağaç gövdesi bacakları pompalıyordu, kocaman, kaslı kolları genişçe açılmıştı. Tek bir ısırıkta yüzümü kafatasımdan ayıracak iki inçlik dişlerle donanmış grotesk çenelerin bir görüntüsünü yakaladım.

Kurtlar saldırdı. Kahretsin.

Şekil değiştirenin orak pençelerinin altından eğildim ve dirseğimi canavarın solar pleksusuna sapladım. Darbenin şiddetiyle öne doğru sarsıldı ve ben de boynuna, kulağının arkasına iki gümüş iğne batırdım. Çığlık attı ve kafasını tırmaladı.

Arkasında gece iki kâbus daha kusuyordu. Kurtlar neredeyse üzerime geliyordu.

Şekil değiştirenin dizine hızlı bir tekme attım. Kemik çatırdadı. Elveda yürüyüş. Onu George'a doğru tekmeledim, elime bir iğne daha aldım, döndüm ve Brenna'ya çarptım. Lanet olsun. Dişleri bilekliğime kenetlendi, ağzı kolumu yuttu ve boğazına bir iğne sapladım. Brenna kolumu bıraktı ve bir çığlık attı, dilini yakan gümüşü tükürmeye çalışarak bir daire çizdi.

Ateş sırtımı taradı. Döndüm, saldırganın tüylü turuncu koluna çarparak koltuk altını açığa çıkardım ve omuz eklemine bir iğne batırdım. Şekil değiştiren uludu. Kolu gevşedi.

Üzerime çullandılar. Pençeleri omuzlarımı sıktı. Dişler sol baldırımı ısırıldı. Tekmeledim, yumrukladım ve bıçakladım, bilek korumamdan gümüş iğneler çıkardım ve onları tüylü bedenlere batırdım. Tekmelerimin altında kemikler kırıldı. Döndüm, hızlı bir yumruk attım, birinin ağzını parçaladım ve sonra hareket alanım yok denecek kadar daraldı. Tüylü, kızıl-kırmızı bir kol nefes borumu ezdi ve boynumun yan tarafına bastırarak beyne giden kan akışını kesti. Klasik boğma tutuşu. Geriye yaslandım ve iki bacağımla tekmeledim ama

yeterli alan yoktu. Nefes alamıyordum. Göğsüm sanki kızgın bir demir bant ciğerlerimi yakalamış ve ışık küçülene kadar sıktıkça sıkılmış gibi daraldı. Kocaman dişler yüzüme kapandı ve tenimi kokuşmuş bir nefes bulutuyla yıkadı. Kafamdan başıboş bir düşünce geçti - ne tür bir hayvan turuncu bir şekil değiştirici yapar? Dünya karardı ve ben aşağıya kaydım.

BÖLÜM 12

BOĞAZIM ACIDI. BACAKLARIM YANDI - YA BİRİ

dışarıdayken beni kaynar yağla haşlamış ya da bir kurt adam beni ısırmıştı. Geri kalan her şeyim sanki bir çamaşır makinesinden geçirilmiş gibi kırılmıştı. Gözlerimi açtım ve Jim'in bir sandalyede oturduğunu gördüm.

"Siktir git," dedim ve doğruldum.

Jim canını sıkkan şeyi silmek istercesine eliyle yüzünü ovuşturdu.

Tüm vücudum ağrıyordu ama hiçbir şey kalıcı olarak devre dışı görünmüyordu. Ağzımın tadı kan gibiydi. Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim. Hepsi oradaydı.

"Kimseyi öldürdüm mü?"

"Hayır. Ama adamlarımdan ikisi kemikleri iyileşene kadar dışarıda kalacak." Birbirimize baktık.

"Orada ellerim havada durdum Jim. İşte böyle." Ellerimi kaldırdım. "Kılıcımı çekmedim. Herhangi bir tehditte bulunmadım. Sadece itaatkâr bir sürtük gibi orada durdum ve lütfen seninle konuşmama izin vermelerini istedim. Ve elime geçen bu mu?"

Jim hiçbir şey söylemedi. Pislik.

"Bana beni tanımayan bir Atlanta şekil değiştiricisi gösterin. Senin ekibin beni tanıdı. Kim olduğumu, ne yaptığımı biliyorlar ama yine de beni mahvettiler. Dört yıl boyunca benimle çalıştın Jim. Sürüyle ve sürü için savaştım. Seninle birlikte savaştım. Şimdiye kadar güvenini kazanmış olması gereken bir müttefikim. Ama sen ve seninkiler bana düşman gibi davranıyorsunuz."

Jim'in gözleri buz kesti. "İşte kürkün büyüdüğünde güven duyacaksın."

"Anlıyorum. Yani yarın bir karabatak beni ısıtırsa, bu senin için şu ana kadar yaptığım her şeyden daha anlamlı olacak." Ayağa kalktım. Ateş bacağımı sardı. "Derek iyi mi?"

Taş duvar.

"Lanet olsun Jim, çocuk iyi mi?"

Hiçbir şey. Birlikte yaşadığımız onca boktan şeyden sonra beni dışladı. Aynen böyle. Beni Derek'e bağlayan sadakatin hiçbir anlamı yoktu. Lonca işlerinde birlikte çalışırken Jim'e göz kulak olmak için harcadığım yılların, onun da bana göz kulak olmasının hiçbir anlamı yoktu. Jim tek bir kararla, son altı aydır Sürü'yle birlikte uğruna mücadele ettiğim ince duruşumu bir kenara bırakmıştı. Orada öylece oturuyordu, sessiz ve soğuk, tam bir yabancı.

Kelimeler Jim'in dudaklarından bir tuğla gibi döküldü. "Gitmelisin."

Yeterince içmiştim. "Tamam. Ekibinin neden benimle uğraştığını söylemeyeceksin. Derek'i görmeme izin vermeyeceksin. Bu senin ayrıcalığın. Senin yönteminle yapacağız. James Damael Shrapshire, Sürü'nün baş güvenlik görevlisi sıfatınızla, emrinizdeki Sürü üyelerinin Tarikat'ın bir çalışanını kasten yaralamasına izin verdiniz. Saldırıya karışan en az üç kişi şekil değiştiren savaşçı formundaydı. Georgia Kanunu uyarınca, savaşçı formundaki bir şekil değiştiren, ölümcül bir silahla silahlanmış olmakla eşdeğerdir. Bu nedenle, eylemlerinizi

O.C.G.A. Bölüm 16-5-21(c), görevini ifa eden bir barış memuruna ağırlaştırılmış saldırı, beş yıldan az ve yirmi yıldan fazla olmamak üzere zorunlu hapis cezası ile cezalandırılır. Yirmi dört saat içinde resmi bir şikayet başvurusu yapılacaktır. Size bir avukat yardımı almanızı tavsiye ederim."

Jim bana baktı. Gözlerindeki sertlik kayboldu ve derinliklerinde şaşkınlık gördüm.

Uzun bir süre bakışlarını üzerimde tuttum. "Aramayın; uğramayın. Bir şey yaptırmak istiyorsan, resmi kanalları kullan. Ve bir dahaki sefere benimle karşılaştığında, p'lerine ve q'larına dikkat et, çünkü çizgiyi aştığın anda seni bir kalp atışında beceririm. Şimdi kılıcımı geri ver, çünkü buradan çıkıyorum ve senin aptallarından herhangi birinin beni durdurmaya çalışmasına meydan okuyorum."

Kapıya doğru gittim.

Jim ayağa kalktı. "Sürü adına özür dilerim. .

."

"Hayır. Bunu Sürü yapmadı. Sen yaptın." Kapıya doğru uzandım. "Sana o kadar kızgınım ki konuşamıyorum bile."

"Kate... bekle."

Jim bana doğru yürüdü, kapıyı tuttu ve açtı. Dışarıda üç şekil değiştiren koridorda yerde oturuyordu: kısa siyah saçlı minyon bir kadın, Latin erkeklerden biri ve ilk cinayet mahallinde beni durduran yaşlı vücut geliştirmeci. Kadının boynunda kısa, koyu gri bir çizgi vardı, Lyc-V'nin gümüşle temas sonucu öldüğü yer. Merhaba, Brenna. Muhtemelen iğneyi çıkarmak için boğazını kesmek zorunda kalmışlar. Kesik kapanmıştı ama vücudun gri renk değişimini, yani ölü virüsün kanıtını emmesi birkaç gün alacaktı. Şekil değiştirenler tüm madeni paralarla sorun yaşarlardı - bu yüzden takılarının çoğu çelik ya da platindi - ama konu Lyc-V'ye karşı toksisite olduğunda gümüş, altın ve bakırı açık ara geride bırakıyordu.

Şekil değiştirenler Jim'e baktılar.

Çenesi boyunca kaslar oynayıyordu. Siyah tişörtünün altında omuzları gerilmişti. Sadece kendisinin görebildiği bir duvarı itiyordu. "Benim hatam."

"Benim hatam mı?" Hepsi bu muydu? Bu kadar mıydı?

Bir an düşündü ve başını salladı. "Benim hatam. Sana bir borcum var."

"Hasar kontrol girişiminiz usulüne uygun olarak not edildi."

Başımı salladım ve dışarı çıktım.

"Kate, özür dilerim. Berbat ettim. Doğru gitmedi."

Sonunda ciddi gibiydi. Bir yanım kafasına bir tekme atıp oradan uzaklaşmak ve cehennemden çıkana kadar yürümeye devam etmek istiyordu. Durumu düşündüm: Jim ekibinin önünde özür dilemişti. Elime geçecek tek şey buydu. Dizlerinin üzerine çöküp benden af dilemeyecekti. Sonunda bu Jim ve benimle ilgili değildi. Çocukla ilgiliydi. Jim ne düşündüğümü hissetmiş olmalı. "Seni ona götüreceğim."

Bu işi bitirdi. Şekil değiştirenlerin yanından geçerken durdu, onlara baktı ve "O da var" dedi.

Kasvetli koridor boyunca onu takip ettim ve çürük merdivenlerden aşağı indim. Hava küf kokuyordu. Merdivenler ağırlığımızı tiz protesto gıcırtilarıyla kabul etti. Burası Sürü'nün normal ofislerinden biri değildi ya da en azından ben tanıyamadım. Panda duvar kâğıtlarıyla kaplı bir yeri unutmak zordu. Jim'in yüzü her adımda daha da asıldı. Hâlâ kızgındım. "Ne tür bir şekil değiştiricinin kürkü turuncu olur ki?"

"Weredingo."

Artık her şeyi görmüştüm. En azından bebeğimi çalmadı. Merdivenler ağır bir kapıyla son buluyordu. Jim durdu. Bakışları ölümcül düşmanlara özgü bir nefretle kapıya dikildi.

"Onu kırdılar," dedi Jim birden, güçlkle bastırıldığı hırıltısı sözcüklerini tırmalıyordu. "Çocuğu mahvettiler. Hayatta kalsa bile asla eskisi gibi olamayacak."

ODA LOŞTU. KÜÇÜK BİR YER LAMBASI ışık saçıyordu bataklık yeşili sıvıyla dolu dikdörtgen cam kutunun üzerine koydum. Kutu sığıdı, sadece bir metre boyundaydı ve ilk başta onu bir tabut sandım.

Daha önce görmüştüm. Şekil değiştirenler ona tank diyordu. Dr. Doolittle tarafından icat edilmiş bir onarıcı cihaz, Pack ve vahşi olan her şeyin kendi kendini ilan eden doktoru.

Yeşil sıvının içinde çıplak bir beden yatıyordu ve ince kılcal damarlardan oluşan serum tüpleriyle yaşam destek ekipmanına bağlıydı.

Yirmi beş yıl boyunca hiç yaşam destek ünitesine bağlı bir şekil değiştiren görmemiştim.

Kutunun yanında diz çöktüm. Nefesim boğazıma takıldı.

Derek tellerle çevrili yatıyordu. Kızgın bir eflatun şişlik şeridi kırık kemiklerinin üzerindeki eti işaretliyordu, zedelenmiş kas iyileşmeyi reddediyordu. Sağ bacağı dizinin altından parçalanmış, kaval kemiği koyu gri şeritlerle çevrili, sürekli şekilsiz bir mor karmaşasına dönüşmüştü. Bir başka mor leke de sol uyluğunu işaretliyordu; vücudun en sağlam kemiği olan uyluk kemiği tam ortasından kırılmış, bir kürdan gibi kopmuştu.

Derek'in sağ kolunda, dirseğinin üstünde ve bileğinde iki kırık izi vardı. Sol kolunda da aynı kırıklar vardı. Her iki kolun da aynı yerlerden kırılması gerektiğini düşünen zihnin insanlık dışı hassasiyeti dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Kalp atışlarım yavaşladı. Başım ısındı, parmak uçlarım soğudu. Nefesim ciğerlerimde bir buz kütlesi gibi yuvarlandı. Bu sadece bir dayak değildi. Bu bir gösteriydi. Zalimliğin ve nefretin kasıtlı bir gösterisiydi. Onu öyle bir parçalamışlardı ki, sanki olduğu şeyi yok etmeye çalışıyorlardı. Bu beni öfkелendirdi ve tırnaklarım avuç içlerime batana kadar ellerimi sıktım.

Derek'in göğsünde gri ile karışık koyu mor bir leke vardı, göğüs kafesini çiziyor ve boğazına kadar ilerliyordu; burada gri, bir destekle tutturulmuş boynun dibinde birikiyordu. Gövdesinin sol yanından göğsüne, oradan da sağ omzuna kadar uzanan açık bir kesik vardı. Yara siyahtı. Gri değil, kanlı siyah da değil.

Yüzüne baktım. Artık bir yüzü yoktu. Kırık kemiklerden oluşan bir karmaşa bana bakıyordu, eti çiğ ve gri tohumluydu, sanki biri kıymadan bir yüz yontmaya çalışmış ve onu çürümesi için açık havada bırakmış gibiydi.

Öfke beni sarstı. Seni bulacağım. Seni bulacağım, seni pislik, ve bunu sana ödeteceğim. Seni çıplak ellerimle parçalayacağım.

Tüm mantıklı düşünceler kafamdan uçup gitti. Oda sanki kör olmuşum gibi küçülürken, içimde öfke birikti ve uludu. Çığlık atmak, tekmelemek, bir şeyleri yumruklamak istiyordum ama bedenim hareket etmeyi reddediyordu. Kendimi çaresiz hissediyordum. Bu çok korkunç bir duyguydu.

Dakikalar uzayıp gitti, bir kaşıktan damlayan bal gibi uzun ve kıvamlı. Derek hâlâ orada yatıyor, yeşil sıvı fıçısının içinde sessizce ölüyordu. Göğsü hafifçe kalktı ama bu küçük hareket dışında çoktan ölmüş de olabilirdi. Normal bir insan olsaydı, dayağı bitmeden çok önce oradan ayrılmış olurdu. Bazen daha fazla yenilenme daha fazla acı anlamına geliyordu.

Birinin eli omzuma geldi. Başımı kaldırdım. Doolittle'ın nazik yüzü beni karşıladı.

"Hadi bakalım," diye mırıldandı ve beni yukarı çekti. "Yukarı gel. Biraz çay içelim."

BÖLÜM 13

KÜÇÜK BİR MUTFAKTAYDIK. DOOLITTLE plastik bir Buzluktan buz tepsisini çıkardı, koyu renk elleriyle çevirdi ve küpleri bir bardağın içine tıkırdattı. Sürahidenden buzlu çay doldurdu ve bardağı önüme koydu.

"Çay yardımcı olacaktır," dedi.

Ona olan saygımdan içtim. Şok edici derecede tatlıydı, içkiden çok şurup gibiydi. Buz dişlerimin arasında çıtırdadı.

"Neden iyileşmiyor?" Sesim dümdüz çıktı, tek notadan oluşan, vurgu içermeyen bir sözcükler topluluğu.

Doolittle karşıma oturdu. İnsanı hemen rahatlatan kibar bir tavrı vardı. Genellikle kendimi onun yanında yavaşça gevşerken bulurdum. Sürünün doktorunun huzurunda olmak bile beni rahatlatırdı. Bugün öyle olmadı. Gözlerinde Derek'in hayatta olduğuna dair bir güvence aradım ama beni rahatlatmadılar: karanlık ve kederliydi, görmeye alışık olduğum mizahın hiçbirini içermiyordu. Bugün sadece yorgun görünüyordu, buzlu çay bardağının üzerine eğilmiş yaşlı siyah bir adam.

Doolittle, "Lyc-V pek çok mucizevi şey yapabilir," dedi. "Ama bunun da bir sınırı var. Vücudundaki gri renk, virüsün çok sayıda öldüğü yerleri gösteriyor. Dokularında onu iyileştirmeye yetecek kadar Lyc-V kalmamış. Geriye kalan çok az şey onu hayatta tutuyor ama ne kadar süreceğini kimse söyleyemez." Fincanına baktı. "Onu çok kötü dövmüşler. Kemikleri o kadar çok yerde parçalanmış ve ezilmiş ki hepsini hatırlayamıyorum. Ve onu kırmayı bitirdiklerinde, vücuduna erimiş gümüş döktüler. Göğsüne." Ellerimi sıktım.

"Ve yüzünde. Sonra da onu güneydeki ofisimizden dört blok ötede, caddenin ortasında, hareket halindeki bir arabanın üzerinde ölüme terk ettiler."

Doolittle arkasına uzandı ve bana pamuklu bir mutfak havlusu uzattı.

Aldım ve ona baktım.

Bana küçük, nazik bir gülümseme verdi. "Onları silmene yardımcı olur," dedi.

Yanağıma dokundum ve ıslak olduğunu fark ettim. Havluyu yüzüme bastırdım.

"Ağlamak iyidir. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Ona yardım edilebilir mi?" Sesim normal geliyordu. Ağlamamı durduramıyordum. Acı gözlerimden akmaya devam ediyordu.

Doolittle başını salladı.

Beynim, yıllarca bakımsız kalmış eski bir saat gibi yavaşça çalışmaya başladı. Azrailler Derek'i Red Roof Inn'de bulmuş, dövmüş ve Sürü'nün ofisinin önüne atmışlardı. Jim'in ekibi onu bulmuş ve kokuyu dayağın atıldığı yere kadar takip etmişti.

"Dönüşmedi," dedim.

Doolittle'ın yüzünde sessiz bir soru belirdi.

"Olay yerinde kurda dair hiçbir iz yoktu. Bir litre kan, bir kişi için çok fazla, bu yüzden onlarla dövüşmüş ve onları yaralamış olmalı, ama kürk yok. Pençe izi yok. Savaşçı formunda bir vampir öldürmüş. Üzerine atladıkları anda form değiştirmesi gerekirdi ama değiştirmemiş. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyoruz," dedi Jim.

Öfkeden örülmüş kasvetli bir gölge gibi kapının pervazına yaslanmıştı. Yaklaştığını duymamıştım. "Yenilenme ve şekil değiştirme geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlıdır."

Doolittle çayını içti. "İçimizden birinin değişmesini sağlamak için yapılabilecek şeyler var. Onu komadan çıkarmaya çalışırken hepsini denedik. Bir şey onu engelliyor."

Bu konuda çok sakinler. "Neden şaşırmadınız?" Doolittle iç çekti.

"O ilk değil," dedi Jim.

İLK RESİMDE BİR ADAM CESEDİ VARDI. Yüzü

ezilmiş, kafatası öyle büyük bir güçle oyulmuştu ki, kafası bir küreği andırıyordu. Göğüs kemiği vücudundan ayrılmıştı. Kaburgaları ıslak lapadan dışarı fırlamış, soluk kemik kafesi koyu kanla kayganlaşmıştı.

Siyah-beyaz fotoğraf, kırmızı-beyaz döşeli masa örtüsünün üzerinde absürt bir şekilde yersiz görünüyordu. Korkunç gri bir dünyaya açılan bir delik gibi.

Jim çayından biraz içti. "Doktor, bu şey saf bal."

"Biraz tatlıdan kimseye zarar gelmez." Doolittle gücenmiş görünüyordu ve bardağıma biraz daha şurup döktü.

Jim başını salladı. "Gece Yarısı Oyunları. On altı yıl önce bir şampiyonluk maçı boka sardı. Koca, aptal, orospu çocuğu bir ayı yolunu kaybetti ve çılgına döndü. Bir sürü sivili öldürdü." Sözünü kesmedim. Konuşuyordu ve onu durduracak bir şey yapmak istemedim.

"Pek çok kişi ayıyı indirmek için adım atmalıydı ama atmadı. Curran bu işi sahiplendi ve halletti. Bir alfa böyle yapar. Bundan sonra kimin sorumlu olduğu çok açıktı."

Jim öne doğru eğildi, kollarını masaya dayadı. "Bir alfanın ilk yasası sağlam olmalıdır. Bu, alfanın neyi savunduğunu gösterir. Başka ne bok olursa olsun, alfa bu yasayı korumak zorundadır, çünkü birinin bunu sorgulamasına izin verdiği anda, tüm kuralı şüpheye düşer. Curran'ın ilk yasası 'Oyunlara dokunma'dır. "

"Bu iyi bir yasa," diye devam etti Jim. "Bizi güzel bir şekilde öldürmekle ilgilenen bir yerle uğraşmamıza gerek yok. Yeraltına indiğinden beri İnsanlar bile oradan uzak duruyor." Sessizliğe gömüldü. Curran gibi Jim de duygularını çoğunlukla gizlerdi ama bu kez gözleri ona ihanet etti. Karanlık ve sıkıntılı, endişeyle dolup taşıyordu. Kendini kontrol altında tutuyordu ama ben bunu hissedebiliyordum. Jim huzursuzdu. Perili.

"Peki seni Oyunlarla uğraşmaya iten neydi Jim?" Ben sordum.

"Şekil değiştirenleri ithal ediyorlar. Bazıları seviyeli. Birkaç ay önce Missouri'den bir dağ kedisi getirdiler. İyi bir dişi. Ama bazıları pislik. Bölgemizi incelemek için geliyorlar. Onlar bir tehdit. Bu bir güvenlik sorunu ve bu da onu benim sorunum yapıyor."

Parçalar kafamda bir araya geldi. "Oyunlara bir köstebek yerleştirdin. Ve Curran'a söylemedin çünkü onun bu konuda makul davranmayacağını düşündün." Jim sadece Canavar Lordu'nun verebileceği bir kararı vermeyi kendine görev edinmişti. Bu sadece kötü bir fikir değildi. Aceleyle öldürölmene neden olacak bir fikirdi.

Jim fotoğrafı bana doğru itti. "Garabed. İyi, güçlü bir kedi. Ermeni. Onu Kuzey Ofisi'nin bir blok ötesinde bu şekilde buldum."

şimdi anladım. Jim'in elinde ölü bir şekil değiştiren vardı ve bunu Curran'a söyleyemezdi. Curran'ı tanıyorsam, tüm operasyonu kökünden kapatırdı. Canavar Lordu yasalarına uymak zorundaydı. Ama şimdi halkından biri kaybolduğuna göre Jim bunun peşini bırakamazdı. Suçluyu bulup cezalandırmak zorundaydı. Birincisi, ölümün intikamını almak için, ikincisi de bunu yapmazsa mürettebatı onu terk edeceği için. Bir alfanın ilk görevi klanını korumaktı ve Jim'in mürettebatı şimdilik onun klanıydı.

"Garabed şekil değiştirme belirtisi göstermedi mi?"

Ben sordum. "Hiç."

Jim'in yerinde olsaydım, Oyunlara birini geri koyardım. Hırçın, zeki ve yetenekli birini. Alt edilmesi zor birini.

"Derek'i sen getirdin."

Jim başıyla onayladı. "Elimdeki en iyi gizli ajan o. Görünüşe bakılırsa" -sözler boğazında düğümlendi- "beyinsiz güzel bir çocuğa benziyor. Kimse ona aldırış etmez. Ama o hiçbir şeyi kaçırmaz." "Ne oldu?"

Jim yüzünü buruşturdu. "Bir aylığına oraya gitti ve Reaper'larla ilgili şu tuhaf hikâyeyle döndü. Bir takımın adı. Birkaç hafta önce birdenbire ortaya çıktılar ve

büyük bir gürültüyle inmişler. Yarısı insan olarak tarandı ama Derek insan olmadıklarını söyledi. Doğru kokmuyorlardı. Bizimle bir sorunları olduğunu düşündü. Sadece sürüyle değil, tüm türümüzle. İnsanlarla hayvanların karışımı olmamızla ilgili bir şeymiş ve o adamlar ikisinden de nefret ediyormuş. Bana Azrail ekibinde bir insan kız olduğunu söyledi ve taraf değiştirmek istediği ve onu çıkarırsak bize Azrailler ve Gar'ın cinayeti hakkında her şeyi anlatacağı hakkında uzun bir hikaye anlattı."

"Ve sen ona hayır dedin."

Jim bardağının üçte birini boşalttı. "Ona bunun çok riskli olduğunu söyledim. Azrailler birlikte seyahat ederler, grup başına on beş, yirmi, bazen otuz kişi, her zaman silahlı."

"Sanki düşman bölgesine girip çıktıklarını biliyorlarmış gibi."

Jim başını salladı.

"Kokuyla takip edilemiyorlar mı? Bir çeşit üsleri olmalı."

Jim kireç ısırmış gibi görünüyordu. "Sorun takip etmek değil. Sorun üslerinin yeri."

"Nerede o?" Neden içimde bunun iyi olmayacağına dair bir his vardı? Şansım yaver giderse, ağzından çıkacak bir sonraki şey Unicorn Lane gibi çılgınca bir şey olacaktı. . .

"Unicorn'da-"

Elimi uzattım. "Anladım."

Tek Boynuzlu At Yolu'nda kimse rahat durmuyordu. Gökdelenlerin parçalanmış cesetlerinin arasından akan vahşi büyü, dizginlenemeyecek kadar güçlü, savaşılamayacak kadar tehlikeliydi. Sıradan nesneler ölümcül bir güçle doldu. Işıktan kaçınan korkunç şeyler Unicorn'da saklanıyor, daha küçük canavarlarla besleniyor ve kendi iğrenç büyülerini döndürüyorlardı. Gidecek hiçbir yerleri olmadığına, her arkadaş ve her aile üyesi onları geri çevirdiğinde, profillerindeki yakalama talimatı "Görür görmez vur" olduğunda ve çaresizlik zihinlerini bulandırdığında, ancak o zaman gizli güce sahip çılgın tarikatçılar, dengesiz luplar, atılmış Ölülerin Efendileri

Unicorn Lane'e girmeye çalıştılar. Çoğu iğrenç yaratıklara yem oldu. Hayatta kalan nadir birkaç kişi ise, eğer zaten deli değillerse, delirdi.

Son yasal oyunlarda ortalığı kasıp kavuran Ayı Andorf'un sığınak olarak Unicorn Lane'i seçmesinin bir nedeni vardı. Curran'ın ilk buluşmamızı Unicorn'un eteklerinde, korkakları ayıklayıp aptalları öldürecek kadar derin bir yerde ayarlamasının bir nedeni vardı.

İnsan derisi giymiş otuz canavarı gecenin bir yarısı Unicorn Lane'e kadar takip etmek, intihar etmek için acımasız ve alışılmadık bir yoldu.

Jim, "Üslerinde keşif yapmak doğru değil," dedi. "Ama onlar Unicorn Lane'e varmadan önce kızı bir şekilde kaçırdığımızı varsayalım. İçlerinden birini kaçırmış oluruz. Suçlu ya da değil, insan ya da değil, bundan sonra bizimle savaşa girerler. Bir savaşı daha kaldıramayız."

Doolittle, "Sebepsiz değil," diye araya girdi.

"Elindeki tek şey bazı tuhaf kokular ve koca ağızlı bir kızdı. Çocuğa kuyruğu kovalamayı bırakmasını ve bana kanıt getirmesini söyledim. Oraya bir kez daha gitti ama kızın bir etki bıraktığını söyleyebilirim."

"Onu gördüm," dedim ona. "Onu suçlayamam." Jim başladı. "Nasıl?"

"Önce sen bitir, sonra ben sana kendi tarafımı anlatırım."

Jim omuz silkti. "Derek sustu. Aklının ermediğini gördüm, öyle ya da böyle onu kurtarmaya çalışacaktı, ben de onu bu işin içinden çektim. Oyunlara bilet bulmak zor ve tanesi üç bin dolardan satılıyor. Etrafta üç bin doları olmadığını biliyordum ve bunu başarsa bile alabileceği bilet türü onu alt kata sokmazdı. Ona bir kuyruk taktım, sakın olmasını söyledim ve her şeyin bittiğini düşündüm."

Ahh, ama Derek Saiman'ı Oyunlarda görmüş ve kokusundan tanımişti. Saiman'ın Durand kişiliğiyle Ev'in bir kısmına sahip olduğunu ve "her yere gitme" biletleri olduğunu biliyordu.

"Derek sakinleşirken, Linna'yı onun yerine oyunlara soktum." Jim önüme ikinci bir fotoğraf koydu. Ameliyat masasının üzerinde bir kadın cesedi yatıyordu. Vücudunun hatları bozuk ve düzensizdi. Fotoğrafı inceledim ve kadının parçalara ayrılmış olduğunu fark ettim. Vücut parçalara ayrılmış ve parça parça yeniden bir araya getirilmişti.

"Onu on iki parçaya bölmüşler," dedi Doolittle. "Her parça tam olarak altı inç uzunluğunda. Onlar bunu yaparken muhtemelen canlıydı. Ve hayır, şekil de değiştirmemiş. Kıyafetleri hâlâ üzerindeydi."

"Sen geldiğinde onu kaldırımdan kaldırıyordum." Jim dişlerini sıktı. "Sonra kuyruğum geri döndü. Çocuk onu kaybetti. Sonra Derek'i bulduk."

Daha fazla açıklamaya ihtiyacım yoktu. Jim'in ekibi kokunun peşine düşmüş, Derek'in saldırganlarının izini sürmüş ve beni parmak uçlarımı onun kanına batırırken bulmuştu.

"Elinde ne var?" Jim sordu.

Ona anlattım. Curran'ı Linna'nın çöplüğüne götürdüğüm kısma geldiğimde Jim gözlerini kapadı ve sanki beni boğmak istiyormuş gibi baktı. Bütün hikâye masaya dökülene kadar devam ettim. Jim daha fazla çaya ihtiyacı olduğuna karar verdi. Muhtemelen çok daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı ama bunun için Doolittle'la savaşması gerekecekti. Sürü doktoru alkol tüketimine pek sıcak bakmazdı.

"Curran'a söyledin mi?"

"Hayır."

"Bu ofisten haberi var mı?" Lütfen evet deyin.

"Hayır. Burası benim özel yerlerimden biri."

"Yani onun bildiği kadarıyla sen ve ekibin firar mı ettiniz?" Başını salladı.

"Haydut," dedi Doolittle. "Doğru terim 'haydut'. Kedinin sana söylemediği şey, Curran'ın şu anda güvenlik güçlerinin büyük bir kısmının Sürü'den ayrıldığını düşündüğü. Jim'i bulmak için şehrin altını üstüne getiriyor. Jim'in Curran'la temasa geçmesi için bir emir var."

"Sabah onu ararım," dedi Jim.

"Bu da işleri daha da kötüleştirecek, çünkü Canavar Lordu Kaleye dönme emrini verecek ve gördüğünüz gibi bu genç adam reddedecek."

Jim boğazından alçak sesle hırladı. Doolittle'dan sert bir duvara çarpan kuru bezelye gibi sekti.

"Bunu neden yapasın ki?" Jim'e baktım.

"Kendimce nedenlerim var," dedi.

Doolittle, "Doğrudan bir emri reddetmek Sürü Yasasını ihlal etmektir," dedi. "Geleneklere göre Jim'in fikrini değiştirmek için üç günü var. Değiştirmezse, Curran kendisine karşı çıkıldığında alfanın yaptığını yapmak zorunda kalacak." Doolittle başını salladı. "Arkadaşını öldürmeyi düşünmek zor bir şey. İnsanı çılgına çevirir."

Çılgın Curran muson yağmurları, hortumlar, depremler ve diğer doğal afetlerle aynı sırada yer alıyor.

Doolittle'a döndüm. "Peki ya sen? Seni bu belaya nasıl bulaştırdı?"

"Onu kaçırdık," dedi Jim. "Güpegündüz, büyük bir gürültüyle. Curran'a karşı güvende."

"Ve Derek'i tanka bindirdikten hemen sonra, beni kaçıranların yaralarını tedavi etmek zorunda kaldım." Doolittle başını salladı. "Bir arabaya itilip üzerime oturulmasını pek hoş karşılamadım."

Jim, Doolittle'ı masum bir kurban olarak göstermek için onca zahmete girdiğine göre, Curran onları bulduğunda kasırga boyutlarında bir bok fırtınası bekliyor olmalıydı.

"Kaçırıldım." Doolittle gülümsedi. "Endişelenecek pek bir şeyim yok. Ama Jim'in alfasından saklanmasına kendi özgür iradesiyle yardım eden biri, işte bu tamamen farklı bir hikâye."

"Senin gitmen gereken bir yer yok mu?" Jim'in gözleri yeşil parladı.

Doolittle ayağa kalktı ve ağır bir eli omzuma koydu. "Ölüm fermanını imzalamadan önce düşün."

Odadan çıktı. Jim ve ben kalmıştık.

Kavgada Curran ölüm demekti. Benden hiç hoşlanmamıştı. Sürünün güç savaşlarından uzak durmam için beni uyarmıştı. Bu sefer hiç şansım olmayacaktı.

"Jim?"

Bana baktı ve ben onu gördüm, tam orada, tüm zihinsel kalkanlarının arasından parlıyordu: korku. Jim dehşete düşmüştü. Kendisi için değil, onu uzun zamandır tanıyordum ve kişisel refahına yönelik tehditler onda dehşet uyandırmazdı. Dengesi bozulmuştu, sanki karanlıkta yere yıkılmış ve bir sonraki darbenin nereden geleceğinden emin olmadan ayağa fırlamıştı.

"Kendine göre nedenleri" vardı ve benim de bunları bilmem gerekiyordu. "Bana neden hemen Curran'ı aramamam gerektiğini söyle ve tüm bu olayı su yüzüne çıkar."

Jim bardağına baktı. Kollarındaki kaslar sıkışmıştı. İçinde acımasız bir iç savaş yaşanıyor ve hangi tarafın kazandığından emin değildim.

"Yedi yıl önce Appalachians'ta bir dizi çakal istilası yaşandı," dedi. "Sürüye yeni katılmıştım. Beni infazcı olarak yanlarında getirdiler. Tennessee bizi hemen içeri aldı ama Kuzey Carolina'nın bu işi kendi başlarına halledemeyeceklerine karar vermeleri iki yıllarını aldı. Biz de girdik. Her yer dağlık. Eski İskoç-İrlandalı aileler, ayrılıkçılar, dindar deliler, hepsi oraya koşuyor ve kendi kişisel dağ tepelerine yerleşiyorlar ve sonra ürüyorlar ve çocukları orada, bir tükürük uzakta karavanlar ve kulübeler kuruyorlar. İnsanlar oraya yalnız kalmak için geliyor. Herkes kendi işine bakıyor. Kimse bizimle konuşmadı. Aileler, bütün klanlar kaçıp gitmişti ve kimse bilmiyordu. Bazen de biliyorlardı ama hiçbir şey yapmıyorlardı. Buchanan yerleşkesine gittiniz. Ne bulduğumuzu biliyorsun."

Ölüm. Ölüm ve kan dolu çocuk havuzları ve yarısı yenmiş çocuklar buldular. Tecavüze uğramış, parçalara ayrılmış ve öldükten sonra tekrar tecavüze uğramış kadınlar ve erkekler. Canlı canlı derileri yüzülmüş insanlar. Lupuslar buldular.

"Yerel polisler bizi aradığında Jackson County'yi tarıyorduk. Caney Fork Yolu'nda bir evde yangın çıkmış ama hiçbiri oraya gitmek istememiş. Evin Seth Hayes'e ait olduğunu ve izinsiz girenleri gördüğü yerde vurduğunu iddia ettiler. Yakın olduğumuz ve oraya daha hızlı ulaşabileceğimiz için, lütfen uğrayabilir miyiz?"

Saçmalık. Polisler Hayes'in kaçtığını biliyordu. Muhtemelen bir süredir biliyorlardı. Yoksa neden bir ev yangını için şekil değiştirenleri arasınlar ki?

"Burası lanet olası bir uçurumun kenarındaydı. Eve ulaşmamız bir saat sürdü. O zamana kadar bina harabeye dönmüştü. Yanmış kömür, yağlı duman ve o pis kokudan başka bir şey yoktu. Lup kokusu."

Bu kokuyu bilirdim. Yoğun, miskimsi, ekşi, dilinizi sert, acı bir patinayla kaplar ve boğulmanıza neden olurdu. Lyc-V'nin hezeyanının derinliklerine doğru kontrolden çıkmış bir insan bedeninin kokusu. Daha önce de kokusunu almıştım. Bir kez bulaştı mı, asla unutmazdınız.

Jim devam etti, sesi düzdü. "Çocuk külün içinde oturuyordu. Kız kardeşlerinden geriye kalan iki cesedi sürükleyerek çıkardı ve orada öylece oturup işini bitirmemizi bekledi. Pis, sıska, açlıktan ölmüş, babasının kanına bulanmış bir çocuktü. Leş gibi kokuyordu. Onu öldürmemiz gerektiğini düşündüm. Ona baktım ve 'çopur çocuk' diye düşündüm ve öyle söyledim. Curran hayır dedi. Çocuğu yanımızda götüreceğimizi söyledi. Adamın deli olduğunu düşündüm. O çocuğun başından geçenler yüzünden artık insan bile değildi. Ona baktım ve geriye hiçbir şey kalmadığını gördüm. Ama Curran gidip çocukla oturdu ve onu bizi takip etmeye ikna etti. Çocuk konuşmadı. Nasıl konuşacağını bildiğini sanmıyordum."

Jim elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Tanrı aşkına, adını bile bilmiyorduk. Curran'ı bir kuyruk gibi her yerde takip ederdi: spor salonuna, Keep'e, dövüşlere. Yanında otururdu

Konseyl toplantıları devam ederken kapıda bir köpek gibi beklerdi. Curran ona kitap okurdu. Oturup çocuğa kitap okur ve sonra da fikrini sorardı. Bir gün çocuk cevap verene kadar bunu bir ay boyunca yaptı."

Jim'in gözleri parladı. "Şimdi çocuğun benimkinden daha iyi bir yarım formu var. Kendi kendine konuşmayı öğrendi. Bir gün kurt-alfa olabilir. Bunu ona yapamam."

"Ne yapmak?"

"Bunu düzeltmek zorundayım Kate. Düzeltmem için bana bir şans ver." "Jim, mantıklı konuşmuyorsun."

Doolittle elinde bir tabak hush puppies ile içeri girdi. "O senin referans çerçevesine sahip değil, James. Bırak ben devralayım." Oturdu ve hush puppies'i bana doğru itti. "Bir şekil değiştiren, ister fiziksel ister psikolojik olsun, büyük bir stres yaşadığında, Lyc-V üretimini uyarır. Virüs vücudumuzu büyük miktarlarda doyurur. Virüs ne kadar yükselir ve ne kadar hızlı artarsa, şekil değiştirenin loup olma ihtimali de o kadar artar."

"Bu yüzden en büyük lupizm riski ergenliğin başlangıcına denk gelir." Başımı salladım.

"Gerçekten de öyle. Derek büyük bir stres altında. Bir şey onu engelliyor ve eğer bu engeli başarılı bir şekilde kaldırmayı başarırırsak, virüs onun içinde çok hızlı bir şekilde büyük sayılarda çiçek açacak. Bu biyolojik bir patlama olacak."

Sözleri aklımda yer etti. "Derek loup'a gidebilir."

Doolittle başını salladı. "Bu kesin bir olasılık." "Ne kadar kesin?"

"Lupizm olasılığının yüzde yetmiş beş olduğunu tahmin ediyorum."

Dirseğimi masaya dayadım ve alnımı yumruğumun üzerine koydum.

Doolittle, "Curran durumun farkına varırsa ve Derek bir loup haline gelirse, Curran onu öldürmek zorunda kalacak," dedi.

"Canavar Lordu olarak bu onun görevi olacak. Sürünün kurallarına göre, sürünün bir üyesi çöpura dönüştüğünde, onu yok etmek en yüksek alfanın görevidir." Tanrım. Curran için Derek'i öldürmek bir oğlu ya da kardeşi öldürmek gibi bir şeydi. Derek loupizmin eşiğine geldikten sonra onu yola getirmek için o kadar çok çalışmıştı ki. Şimdi onun delirmesine izin vermek... Onu öldürmek zorunda kalacaktı. Bunu kendisi de yapardı, çünkü bu onun göreviydi. Benim Julie'yi öldürmek zorunda kalmam gibi olurdu.

Doolittle boğazını temizledi. "Curran'ın ailesi yok. O bir katliamdan kurtulnlardan biri. Mahon onu büyüttü ve Derek'i kurtardığı gibi onu da kurtardı. Derek'i öldürmek ciddi psikolojik hasara yol açacaktır," dedi Doolittle. "Bunu yapacaktır. Sorumluluklarından hiçbir zaman kaçmadı ve bu yükü başkasının taşımasını istemezdi. Geçen yıl çok fazla baskı altında kaldı. O bir Canavar Lordu ama sonuçta o sadece bir insan."

Kafamda Curran'ın Derek'in cesedinin yanında durduğunu canlandırdım. Onu bu durumdan kurtarmak benim elimdeydi. Jim'in iyiliği için değil, kendi iyiliği için. Kurtardığınız çocukları asla öldürmek zorunda kalmamalısınız.

Çok öfkelenirdi. Jim'i parçalara ayırırdı.

"Bize üç gün süre verdi," dedim. "Eğer bu üç günün sonuna kadar bu işi çözemezsek, ona gideceğim. Ona söyleyeceğim. Eğer Derek bundan önce kaçarsa, onu öldürürüm." Lütfen, Tanrım, her kimsen, lütfen bana bunu yaptıрма.

"Bu benim sorumluluğum," dedi Jim.

"Hayır. Curran Tarikat'tan gelen yardım teklifini kabul etti. Bu da demek oluyor ki, bu soruşturmayla ilgili konularda ben sizden üstünüm. Bu benim sorumluluğum ve ben halledeceğim." Üç günüm vardı. Üç gün içinde çok şey yapabilirdim.

Jim'in gözleri parladı.

"Bunu kabullen," dedim ve Doolittle'a baktım. "Bir şekil değiştireni şekil değiştirmekten alıkoyan nedir?"

"Sihir," dedi. "Çok güçlü bir büyü."

"Beslenme önce gelir, çiftleşme ikinci, şekil değiştirme ise üçüncü. Bunu geçersiz kılmak zor," dedi Jim.

"Ama Azrailler onu geçersiz kıldı. Anahtarı ellerinde tutuyorlardı. Ve Derek'i neredeyse yok ediyorlardı." Dişlerimi sıktım. "Kılıcının dumanı tütüyor," diye mırıldandı Doolittle. Kılıç öfkemden beslenirken, kılıfımdaki Avcı'dan ince duman dalları yükseldi.

"Endişelenecek bir şey yok." Parmak uçlarımı masaya vurdum. "Reaper'ları gözaltına almayı başarabilirim. Ama onları tutmak için bir nedenim yok. Birincisi, Derek'i öldürdüklerine dair elimizde hiçbir kanıt yok."

"Onun kanının kokusunu alırlardı," dedi Jim.

"Ben de öyle. O meydanda onunla temas eden herkesi lekelemeye yetecek kadar kanı vardı. Bu yeterli değil. Olay yerini taradınız mı?"

"Her taraf mavi ve yeşil." Jim tiksintiyle omuz silkti.

M-taraması artık büyüünün renklerini kaydetti. Mavi insan, yeşil ise şekil değiştiren anlamına geliyordu. Bize kesinlikle hiçbir şey söylemedi. Belki Bayan Marple'a dua edersem, bana bir ipucu bulabilirdi.

"Onları getirmekle ilgili bir başka sorun da Oyunların kendisi" dedim. Diyelim ki onları getirdim. 'O meydana ne yapıyordunuz' gibi sorular sormam gerekecek. Eğer Oyunlarda bir takım olduklarını kabul ederlerse, bunu takip etmem gerekecek. Bir yeraltı gladyatör turnuvasının varlığını görmezden gelemem. Polisler, Tarikat ve MSDU Oyunların devam ettiğini bilmek zorunda. Oyunların gerçekleşiyor olması, çok fazla para ve nüfuzun onları desteklediği anlamına geliyor."

Jim başıyla onayladı. "Soruşturma daha başlamadan kapatılırsın."

İşte bu yüzden Jim'le çalışmayı seviyordum. Bana korkak demekle, beni yemlemekle ve baskıdan korktuğumu öne sürmekle hiç vakit kaybetmedi. Güçler üzerime gelirse soruşturmanın zorlaşacağını ve ilerlememin Ocak ayındaki pekmezden daha yavaş olacağını anlıyordu. Sadece bunu kabul etti ve bir sonraki olası yola geçti. Endişe yok, saçmalık yok, drama yok.

"Yani resmi olarak ikimiz de hiçbir şey yapamayız," dedim. "Evet."

Doolittle sadece başını salladı ve susamlarını yedi.

"Sanırım Azraillere ulaşmak için Oyunlarda savaşmamız gerekecek."

"Evet."

"Neden beni hiç kolay işlere davet etmiyorsun?" Ona sordum.

"Size meydan okumayı seviyorum," dedi. "Seni diken üstünde tutuyor." Öne doğru eğildim ve parmağımla masa örtüsünün üzerine bir çizgi çektim. "Unicorn Yolu. Otuz iki blok uzunluğunda ve on blok genişliğinde. Uzun ve dar." Eskiden otuz blok uzunluğunda ve sekiz blok genişliğindeydi, ancak işaret fişeği onu güçlendirdi ve Unicorn büyüdü, şehrin daha fazlasını yuttu. "Anladığım kadarıyla Azrailler oraya girip ortadan kayboluyorlar. Ve adamlarınız onları takip edemiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"İki yıl önceki yaz yakaladığımız ateş kuşunu hatırlıyor musunuz? Chatham County'nin yarısı yanıyordu ve kuş duman gibi kokuyordu. İzini süremiyordunuz ve elimizdeki tüm tuzakları yakıp kül etmişti." Ve o da bu konuda çok sinirlenmişti.

Jim kaşlarını çattı. "Hatırlıyorum. İçinde takip cihazı olan ölü bir keseli sıçanla yemlemiştik."

"Keseli sıçana taktığımız gibi bir takip cihazı bulabilir misin?"

"Yapılabilir."

"Takip cihazının maksimum menzili nedir?"

"Teknoloji güçlüyse yirmi beş mil."

Gülümsedim. Unicorn Lane'i kapatmaya yeter de artar bile.
BÖLÜM 14

JIM, SAIMAN'IN KAPISINDA KAŞLARINI ÇATTI. "SAPIK," dedi.
"Kendisini cinsel sapkın olarak görmeyi tercih ediyor." "Anlambilim."

Şehirden geçerken planımızı konuşmuştuk. Harika bir plan değildi, ama her zamanki "git ve biri seni öldürmeye çalışana kadar ilgili herkesi rahatsız et" planıma göre biraz daha iyiydi. Şimdi tek yapmam gereken yılan yağımlı Saiman'a satmaktı.

Kapıyı Saiman açtı. Uzun boylu, ince platin sarısı, uzun bacaklı ve alaycı bir tavır takınmıştı. Jim kılandı. Kürklü olsaydı, tüyleri diken diken olurdu.

Kapısının önünde iki silahlı haydutla karşılaşan çoğu insan durumu değerlendirmek için duraklardı. Özellikle de bu iki kişiden biri beş saat önce ona bir at vermezseniz sizi öldürmekle tehdit etmişse ve diğeri de kürklü bir pelerin giyen, pompalı tüfek taşıyan ve insanların yüzlerini tuğla duvarlara sürtmek için yaşıyormuş gibi görünen, parlayan yeşil gözlü, altı ayak uzunluğunda bir adamsa. Ama Saiman sadece başını salladı ve kenara çekildi. "İçeri girin."

İçeri girdik. Ben onun koltuğuna oturdum. Jim arkamda ve biraz solumda ayakta durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. Arka planda tekno ritmiyle katmanlanmış yumuşak bir müzik çalıyordu. Saiman müziği kapatma teklifinde bulunmadı.

"Atını geri getirdim," dedim ona. "Aşağıda muhafızlarla birlikte." Jim benim için yedek bir binek getirmişti.

"Sende kalsın. Benim ihtiyacım yok. İçecek bir şey ister misiniz?"

Ve başka bir nihai lüks dersi riske mi atalım? Bir düşüneyim.
"Hayır, teşekkür ederim."

"Senin için bir şey var mı?" Saiman Jim'e şöyle bir baktı, bakışlarındaki kıyameti gördü ve güvenliğin nezaketten daha avantajlı olduğuna karar verdi.

"İzninizle kendim için bir şeyler alacağım. Elimde bir bardak varken daha iyi düşünüyorum."

Bir martini yaptı ve gelip aşk koltuğuna oturdu, inanılmaz uzunluktaki bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi ve bana göğüs dekoltesini gösterdi. Evet, evet, göğüslerin güzel. Sakin ol.

"Azraillerle işler nasıl gitti?" Ben sordum. Saiman Jim'e baktı. "Tatmin edici olmaktan çok uzaktı."

"Tarikat'ın Orakçılar'a karşı belli bir ilgisi var." Teknik olarak bu doğruydı. Tarikat'ın bir ajanıydım ve Azraillerle ilgileniyordum. Onların her birini yaratıcı ve acı verici bir şekilde öldürmekle ilgileniyordum.

"Öyle mi?" Saiman bir kez daha beni taklit ederek kaşlarını kaldırdı. "Daha da önemlisi, bu konuda kişisel bir çıkarım var. Orakçıların ortadan kaldırılmasını istiyorum."

Saiman'ın bakışları beni yokladı. "Neden? Bunun genç arkadaşınla bir ilgisi var mı?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Evet, öyle."

Saiman kadehiyle beni selamladı. "Kişisel güdülerin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Yapardı, bencil piç.

"Peki benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ortaklık teklif ediyorum." Bu oyunda gittikçe daha iyi oluyordum. Bunu söylerken ağzıma tam olarak kusmadım. Her seferinde küçük bir zafer. "Azraillerin gitmesini istiyorsun. Sürü de öyle, ben de öyle. Güçlerimizi birleştirelim. Siz Oyunlara erişim sağlıyorsunuz. Biz de kas gücü sağlarız."

"Siz araç olurken ben fırsat mı olacağım?"

Başımı salladım. "Ortak bir hedefe ulaşmak için bilgi ve kaynaklarımızı paylaşıyoruz. Bunu bir iş anlaşması olarak düşünün." İş konusu ona cazip gelecektir.

Saiman öne doğru eğildi, çok kararlıydı. "Neden seninle çalışmalıyım? Bunu ne kadar çok istiyorsun Kate?"

Jim'in boğazında alçak bir uyarı hırıltısı yankılandı.

Arkama yaslandım ve bir bacağımı diğerinin üzerinde sallayarak onun duruşunu taklit ettim. "Senin bize, bizim sana olduğumuzdan daha çok ihtiyacın var. Göz kırabilirim

Kimliğimi alıp Gece Yarısı Oyunları'na gireceğim ve başıma büyük bir bela açacağım. Bu konuda çok iyiyimdir."

"Hiç şüphem yok," diye mırıldandı Saiman.

"Oyunların ve özellikle de Azraillerin üzerine büyük bir projektör tutacağım. Er ya da geç beni öldürmek için yanıp tutuşacaklar ve Jim de onları teker teker katletmeme yardım edecek. Onun büyük bir baltası var. Bu arada Oyunlara katılım düşer, House'un kârı azalır ve siz de para kaybedersiniz."

Ona bir gülümseme verdim. Tatlı olmayı hedefliyordum ama rengi biraz daha soldu ve benden biraz daha uzaklaştı. Kendime not: daha çok tatlı, daha az psiko-katil üzerinde çalış.

"Bizimle çalışmak istemediğinize göre, Azrail konusunda size yardımcı olması için birilerini tutmanız gerekecek. Otopark olayının da gösterdiği gibi, onların tek derdi sizi öbür dünyaya giden ilk trene bindirmek. Korunmaya ihtiyacınız var, bu da size çok fazla sorun ve paraya mal olacak - Mart'a bakılırsa, nefes almaya devam etmek istiyorsanız en iyi yetenekleri işe almalısınız. Ölüm Melekleri birkaç korumanızın kanatlarını ve halelerini bulmasına yardım ettikten sonra, yerlerine yenilerini işe almanız gerekecek, ancak şimdi korumaları ölen bir adamın itibarının tadını çıkaracaksınız. Fiyatlar stratosfere fırlayacak ve çalışanların kalitesi düşecek. Yaygın yanlış kanıların aksine, korumaların çoğu intihara meyilli değildir. Gördüğünüz gibi, sizin bize bizim size olduğumuzdan daha çok ihtiyacınız var. Azrailleri öyle ya da böyle öldüreceğiz. Gerçekten umurumuzda değil. Biz intikam için çalışırız, para için değil."

Saiman sanki beni ilk kez görüyormuş gibi inceledi. "Bu yönünü hiç tanımıyorum."

Lonca ve Tarikat arasındaki anlaşmazlıkları çözmek için kullandığım tarafımdı, ki bu teknik olarak benim işimdi. Ayağa kalktım. "Bunu bir düşün. Numaramı biliyorsun."

"Çılgınlığınızın bir yöntemi var mı?" Saiman sordu.

"Öğrenmek için üzerinde sallamanız gerekecek." Ona güvenilebileceğim kadar güvendiğim için, sihirli bir şekilde bağlayıcı bir sözleşmeye kanla imzasını atmasını tercih ederdim,

ama ben bir sarsıntı alırdım. Tabii önce eline tükürmezse.
"Anlaştık" demeden önce kapıya doğru tam üç adım attım.

"İŞTE BILDIKLERİM" DEDİM. BİR KISMI Jim'den GELDİ

Bir kısmını da ben bir araya getirdim. "Azrailler yaklaşık iki ay önce resme girdiler. Çoğunun insan olduğu onaylandı ve m-taramadan başarıyla geçtiler."

"Her taraf mavi." Saiman'ın yüzünden hoşnutsuzluk damlıyordu. "Ama Azrailler tam olarak insan değil. Bunu tespit ettik. Bununla birlikte, 'normaller' olarak savaştıkları için, başlangıçta Meclis onların lehine uzun oranlar verdi. Kanıtlanmamış bir metaydılar ve en çok İnsanlar savaşmak karşı bir şekil değiştiren ya da bir vampir genellikle kaybeder. Orakçılar Saray'a çok pahalıya mal oldu, değil mi?"

Saiman kısa bir baş sallamasıyla bunu doğruladı. "Evet ama 'insanlıklarının' başka nedenleri de var. Gördüğünüz gibi, turnuvaya katılmak için takımın yedi üyeden oluşması ve bunlardan en az üçünün insan ya da şekil değiştiren gibi bir insan türevi olması gerekiyor. Üç insan olmadan turnuvaya katılamazlar."

"Yani özetle: ne olduklarını, m-tarayıcıyı nasıl kandırdıklarını veya Oyunlardan ayrıldıklarında nereye gittiklerini bilmiyor musunuz?"

"Hayır." Saiman burnunu tiksintiyle kırıştırdı; bu, sarışına tam olarak uyan, belirgin bir kadın hareketiydi.

"Pek kullanışlı değilsin, değil mi?" dedi Jim.

Yardımanız için teşekkürler, Bay Diplomasi.

Saiman ona baktı. "Yirmi bir yıl önce, yirmi üç Nisan'da, babanı öldüren adamı hapisteyken öldürdün. Babanın katilini karnından bir levyeyle yere çiviledin ve sonra onu parçalara ayırdın. Adli tabibin tahminine göre

Ölmesi üç saatten fazla sürdü. Adı David Stiles'dı. Bu suçla hiç suçlanmadınız."

Aman Tanrım.

"Bu gerçeği, tarafımdan herhangi bir yetersizlik görüntüsünü önlemek için açıklıyorum. Ben bilgi ticareti yapıyorum. Bu konuda uzmanım. Reaper'ların ne olduğunu bilmediğimi söylediğimde, bunu profesyonel uzmanlığımın tüm ağırlığını arkama alarak söylüyorum."

Jim beyaz dişlerini geniş bir gülümsemeyle göstererek usulca güldü.

Saiman başını eğerek dostça bir selam verdi. Jim hakkında bilgi toplamış olabilirdi ama onu tanımıyordu. Jim bir jaguar gibiydi. Dişlerini sadece öldürmek istediği insanlara gösterirdi. Onu henüz öldürmeyecekti, çünkü ona ihtiyacımız vardı, ama bir gün Saiman hiç beklemediği bir anda, kendisini yukarıdan ölüm tarafından takip edilirken bulacaktı.

Ve benim bunlarla hiçbir ilgim olamazdı. "Azraillere dönelim," dedim. "Ne istediklerini biliyor musun?"

"Buna cevap verebilirim. Kurt Elması'nı istiyorlar," dedi Saiman.

Detay vermesini bekledim ama o sadece martinisini yudumladı. Sorulmak istedi. Peki, tamam. Ben de mecbur kaldım. "Kurt Elması nedir?"

"Bu çok büyük bir sarı topaz."

"Neden bu isim?" Jim sordu.

Saiman martinisini düşündü. "Tam bir kurt gözünün tonu. Taş yumruğumdan daha büyük."

Gösterişli bir ödül. Topazın kendisi eşsizliği nedeniyle çok değerli olacaktı ve taşın varlığı turnuvaya neredeyse efsanevi bir hava katıyordu: en güçlü savaşçılar arasında efsanevi bir değerli taş ve zafer için bir yarışma. Gerçekte ise bu, küçük hesaplar uğruna hayatların çöpe atıldığı iğrenç bir oyundu. Zafer mi? Başkasının parası ve neşesi için ölmenin şanı yoktu.

"Taşı nasıl aldınız?" Jim sordu.

"Meclis üyelerinden biri tarafından satın alındı ve yaklaşan turnuvanın galibini ödüllendirmek için bağışlandı. Mevcut tarzımıza uygun olarak abartılı bir ödül. Mekanımızı ziyaret eden insanlar egzotik şeyler bekliyor."

Bir erkeğin yumruğundan daha büyük bir topaz kesinlikle egzotikti. Beynimde ilkel mücevher bilgisini aradım. Topaz, Yeni Kudüs'ü koruyan on iki kıyamet taşından biriydi. Doğal olarak sarı ve pahalı olan bu taşın kişinin öfkesini yatıştırıcı bir etkisi olduğu ve takanı kâbuslardan koruduğu söylenirdi. Genel "koruma" özelliği tüm değerli taşlar için varsayılan ayardı - insanlar taşın ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikirleri olmadığına ya da herhangi bir mistik özelliği olmadığına bunu söylüyorlardı. Bir gemoloji kitabı bulup topazı araştırmak için aklıma bir not aldım.

Saiman, "Taşın üç sahibinin geçmişini Alman bir aileye kadar takip ettim," dedi. "Herhangi bir doğaüstü özellik sergilemiş gibi görünmüyor. Bu büyüklükte değerli bir taş için tamamen normal bir durum olan bir dizi efsane var. Ağırıklı inanış, taşın erdeme sahip olduğu ve satılamayacağı ya da zorla alınamayacağı, ancak hediye edilmesi ya da kazanılması gerektiği, aksi takdirde onu çalan kişiye ölüm getireceği şeklinde görünüyor. Bunun saçmalık olup olmadığına karar veremedim. Azrailler lanetin doğru olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Satın alındıktan kısa bir süre sonra eve gelip taşı nasıl elde edebileceklerini sordular. Şiddete olan eğilimleri göz önüne alındığında, hırsızlık ya da soygun girişiminde bulunmalarını beklerdim ama ikisini de yapmadılar."

Kaşlarımı çattım. "Çok az şey bildiğimize göre, onları tanımlamak ilk adım olacaktır."

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" Saiman bir kaşını kaldırdı ve bana baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi. Hem Saiman olduğu için hem de bir kadına benzediği için başarısız oldu.

"Basit. Birini öldüreceğiz." Saiman bunu düşündü.

Konuşmak çocuk oyuncağıydı. Yapmak ise tamamen farklı bir konu olurdu.

"Azraillerin sürüler halinde seyahat ettiklerini biliyoruz, bu da onları takip etmeyi zorlaştırıyor. Ayrıca Unicorn Lane'de kaybolduklarını da biliyoruz, bu da koku ve büyü yoluyla takip edilmelerini zorlaştırıyor. Ancak, menzili tüm Lane'i kapsayan bir izleme ünitesine sahibiz. Bir Azrail öldürüp vücuduna bir böcek yerleştireceğiz. Ayrıldıklarında, onları Unicorn'daki tam noktaya kadar izleriz ve boş zamanımızda oraya yaklaşıyoruz. Karargâhlarını gözlemleyeceğiz. Cevaplanabilecek her türlü ilginç soru var. Orada kaç kişiler? Nasıl organize olmuşlar? Muhafızları var mı? Bu muhafızlar insan mı? Nasıl yiyecek buluyorlar? Ne yiyorlar? Yiyecek aramaya çıkan bir ekip var mı? Toplayıcıları yakalayıp"-lanet olası piçler bana Derek'i nasıl tamir edeceğimi söyleyene kadar her seferinde onları parçalara ayırıp-"sorgulayabilir miyiz?"

"Bir Azrail'i öldürebileceğinden emin görünüyorsun." Saiman boş bardağına baktı, martininin ortadan kaybolmasına şaşırması gibiydi.

Derek'in yeşil sıvı dolu küvette yavaş yavaş öldüğünü düşündüm. Kemikleri kırılmış, yüzü gitmiş, vücudu acıyordu. Saiman aşk koltuğunda kıpırdandı. "Kate, kılıcın bir buhar yayıyor gibi görünüyor."

Kendime bir tasma taktım. "Beni çukura götür. Gerisini ben hallederim."

"Çok isterdim ama yapamam." Saiman tiksintiyle kolunu salladı. "Azrailler turnuvadan önce son bir maç yapacaklar ve bu maç bir takım müsabakası olacak. Karşılaşma Taş sınıfı olarak ilan edildi. Sen buna uygun değilsin."

"Yapabilirim," dedi Jim.

Saiman başını salladı. "Sürü'nün güvenlik şefinin Çukur'da olmasını ne kadar istesem de, sen de buna uygun değilsin. Taş sınıfı ekstra büyük bir savaşçı demektir."

Doğru. Jim asla bir ağır sıklet olmadı. Yarı formundayken bile zayıf, hızlı ve ölümcüldü ama iri değildi.

"Elimde bir Taş savaşçısı var." Saiman gülümsedi. "Ben."
Sürüden yediğim dayak işitme duyuma kalıcı hasar
v e r m i ŝ olmalıydı. "Ben kim?"

"Kendim gibi."

Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Ne yapıyorsun?" Saiman sordu.

"Kafamdan ona kadar sayıyorum." Curran'da işe yaramıştı;
eminim bende de işe yarayacaktır. Hayır, daha iyi
hissetmiyorum. Gözlerimi açtım. "Ben düzenli olarak adam
öldürürüm. Bu yüzden lütfen bunu profesyonel uzmanlığımın
tüm ağırlığını arkama alarak söylediğimi anlayın: derin uçtan
gittiniz. Heveslisin ama yeteneksizsin ve bir Azrail'i
öldürmek için gereken fiziksel güç ve reflekslerden
yoksunsun. Eğer Çukura girersen korkunç bir şekilde ve
büyük acılar içinde öleceksin ve ben oraya atlayıp seni
çıkaramayacağım."

"Beni hiç orijinal halimle dövüşürken görmediniz."

Altın saçlı Adonis'in karlar arasında dans ettiği bir görüntü
gözümün önünden geçti. "Evet ama ben seni dans ederken
gördüm. Orijinal halin, azgın kadınlar ve eşcinsel erkekler
için yıkıcı olsa da, hiçbir Azrail'i öldürecek gibi görünmüyor.
Kafanı ezdirirsin ve böceği yerleştirme fırsatını kaybederiz."
Saiman gülümsedi, dudaklarında mizah içermeyen ince bir
gerilme vardı. "Bu benim orijinal halim değildi."

Tuş. "Bu durumda, umarım orijinal formunuz ateş püskürten
iki başlı bir ejderhadır."

"Bana başarısız olmam için bir fırsat verin," dedi Saiman.
"Cesedimin 'ben demiŝtim' konuşmanızı bölmeyeceğine söz
veriyorum. Maç bu gece. İkinizin benim ekibim olarak
hareket edeceğinize güvenebilir miyim?"

Başka ne seçeneğimiz vardı ki? "Peki."

Saiman ayağa kalktı. "Gecenin ilk bölümünde resmi bir
görünüm sergilemem gerekecek. Dövüşten sonra, gerçek
öldürmeyi başarmamız koşuluyla, Azrailler bir saatliğine Kızıl
Muhafızlar tarafından karantinaya alınacak. Saray,
dövüşçüler arasında ring dışında herhangi bir sürtüşme
yaşanmasını istemiyor. Bu ikinize de ringe varmanız için
yeterli zaman tanıyacak.

Unicorn ve gerekli hazırlıkları yapın. İyileşmek için geceyi Arena'da, özel odalarımda geçireceğim."

Ya da geceyi morgda geçirecekti. Bu düşünce havada bir cenaze kefeni gibi asılı duruyordu. Hiçbirimiz bundan bahsetmedik.

BÖLÜM 15

JIM VE BEN SAIMAN'LA İŞİMİZİ BİTİRDİKTEN SONRA, Jim Ben ve Sürü atı evimdeydik. Onunla geri dönmek istedim. Derek uyanırsa diye orada olmak istedim. Yakınımda kalmamın onu bir şekilde iyileştireceğine dair mantıksız bir fikrim vardı.

Ama olmazdı. Jim'le geri dönseydim uyuyamazdım ve uykuya ve yiyeceğe çok ihtiyacım vardı. Orakçılar kendilerinden birinin saf dışı bırakılmasını hoş karşılamazlardı. Eğer Saiman sözünü yerine getirmeyi başarırsa, peşimize düşebilirler. Dinlenmiş ve zinde olmam gerekiyordu. Bu yüzden duş aldım, Jim'in ekibinin kokusunu yok etmek için cildimin ve saçımın her santimetrekaresini kokulu sabunla ovdum, siyah ekmek, domates ve biraz peynirle soğuk sığır eti yedim, çok değerli ve pahalı bir aspirin aldım ve sızdım.

Saat sekizde telefonum çaldığı için uyandım. Başımı yastığımdan kaldırdım ve ona baktım. Çaldı ve çaldı, kafamı gürültüyle doldurdu. Telesekreter açıldı ve tanıdık bir ses dik oturmama neden oldu.

"Kate."

Curran. Oy. İki saatlik uyku onunla başa çıkmak için yeterli değildi.

"En kısa zamanda beni ara."

Telefonu açtım. "Buradayım."

"Aramaları kontrol ediyor musun?"

"Neden olmasın? Beni aptallarla konuşmaktan kurtarıyor." "Bu bir hakaret mi?" Sesi derin bir hırıltıya dönüştü.

"Sen aptal değilsin," dedim ona. "Sen sadece tanrı kompleksi olan ölümcül bir psikopatsın. Ne istiyorsun?"

"Jim'i gördün mü?"

"Hayır."

"Seni aramadı mı?"

"Hayır." Ama adamları beni fena benzetti. "Peki ya Derek?"

"Hayır. Onu da görmedim."

Bir anlık bir duraksama oldu. "Yalan söylüyorsun." Kahretsin. "Neden böyle düşündün?" "Bana Derek'in iyi olup olmadığını sormadın, Kate."

Bu bana sabah ilk iş olarak hassas diplomatik konuşmalar yapmayı öğretecek.

"Çünkü umurumda değil. Beni soruşturmaya dahil edeceğini söylemiştin. Bana tam işbirliği ve görüşme sözü vermiştin. O cuma sabahıydı. Bugün Pazar. Kırk sekiz saat geçti. Beni ektin, Curran. Her zamanki gibi. Çünkü sana yardım etmek için acele ederken ayaklarımın takılıp düşmesini bekliyorsun ama değerli Sürü yabancılarla işbirliği yapamaz. Sesimde duyduğun şey ilgisizlik." Ve saçmalık. Bir sürü ve bir sürü saçmalık.

"Saçmalıyorsun."

Curran iki, Kate sıfır.

"Bu çok önemli Kate. Jim bana karşı geldi. Mürettebatını içeri çekme emrini reddetti. Buna izin veremem. Ne yapacağına karar vermek için yetmiş iki saati var. Sonra onu bulmak zorunda kalacağım."

"Jim'i yıllardır tanıyorsun. Şüphenin faydasını görmüyor mu?"

"Bunun için değil." Curran'ın sesindeki sert kabuk kırıldı. Alfa bir anlığına ortadan kayboldu ve yerini bir adama bıraktı.

"Onu bulmak zorunda kalmak istemiyorum."

Yutkundum. "Sanırım o da senin onu bulmanı istemiyordur."

"O zaman bana yardım et. Bana bildiklerini anlat." "Hayır."

İç çekti. "Bir an için ben olduğumu unut. Egonu bir kenara bırak. Ben Canavar Lordu'yum. Sen de Tarikat'ın bir üyesisin.

Bu soruşturmada bana bağılısınız. Sana bilgileri açıklamanı emrediyorum. İşinizi yapın."

Acıttı. İşimi elimden geldiğince iyi yapıyordum. "Yanılıyorsunuz. Ben size bağılı değilim. Sen ve ben eşit durumdayız."

"Anlıyorum. Jim şimdi seninle mi?"

"Evet, öyle. Sert seks yapıyoruz. Bölüyorsun." Telefonu kapattım.

Telefon yine çaldı.

Telesekreter. "... yardımcı olmuyorum, Ka..."

Telefonu aldım, bir saniye tuttum ve kapattım. Curran'a yalan söylemek istemiyordum. Kendi iyiliğı için olsa bile. Bir şeyler uydurmak ve zekice iğnelemeler yapmak şu anda bana göre değildi.

Yatak odam, perdelerimin arasındaki boşluktan sızıp tam yüzüme düşen dar bir ışık huzmesi dışında rahat bir kasvetle doluydu. Başıma bir yastık koydum.

Rüya alemine dalmıştım, başımdaki yastık rahatsız edici derecede ısrarcı ışık huzmesini engelliyordu, o sırada kilidimde bir anahtarın döndüğünü duydum. Kapım açıldı.

Evimin anahtarı olan tek kişi kapıcıydı ve o da asla habersiz girmezdi.

Kendimi hareketsiz yatmaya zorladım, uzuvlarım gevşekti. Sunduğum bir resim: beyaz pamuklu külotumun içindeki popom dışarı çıkmış, başım yastığın altında. En avantajlı dövüş duruşu değil.

Yatıyordum, aşırı bilinçliydim, tüm duyularım zorlanıyordu. Çok yumuşak ayak sesleri yatağına yaklaştı. Yaklaştı. Daha yakına.

Şimdi!

Savruldum ve bir tekme savurdum. Davetsiz misafiri orta yerinden yakaladı, belirgin bir erkek iniltisi çıkardı ve yere düştü. Yataktan sıçradım ve avcıya doğru hamle yaptım ama onu bıraktığım yerde değildi. Yere düştüm ve yatağın çok altında olduğunu gördüm. Aşağı inerken tekmelemişti.

Çelik bir el bileğimi kavradı. Sırt üstü döndüm ve omzuna vücudumun tüm gücünü arkasına alan bir tekme attım.

İnledi ve yüzünü gördüm. "Curran!" Cinayete meyilli bir deliyi tercih ederdim. Oh, bekle. . .

O bir saniyelik şaşkınlık bana pahalıya mal oldu: Bana doğru hamle yaptı, kolumu sanki hiçbir şey değilmiş gibi kenara savurdu ve beni yere yapıştırdı. Bacakları benimkileri kenetledi. Sağ kolumu başımın üstünde, sol kolumu bedenlerimizin arasında tuttu ve eğildi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi, yan tarafım göğsüne değiyordu.

Beni bir paket gibi sardı. Bir santim bile hareket edemiyordum. "Senin bir çeşit manyak olduğunu sanıyordum!" Homurdandım.

"Öyleyim."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Yatağında Jim'i arıyorum." "O burada değil."

"Anlıyorum."

Koyu gri gözlerinde küçük altın kıvılcımlar dans ediyordu. Kendinden son derece memnun ve biraz da aç görünüyordu. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama o beni daha da sıktı. Kızgın çelikten yapılmış bir deli gömleğinin içinde dövüşmek gibiydi. Onda kesinlikle hiç esneklik yoktu. Çirkin Majesteleri tarafından kısıtılmıştım. Bunu asla unutamayacağım.

"Artık gitmeme izin verebilirsin," dedim ona. "İzniniz var mı?"

"Evet, öyle. Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Ağzında hafif bir gülümseme belirdi. Beni bırakmaya hiç niyeti yoktu. Ve ben onu yenemedim. Lanet olsun.

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

Başını aşağı yukarı salladı, gülümsemesi yüzünde beyaz bir boya lekesi gibiydi.

"İçeri nasıl girdin?"

"Kendi yöntemlerim var."

Kafamda bir ışık yandı. İki ay önce kapımı değiştiren oydu, çünkü ben kapıyı açmaya çalışmakla meşguldüm.

ölmemek için. "Evimin anahtarını saklamışsın. Seni piç.
Buraya ne sıklıkla geliyorsun?"

"Arada bir." "Neden?"

"Seni kontrol etmek için. Beni telefonun başında oturup senin
'gel ve beni kurtar' çağrılarını bekleme zahmetinden
kurtarıyor."

"Endişelenmene gerek yok: bir daha arama olmayacak. Seni
aramaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Beni endişelendiren de bu," dedi.

Bacakları benimkileri sıkıştırdı, kalçaları tahtadan oyulmuş
gibi sertti. Göğsü göğüslerime bastırıyordu. Biraz sağa
dönebilseydim, popom kasıklarına doğru kayacaktı. Biraz
sola dönsem yüzüm boynuna gelecekti.

"Ben senin deneklerinden biri değilim," dedim ona.
Tamamen çok yakın, çok sıcak ve çok gerçekti. "Emirlerine
uymuyorum ve korumana ihtiyacım olmadığına da eminim."

"Mmhm," dedi. Görünüşe göre yüzümü inanılmaz derecede
büyüleyici buluyordu, çünkü bana, gözlerime, ağzıma
bakmaya devam etti.

"Ben buradayken hiç buraya geliyor
musun?" "Ara sıra."

"Seni duyabilirdim."

"On iki saat çalışıyorsun ve bitkin düşüyorsun ve ben çok
sessizim." Tutuşu biraz gevşedi. Gevşek yattım. Onu yanlış
bir güvenlik duygusuna sürüklemiştim. Gece masasından
çok uzakta değildik ve masanın altındaki rafta bir hançer
vardı.

"Canavar Lord, benim kişisel takipçim. Tanrım, her kızın
rüyası."

"Ben takip etmiyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Peki buna ne diyorsun?" "Buna
rakibimi kontrol etmek diyorum, böylece beni yaralayamaz."

"Buradayken başka ne yapıyorsun? Mektuplarımı mı
okuyorsun? İç çamaşırlarıma mı bakıyorsun?"

"Hayır. Eşyalarını karıştırmıyorum. Sadece tek parça olduğundan emin olmak için arada bir geliyorum. Güvende olduğunu, yatağında uyuduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Hiçbir şey çalmadım."

Sol kolumu elinden çekip aldım ve dirseğimi solar pleksusuna vurdum. Nefes nefese kaldı. Hançere doğru hamle yaptım ve üzerine oturdum, dizlerim kollarını sıkıştırıyordu, hançerim boğazındaydı.

Kıpırdamadan yattı. "Vazgeçiyorum," dedi ve gülümsedi. "Sıra sende."

Er. İç çamaşırla Canavar Lord'un tepesinde oturuyordum ve boğazına bıçak dayamıştım. Bir sonraki hamlem ne olacaktı?

Curran'ın bakışları omzumdaki bir noktaya sabitlendi. "Bu bir pençe izi," dedi, sesi sertleşerek. "Kurt. Kim?"

"Hiç kimse!" İşte bu harika bir cevaptı. Buna inanırdı.

"Benimkilerden biri mi?" Gözlerinde şimşek gibi altın parladı. Atlanta'daki her şekil değiştiren ondan biri olduğuna göre, bu kendi kendine cevap veriyordu, değil mi? "Ne zamandan beri benim iyiliğimi umursuyorsun ki? Sanırım ilişkimizin doğası konusunda kafan karışmış. Sen ve ben anlaşıyoruz. Sen psikopat bir kontrol manyağısın. Bana emir veriyorsun ve ben seni öldürmek istiyorum. Ben dik kafalı, itaatsiz biriyim. Seni çıldırtıyorum ve sen beni boğmak istiyorsun."

"Bir kere! Bir kere yaptım!"

"Bir kereden bir şey olmaz. Mesele şu ki, biz iyi oynamıyoruz. Biz-"

Kollarını dizlerimin altından çekip çıkardı, hançere aldırmadan beni kendine çekti ve öptü.

Dili dudaklarıma değdi. İçime bir sıcaklık yayıldı. Eli saçlarıma yapıştı. Birdenbire tadının nasıl olduğunu bilmek istedim. Beni daha önce de öpmüştü, Kızıl Sapık'la dövüşmeden hemen önce. O öpücüğü dört aydır hatırlıyordum. Hafızamda canlandırdığım kadar iyi olamazdı. Onu öpmeli ve bu hayali öpücüğü bir daha asla düşünmemek üzere kovmalıydım. Ağzımı açtım ve içeri girmesine izin verdim.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Evren patladı. Tadı sarhoş ediciydi, vahşi şarap gibi.

Ona doğru eğildim, tadı ve kokusuyla sarhoş oldum, sert vücudunun benimkine sarılmış hissiyle baştan çıktım. Başım dönüyordu.

Daha fazla öp beni. Tekrar öp beni. Öp beni, Curran.

Neyim vardı benim?

"Hayır!" Göğsünün taş duvarına karşı mücadele ettim. Bir an çok uzun süre dayandı ve alçak, aç bir hırıltıyla beni bıraktı. Üzerinden atladım ve ayaklarımın üzerinde dengesiz bir şekilde geri çekildim. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Sorun nedir? 'Dünyadaki son insan değilsen' kısmını unuttun mu?"

"Çık dışarı!"

Halımın üzerinde öylece yatıyor, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle tembel bir kedi gibi uzanıyordu. "Nasıl geçti?"

"Düzdü," diye yalan söyledim. "Kıvılcım yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bir kardeşi öpmek gibi."

Başım hâlâ dönüyordu. Ona dokunmak, ellerimi tişörtünün üzerinde gezdirmek, parmaklarımı taş gibi sert kollarında kaydırmak istiyordum. Ağzını ağzımda hissetmek istiyordum.

Hayır! Dokunmak yok. Öpüşmek yok. Hayır. Sadece hayır.

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi kollarını boynuma doladın?"

Sonovabitch. "Bu geçici bir delilikti." Kapıyı işaret ettim.

"Kalmamı istemediğine emin misin? Sana kahve yaparım ve gününün nasıl geçtiğini sorarım."

"Dışarı. Şimdi."

Abartılı bir iç geçirdi ve ellerinin yardımı olmadan ayağa fırladı. Gösteriş budalası.

Kabzası önce olmak üzere hançerimi bana uzattı. "Bunu geri istiyor musun?"

O yapılmış Ben hançeri bırak. I
asla düştü kasıtlı olmadığı sürece
silahlarım.

Silahı parmaklarının arasından çekip aldım ve aramızda bir bıçak tutarak onu kapıya kadar kovaladım. Curran kapıyı

açtı.

ve kapı aralığında durakladı. "Yetmiş iki saat, Kate. Jim'in alabileceği tek şey bu. Bunu biliyor ve onu aradığımı da biliyor. Artık sen de biliyorsun."

"Anladım," diye hırladım.

"Bana veda öpücüğü vermek istemediğine emin misin, bebeğim?" "Boğazına bir veda tekmesine ne dersin?"

Kapıyı çarparak kapattım, ona yaslandım ve durumu gözden geçirmek için yere kaydım. Canavar Lord. Atlanta Aslanı. Efendim Benim Yolum ya da Otoban. Ağzımdaki tüm frenler arızalanana kadar beni kör bir paniğe sürükleyen sinir bozucu, çileden çıkarıcı, tehlikeli bir piç.

Beni öptü. Hayır, beni uyurken izlemek için evime girdiğini itiraf etti, beni yere yatırdı ve sonra beni öptü. Burnunu kırmalıydım. Onun yerine ben de onu öptüm. Ve daha fazlasını istedim.

Bunu bir perspektife oturtmaya çalıştım. Ona asla onunla yatmayacağımı söylemişim. O da bana yatacağımı söyledi. Onun için bu bir oyundu ve sadece kazanmaya çalışıyordu. Bir keresinde biri bana Curran'ın tüm eski sevgililerini sıraya dizersen bir geçit töreni yapabileceğini söylemişti. Yatak direğine bir çentik daha atmak için beni ölçüyordu. Eğer teslim olursam, onun sevgililer alayında bir dipnot olacaktım: Kate Daniels, Tarikat Araştırmacısı, Tüylü Majesteleri sıkılıp daha büyük ve daha iyi şeylere geçene kadar kısa bir süre yattığı ve sokak itibarını paramparça bıraktığı kişi.

Curran ile açık bir ilişki mesleki intihar anlamına geliyordu. Tarikat'ın ajanları tanım gereği tarafsızdı. Şekil değiştirenlerin lideriyle yattıktan sonra kimse benimle ilgilenmezdi. Daha da önemlisi, Curran sunabileceğim şeylere olan ilgisini kaybettiğinde, kalbimi alır, bir çekiçe parçalayarak kanlı bir pelteye dönüştürür, harabeyi bana teslim eder ve sorunsuzca uzaklaşırdı.

Tüm bunları anlamıştım ama yine de onu istiyordum. Beni lanet bir mıknatıs gibi çekiyordu. Onu hayatımda daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum. O birkaç dakika boyunca

kendimi güvende, aranan, ihtiyaç duyulan, arzulanan hissettiriyordu ama bu bir yanılsamaydı. Kendime gelmeliydim.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum. Beni yakaladığını sanıyordu. Majesteleri kaba bir uyanış için çok gecikmişti.

Homurdandım ve giyinmeye gittim.

SAAT YEDİDE OFİSE ULAŞTIM. SİPARİŞ VERİLDİ

Basit bir kutu bina, kaba, tuğla, sağlam ve büyü yapıldığında o kadar ağır bir şekilde korunuyordu ki, Askeri Doğaüstü Savunma Birimi'nin tüm bir bölümü günlerce onu dövebilirdi. Şehirde başka bir tesis, son teknoloji bir karargâh olmalıydı ama yerini bilecek kadar yüksek rütbeli değildim.

İkinci kata çıktım, kapıyı açtım ve koridora adım attım. Uzun ve gri koridor, sonunda siyah bir kapının belirttiği dar ve sıkıcı bir tünel gibi uzaklara doğru uzanıyordu. Kapının ortasında cilalı çelikten hanedan arslanı yükseliyor, burayı şövalye koruyucunun, bölüm başkanının ve benim amirimin ofisi olarak tanımlıyordu.

"Günaydın canım," dedi Maxine'in sesi kafamın içinde.

"Günaydın Maxine," dedim. Teknik olarak, Maxine'in algılaması için yeterince konsantre olsaydım, bunu sadece düşünebilirdim, ama konuşmak benim için daha iyi çalışıyordu. Ölümsüz bir zihni kendi zihnimle kavrayabilir ve bit gibi ezebilirdim ama telepatik olarak tam bir fiyaskoydum. İki ayak boyunda bir yığın evrak işi bekleyerek ofisime daldım. Masam temizdi. Tertemizdi. Yiğinsiz.

"Maxine? Dosyalarım ne oldu?"

"Şövalye koruyucu programınızı iptal etmeye karar verdi."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

"Tarikat hizmetlerinize minnettar. Özellikle de gece geç saatlere kadar süren çalışmalarınız söz konusu olduğunda."

Işık doğdu. Ted, Gece Yarısı Oyunları'nı mahvetmem için bana gayri resmi onay veriyordu. Soruşturma olmayacaktı. Ted zaten Oyunlar hakkında insanoğlunun bilebileceği kadar çok şey biliyordu. Sadece bu konuda bir şey yapmak için gerekli araçlardan ya da bahaneden yoksundu. Şimdi ona altın bir fırsat sunmuştum. Beni Oyunlara bir sopa gibi fırlatıyordu. Yetenekliydim ve tamamen harcanabilirdim. Sebep olduğum herhangi bir toplumsal sorun, yarım yamalak statümle mazur görülebilirdi. Ben bir şövalye değildim. Doğru düzgün eğitilmemiştim. Tarikat faaliyetlerimle ilgili her türlü bilgiyi reddedecek, beni aşırı hevesli bir beceriksiz olarak resmedecek ve kışımın üstüne atacaktı.

Andrea kapımda belirdi, içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Raphael aradı. Görünüşe göre emir komuta zincirinden aşağıya bir emir gitmiş. Sana saldıran herhangi bir Sürü üyesi Curran'la uzun ve tatsız bir toplantı yapacak."

Kalemimi sahte bir selamla kaldırdım. "Yaşasın. Majestelerinin korumasına ihtiyaç duyan kırılgan bir çiçek olduğumu bilmiyordum."

"Saldırıya mı uğradınız?"

"Evet. İyiydim ve kimseyi öldürmedim."

Andrea müşteri koltuğuma oturdu. "Neler oluyor?"

Ayağa kalktım ve koğuşu çalıştırdım. Zemindeki loş turuncu glifler tutuştu, bükülmüş desenlerle iç içe geçti. Turuncu bir duvar yükselip kapıyı mühürledi. Gardiyanımın odayı güvence altına almak için kullandığı büyü buydu. İnsanlar şövalye kâhinlere gizli şeyler anlatırdı, bir itirafçının ya da psikiyatristin duyabileceği türden şeyler. Greg'in savunma koğuşu ses geçirmez, görüş geçirmez ve büyü geçirmezdi. Maxine'in telepatisi bile onu geçemezdi. Bunu nasıl yaptığını anlamak için yerdeki gliflerin izini bir ay boyunca titizlikle sürmem gerekmişti.

Üst çekmecemın kilidini açtım, dosyayı çıkardım ve masanın üzerine koydum. "Elini yap."

Andrea elini kaldırdı. "Almak üzere olduğum bilgiyi, bu bilgiyi veren kişi tarafından yetkilendirilmedikçe ifşa etmeyeceğim."

bu bilgileri benim takdirime teslim eder. Bu bilgiyi baskı ve zorlama altında bile olsa kişisel çıkarım için ya da kendimi veya başkalarını yakın bir fiziksel zarardan kurtarmak için kullanmayacağım. Tarikatın bir şövalyesi olarak şerefim üzerine yemin ederim."

Çok zor bir yemindi. Yeminini bozduğu için Akademi'den atılanların sayısı diğer irade sınavlarından daha fazlaydı. Dövüldüğünüzde, boğulduğunuzda, kırbaçlandığınızda ve ardından kızgın bir demirle dağlandığınızda, çoğu insan işkencenin sona ermesi için her şeyi söyleyecektir. Sırtımda, kızgın demirin beni öptüğü yeri hatırlatan dar bir soluk deri şeridi vardı. Geçtiğimi kanıtlıyordu. Andrea'da da aynı yara izinden olduğunu biliyordum. İkimiz de sınav yeminlerimiz için saklamak zorunda olduğumuz sırları ömrümüzün sonuna kadar hatırlayacak ve asla ifşa etmeyecektik. Aklımızdan bile geçirmeyecektik.

Dosyayı ona uzattım. Sayfaları okudu ve bana baktı. Curran'ın ziyareti de dahil olmak üzere boşlukları doldurdum.

Andrea birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Kahretsin. Lanet olsun." " 'Lanet olsun' da kabul edilebilirdi."

"Sürü'nün güvenlik şefi haydutluk yaptı, Derek ölmek üzere ve sen de Canavar Lord'la çiftleştin."

"Jim haydutluk yapmadı; sadece şu anda emirlere uymuyor." "İşte haydutluk budur!"

Tamam, bunu ona vermek zorundaydım. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Curran'la çiftleşmedim."

Andrea başını salladı. "Sen hangi gezegendensin? Geceleri battaniyeni örtmek için dairene giriyor. Bu koruyucu dürtü iş başında. Çiftleştğinizi düşünüyor." "Ne isterse düşünebilir. Ama bu onu doğru yapmaz."

Andrea'nın gözleri büyüdü. "Şimdi fark ettim: Sana bir şekil değiştiren alfa gibi davranıyor. Burada pek de insan olmayan kur yapma kurallarına göre oynuyorsun. Senden ona akşam yemeği hazırlamanı istedi mi? Akşam yemeği büyük bir olay."

"Hayır, yapmadı." Curran için yemek pişirmeden önce cehennem donardı. "Bakın, ben bir şekil değiştiren değilim ve o da

daha önce insanlar."

"İşte bu kadar." Andrea tırnaklarını masaya vurdu. "Bu şekilde doğrudan yaklaşmak bir meydan okumadır. Bir alfa erkeği bir alfa dişisine böyle yaklaşır. Onların tek derdi güç mücadelesi ve avdır ve bunu pek iyi beceremezler. Bunun kulağa çarpık geldiğinin farkındayım ama bu onun açısından ters bir iltifat."

"İltifatını alıp güneş görmeyen bir yere götürebilir."

"Bu konuda sizden alıntı yapabilir miyim?"

"Misafirim ol. Onun geçici hevesi olmak için çok çalıştım." Dosyayı çekmeceme geri koymak için uzandım ve parmaklarım eski bir ciltsiz kitabı sıyırdı. Prenses Gelin. Savannah'da beni neredeyse öptüğü o gece bu kitabı okuyordu ve ona gitmesini söylediğimde, "Nasıl istersen," demişti.

Andrea'nın yüzünde bir kağ çatma ifadesi belirdi. "Peki bütün bunlar seni nereye götürüyor? Bir süreliğine ortadan kaybolacak mısın?"

Başımı salladım. "Bu işi bitirmek zorundayım ve Curran ensemde solurken bunu yapamam."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet. Bilgisayar veri tabanına bazı gümüş örneklerini analiz etmek için bir talep gönderiyorum. İşlem bir ya da iki gün sürebilir. Eğer alabilirseniz ..."

Andrea kollarını salladı. "Tabii ki yaparım. Ateş edecek birini kastetmiştim."

"Oh. Şu anda değil. Ama birinin kafasına bir kurşun sıkmam gerekirse seni ararım."

"Bunu sen yap. Öldürülmemeye çalış." "Yapacağım."

Birbirimize baktık.

"Nasıldı peki?" diye sordu. "Curran'ı öpmek?"

"Beni tekrar öpmesine izin veremem, çünkü öperse onunla yatarım."

Andrea gözlerini kırptırdı. "Peki," dedi sonunda. "En azından nerede durduğunu biliyorsun."

JIM'I ARADIM VE OFISTEN AYRILDIM. GİDİP GELDİM

sabah trafiğinde. Kimse beni takip etmedi. Sonunda küçük bir kızarmış tavuk lokantasında durdum.

Glenda bana gülümsedi. Bal rengi saçları olan tombul bir kadındı ve bir zamanlar gecelerini hayalet yılanlar tarafından eziyet edilerek geçirmişti. Bir hafta sürdü ama sonunda tavan arasında saklanan nedeni buldum ve öldürdüm. Şimdi tavuk kanatlarımla bir gülümsemem var.

On dolar uzattım.

"Beş parçalı mı istiyorsun?" Glenda sordu.

"Hayır. Telefonu kullanmak istiyorum." Bu en iyi ofis dışında yapılan bir konuşmaydı.

Glenda tezgahın üzerine bir telefon koydu, çevir sesini kontrol etti ve on dolarımı aldı.

Keep'i aradım, telefondaki bedensiz kadın sesine kendimi tanıttım ve Canavar Lordu'nu sordum. On beş saniyeden kısa bir süre içinde Curran hatta geldi.

"Jim'le birlikte saklanacağım."

Telefonun diğer tarafındaki sessizliğin belirgin bir şekilde uğursuz bir tonu vardı. Belki de öpüşme süper güçlerinin beni raydan çıkardığını düşündü. Büyük şans. Onu Derek'i öldürmek zorunda kalmaktan kurtaracaktım. Bu hiç de ihtiyacı olmayan bir yükü. Sakin ve makul görünmek için elimden geleni yaparak, "Bu sabahı düşündüm," dedim.

"Kapıcıya kilitleri değiştirmesi için talimat verdim. Eğer seni bir daha dairemde yakalarsam, resmi şikayette bulunacağım. Zorla da olsa yemeğini aldım ama aldım. Beni bir ya da iki kez kurtardın ve beni neredeyse çıplak gördün. Bu durumu şekil değiştiren standartlarına göre değerlendirdiğinin farkındayım ve sırtüstü yatıp bacaklarımı açmamı bekliyorsun."

"Şart değil." Sesi sakinlikte benimkine uyuyordu. "İstersen ellerinin ve dizlerinin üzerine düşebilirsin. Ya da duvara. Ya da mutfak tezgahının üzerine. Eğer buna değecekse, üstte olmana izin verebilirim."

Dişlerimi gıcırdatmadım, duyardı. Sakin ve makul olmak zorundaydım. "Demek istediğim şu: Hayır."

"Hayır mı?"

"Düşmek yok, seks yok, sen ve ben yok."

"Senin evindeyken seni öpmek istedim. Savannah'da."

Neden kalbim küt küt atıyordu? "Ve?"

"Korkmuş görünüyordun. Beklediğim tepki bu değildi."

Sakin ve makul olun. "Kendini övüyorsun. O kadar da korkutucu değilsin."

"Bu sabah seni öptükten sonra yine korktun. Eriyecekmiş gibi göründükten hemen sonra."

Erimek mi?

"Seninle benim aramda bir şeyler olabileceğinden korkuyorsun."

Vay canına. Bu küçük haberi yutmakta zorlandım. "Ne zaman kibrin sınırlarına ulaştığını düşünsem, bana yeni zirveler gösteriyorsun. Gerçekten de egoizmin Evren gibi, sürekli genişliyor."

"Bu sabah beni yatağına sürüklemeyi düşündün."

"Seni bıçaklamayı ve çığlık atarak kaçmayı düşündüm. Evime izinsiz girdin ve üzerime salyalarını akıttın. Sen lanet bir delisin! Ve bana arzumu koklamakla ilgili o lafı söyleme; bunun saçmalık olduğunu biliyorum."

"Seni koklamama gerek yoktu. Gözlerindeki hülyalı bakıştan ve dilinin ağzımın içini yalamasından bunu anlayabiliyordum."

"Anının tadını çıkar," diye mırıldandım. "Bu son kez olacak."

"Git Jim'le oyununu oyna. Size ihtiyacım olduğunda ikinizi de bulacağım."

Kibirli pislik. "Bak ne diyeceğim, eğer o üç gün dolmadan bizi bulursan, sana lanet bir akşam yemeği pişirip çıplak servis edeceğim."

"Bu bir söz mü?" "Evet.

Git kendini becer."

Telefonu kapattım. Peki o zaman. Bu tamamen mantıklıydı. Tezgâhın diğer tarafında oturan yaşlı ve iri yapılı bir adam bana boynuzlarım çıkmış gibi baktı.

Glenda ona verdiğim parayı bana uzattı. "Ne sohbetti ama. On dolar değerindeydi."

Brenna'nın fazladan bir atla geldiğini görmek için tam zamanında kalktım.

BÖLÜM 16

DEREK'İ ZİYARET ETTİM. yarım saat kaldım ve sonra Doolittle içeri girdi, yüzüme baktı ve güzel bir bardak çaya daha ihtiyacım olduğuna karar verdi. Onu mutfığa kadar takip ettim. Yemek kokuyordu: hafifçe baharatlanmış et ve taze hamur işlerinin zengin, tuzlu aroması. Koku beni yakaladı ve Jim'in altın sarısı bir somunu kesme tahtasının üzerine kaydırıldığını görmek için tam zamanında masaya doğru süzüldüm. Somundan dikkatlice bir santim genişliğinde bir parça kesti ve ortaya güzelce pişmiş, orta pişmiş bir sığır filetosu çıktı.

Neredeyse bayılıyordum. "Beef Wellington?"

Jim kaşlarını çatı. "Buzdolabında hiç doğru dürüst yiyecek bulundurmuyorsun diye..."

"Çünkü hepsini sen, Derek ya da Julie yiyorsunuz."

Brenna içeri girdi ve buzdolabından bir kâse salata çıkardı. "Tabaklar dolapta," dedi Jim.

Dört tabak çıkardım, çatal bıçak takımı buldum ve masayı hazırladım. Doolittle önüme bir bardak buzlu çay koydu. Tadına baktım. O kadar çok şeker vardı ki, içine bir kaşık koysanız, kendi kendine ayağa kalkardı.

Jim tabağıma bir dilim koydu. Beef Wellington yaptığımda güzel görünüyordu. Onunki mükemmel görünüyordu.

Brenna yanıma oturdu. "Kalça için üzgünüm."

Bacağımdaki acı ısırdığı yanımdaki sessiz kadınla ilişkilendirmem bir saniye sürdü. "Sorun değil. İğne için özür dilerim."

Boğazındaki yara izi solmuştu ama ince gri bir çizgi hâlâ oradaydı. "Sorun değil," dedi. "Daha önce de içimde gümüş vardı."

"Diğer herkes nerede?" Ben sordum.

Kimse cevap vermedi. Geveze Cathy'ler, şekil değiştirenler. Beef Wellington'ımı kestim ve ağızma küçük bir parça attım. Tadı cennet gibiydi. Jim etini bir cerrah hassasiyetiyle kesmişti.

"Curran aradı."

Etrafımdaki üç şekil değiştiren bir an için nefes almayı kesti.

"Sen yemeye başlamadan önce söyleyeyim dedim. Boğulmanı istemedim."

"Bir şey söyledi mi?" Jim sordu.

"Teslim olmak için üç günün var." Curran'ın sesini taklit ettim. "Ondan sonra seni bulmak zorunda kalacak. Ve seni bulmak istemiyor."

"Başka bir şey var mı?"

"Ondan sonra çoğunlukla küfretti. Ona seninle samanlıkta sıcak bir yuvarlanma yaşadığımızı ve onun bunu böldüğünü söyledim."

Brenna'nın burnundan çay geldi.

Jim uzun bir süre bununla mücadele etti. "Keşke bunu yapmasaydın."

"İnanmadı." Bu kadarla bıraktım. Sabah egzersizimden ve çıplak akşam yemeği sözünden bahsetmek Jim'in felç geçirmesine neden olacaktı. "Bizi burada bulamaz, değil mi?"

Doolittle, "Efendimizi asla hafife almayın," dedi.

"Bunu söylemek zor," dedi Jim. "Curran inatçıdır. Eninde sonunda bizi bulacaktır. Ama bir süre için değil."

Umarım haklıydı. Eğer değilse, ikimizin de açıklaması gereken bazı şeyler olacaktı.

• • •

SAIMAIN'İ OTOPARKTA BEKLEDİK

Oyunlar.

Jim'in siyah, kürklü pelerini yürürken arkasında dalgalanıyor, siyah deri yeleği, siyah pantolonu ve siyah çelik burunlu botları ortaya çıkıyordu. Vücudu absürt denecek kadar sıkışmıştı: en iyi dönemindeki bir boksör gibi görünüyordu, kalın kasları keskin bir şekilde belirginleşmişti, adımları gevşekti, duruşu belalı yayınlar yapıyordu. Yüzünde çirkin bir çatıklık vardı. Sanki birini yumruklamak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Bir çift gözlüğe ihtiyacın var," dedim ona. "Biri seni yuppie sanabilir."

"Asla olmaz."

Saiman'ın şık arabası park yerine girdi. Şık ve kibar Thomas Durand kişiliğiyle arabadan indi, bagajı açtı ve brandaya sarılmış ve bir iple bağlanmış dikdörtgen bir nesne çıkardı. Onu omzunda salladı, ki bu zor bir işti; yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda ve iki metre genişliğindeydi.

Kapıya doğru yöneldik. Saiman bize yetişti ve bohçayı Jim'e uzattı. Jim bohçayı alırken hiç zorlanmadı. Bir tüy kadar hafif olabilirdi ama Saiman'ın adımlarını yavaşlatmasından ağır olduğu anlaşıyordu. "Mürettebat geçiş kartlarınız." Saiman bana iki sarı bilet uzattı ve yavaşlayarak kendisiyle aramıza biraz mesafe koydu.

Kapılara ulaştık ve mürettebat kartlarını dışarıdaki muhafızlara gösterdim. Bizi Rene'nin karşılayan kollarına doğru el salladılar. Gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi. Jim'i inceledi ve bana döndü.

"Tebrikler aşkım. Takas yaptın. Sana iyi davranıyor mu?"

"O bir oyuncak ayı," dedim.

Ayıcık cinayet yoksunluğu çekiyormuş gibi görünüyordu. Rene sırtıttı. "Kesinlikle öyle. Sağdaki ilk oda, giriş yapın." Rene, Saiman'ın görkemli girişini yapmakta olduğu kapılara baktı. "Acele edin.

Eski sevgilin geliyor. Tekrar histerikleşmesini istemeyiz."

DÖVÜŞÇÜ SEVİYESİ TEMELDE UZUN BİR KORİDORDU

bir halka oluşturunuyordu. Kızıl Muhafızlar koridorda ölü bir atın üzerindeki sinekler gibi kalabalıktı. Şok tabancaları, zincirler ve ağlarla silahlanmış büyük, ölümcül sinekler. Orada kavga çıkmazdı. Halkanın içinde, doğrudan Çukur'un altında bulunan büyük bir egzersiz odası vardı. Ringin dışında ise dövüşçü odaları vardı: dövüşçülerin maçlarını bekledikleri odalar.

Jim karanlık bir nöbetçi gibi odamızın kapı çerçevesine yaslandı. Devriyeler ondan uzak durdu.

Bir bankta oturdum. Odamızı inceledim: şu anda beklediğimiz ön oda uzun ve dardı, bir darboğazdı. Bizi koridordan ayıran bir kapı yoktu. Bir sorun çıkması durumunda, birkaç Muhafız bir düzine ya da daha fazla kişiyi odanın içinde rahatlıkla tutabilirdi.

Sol tarafta bir kapı, bankı ve üç duşu olan dar bir soyunma odasına açılıyordu ve onun dışında bölmelerle ayrılmış üç tuvaleti olan küçük bir banyo vardı. Arkamda bir başka kapı sekiz çift kişilik ranzanın bulunduğu büyük bir yatak odasına açılıyordu. Tarikat'ın dosyalarında takımların turnuva başladığında tecrit edildikleri ve üç gün boyunca savaş alanlarında yaşadıkları yazıyordu.

Tepemizdeki kalabalık, birinin ölümüyle coşmuş bir şekilde kükrüyordu. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Peşimi bırakmıyor, sıkıcı bir anımda saldırmak için bekliyordu.

Derek'in zarar görmesini engellemeliydim. Onu otoparkta dövdüklerinde, tamamen yalnızdı. Yardım gelmeyeceğini biliyordu. Bu onun son anısıydı: yüzüne dökülen erimiş gümüş.

Kalbim sıkıştı. Düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırmak için bir şeyler söylemeye çalıştım. "Babam burayı onaylardı. Beni götürdüğü tüm arenalar arasında en iyi donanımlı ve en iyi güvenli olanı burasıydı."

Jim'in bakışları hâlâ koridora ve devriyelere sabitlenmişti.
"Ne tür bir baba çocuğunu katliama götürür?"

"Kızının ölüme alışmasını isteyen türden biri. Sanırım onun planına uygun biri olduğumu söyleyebilirsin." "Evet. Sana da saçma sapan konuşmayı mı öğretti?"

"Hayır. Senden aldım." Sessizce oturduk.

"Babam öldürmekten nefret ederdi," dedi Jim. "Yapmak zorunda olduğunda bile yapamazdı."

"Herkes büyüyünce canavar olmaz."

Bir gümbürtü daha. Seyircilerin gürültüsü bir uğultuya dönüştü. Fırlatma bıçaklarımı çıkardım ve bir bezle parlatmaya başladım.

"O bir insandı," dedi Jim.

"Sürü onu hiç dönüştürmedi mi?" "Hayır."

Jim yarımdı. Yabancılar davranış biçimiyle beni kandırabilirdi. Genellikle şekil değiştirenlerin eşleri de şekil değiştirir.

"Kedi klanıyla işler nasıl gitti?"

Jim zorlukla algılanabilen bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Biz kediye. Kendi işimize bakarız. Hoş karşılandı, çünkü o bir doktordu. Sürüde fazla doktor yoktur. Doolittle ve o arkadaşları. Birlikte mezun olmuşlardı."

Saiman'ın sözlerini hatırladım. Jim'in babasını öldüren adamı, ikisi de hapisteyken öldürdüğünü söylemişti. "Nasıl oldu da hapse girdi?"

"Vaşak çocuklarından biri loup oldu. Küçük bir kızdı. On yaşındaydı. Alfa dışarıdaydı ve ailesi onu öldürmesi için ona getirdi. İnsancıl ölüm falan."

Bir şekil değiştirici bir kez loup oldu mu, artık geri dönüşü yoktur.

"Yapamadı," dedi Jim. "Ona bir iğne yaptı ve uyudu. Aileye cesedi otopsi yapmak ve lupizme neyin sebep olduğunu bulmak için istediğini söyledi. Ona inandılar. Onu bodrumda bir kafese saklamış."

Tedaviyi bulmak için doku örnekleri aldık. Biz onu yakalayıp uyutmadan önce kaçtı ve iki kişiyi öldürdü. Biri hamile bir kadındı. Bir duruşma oldu. Yirmi beş yıl hapis cezası aldı."

Jim hâlâ bana bakmıyordu. "Hapishanedeki ikinci gününde David Stiles adında bir serseri onu karaciğerinden bıçakladı. Daha sonra David'i buldum ve ona nedenini sordum. Yalan söyleyecek durumda değildi. Ne dedi biliyor musun?" Jim bana döndü. "Canının öyle istediğini söyledi. Sebebi yokmuş."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Babam insanlara yardım ederdi. Bir çopur çocuğa normalmiş gibi davrandı. Ben de normal bir çocuğa çopurmuş gibi davrandım ve altı yıl sonra onu kafasına vurulması için gönderdim. Doolittle bana solmakta olduğunu söyledi. Fazla zamanı yok. Babam hayatta olsaydı yüzüme tükürürdü."

Eski bir yaraydı ve kabuğunu koparmış ve benim görmem için çiğ bırakmıştı. Üzerine sürecektir merhemim yoktu ama ona kendi yarayı gösterebilirdim. "Eğer babam başka biri uğruna kendimi bile bile bu duruma soktuğumu bilseydi, kendisini başarısız biri olarak görürdü."

Jim bana baktı. "Neden?"

"Çünkü yürümeye başladığımdan beri bana sadece kendime güvenmeyi öğretti. Asla bir ilişki kurmamayı ya da kendimi bir insana, hatta ona bile bağlamamayı. Beni birkaç günlüğüne, yanımda bıçaktan başka bir şey olmadan ormana gönderirdi. On iki yaşımdayken beni Warren'a bıraktı. Bir ay boyunca Breakers ile kaçtım. Birkaç kez dayak yedim, neredeyse iki kez tecavüze uğruyordum." Parmaklarımı Breaker çetesi işareti şeklinde ördüm. "Nasıl olduğunu hâlâ hatırlıyorum."

Jim sadece bana baktı.

"Arkadaşlar tehlikeli şeylerdir," dedim ona. "Onlar için sorumluluk hissedersiniz. Onları güvende tutmak istersiniz. Yardım etmek istersin ama onlar senin dengeni bozar ve bir bakmışsın ki orada oturmuş ağlıyorsun, çünkü zamanında yetişememişsin. Size kendinizi çaresiz hissettirirler. Bu yüzden babam beni bir sosyopat yapmak istedi. A

Sosyopatın empatisi yoktur. O sadece amacına odaklanır."

"Pek öyle olmadı," dedi Jim sessizce.

"Hayır. Eğitiminin ölümcül bir kusuru vardı: Önemsiyordu. Akşam yemeğinde ne yemek istediğini sorardı. Yeşili sevdiğimi biliyordu ve mavi bir kazak ile yeşil bir kazak arasında seçim yapmak zorunda kaldığında, daha pahalı olsa bile benim için yeşil olanı alırdı. Yüzmeyi severim ve seyahat ettiğimizde rotamızı bir göl veya nehirden geçecek şekilde ayarlamaya özen gösterirdi. Fikrimi söylememe izin verirdi. Fikirlerim önemliydi. Ben onun için bir bireydim ve önemliydim. Başkalarına da önemliymiş gibi davrandığını gördüm. Tüm sözde ilgisizliğine rağmen Oklahoma'da ona tapan bir kasaba ve Guatemala'da kötü ruhlardan korunmak için kapılarına tahta bir heykelini koyan küçük bir köy var. Doğru olduğunu düşündüğünde insanlara yardım etti."

Başımı salladım. "Babamın olmamı istediği şeyle ilgili bir resmim var ve asla ona yetişemem. İstemiyorum da. Benim kurallarım var. Onlara bağlıyım. Bu zaten yeterince zor. Eğer bu babamın yüzüme tükürmesi anlamına geliyorsa, öyle olsun."

SAIMAN bunu yapana kadar NEREDEYSE İKİ SAAT GEÇMİŞTİ odaya. Yüzü kızarmış bir halde hızlı adımlarla içeri girdi. "Böcek mi?"

Jim çeyreklik büyüklüğünde, ten renginde küçük bir disk uzattı. "Bir verici," dedi. "Vücudun ne kadar derinliklerine sokarsan o kadar iyi. Yutmasını sağla. Bulunmasını istemeyiz."

Saiman vericiyi kabul etti ve zemini geçerek karşı duvardaki kapıya yöneldi, bu sırada elindeki branda demetini kaydırıldı. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Dakikalar geçti. Kapalı kapının arkasında bir şey gümbürdedi.

"Sence yapabilir mi?" Jim sordu.

"Hayır. Ama başka seçeneğimiz yok."

Biraz daha oturduk. Üstümüzdeki çukurda bir şey uğulduyor, tavana doğru donuk bir uğultu gönderiyordu.

"Soğuk," dedi Jim.

Bir an sonra ben de hissettim, Saiman'ı saklayan kapıdan yayılan kuru, yoğun bir soğuk. Ayağa kalktım. "Gidip onu kontrol edeceğim." Kapıyı çaldım. Kapının ahşabı parmaklarımı buzla yaktı. "Saiman?"

Cevap yok.

Kapıyı ittim ve kapı açılarak beni içeri aldı. Oda sağa doğru kıvrıldı ve fenerlerin mavimsi ışıltısıyla aydınlanan küçük bir bölümünü görebildim: perdesi kenara çekilmiş bir duş kabini. Metal duş başlığından uzun bir buz sarkıtı damlıyordu.

"Evde kimse var mı?"

Ayaklarımın altındaki zeminde bir buz tabakası kayganlaşmıştı. Yavaşça hareket ederek sağa döndüm. Ayakkabılarım biraz kaydı. Kendimi duvarda yakaladım ve onu gördüm.

Bankın üzerine yığılmış oturuyordu, kocaman sırtı o kadar beyaz ve pürüzsüz bir derinin altında sert kas yığınlarıyla düğümlenmişti ki tamamen kansız görünüyordu. Kaba saçları uzun mavi-yeşil bir yele halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Bir tutam saç omurgasının omurlarını takip ederek kurt kürkünün yırtık pırtık pantolonunun içinde kayboluyordu. Otururken benden daha uzundu, bir insan olamayacak kadar iriydi.

"Saiman?"

Varlık başını çevirdi. Delici gözler bana baktı, uzak, soluk mavi, ama bir şekilde bir elmasın ateşini çalan iki buz parçası gibi içten içe güçle yanıyordu. Usta bir heykeltıraş tarafından titizlikle yontulmuş bir savaşçının yüzüne sahipti: korkunç, güçlü, kibirli ve zalimlikle dokunmuş. Gözleri yörüngelerinin derinliklerine gömülmüş, mavi kaşlarından oluşan kalın bir sırt tarafından korunuyordu. Elmacık kemikleri belirgin, burnu genişti ve çenesinin çizgisi o kadar güçlüydü ki, kemikleri az bir çabayla ısırabilirdi. O filozof, o kibar ve bilgili adam gitmişti.

lüksün anlamı üzerine ahkâm kesiyordu. Geriye sadece ilkel, sert, soğuk ve oturduğu bankı saran buz gibi eski bir şey kalmıştı.

Kendimi o bakışlardan korumak için ellerimi kaldırmak istedim. Bunun yerine kendimi banka doğru yürümeye ve onun yanına oturmaya zorladım. Hiç hareket etmedi. Onun yanında yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi görünüyordum. "Orijinal form bu mu?" Yavaşça söyledim.

"Bu benim doğum şeklim." Sesi derin, kontrollü bir feryattı.

"Peki ya çatıdaki altın dansçı?"

"O benim olabileceğim şey. Olmam gereken şey. Kanımda onun şeklini sonsuz bir kolaylıkla almamı sağlayacak kadar var, ama kendimi kandırmıyorum. Gerçek ben buyum. İnsan kanını inkâr edemez."

Bu konuda hemfikirdik.

Üstümüzde bir şey gümbürdedi. Seyircilerin gürültüsü arttı. Saiman korkunç başını tavana doğru kaldırdı. "Korkuyorum. Bunu son derece ironik buluyorum. Ne saçma bir düşünce." Ön kolu gümüş mavisii kıllarla kaplı devasa kolunu kaldırdı. Parmakları titriyordu.

"Bu çok doğal," dedim. "Sadece deliler dövüşten önce korkmazlar. Ölmeyi hayal bile edemezler."

"Korku hissediyor musun, Kate?" "Her zaman."

"Bunu neden yapıyorsun o zaman?"

İçimi çektim. "Korku acıdır. Acıtır. İçine gömülüyorum ve onu bir kılıcın üzerinde kayan bir bileme taşı gibi kullanıyorum. Beni daha iyi, daha bilinçli yapıyor. Ama çok uzun süre korkamam, yoksa beni yıpratır."

"Nasıl durduruyorsun?"

"Öldürüyorum."

Mavi gözler bana garip bir bakışla baktı, yarı dehşet, yarı şaşkınlık. "Hepsi bu mu? Asil bir amaç yok mu?"

"Her zaman asil bir amaç yoktur. Genellikle bir sebep vardır. Birini ya da bir şeyi kurtarma ihtiyacı. Senin

arkadaşınız, sevgiliniz, incinmeyi hak etmeyen bir masum. Bazen bu tamamen bencilce bir nedendir. Kişi bedeni, iyi ismi ya da akıl sağlığı için savaşılabılır. Bazen de sadece bir iştir. Ancak savaşmaya karar vermek ve bunu yapmak iki farklı şeydir."

"Nasıl böyle yaşayabiliyorsun? Dayanılmaz görünüyor."

Omuz silktim. "Senin gibi ben de hiçbir hayal kurmuyorum. Tek bir amaç için doğdum, büyüdüm ve eğitildim: Olabileceğim en iyi katil olmak. Yaptığım şey bu." Böylece eninde sonunda Roland'ı, dünyadaki en güçlü adamı öldürebilirim.

"Vakit geldi," dedi Jim'in sesi kapının arkasından.

Saiman'dan uzun, derin bir iç çekiş çıktı. Ayağa kalktı. Baş neredeyse tavana değiyordu. Boyu bir buçuk metre. Vay canına. "Aesir'i mi tercih edersin?"

Bu kelime beni bir şimşek gibi çarptı. Parçalar kafamda yerlerine oturdu: Saiman, altın rengi ve büyülü, çatıda dans eden ve "tanrıların zamanını" kutlayan Saiman, onun akışkan şekil değişiklikleri, kişisel çıkarları, egosu ve şimdi o, devasa bir canavar, bir dev adam. Ona bakakaldım. Onun var olmaması gerekiyordu.

"Diğer şeklim, Kate. Beğendin mi?"

"Evet," dedim sesimi eşit çıkarmayı başararak. "Peki hepiniz tanrı mısınız yoksa ilahi akrabalarınızdan biri bir insanla mı birlikte oldu?"

Saiman ilk kez gülümsedi ve bir kutup ayısının ağzına yakışacak beyaz dişlerini gösterdi. "Bir çeyreklik. Bu kadarı yeterli. Gerisi don ve insan."

Kanvas bohçayı yerden aldı. Kumaş aşağıya sarktı ve parmaklarımdan daha kalın metal çivilerle süslenmiş bir metre uzunluğundaki sopayı ortaya çıkardı. Saiman eğildi ve kapı aralığından içeri adım attı. Jim'den irkilmiş bir hırıltı duydum.

Saiman odadan çıkıp koridora doğru ilerlemeye devam etti, her adımı benim iki adımım gibiydi. Jim'in dişleri hırıltı halindeydi.

"H a y d i ." Slayer'ı kaydurdım ve Saiman'ı koridorda kovaladım. O geçerken Kızıl Muhafızlar duvarlara sarıldı. Jim bana yetişti. "O da ne?"

"Vikingler," diye başardım, düpedüz koşmaya başladım.

"Peki ya Vikingler?"

"Vikingler tanrılarına Aesir derlerdi."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor."

Altın Kapı önümüzde belirdi ve aydınlatılmış dikdörtgeninin içinden çukuru ve seyirci denizini gördüm. Saiman karanlıkta durakladı, sopasını omzuna dayamıştı.

"Kendisinin eyrek Aesir olduğunu söyledi, bu da muhtemelen büyükannesinin bir Viking tanrısı olduğu anlamına geliyor. Ama onun yaptığı gibi şekil değiştirebilen tek bir İskandinav tanrısı var ve o da Aesir değil. O Loki'ydi, hilebaz, tanrı olmuş bir dev. Saiman iki İskandinav tanrısının torunudur, Jim."

Saiman sopayı omzundan oyuncak beyzbol sopası taşıyan bir çocuğun kolaylığıyla savurdu ve kapıdan geçerek ışığa doğru adım attı. Kalabalık sessizliğe gömüldü. Seyirciler sekiz buçuk ayak uzunluğundaki bir insansıya alışmaya çalışırken sessizlik uzadı. Saiman onları beklemedi. Elinde sopasıyla çukura doğru ilerledi.

BÖLÜM 17

Biçici kumun uzak ucunda bekledi.

İnsan boyunda ve kalın kaslarla doluydu, şampiyon bir haltercinin yapısına sahipti, vücudu o kadar gelişmişti ki bir aksiyon figürünü andırıyordu. Onunla karşı karşıya gelirse, bir eklemine saldırmam gerekirdi; eğer sıkarsa, kılıç o kadar kası delip geemeyebilirdi.

Azrail siyah çizmeler giyiyordu, başka bir şey giymiyordu. Kına desenleri solgun vücudunun her santimini kaplıyordu. Her biri üç ayak uzunluğunda, ustura gibi keskinleştirilmiş iki ağır sakallı balta taşıyordu. İki elle kullanılmak üzere tasarlanmışlardı.

Saiman ringe girdi, uzun bacakları yavaşça hareket ediyordu. Azrail'den bir karış kadar daha uzundu, bu da baltalı dövüşçüyü bir buçuk metrenin biraz üzerinde yapıyordu. Boy farkına rağmen muhtemelen aynı ağırlıktaydılar. Saiman'ın kaburgalarını görebiliyordunuz ve Azrail çömelmeden yerden bozuk para toplamakta zorlanıyordu.

Bir Kızıl Muhafız çitin kapısını kapattı ve duvarın korumasına doğru koşarak uzaklaştı.

Kapı gıcırdayarak kapandığında Saiman'ın kararlılığı azaldı. Kollarında hafif bir titreme başladı. Omuzlarını kamburlaştırdı. Durduğum yerden dehşetinin tadını alabiliyordum. Azrail de bunu hissetti ve dişlerini göstererek sırttı. Bir köpekbaliğının dişleri gibi sivri uçları törpülenmişti. Kan ve sıcak kum kokusu burun deliklerimi işgal etti. Devasa fenerlerin parlak ışığına karşı gözlerimi kıstım ve Çukura doğru bir adım attım ... ve neredeyse yolumu kesen bir muhafıza çarpıyordum.

"Daha ileri gitmek yok. Eğer kapıdan çıkarsanız, dövüşçünüz maçı kaybeder."

Benim kavgam değildi.

Altın kemere yaslandım. Jim yanımda durdu. Artık iş Saiman'a kalmıştı.

Azrail baltalarından birini havaya fırlattı. Döndü, mavimsi bıçağı meşale ışığını yakaladığında parladı ve onu ustaca bir çabuklukla yakaladı. Kalabalık buna bayıldı.

Odada bir gong sesi duyuldu. Derin çınlaması sona erdiğinde Saiman bize baktı.

"Gel." Azrail'in sesi, tam olarak çıkaramadığım aynı aksanla dokunmuş, hırıltılı bir hırıltıydı. Baltasıyla işaret etti. "Gel! Seni küçülteceğim."

Saiman tereddüt etti. "Gel!"

Saiman yüzünü bana dönerek yarı yoldan döndü. Gözleri korkuyla dolup taşıyordu. Onu o lanet çukura hiç sokmamalıydık. O bir savaşçı değildi. Ne kadar büyük olursa olsun, eğer

Hayatta kalmak için öldürecek kadar cesur olsaydı, kolayca kesilirdi.

"Çekil," diye fısıldadım. Bu ilk adım en zor olanıydı. Onu zincirleyen korkuyu kırıp ilk darbeyi vurduğunda, iyi olacaktı. Ama hareket etmesi gerekiyordu.

Azrail izleyicilerden bir açıklama istercesine kollarını iki yana açtı. Yuhalamalar ve alaylar patlak verdi, önce tek tüktüler, sonra güçlenerek bir ses duvarına dönüştüler.

Azrail baltasını kaldırdı. Gürültü kesildi. "Seni şimdi kesiyorum," diye duyurdu.

Baltalarını savurarak ilerledi. Saiman bir adım geri çekildi. Azrail sırttı ve gelmeye devam etti. Çirkin bir yüz ifadesi yüzünü çarpıttı. Baltalarını kaldırdı ve saldırdı.

Saiman kaçtı ama sol baltanın ucu kalçasına saplandı. Kan buz beyazı deriyi ıslattı. Şok Saiman'ın canavar suratını tokatladı. Baltalı dövüşçü alkışları içine çekmek için durakladı.

Saiman kana baktı. Dudakları titredi. Kaşları bir araya geldi. Derin gözlerinde vahşi bir ışık dans etti.

Acı, fark ettim. Acı onun tetikleyicisiydi. Saiman acıdan korkuyordu ve bir kez acı onu yakaladı mı, bir daha canını yakmaması için her şeyi yapardı.

Saiman korkunç bir böğürmeyle sopasını savurdu. Azrail yana sıçradı ve sopa yere çarparak havaya bir kum püskürmesine neden oldu. Saiman hiç duraksamadan sopayı havaya kaldırdı ve saldırdı. Azrail geri sıçradı. Sopa'nın çelik sivri uçları yüzünü kapladı. Orakçı sağa, sola eğildi ama Saiman sopayı sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ona doğru savurdu. Baltalı dövüşçü kaçtı.

Saiman'ın cam gibi gözlerinde tüm düşünceler kayboldu. Kükreyerek Azrail'i Çukur'da bir ileri bir geri kovaladı, yüzü korkunçtu, aklı öfkeden kaybolmuştu. Nerede olduğunu ya da burada ne aradığını bildiğinden emin değildim ama kaçan Azrail'i öldürmesi gerektiğini biliyordu.

"Buzla onu," diye mırıldandı Jim. "Buzla onu."

Bakışlarımız karşılaştı ve başını salladı. Eski İskandinav savaşçıları gibi Saiman da çılgına dönmüş, büyüü olduğunu hatırlamayacak kadar kendinden geçmişti.

Azrail durdu. Sopa göğsünün yanından ısıık çalarak geçerken, onu parçalamasına ramak kala dönüp sağ baltasıyla sopanın sapına vurdu ve Saiman'ın dengesini bozmaya çalıştı. İyi bir hamleydi. Saiman'ın ivmesi, Azrail'in vuruşunun da yardımıyla sopayı ileri doğru itecek ve Azrail'i Saiman'ın sağ kolunu ve yan tarafını yarmak için serbest bırakacaktı.

Balta sopaya bağlandı. Buz mavi balta bıçağını yuttu, sapından Azrail'in koluna doğru fırladı ve yumruğunu yakaladı. Azrail çığlık attı. Çaresizlik içinde Saiman'ın dirseğini kesti ama dev sopayı bıraktı ve sopayla birlikte Azrail'i tel örgülere savurdu. Azrail'in sırtı tam önümdeki tellere çarptı. Zar zor sekme şansı buldu. Saiman onun üzerinde belirdi, yüzü çılgına dönmüştü, ellerini kocaman bir yumruk haline getirdi ve bir çekiç gibi Azrail'in kafatasına indirdi.

Azrail son anda kaçtı ve darbe sağ omzuna indi. Kemikler çatırdadı. Azrail uludu. Saiman Azrail'in omuzlarına uzandı. Devasa elleri rakibinin etini kavradı ve Saiman onu bir çocuk gibi ayaklarından çekerek başını Azrail'in suratına çarptı. Kanlar uçuşarak Saiman'ın yüz hatlarını lekeledi. Azrail'i çitlere doğru fırlattı ve yumruklarıyla onu hırpalayarak kudurmuşçasına yumruklamaya başladı.

Çit titredi ve sarsıldı. Her ezici yumrukla birlikte tel, Azrail'in aşırı kaslı sırtını keserek kanlı, elmas şeklinde oyuklar bıraktı. Kafası sallanıyordu. Saiman ellerini boyayan kırmızı kan ve kemik lekesine aldırmadan hırlayarak vurdu da vurdu. Tel gittikçe daha derin kesiyordu.

"Onu bir elek gibi çitin içinden geçirecek," diye homurdandı Jim.

Kalabalık sessizliğe bürünmüş, onun saldırısının vahşeti karşısında afallamıştı. Sadece Saiman'ın nefes alıp verışı

öfkeli homurtular, Çukur'da yankılandı.

Muhafıza döndüm. "Azrail öldü; çekin onu."

Güvenlik görevlisi bana akıl hastalarına özgü bir bakış attı.

"Sen aklını mı kaçırdın? Kimse onunla Çukura girmeyecek.

Oraya adımını atarsan, onun hedefi olursun."

Bir grup devriye polisi arkamızda toplandı. "Tanrım," diye mırıldandı içlerinden biri.

Yapacak bir şey kalmamıştı. Durduk ve Saiman'ın öfkesini ve dehşetini parçalanmış bir Azrail etine boşaltmasını izledik. Dört dakika sonra, büyü ani bir fıskırmayla dünyadan çekildi ve Saiman sonunda cesetten uzaklaştı. Çukurun zeminine kayan şey artık bir insana hiç benzemiyordu. Islak, kırmızı, yumuşak, siyah botların içine doldurulmuş ağır bir doku yığınınından ibaretti.

Saiman sopasını geri aldı. Yüzündeki trans hali dağıldı. Etrafına bakındı, kendini orada bulduğuna şaşırılmış gibi başını salladı ve silahını kaldırdı.

Soldan yalnız bir erkek sesi "Yeaaaaaahhhhh!" diye bağırdı.

Seyirciler çığ gibi büyüyen bir tezahüratla patladılar.

Saiman alkışlardan cesaret alarak döndü ve kana bulanmış bacağını tutarak tökezledi. Kan kaybından ölen ilk

rejenerasyonlu adam olarak tarihe g e ç m e k üzereydi. "Bu taraftan!" Sıçradım ve kollarımı salladım. "Bu tarafa gel!"

Saiman şaşkın bir halde sendeleyerek yürüdü.

"Buradayım!" Jim'in kükremesi bir an için kalabalığın gürültüsünü bastırdı ve kulak zarımı yumrukladı. Parmağımı sol kulağıma soktum ve biraz oynattım.

Saiman sarsıldı ve bize doğru döndü. Gözlerinde tanıma ateşi yandı ve sopasını arkasında sürükleyerek bize doğru topalladı. Muhafız çitin kapısını açtı ve korkmuş bir tavşan gibi kaçmaya başladı. Saiman çitin önünde durakladı. Oh, Allah aşkına.

"Hadi, bu taraftan." Kollarımı ona doğru salladım. "Haydi!"

Sopasını koltuk değneği gibi kullanarak kapıdan topallayarak geçti, sarktı ve Jim omzunu altına almasa düşecekti.

Onu. Birden koridor Kızıl Muhafızlarla doldu. Siyah ve kırmızı bir duvar gibi etrafımızı sardılar.

"Kan kaybı." Saiman'ın sesi nefes nefese geldi.

"Bir dahaki sefere iyileşmeyi unutma," diye homurdandı Jim, onu dik tutarak.

"Ben kazandım."

"Evet, öyle yaptın," diye onayladım. "Çok iyi iş çıkardın."

Saiman kanlı sopasını düşürdü. Sopayı aldım ve ağırlığının altında iki büküm olmamak için savaştım. En az 60 kilo. Omzuma doğru manevra yaptım.

Koridorda ilerledik, her tarafımız muhafızlar tarafından korunuyordu.

"Böceği sen mi yerleştirdin?" Jim mırıldandı.

"Evet. Göğsüne bastırdım. Oturmam gerek."

"Bir arada tut, neredeyse odaya kadar." Jim'in yüzünde gerginlik yoktu ama kollarındaki kaslar çabayla şişmişti.

"Bitti," diye soludu Saiman. "Bittiğine çok sevindim."

"PEKALA BEYLER."

Bir centilmen olmadığımı belirtmeyi düşündüm, ancak Rene'nin sesi tartışmaya yer bırakmayan "kapa çeneni, çalışıyorum" tonundaydı.

Bizi inceledi. Saiman sırtını duvara dayamış, yerde oturuyordu. Kanama nihayet durana kadar neredeyse bir galon su içmişti. Yara kapanmıştı ve şimdi gözleri kapalıydı. Jim onun yanında durmuş, herkesin onun kişisel alanının yakınında istenmediğini hissetmesini sağlamıştı. Rene'nin arkasında dört Kızıl Muhafız odamızın girişini kapatmıştı. İki kişi daha içeride durmuş, sanki bir kuyumcu dükkânındaki hırsızlarmışız gibi bizi izliyordu.

"Azrailler yeni bir takım. Bu onların ilk mağlubiyeti."

Otoparktaki adamı da sayarsak teknik olarak ikinci.

"Bu işi kitabına göre yapacağız. Azrailler cezalı. Binayı boşaltmak için bir saatiniz var.

Bu da size makul bir avantaj sağlayacaktır. Oyalanmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Çukur'un dışında tatsızlıkların yaşanmasını önlemek istiyoruz."

Dışarıda hafif bir kargaşa vardı.

"Ölüm Melekleri sizi tebrik etmek için buradalar."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Kapı ile Saiman'ın arasına girdim.

Avcı elimdeydi. Onu çektiğimi hatırlamıyordum. "Bu yirmi yıllık bir gelenek," dedi Rene.

Muhafızlar ayrıldı ve Mart ile dövme Azrail odaya girdi. Rene ve Kızıl Muhafızlar az önce bir geyik görmüş köpekler gibi görünüyordular.

Mart binlerce metrelik bakışını bana dikti.

"Zaferiniz için sizi kutluyoruz," diye gürledi Cesare.

"Çok güzel. Tebriklerinizi duydular," dedi Rene yumuşak bir sesle. "Şimdi yola koyulun."

Mart hâlâ bana bakıyordu.

Rene biraz zorlayarak, "Yoldasınız," diye tekrarladı.

Kapıya doğru döndü ve bana dar bir sopa fırlattı. Kaçtım ama kaçmak zorunda değildim. Yanımdaki Kızıl Muhafız kısa kılıcıyla sopayı havada kesti. Saç çubuğumun iki yarısı yere düştü. Birinin otoparktaki yılan adamın cesedinden koparıp Mart'a teslim ettiği küçük bir hatıra.

Rene'nin kılıcı Mart'ın boğazına dayanmıştı. "Bir daha yaparsan sen ve ekibin kalıcı olarak diskalifiye edilirsiniz."

Mart bana gülümsedi: gerçek bir neşe dolu büyüleyici bir gülümseme. Ona dişlerimi gösterdim. Getir bakalım.

Boynundan bir santim ötedeki zehirli mızrağın ucunu umursamadan hafifçe eğildi, ayak parmaklarının üzerinde döndü ve gitti.

Rene onu dışarı kadar takip etti.

BÖLÜM 18

DEVİ DURAND'IN ODASINA TESLİM ETTİK

Durand'ın onunla görüşmek istemesi bahanesiyle. Saiman içeride battı

zengin yatağa uzandı. Vücudu titredi ve Thomas Durand'ın şeklini aldı. Gözlerini kapadı ve uykuya daldı. Üzerini bir battaniyeyle örttüm ve yola koyulduk.

Herhangi bir olay olmadan Arena'dan ayrıldık, atımıza bindik ve şehir merkezine geri döndük.

Jim sanki dikenli tellere sarılmış gibi at sürüyordu: kaskatı kesilmişti, omuzları kaskatı kesilmişti, olabildiğince düz ve hareketsiz duruyordu.

"O at seni fırlatmadığı için bir madalyayı hak ediyor."

Üzerimden bir küfür seli aktı. Daha önce Jim'in yanında hatırı sayılır bir zaman geçirmiş olduğumdan, hoşnutsuzluğunun özünü onun iğrenç tiradından çıkarabildim: Eğer teknolojinin vuracağını bilseydi, sıska bacaklı ve histerik bir mizaca sahip iki et parçası yerine benzin tüketen bir araç getirirdi.

Güneye yöneldik ve Unicorn'un güney ucunu hedefleyerek şehir merkezinin etrafında döndük. Azrailler her zaman düz bir çizgide kuzeye yönelirlerdi. Muhtemelen kokumuzu almış olabilirlerdi ama sağa, rotalarından uzağa döndüğümüzde hiçbir şeyden şüphelenmezlerdi.

Saat dördü birkaç dakika geçe oraya vardık. Güneşin doğmasına daha çok vardı. Önümüzde Unicorn uzanıyordu, kentin yüzeyinde yanık bir yara. Yıkık dökük ofis kuleleri, çarpılmış ve içleri boşaltılmış, fırtınalı asfalt denizine batmak üzere olan hasarlı gemilerin kıçları gibi molozların arasında yan yatmışlardı. Ay ışığı, binlerce kırık pencerenin kalıntıları olan paramparça cam yığınları üzerinde parıldıyordu. Zehirli şerit yosununun sarı tüyleri terk edilmiş elektrik hatlarından damlıyor, metalle besleniyordu.

Unicorn'dan birkaç blok ötede arazi atlar için fazla engebeliydi. Sokakların bazen neredeyse Unicorn'a kadar uzandığı kuzey ucunun aksine, burada molozlar geçitleri tikiyor, kanalizasyon nehirlerinde çakıl adaları oluşturuyordu. Pis koku gözlerimi yaşarttı. Yüzüme kullanılmış bir bebek bezi takmak için hiçbir zaman yanıp tutuşmamıştım ama

Burnumdaki etkinin de çok benzer olacağını hayal ediyorum. Yaklaştığımızda gölgelerin arasından bir adam çıktı. Weredingo'yu tanıdım. Jim'e bir dizi araba anahtarı uzattı. "Seni burada dövdüler," dedi hırıltılı bir sesle. "Yaklaşık yarım saat önce. Kuzeyden geldiler, bir mil kadar sürdüler ve durdular."

Jim başıyla onayladı ve dingo atları alıp gecenin içinde eridi. Jim yıkık bir binaya girdi, ben de onu takip ettim. İçeride bir Pack Jeep bekliyordu. Jim bindi ve gösterge paneline yapıştırılmış küçük bir dijital ekrana dokundu. Ekranda yeşil bir ızgara parladı ve Unicorn'un belli belirsiz dış hatlarını tanıdım. Merkezin yakınında küçük yeşil bir nokta yanıp sönüyordu.

Jim kaşlarını çatı. "Hızlı sikiciler."

Bir saat önde olmamıza rağmen Azrailler bizi burada yenmişti. Doğru, uzun bir yoldan gitmiştik ama yine de bu insanlık dışı bir hızdı.

Jim pelerinini çıkardı ve bana küçük dikdörtgen bir kutu uzattı. Açtım. Kamuflej boyası, üç farklı renk, her biri kendi küçük bölümünde. Küçük bir ayna bile vardı. Çoğu kamuflej, kaya gibi sert bir çubuğun içinde gelirdi. Isıtmak için lanet şeyi avuçlarınızın arasında ovmanız gerekiyordu, yoksa yüzünüz çelik yünü ile kazınmış gibi hissediyordunuz.

"Süslü. Elinden geleni yapmışsın."

"Bağlantılarım var." Jim dişlerini göstermeden sırttı.

Yüzüme ince bir tabaka kahverengi sürdüm ve yüz hatlarımı belirginleştirmek için oraya buraya birkaç düzensiz yeşil ve gri leke serpiştirdim. Jim onunkini kolay bir çabuklukla uyguladı. Aynaya hiç bakmamıştı.

Nokta hareket etmemişti.

Kemerimi kontrol ettim: bandajlar, bantlar, otlar. R-kit yok. Rejenerasyon kitleri zamanın yaklaşık yüzde onunda yanlış çalışıyordu. Unicorn Lane'in ona ne yapacağını bilemezdim. Dişleri çıkabilir ve derimden bir parça koparabilirdi. Yaralarım eski yöntemlerle bakmam gerekecekti.

Araçtan ayrıldık ve şeride paralel olarak yola çıktık.
Yarım saat sonra bükülmüş plastiğin altında toprağa girdik.
Karkas . bir muazzam işaret reklam
uzun zamandır unutulmuş kozmetik ürünleri.
Noktanın bulunduğu yerin yaklaşık yarım mil güneyindeydik.
Biraz daha yaklaşırsak, muhtemelen Azrail'le karşılaşacaktık.
Nöbetçiler. Hiçbir şey. dedi ve Orakçılar
nöbetçiler yerleştirdi, ama hiçbir şey onların da
yapmadığını söylemedi. Unicorn Lane'de cesur o l m a k
zorundaydık. En azından büyü hâlâ çalışmıyordu. "Önce
gitmek ister misin?" Ben teklif ettim.
Jim başını salladı. "Sen önden git, ben takip ederim."
Unicorn'da benim sihir anlayışım onunkinden daha iyiydi. "Bu
günü görece kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."
"Bunun sonunu
göremeyebilirsin." Törenime
yağmak zorundaydı.
İleride kayalardan oluşan bir barikat yolumuzu kapattı, ıslak
ve uhrevi terle parlıyordu. Aralarından kaydım.
Hiçbir şeye
dokunmayın.
Düşünme.
Hislerinize güvenin.
Arkamda Jim'in benim adım attığım yere basacağını
biliyordum. Durduğumda donup kalacaktı.
Molozların arasından sıyrılarak dar sokağa girdik.
Üzerimizdeki elektrik hatlarının üzerinde titreyen şerit
yosunları, aşındırıcı bir balçık damlatıyordu.
Sağımızdaki harabenin ikinci katında bir çift göz parladı.
Uzun, dar ve bir iris tarafından gölgelenmemiş kızıl bir
renkle dolu olan bu gözler ilerleyişimizi izliyor ama takip
etmek için hiçbir harekette bulunmuyordu.
Pis bir yığının yanından geçtik ve sol tarafta duran metal bir
kafes gördüm. Bir insanı içine alacak kadar büyüktü ve
yepyeni görünüyordu. Pas yoktu. Çizik yoktu. Göz ucuyla
onu izleyerek ilerlemeye devam ettim. Dar patika bizi ona
yaklaştıracaktı. On adım.
Sekiz.
Yedi.

Doğru gelmedi. Durdum.

Kafes bir çiçek gibi açılarak dik durdu. Parmaklıklar esnedi. Metal su gibi akarak jilet gibi keskin pençelerle donanmış böceksi bacaklara dönüştü. Siyah kıllarla kaplı karanlık bir beden çöplerin arasından fırladı ve üzerimize atladı, çubuk bacakları uzanmış, pençeleri öldürmeye hazırды. Sıçrayışına doğru eğildim ve kılıcımı karanlık bağırsağına sapladım.

GÖLGELİ GİRİŞTE ÇÖMELMİŞTİM.

yıkık bir binanın altında. Arkamda Jim bir pelerin gibi karanlığa sarılmış duruyordu. Cebinden küçük bir şişe çıkardı. Arkama uzandım, gömleğimi tuttum ve sırtımı ortaya çıkarmak için yukarı çektim. Islaklık omurgamdaki ağrıyan kesiğe değdi ve dezenfektanın keskin yanığı içimi yaktı. Yırtılan tıbbi bandın belli belirsiz tıslamasını duydum. Jim gazlı bezi kesiğimin üzerine yapıştırdı ve bantladı. İhtiyacım olan son şey Unicorn Lane'in her tarafının kanamasıydı. Berbat mirasımı düşünürsek, kanım muhtemelen patlayacaktı.

Unicorn'a girdiğimizden beri geçen yarım saat içinde dört kez saldırıya uğramıştık, hepsinin de adını bilmediğim şeyler tarafından. Jim'in gömleği paramparça olmuştu. Vücudu hasarı onarmıştı ama gömleğinin parçalarının üzerindeki kan, güçlü formunun bütünlüğünün fena halde tehlikeye girdiğini gösteriyordu.

Gömleğimi çıkardım ve yukarı baktım. Tam önümüzde geniş bir bina duruyordu. Bir otel ya da ofis değildi -bunlar uzama eğilimindeydi ve yıkıldıklarında ya kütük gibi devriliyor ya da yukarıdan aşağıya doğru parçalanıyor, kat kat büyü tarafından çiğnenerek toza dönüşüyordu. Hayır, bu yapı uzun ve nispeten bodurdu. Bir alışveriş merkezi olabilir mi? Sears ya da Belks gibi artık hayatta olmayan dev mağazalardan biri mi?

Hâlâ taba rengi sıvası görünen bina bloğun tam ortasında duruyordu. Çatısı ve üst katı kayıptı, büyü tarafından yenmişti. Bükülmüş çelik kirişler, yarı çürümüş bir karkasın kemikleri gibi alçıpandan dışarı fırlamıştı. Yeşil

binanın iskeletindeki boşluklardan parıldıyordu. Jim'e baktım. O da başıyla onayladı. Azrail üssü. Öyle olmalıydı. Çömeldik. Beş dakika.

Beş dakika daha. Gece, genellikle güneşin doğuşuna işaret eden sessiz gri bir parıltıyla aydınlanmıştı. Şafak öncesi ışığında binanın arkasındaki yeşil örtü kristal bir netlik kazandı: ağaçlar. Bildiğim kadarıyla Unicorn Lane'in ortasında hiç park yoktu. Ağaçlar nereden gelmişti?

Diğer tarafta Azrailler beklerken ağaçların arasına girmek aptallığın yeni zirvelerine ulaşmak olurdu. O kadar hırslı değildim. Duvar çok daha iyi bir bahisti. Tırmanmak, yüksek bir yere çıkmak, oyun alanını incelemek.

Oturduk. Dinledik. İzledik. Bekledik.

Hareket yok. Ses yok. Burnuma dokundum. Jim başını salladı. İşe yarar bir koku da yoktu.

Büyü bizi boğucu bir dalgayla vurdu. Şiddetli güç Unicorn'un içine doldu. Yükseldi, nefesimi çaldı ve aldatıcı bir sakinliğe yerleşti. O kadar da iyi değildi.

Sessizliğin içinde alçak bir gök gürültüsü patladı. Jim tısladı.

Binadan bir patlama daha yükseldi, sanki devasa bir trompet bir tantana çalmaya çalışmış ama sadece tek bir güçlü nota çıkarmayı başarmış gibiydi, o kadar büyük yüklüydü ki fiziksel bir dokunuş gibi tenimde kayıyordu. Sessiz bir kasırganın sesi, şafak öncesinin durgunluğunda yuvarlandı. Bu sesi hayatımda onlarca kez duymuştum, hepsi de sinema perdesinden gelmişti. Bir uçak motorunun sesiydi.

Sokağı hızla geçtim. Jim koşarak yanımdan geçti, duvara sıçradı ve bir kertenkele gibi tırmandı. Bir wasjaguar olmak güzel. Duvara çarptım ve tırmanmaya başladım, dökülen sıva ve açıktaki çelik iskelet üzerinde tutamaklar buldum.

Jim binanın tepesine, duvarın yıkıldığı yere ulaştı ve kısa, acı dolu bir hırıltıyla haykırdı. Kolları geriye doğru sarsıldı, omurgası kavislendi ve ayakları yerden kesildi. Havada asılı kaldı, kasılıyordu.

Yukarı tırmandım. Parmaklarım duvarın tepesine takıldı. Sıva ellerimin baskısı altında parçalandı. Kaydım, demir bir çubuk yakaladım ve kendimi tekrar yukarı, binanın üzerine çektim. Sanki kaba, zımpara kâğıdından bir dil vücudumun her bir santimetrekaresinden bir hücre tabakası kazımış gibi ürkütücü bir ısırik hissi tenimde yuvarlandı. Yüzümden, giysilerimin altına gizlenmiş bedenimden, ayak parmaklarımın arasından, kulaklarımın içinden, burun deliklerimden, gözlerimden biraz sıyrıldı.

Bir koğuş. Azrailler binanın tepesine bubi tuzağı kurmuşlar. Zekice yapılmış. Varlığını hissetmemiştim ve doğrudan içine dalmıştık.

Acı içime işledi, derimin her milimetresini ateşe verdi ve beni yerden kaldırdı. Haykırdım, sonra ateş ağzımın içini kavururken ağzımı kapattım. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımı acayip derecede yüksek ve hızlı bir vuruşla doldurdu. Kendimi çözülürken, hücre hücre tükenirken hissettim. Sarsılmak ve çırpınmaktan başka bir şey yapamadan, görünmez bir şişin üzerinde dönüyordum. Yanımda Jim'in giysileri yırtıldı ve bir ejderha ortaya çıktı.

Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Bir güç sözcüğü tükürdüm. "Dair." Serbest bırak.

Büyü, sanki elimi karnıma sokmuşum ve bir yığın bağırsağı dışarı çıkarmışım gibi kör edici bir acı patlamasıyla benden koptu. Siyahı gördüm ve kanın tadını aldım.

Koğuş yarıldı ve yok oldu. Ayaklarım duvarın katı gerçekliğine çarptı ve donakaldım, kör oldum ve hareket etmekten korktum. Artçı şoklar beni sarstı. Patlama sırasında, güç sözcüklerini kullanmak kolay olmuştu. Şimdi, büyü çok düşükken, dinlenmeden bir tane daha kullanırsam, bayılma riskim vardı.

Yanımda bir şey yere indi. Sert eller beni kavradı, beni sabitledi, pençelerin uçları derimi çiziyordu. Jim.

Görüşümü engelleyen karanlık dağıldı ve benimkine bakan iki yeşil göz gördüm. Jim döndü ve ağaçları işaret etti. Pençesinin olduğu yöne baktım ve nefesim kesildi.

Geniş, ormanlık bir vadi, ötesindeki dağların mavi zirvelerine doğru yuvarlanmadan önce hafifçe eğimliydi. Yosun rengi kayalar gri dikenleriyle yeşilliğı deliyordu. Aralarında, baş döndürücü yüksekliklere yükselen ağaç kuleleri, dallarından krem rengi ve sarı çiçekler damlayan sarmaşıklarla süslenmişti. Kuşlar yaprakların arasına ışıltılı mücevherler gibi tünemişti. Rüzgâr çiçek ve su kokuyordu.

Omzumun üzerinden geriye baktım. şehir mezarlığı. Ön tarafa baktım: Masal ormanı. O vadiye üç tane Atlantas sığdırabilirsin.

Duvarın üzerine çömeldim. Burası bir çeşit alternatif boyut, sihirle aşılanmış bir gerçeklik cebi miydi? Çok uzak bir yere açılan bir kapı mıydı? Orakçılar burayı davetsiz misafirleri yakalayıp öldürecek büyülü bir tuzakla koruma ihtiyacı hissettiyse, burası onlar için değerli olmalıydı. Belki de burası onların eviydi.

Yanımda Jim boynunu uzattı ve esintiyi içine çekti, şekil değiştirenlerin kokuları tatmak istediklerinde yaptıkları gibi. Üzerinde belli belirsiz bir değişiklik oldu. Vücudunun hatları değişti, aktı, ormanın nefesiyle incelikle yeniden şekillendi. Genellikle savaşçı formunda hantal olan bu adam, insan ve hayvan tarafları mükemmel bir denge içinde, ince işlenmiş bir hançer gibi şık ve zarif bir hale geldi. Paltosu canlı bir altın rengine bürünmüş, rozet sarmalları siyah kadife gibi göze çarpıyordu. Ağzını açtı ve yumuşak, öksürüklü bir kükreme çıktı, neredeyse bir mırıltı gibiydi - eğer büyük kediler böyle bir ses çıkarabilirse.

Bir gök gürültüsüyle susturuldu.

Doğuda ormanı delip geçen pırıl pırıl altın bir yapı, ağaçların arasından yavaşça yükseliyordu. Kare biçiminde, köşeleri gümüş kubbeli tıknaz kulelerle noktalanmış, bir sarayı andırıyordu. Birinci kat, metalik bir parlaklıkla ışıldayan heykel ve doku zenginliğiyle dolu masif bir duvardan oluşuyordu. Duvarın tepesinde sütunlu bir salon yer alıyordu: ince sütunlarla tanımlanan ve alçak kafesli bir parmaklıkla korunan devasa, havadar kemerler. Onun üzerinde, binanın çatısında bir bahçe çiçek açmıştı.

Yemyeşil ormanı bile çoraklaştıran egzotik bir cümbüş. Tuhaf ağaçlar, kan kırmızısı sarmaşık çelenkleriyle süslenmiş dallarını yayıyordu. Binlerce çiçek açmış, süslü havuzlarla kesintiye uğramıştı.

Uğultu yükseldi. Metal saray gümbürdedi ve ağaçların tepesinde, bizim üzerimizde, gökyüzünde yükseldikçe yükseldi. Temelinden bir buhar bulutu yükseldi ve yoğun bir sis perdesine dönüştü. Bir an içinde saray gözden kayboldu ve gökyüzü küçük bir bulut kazandı.

Birkaç kez göz kırptım ve kolumu Jim'e doğru uzattım. "Çimdikle beni."

Pençeler etimi kesti. Ow.

Ön kolumdaki birkaç kırmızı noktaya baktım ve dilimde büyüünün keskin ısırığını tadarak onları yaladım. Evet, gerçektir. Gerçektir. Az önce altın bir sarayın uçup gittiğini gördüm.

Küçük bir açıklık sarayın bulunduğu yeri işaret ediyordu. Kum rengi yapılar yeşilliği bölüyordu: teraslı çatılar, büyümüş bir geçit ve uzakta uzun bir taş kule.

"Evim, güzel evim?" Mırıldandım.

"Ziyaret etmeliyiz. Kendimi aç hissediyorum."

Neredeyse çatıdan düşüyordum. Jim yarım formda konuşamazdı. Şu ana kadar öyleydi. Grotesk çenesi sözcükleri paçavraya çevirmişti ama ben yine de anlamını biliyordum. "Orman sana çok iyi davranmış," dedim.

"Benim tarzım bir yer."

"Eğer oraya gidersek, kurtulacağımızın garantisi yok."

Jim omuz silkti.

"Oyunda olduğun sürece." Bir ayak tutamağı bulmak için etrafıma bakındım.

Kaslı bir kol beni belimden yakaladı. Jim beni itti ve birden havalandık, yerin çok üstünde uçuyorduk. Kalbim boğazıma kaçmaya çalıştı. Kanopiyi delip geçtik ve kalın bir dalın üzerine indik. Nefes almayı hatırladım. "Bir dahaki sefere küçük bir uyarı."

Jim gülmeye benzediğinden kuşkulanılan hırıltılı bir ses çıkardı. "Ormana hoş geldin."

ÇALILIKLAR SIKTI. Oval yapraklı SLENDER AĞAÇLARI ve ficus tarafından boğulmuş tik ağacıyla karışık geniş talar. Arada bir yabancı çalılardan orkideleri andıran pembe ve mor çiçekler damlıyordu. Eğri büğrü gövdeleri üzerinde koyu renkli kabuklarıyla akasyalar, uzun sarı çiçeklerinden mimoza kokulu polenler süzüyordu. Uzun, kıvrımlı ağaçlar, dalları yanıyor gibi görünen turuncu-kırmızı iek kümeleri sunuyordu. Sarmaşıklar hepsini birbirine bağlıyor, havayı yasemini andıran hafif bir kokuyla parfmlyordu.

Sessizce hareket etmek için elimden geleni yaptım ama Jim dişlerini bana iki kez gösterdi. Yumuşak patileri üzerinde bir hayalet gibi çalıların arasından szlyordu, zarif ve lmcl.

Alçak bir tepeye tırmandık ve tepenin zirvesinde yere indik. Altımızda antik bir şehir uzanıyordu. Yıkık dökük yapılar kum rengi granit kayaların arasında geniş bir açıklığa yayılmıştı. Yıkık evler ve kare pavyonlar yeşil çim denizinden granit adalar gibi çıkıntı yapıyordu. Düzgün kare levhalarla döşenmiş, aşırı büyümüş bir cadde solumuzda çaprazlamasına uzanıyor ve eski bir pazar yerinde son buluyordu. Açıklığın en ucunda, bir kule kabuğu gökyüzünü deliyordu: uzun, kare bir taban, üzerine daha küçük ve daha küçük kare katlar yığılmıştı. Bana bir Dravidian tapınağu gibi göründü ama Hindistan konusunda uzman olmaktan çok uzaktım.

Jim'e baktım. Kayıp gitti, en yakın yapının çatısına sıçradı ve eski şehrin derinliklerine doğru süzüldü. Ben alıların arasına daldım ve beklemeye başladım.

Etrafımda kuşlar bir düzine melodi söylüyordu. Ormanı inceledim. Hayvan izi yoktu. Ağaç dallarında sürünen yılanlar yok, pençe izleri yok, gövdelerde çizikler yok. Maymunlar, tilkiler, belki de kurtlar olduğunu düşünebilirsiniz. Hiçbir şey yok. Uzaktan gelen kuş sesleri dışında, orman l de olabilir.

Jim yanımdaki çimlere atladı. "Arkada bir bina, birkaç Reaper: üç, belki daha fazla."

"Avcılar mı?"

"Olabilir. Çok fazla hayvan kokusu ve kan var."

Mantıklıydı - büyülü bir sarayda uçmak iyi ve güzeldi, ama Orakçılar yine de yemek zorundaydı. Onların yerine ormanda küçük av partileri bırakır ve arada bir et toplamak için yanlarına park ederdim.

"İnsan kanı da," dedi Jim.

İnsan kanı asla iyi bir şey değildi.

Harabeye doğru ilerledik, Jim çatılar boyunca ve yerde, eski duvarları kucaklayarak ilerledi. Binaların kabukları arasında tanıdık olmayan turuncu, limon sarısı ve kırmızı çiçekler açmıştı. Havada uçuşan keskin kokular esintiyi renklendiriyordu. Sandal ağacı, vanilya, tarçın, yasemin ve bir çeşit turunçgil kokusu alıyordum. Belki de Azrailler bir yandan da parfüm yapıyorlardı.

Büyük bir taş savaş arabası heykelinin noktaladığı geniş bir meydana ulaştık. Arabayı dört kanatlı fil çekiyordu, hepsi de buruşuk dişlerinden donanımlarındaki püsküllere kadar en ince ayrıntısına kadar oyulmuştu. Her bir fil yaklaşık bir Saint Bernard büyüklüğündeydi. Gerçekten dönebiliyormuş gibi görünen süslü taş tekerlekler üzerinde duran savaş arabasının kendisi, uçan sarayın daha küçük, daha zengin bir versiyonunu andırıyordu.

Arabanın tepesinde akıl almaz büyüklükte taştan bir adam oturuyordu; en az filler kadar büyüktü. Omuzlarından çok sayıda kol, erkek bir tavus kuşunun kuyruğundaki tüyler gibi uzanıyordu. Omuzları birkaç kafayı destekliyordu. Diğer tarafı göremiyordum ama heykel simetrikse en az on tane vardı. Öndeki yüz güzel bir adamın yüzüydü; diğerleri ise canavar gibiydi.

Jim'in zayıf formu arabanın tam karşısındaki bir yapının çatısında durakladı. Çömeldi ve bana baktı.

Arabanın tekerleklerinin yanında diz çöktüm. Üzerine tünediği bina uzundu, sağlam duvarları ve dar pencereleri vardı. Ve

iyi durumda. Karanlık, yabancı ve Reaper'larla dolu. Ne güzel.

Jim başparmağıyla omzunun üstünü işaret etti. Arkaya git. Yana doğru fırladım ve yıkıntıların arasından koşarak binanın arkasına doğru iki kat geri gittim. Avcıyı dışarı çıkardım ve meydanı ve savaş arabasını görene kadar duvar boyunca gizlice ilerledim.

Jim çatıdan indi, bana baktı ve ayaklarını dikti. Ağzı açıldı. Uzun, yuvarlanan bir kükreme yuvarlandı ve kızgın bir kedi hırlamasıyla sona erdi.

Bir meydan okuma.

Donuk bir gümbürtü meydanda yankılandı. Sırtları bana dönük iki şekil açık alana doğru yürüdü. İkisi de erkek, geniş omuzlu, iri yapılı ve aynı tişört ve pantolonları giiyorlardı. Jim tükürdü ve hırladı, gürültü çıkardı. İkisi de arkalarından yaklaştığımı duymadı.

Öndeki adam tişörtünü yırttı. Sırtının derisi ortadan ikiye ayrıldı. Tüylü siyah kürkü yarıktan dışarı taşıtı. Yaratık sol omzundaki insan etini yırtarak deforme olmuş bir köprücük kemiğini ortaya çıkardı.

Elleri insan derisinden geriye kalanları kavradı ve kâğıttan bir hastane önlüğü gibi vücudundan sıyırdı. Parçalarını bir kenara fırlattı ve boyu iki metreye ulaşana kadar şişmeye devam etti. Turuncu çizgili yoğun siyah kürkü, gövdesini kaplan postunun tersi bir şekilde kaplıyordu. Kollarını yana doğru kaldırdı ve köprücük kemiğinde neyin yanlış olduğunu anladım: omurgasından ikinci bir omuz kümesi dallanmıştı, birincisiyle paralel, yan yana duruyordu. Dört kaslı kol bükülmüş, havayı pençeliyordu.

Arkadaşı uzun, boğuk bir iç çekti ve kendi deri giysisini çıkardı. İnsan şeklindeydi, uygun uzuvları vardı -küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun- ama derisi kan kırmızısıydı ve minik pullardan oluşan bir desenle kaplıydı.

Bir karşılama komitesi bekliyordum ama kimse bedava striptizden bahsetmemişti.

Jim hırladı. Dört kollu ucube derin bir nefes aldı ve öne doğru eğildi. Sağır edici bir kükreme duyuldu, karanlıkta avını arayan devasa bir yırtıcının derin, ilkel sesi. Jim'in hırıltılarını bastırdı ve küçük bir adım geri çekildi.

Yaratık daha yüksek sesle kükredi, Jim'in geri çekilmesini kendi hakkı olarak görüyor ve merhamet göstermeyeceğine söz veriyordu. Jim'den daha iriydi ve en az yüz kilo daha ağırdı. Jim tısladı. Dört kol ona işaret etti: Gel.

Jim dört kollu yaratığın üzerine atladı. Dişler ve pençelerden oluşan bir kasırgada çarpıştıkları anda, Avcıyı kırmızı pullu arkadaşının sırtına batırdım. Bıçak derinden ısırıldı, omurga kolonunu kesti ve küçük bir kıpkırmızı sprey halinde dışarı çıktı. Azrail sağa sola savruldu ama bacakları tutmadı. Yere düşerken yüzünü gördüm: insan ve inanılmaz derecede güzel.

Tahta inledi. Zayıf bir şekil üzerimden süzüldü ve taşların üzerine çömelerek indi. Dişi bir yaratıktı. Nane yeşili vücudunun karnı ve göğsü kürklüydü ve sırtında bir kirpininki gibi ayak uzunluğunda iğneler vardı. Parmaklarının ucunda elim uzunluğunda siyah pençeler vardı. Sarı gözleriyle bana dik dik baktı ve saldırdı.

Pençeli eli çok hızlı bir şekilde bana doğru hamle yaptı. Sola kaçtım ama beni yakaladı. Acı yan tarafımı kesti. Arkama geçmeye çalışarak fırladı. Ona izin verdim, bıçağımı tersine çevirdim ve göğüs kafesinin hemen altındaki yumuşak yeşil bağırsağa sapladım. Avcı eti kesti, elastik bir dirençle karşılaştı ve geri çekildim.

Yaratık karnından fişkıran kana aldırmadan sol eliyle bana saldırdı. Döndüm ve kendimi geriye atıp dans ederek uzaklaştım. Pençeler yüzümün yanından ılık çalarak geçti. Kaçmaya devam ettim. Vur, vur, vur. İncelik yok, özel eğitim yok. Bir kedinin dövüşmesi gibi: dümdüz pençeliyor. Tıpkı otoparktaki adam gibi.

Pençelerin altından geçtim ve iç uyluğunu kestim. Bu bana sırtım boyunca bir acıya daha mal oldu ve yuvarlandım.

Temiz.

Vur, vur, vur. Benimle dans etmeye devam et, bebeğim. Her adımında yarattığın kürkü kırmızıya boyanıyordu. Saldırıları ölümcül hızını kaybetti. Göğsü kabardı. Tökezledi, öne doğru sallandı ve ben onu yakalayıp kılıcımın üzerine çektim. Avcı göğsünü yardı ve atardamar kanıyla parlayan sırtından çıktı.

Açıklığın öbür ucundaki dört kollu ucube Jim'den uzaklaştı, ağaçlara doğru koştu, insanlık dışı bir yüksekliğe sıçradı ve dalların arasına kaçtı. Jim bir hırıltıyla onu kovaladı ve ormanın içinde gözden kayboldu. Peşlerinden gitmek zaman kaybı olacaktı. Jim'in hızına yetişemezdim ve bir jaguarın ağaçların arasında avlanmak için yardıma ihtiyacı yoktu.

Hareketsiz bedeni kılıcımdan kaydırdım.

Kırmızı pullu adam yerde yüzükoyun yatıyor, hızlı ve sığ yutkunuşlarla hava yutuyordu. Onun ötesinde, binanın kapısı aralıktı, simsiyah bir dikdörtgendi. Kılıcımı savurarak üzerindeki kanı akıttım ve eve doğru yürüdüm.

Üç geniş, kasvetli odayı temizlemem bir dakikadan az sürdü. Boştu.

Dışarı çıktım ve pullu adamın yanına çömeldim. Sırtındaki yara derindi. Vuruşumla omurgasının bir kısmını çıkarmıştım ve hızlandırılmış rejenerasyonla bile yakın zamanda yürüyemeyecekti.

"Bir hafta önce genç bir kurt adam senden bir kız almaya çalıştı," dedim. "Onu dövdünüz, işkence ettiniz ve şekil değiştirenlerin evinin önüne attınız ama yaşamasına izin verdiniz. Neden?" Umarım İngilizce biliyordur.

Pullu dudaklar gülümseme olabilecek bir yüz ifadesiyle gerildi ve yılan dişlerini ortaya çıkardı. "Bir mesaj göndermek için." "Mesaj ne?"

"Biz daha güçlüyüz. Melezlere karşı zafer kazanacağız."

Pekala, Sonra. "Kim vardır ve melezler mi? Öyle mi? Onlar şekil değiştiren mi?"

"Yarı insan, yarı hayvan ... İki temel ırk bir oldu. Dünyanın pisliği. Biz g e ç e c e ğ i z . Üstesinden geleceğiz. Biz

. . ." Öksürdü. "Barış için bir umut var mı?"

Yaratık başını yerden kaldırmak için zorlandı. Elmas gözbebekleri bana baktı. "Biz ... barış yapmayız," dedi boğuk bir sesle. "Biz anlaşma yapmayız. Biz öldürürüz. Öldürür ve yakarız. Eti yeriz. Kutlama yaparız. Melezlerin standında hüküm süreriz ..."

"Yani sürünün bölgesini mi istiyorsun?"

Başka bir şey söylemek için kendini zorladı. Ona doğru eğildim. Bana odaklandı. "Tecavüz," diye söz verdi. "Birçok, birçok kez. Kanayana kadar..."

"Çok gururlandım."

Elini kaldırdı ve göğsümün üzerinde kısa bir çizgi çizdi. "Kalbini oy... ateşte pişirmeyeceğim. Tüm melezler öldüğünde çiğ çiğ yiyeceksin."

Hiçbir yere varamıyorduk. "Nesiniz siz?"

"Savaşçılar . . . yüce."

Omurgan kesilmişken yüce olmak zor. "S e n i n adın ne? Bir adın var mı?"

Gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Şanlı ... ordu ... açan kırmızı bir çiçek gibi kan ... Yakında. Çok yakında. Mücevheri alacağız. Ölüm Sultanı'na verdiğimiz sözü tutacağız ve melezleri yok edeceğiz. Onların yerini alacağız, güçleneceğiz ve zamanımız geldiğinde

. Ölüm Sultanı'na alçakgönüllülüğü öğretin." "Ölüm Sultanı kim?"

Azrail'in gözleri inatçı bir inkârla parlıyordu.

Elimi kemerime attım ve bir matara çakmak gazı ile kibrit çıkardım. "Bu sıvı ateşi sever. Uzun süre çok sıcak yanar. Bana şekil değiştirene yaptığın büyüü nasıl tersine çevireceğimi söyle, ben de onu göğsüne döküp seni ateşe vermeyeyim."

"İnsan . . . Ben senin ötesindeyim."

"Acının ötesinde değilsin." Mataranın kapağını kapattım.

Bana gülümsedi ve yutkundü. Hiçbir kelime çıkmadı ağzından. Gözleri kafatasının içinde yuvarlandı. Kısa, ani inilti çıkardı.

Sanki aniden dilsizleşmişti. Ürperdi, boğazını tırmaladı ...
Boğuluyordu.
Avcıyı dişlerinin arasına soktum.

BÖLÜM 19

YIRMI DAKIKA SONRA, GIRTLAKTAN GELEN ÖKSÜRÜKLER

Jim'in dönüşü. Pullu adamın cesedinin yanında onu bekledim. Ağaçtan atladı ve gevşek bir bedeni çimlerin üzerine bıraktı. İnsanla uzaktan yakından alakası olmayan bir yüzün şişkin ölü gözleri bana bakıyordu. Bir kaplan ile Çin tapınak köpeği karışımı bir hayvan böyle görünebilirdi.

"Şekil değiştiren mi?"

diye sordum. "Hayır.

Doğru kokmuyor."

Wasjaguar yüzükoyun yatan iki forma baktı ve kırmızı derili yaratığı dürttü. Yaratık cevap vermedi ve Jim küçük bir homurtu çıkardı.

"Kendi dilini yuttu," diye açıkladım.

Jim içini çekti, tamamen kedigillere özgü bir kadercilik canavar yüzünü buruşturuyordu. "Nalları dikmeden önce bir şey bulabildin mi?"

"Derek'i bir savaş ilanı olarak terk ettiler. Yakın zamanda ayrılanlara göre, sizler insan ve hayvan ırklarının karışımından oluşan pisliklersiniz ve barış mümkün değil. Sürü'den nefret ediyorlar ve mücevheri alır almaz hepinizi görkemli bir katliamla öldürmeyi, çok kan dökmeyi ve etlerinizle ziyafet çekmeyi planlıyorlar. Sizi bombalamalarına yardım edecek olan Ölüm Sultanı ile ittifak kurdular ve ardından ona ihanet etmeyi umuyorlar. Oh, ve bana birçok kez tecavüz edecekler."

Yarım bir şeklin içinde gözlerini devirmek zordu. Jim iyi bir üniversite denemesi yaptı. "Ölüm Sultanı kim?"

"Beni aşar."

Roland kesinlikle bu işe uygun. Bunu yüksek sesle söylemedim. Roland varlığımın merkeziydi. Kendimi bildim bileli onu öldürmem gerektiğini biliyordum ve eğer

beni öğrendiğinde, beni öldürmek için elindeki her kaynağı feda edecekti. Gücü inanılmazdı. Efsaneleri çağlar boyunca dolaştı ve neredeyse her eski uygarlık onun hükümdarlığına dair bir kayda sahipti. Onu avlamak bir tanrıya suikast düzenlemeye benzerdi. Bu yüzleşmeyi düşünmeden önce daha fazla deneyim ve güce ihtiyacım vardı. Yeteneklerim gelişene kadar saklanmak, her an keşfedilme bilinciyle yaşamak zorundaydım. Paranoyam o kadar derindi ki yatağımın altında Roland'ın ajanlarının olup olmadığını kontrol etmemem bir mucizeydi.

Herhangi bir gizemli tehdit, bilinmeyen bir tehlike, sihirli güçlere sahip bir varlıktan bahsedildiğinde otomatik olarak Roland aklıma geliyordu. Evet, Ölümün Sultanı ona tam uyuyordu; dünyaya ölümsüzlüğü getirmişti. Ama bu unvan tamamen farklı birini de ifade ediyor olabilirdi. Benim ona kafayı takmış olmam dünyanın geri kalanının da taktığı anlamına gelmiyordu.

"Konu dönüp dolaşıp Kurt Elması'na geliyor. Onu bir silah olarak kullanmayı planladıklarını hissediyorum. Böyle söyledi Jim. 'Mücevheri alacağız' dedi, tıpkı MSDU'nun 'Hava desteği alacağız' dediği gibi. "

Jim yemin etti.

Onu içeri, ilk odaya götürdüm. Uzun bir taş masa odayı boydan boya kaplıyordu. Masanın üzerinde Saiman'ın kurbanı, hâlâ insan bedeninde, yüzükoyun yatıyordu. Sırtından ve kalçasından kemiğine kadar et şeritleri oyulmuş ve bir kasap dükkânındaki et parçaları gibi bir kenara istiflenmişti. Masanın yanında duran paslanmaz çelikten devasa dondurucuya doğru yürüdüm. Fişi takılmamıştı - harabelerde tek bir priz bile yoktu- ve içi buz ve çiğ etle doluydu. Biftekler, kıyılmış köfteler, kaburga dilimleri, domuz pizolaları, geyik eti kızartmaları üst üste dizilmiş, bazıları plastik, bazıları kâğıt içinde, bazıları da öylece duruyordu, sıkışmış, donmuş kan damlıyordu. Sol taraftaki köşeye sıkışmış birkaç uzun et parçasını işaret ettim. Etin derisi kremalı kahve rengindeydi.

Jim burnunu çekti ve geri çekildi. "İnsan mı?"

"Evet." Hırladı ve yana doğru tükürdü. Bunun ne olduğunu ilk fark ettiğimde ben de aynı tepkiyi vermiştim. Bu piçler birisini yakalamış, doğramış ve yenmek üzere dondurucuya tıkmışlardı. Adını asla öğrenemeyecektik. Ya da cinsiyetini. Bir yerlerde bir insan eve gelmiyordu ve kimse nedenini öğrenemiyordu. Bu beni hasta ediyordu.

Jim masaya baktı, Saiman'ın kurbanının vücudundan kesilmiş et parçaları bir yığın halinde duruyordu.

"Yamyamlar." "Fırsat eşitliği olan etoburlar: Her et, ettir.

Ayrımcılık yapmazlar. Dahası da var."

Beni ikinci odaya kadar takip etti. Boş ve tozluymuş, bir köşeye gelişigüzel atılmış birkaç hasır uyku minderi vardı. Duvarda, uzun bir düz kahverengi kâğıda boyanmış ve bantla taşlara tutturulmuş bir duvar resmi vardı. Cafcaflı kırmızı, yeşil ve altın rengiyle parlayan duvar resmi cehennemi bir demir ocağıyla başlıyordu. Erimiş metalden bir şelale, ortasındaki geniş bir havuza dökülüyordu. Örsler duvarların yanında duruyor, yıldırımlar ve bükülmüş metal aletler tavandaki kancalardan sarkıyor ve koyu dumanlar resmin kenarlarını kapatarak demirhanenin etrafında bir çerçeve oluşturacak şekilde bükülüyordu. Şeytani bir adam kocaman bir çekiç kaldırmış, elindeki yarı dövülmüş kılıcı eleştirel bir gözle inceliyordu. Korkunç derecede kaslı olan adamın üzerinde deri bir önlükten başka bir şey yoktu. Yüzünden kara bir sakal çıkıyordu ve gözleri kırmızı parlıyordu.

Duvar resminin bir sonraki paneli yastıklarla dolu bir odayı gösteriyordu. Ortada güzel bir adam uzanmış, tüllü elbiseler giymiş ve etrafı meyve ve çiçek çelenkleri taşıyan çıplak kadınlarla çevriliydi. Adamın narin yüzü demirhanenin karanlık sakinine pek benzemiyordu ama kara sakalı onu ele veriyordu. Metalci oldukça güzel temizlenmişti.

Duvar resminin üçüncü kısmı tamamlanmamıştı. Silik kurşun kalem hatlarının üzerine soluk altın rengi bir boya uygulanmıştı. Bu

Duvar resminin ortasındaki zarif adam bir tanrıya dönüşmüştü: üç kafası ve altı kolu daha vardı. Bir yüzü doğrudan bana bakıyordu, iki yüzü profilden görünüyordu ve başının arkasındaki bir taslak benden uzağa dönmüş dördüncü bir yüzü işaret ediyordu. Kuzey, doğu, güney ve batı.

Omuzlarından iki devasa kanat çıkıyordu ve kanatların arasında bir şehrin serabı parlıyordu: bir duvarla korunan zarif kuleler ve kubbelerden oluşan bir deniz. Duvar resminin tarzı özellikle herhangi bir mitolojiye işaret etmiyordu; bana her şeyden çok bir çizgi romanı hatırlatıyordu. Pozlar stilize edilmişti, erkeklerin kas yapısı fazlasıyla abartılı görünüyordu ve tüm kadınlar küçük kalçalar, orantısız uzunlukta bacaklar ve mükemmel yuvarlak, meme büyüklüğünde göğüslerle donatılmıştı.

"Bir şey çağırtırdı mı?" Jim'e

baktım. Jim başını salladı.

"Evet, ben de."

Duvar resmini duvardan çıkardım ve bir tüpün içine yuvarladım.

Jim cesedi masadan aldı, omzuna astı ve dışarı çıkardı.

Dondurucuya geri döndüm. İnsan kalıntılarını gömmek isterdim ama bunu yapmak için ne zamanımız ne de imkânımız vardı. Kemerimden deri bir kese çıkardım, onu bağlayan ipi çözdüm ve etin üzerine koyu yeşil toz serptim, tozu solumamaya ya da dokunmamaya dikkat ettim.

"Renklendirmek mi?" Jim kapı aralığından sordu.

"Su baldıranı. Banotu da denir." Keseyi kaldırdım. "Otuz dakika sonra kusma, şiddetli kasılmalar ve ölüm ya da kalıcı sinir sistemi hasarı. Masaları için benden küçük bir hediye."

Jim dışarı çıktı, dört kollu ucubeyi kavradı, omuzlarına aldı ve çimlerin üzerine yayılmış diğer üç cesede dikkatle baktı. Onlar bizim kanıtımızdı. Birini taşımam gerekecekti. Yedi ayak boyunda, pullu bir canavar, ayak uzunluğunda iğnelerle kaplı yeşil bir yaratık,

ya da kışındaki ve bacaklarındaki etlerin çoğu eksik olan adam. Hmmm, bir düşüneyim . . .

BÖLÜM 20

GÜN IŞIĞINDA CESET TAŞIMAK, ÖZELLİKLE

Dört kollu cesetler, tüm "dikkat çekmeme" kavramını arkaya atıp havai fişeklerle patlatıyor. Özellikle de taşıma işini yapan kişiler kanlar içindeyken ve bir çitin içinden geriye doğru sürüklenmiş gibi görünürken. Birinin savaşçı formunda bir wasjaguar, diğerinin ise kıcı kesilmiş bir insan cesedi taşıyan bir kadın olmasından bahsetmiyorum bile.

Neyse ki Unicorn'un dış mahalleleri ıssızdı. O sokağa yaklaşmak için insanın özel bir tür aptal olması gerekirdi. Görünüşe göre Atlanta'da aptal kıtlığı yaşanıyordu ve bugün Jim ve ben bu kalibrede tek aptallardık.

Poposu ve kalçaları olmasa bile Saiman'ın talihsiz kurbanı bir ton ağırlığındaydı. Ormandan şehre sorunsuz bir şekilde geçtik ama onu Unicorn Lane'den geçirip araca kadar taşımak sınırlarıma yaklaştığımı kanıtladı. Tek önemli olanın bir sonraki adımı atmak olduğu bir tür sisin içine kaymıştım. Aracı bıraktığımız noktaya ulaştığımızda, onun yerine bir çift ata bağlanmış bir araba bulduğumuzu hayal meyal hatırlıyordum. Dingo, sihirli dalga şehri vurduktan sonra atlarla birlikte geri dönmüş olmalıydı. Ne yazık ki burada kalmadı.

Cesetleri brandanın altında arabaya koyduğumu ve direksiyona geçmek için koltuğa geçtiğimi de hatırlıyorum, çünkü Curran'ın En Çok Aranılanlar Listesi'ndeki en üst düzey adam olan Jim'in gözlerden uzak kalması gerekiyordu. Sonra sabah trafiğinde şehri boydan boya geçtik. Yanımdaki ve sırtımdaki acının parıltısı beni uyanık tutuyordu. Cildimdeki Azrail kanıyla karışmış bir orman kiri tabakası vardı ve sonbahar güneşi bunu yüzümde ve saçlarımda bir kabuk haline getirmişti. En azından üzerimde

trafik sıkışıklığıyla başım dertte. Rakip sürücüler kanla kaplı kişiliğime bir bakış attılar ve yoldan çekilmek için çabaladılar.

Arabayı sürdüm ve Roland'ı düşündüm.

Benim annem yoktu. Onun yerine babam dediğim Voron vardı. Uzun boylu, koyu sarı saçları kısa kesilmiş olan Voron, sessiz gücüyle çocukluğum boyunca bana önderlik etmişti. Voron her şeyi öldürebilirdi. Her şeyi çözebilirdi. Her şeyi düzeltebilirdi. Onun nadir gülümsemelerinden biri için her şeyi yapardım. O benim babamdı, hayatımdaki iki değişmezden biriydi.

Roland diğeri idi.

Voron'un yatmadan önce bana anlattığı bir masal olarak hayatıma girdi. Bir zamanlar çağlar boyunca yaşamış bir adam varmış. Bir inşaatçı, bir zanaatkâr, bir şifacı, bir rahip, bir peygamber, bir savaşçı ve bir büyücüymüş. Zaman zaman bir köle olmuş. Diğer zamanlarda ise bir zorbaydı. Büyü çöktü ve teknoloji hüküm sürdü, sonra büyü tekrar yükseldi ve o, kumun kendisi gibi kadim, yıllar boyunca mükemmel bir dünya saplantısı tarafından yönlendirildi.

Birçok ismi vardı ama artık kendisine Roland diyordu. Pek çok erkeğin efendisi ve pek çok kadının sevgilisi olmuştu ama hiç kimseyi annemi sevdiği kadar sevmemişti. Annem nazik, akıllı ve cömertti ve Roland'ı hayatla dolduruyordu. Annem bir bebek istiyordu. Roland bir çocuk doğurmayalı bin yıl olmuştu çünkü çocuğu Roland'ın kadim kanının tüm gücünü ve tüm hırsını miras alacaktı ve Roland kendisine karşı ayaklanan çocukları öldürmek için çok fazla savaş yapmıştı.

Ama annemi çok seviyordu ve onu mutlu edeceği için ona bir çocuk vermeye karar verdi. Annem henüz iki aylıkken aklına başka şeyler gelmeye başladı. Çocuğun kendisine karşı çıkacağını saplantı haline getirdi ve çocuğu anne karnında öldürmeye karar verdi.

Ama annem bebeği seviyordu. Roland ne kadar takıntılı hale gelirse, annem de ondan o kadar uzaklaşıyordu.

Roland'ın bir savaş lordu vardı. Adı Voron'du ve Rusça'da kuzgun anlamına geliyordu. Ona böyle derlerdi çünkü ölüm onu takip ederdi. Ve Voron annemi de severdi.

Roland uzaktayken annem kaçmış ve Voron da onunla birlikte kaçmış. Annem beni doğurduğunda o da oradaymış. Kaçtıkları birkaç mutlu ay boyunca mutluydular. Ama Roland onları kovaladı ve annem Voron'un ikisinden daha güçlü olduğunu bildiği için Roland'ı oyalamak için geride kaldı, böylece o ve ben kaçabilecektik. Hançerini Roland'ın gözüne sapladı ve Roland da onu öldürdü.

Peri masalı burada sona eriyordu ve yatağımın altında bir bıçak olup olmadığını kontrol ediyorduk ve sonra bir gün öz babamı öldürmeyi umarak uyuyordum.

Nereye gidersek gidelim, ne yaparsak yapalım Roland'ın varlığı beni takip ediyordu. O benim hedefim ve varlığımın sebebiydi. O bana hayat verdi ve ben de onunkini alacaktım. Onu yakından tanıyordum. Voron yarım yüzyıl boyunca onun Savaş Lordu olmuştu ve annem ortaya çıkmasaydı Roland'ın büyüyle genç ve diri kalarak çağlar boyunca ona hizmet edecekti. Eski efendisi hakkında öğrendiği her şeyi bana öğretti. Roland'ın neye benzediğini biliyordum. Voron bana onun fotoğrafını göstermişti ve yakmadan önce hafızama kazıdım. Yüzünü eski tarih kitaplarındaki heykellerden tanıdım ve bir keresinde bir savaşın Rönesans tablosunda buldum. İncil'de onunla ilgili bölümleri okudum, ne kadar az varsa. Teğmenlerini, silahlarını, güçlerini biliyordum. Roland'ın yaşı ona muazzam bir güç vermişti. Aynı anda yüzlerce ölümsüzü kontrol edebiliyordu. Kanını bir silah gibi kullanıyor, istediği zaman katılaştırarak yıkıcı silahlar ve aşılmaz kan zırhları yaratıyordu. Gücümün sebebi onun berbat kanıydı.

Voron yüce bir savaşçıydı. Bilgisinin her kırıntısını aldı ve bana akıttı, beni bir kılıç gibi sertleştirdi. Güçlenmemi. Hayatta kalmak. Roland'ı öldür. Sonsuza dek bitir. O zamana kadar saklan.

Dört ay önce saklanmayı bırakmak için bilinçli bir karar verdim. O zamandan beri bunu sorguluyordum. Roland'la yüzleşecek güç ve deneyimden yoksundum ama artık açık oynuyordum ve nihai yüzleşmemiz kaçınılmazdı.

İçgüdülerim bana onun Ölüm Sultanı olduğunu söylüyordu. Bu da demek oluyordu ki, bu karmakarışık sorunla uğraşmaya devam edersem, sonunda onun yakın çevresinden biriyle karşılaşabilirdim. Bu fikir beni dehşete düşürdü.

Roland'dan korkuyordum. Ama Derek için daha çok korkuyordum. Ve Curran için korkuyordum.

Nihayet şekil değiştirenlerin güvenli evine vardığımda sabah tüm hızıyla devam ediyordu. Muşambayı geri çektim. Jim cesetlerin üzerinde uyuyordu. İnsan formuna geri dönmüştü ve bir alakarga kuşu kadar çıplaktı. Onu birkaç kez sarstım ama Uyuyan Güzel benzeri bir sersemliğe bürünmüş gibiydi ve onu uyandırmak için öpmeyecektim.

Kapıyı çaldım. Cevap vermedi. Kolu denedim ve kapı açıldı. Kafamı içeri uzattım ve birkaç kez seslendim ama kimse bana yardım etmek için gelmedi.

Brenna'nın kapıyı gözetlemesi gerekiyordu. Onu kapıdan çekebilecek tek şey . . . Lütfen Derek'in ölmesine izin verme.

Bodruma inme düşüncesiyle bacaklarım neredeyse tutmuyordu. Onu ölü görmeye dayanabileceğimden emin değildim. Oraya inmem gerekiyordu ama kendimi hareket ettiremiyordum. Yutkundum ve kapıya baktım.

Cesetler. Gidip cesetleri getirsem iyi olacak. Bu iyi bir fikir. Dört kollu bir cesedi kapıdan geçirmek şaşırtıcı derecede zor oldu. Sabrım tükenmeden önce tam üç dakika boyunca denedim. Ama Brenna kasvetli merdivenin tepesinde belirdiğinde, meseleyi iyice kontrol altına almıştım.

"Derek öldü mü?" "Henüz değil."

İçimde bir rahatlama hissettim. Oturmak için güzel bir yere ihtiyacım vardı. "Girişi koruduğunu sanıyordum," dedim, kayarak

Avcı kolumun altında.

"Öyleydim. Birini içeri almam gerekiyordu." Ayaklarımın dibindeki cesede baktı.

"Curran değil, değil mi?" Ben sordum. "Hayır."

"Harika." Kesik dört kolu topladım ve cesedin sapına doğru başımı salladım. "Büyük parçayı alabilir misin?"

DOOLITTLE BANA BİR BAKTI VE

Hemen duş aldım. Yarım saat sonra duş almış, pansuman yapılmış ve Brenna tarafından bir fincan kahve verilmiş olarak kendimi neredeyse insan gibi hissediyordum. Doolittle, Derek'in başında sürekli nöbet tutmaya devam etmek üzere evin derinliklerinde kaybolmuştu. Sadece ben ve iki ceset kalmıştık. Bir fincanın yarısına geldiğimde Jim odaya girdi, kötü ve akşamdan kalma görünüyordu. Çirkin bir kaş çatmayla beni süzdü ve bir sandalyeye çöktü.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz."

"Ne için?"

"Uzmanım. Şu anda Derek'le birlikte."

Bir süre oturduk. Hâlâ kendimde değildim. Doolittle bu işteki en iyi büyücüydü, tartışmasız. Sırtım neredeyse hiç ağrı mıyordu ve yanımdaki ağrı uzak bir yankıydı. Ama o kadar yorgundum ki doğru dürüst göremiyordum bile.

Gümüş analizinin sonuçlarını Andrea'ya sormam gerekiyordu. Telefonu denedim. Çevir sesi yok.

Genç bir kadın odaya girdi. Boyu ancak bir metreydi ve çok inceydi. Teni badem karasıydı, yüzü geniş ve yuvarlaklı. Dünyaya kalın gözlüklerle bakıyordu ve kola şişesi camlarının arkasındaki gözleri çok kahverengiydi, neredeyse siyahtı ve kesimlerinde Asya kökenli bir dokunuş vardı. Daireye adımını attı ve ben kapıyı kapatırken bana baktı.

"Endonezyalı," diye açıkladı omzundaki bez çantayı kaydırarak.

"Ne?"

"Ne tür bir 'nese' olduğumu anlamaya çalışıyordun.

Endonezyalı."

"Ben Kate."

"Dali."

Jim'in oturduğu yere baktı. Yanımdan geçip giderken çantasındaki bir kitap gözüme ilişti: uzun boylu, zayıf, sarışın bir adam, ayaklarının dibine stratejik olarak dizilmiş üç kızla poz verirken inanılmaz büyüklükte bir kılıç sallıyordu. Kızlardan birinin kedi kulakları vardı.

Dali rahatsız edici bakışlarını Jim'e dikti. "Bana borçlusun. Burada olduğumu öğrenirse beni öldürür."

Kim? Curran olmasa iyi olurdu.

"Sorumluluğu üstleniyorum,"

dedi Jim.

"Cesetler nerede?" Dali sordu.

"Arkanda."

Dali döndü ve dört kollu ucubenin bacaklarının üzerinden tökezledi; sıradan bir insan olsaydı güzel bir burun dalışı gerçekleştirdi. Hal böyle olunca, mükemmel bir zarafetle olmasa da mükemmel bir dengeyle atlamayı ve yere inmeyi başardı. Şekil değiştiren refleksleri onu kurtardı.

Dali gözlüklerini düzeltti ve bana öfkeli bir bakış fırlattı. "O kadar da kör değilim," dedi. "Dalgınım."

Belki de telepatikti.

"Hayır," dedi. "Ben aptal değilim."

Tamam.

Dali dört kollu cesedi inceledi. "Vay be. Polimelik simetri. Vücudunda fazladan başka parça var mı? Kollarını kesmek zorunda kaldınız mı?"

"Evet, öyle yaptım. Kapıdan geçmedi." "Sanki bundan gurur duyuyormuşsun gibi söylüyorsun."

Bununla gurur duydum. Zor bir durumda hızlı düşünmenin bir örneği idi.

Dali çantasını silkerek yere attı, cesedin yanında diz çöktü ve yarattığın kalbinin bulunduğu boşluğa baktı. Jim gerçekten de ona bir numara yapmıştı. "Bana her şeyi anlat."

Koğuşu, ormanı, uçan sarayı, harabeleri, çok başlı sürücülü taş arabayı ve Jim'in ara sıra yaptığı yorumlarla dövüşü anlattım. Başını salladı, cesedin ön sol kolunu kaldırıp arka tarafına baktı ve kaşlarını çatı.

"Peki burada olduğunu kimin bilmemesi gerekiyor?" diye sordum.

Lütfen Curran olma, lütfen Curran olma. . .

"Canavar Lord," dedi Jim.

Lanet olsun.

"Teknik olarak ev hapsinde." "Ne için?"

"Arabayla gezmeye çıktım." Dali cesedin ayağını kaldırdı ve pençelerini inceledi. "Güzel ve esnek. Hiç ölüm katılığı yok."

"Arabayla gezmeye çıktığın için seni ev hapsine mi aldı?"

"Korumasına bir uyuşturucu verdi, bir arabaya düz kontak yaptı ve Buzzard Otoyolu'nda drag yarışı yapmaya gitti. Karanlıkta." Jim'in yüzünde bir buzdağının tüm sıcaklığı vardı.

"Theo'yu aptal durumuna düşürdüğüm için kırgınsın sadece." Dali elini bıraktı. "Ölümcul ölüm makinenizin benim minik oğlan göğüslerimi ellerine alma ihtimalinden o kadar heyecanlanmış olması ve içkisine dikkat etmeyi unutması benim suçum değil. Açıkçası, bunda büyütülecek ne var anlamıyorum."

"Yasal olarak körsün, ehliyet almak için sınavı geçemiyorsun ve bok gibi araba kullanıyorsun." Jim'in dudağı sessiz bir hırıltıyla buruştu. "Sen bir baş belasısın."

"Buzzard'daki sürücüler oraya güvende olmak için gelmiyor. Oraya heyecan için geliyorlar. Yasal olarak kör olduğumu bilselerdi, bu onlar için işleri daha ilginç hale getirirdi. Bu benim bedenim. Onunla ne istersem yapabilirim. Eğer bir kazaya karışmak istiyorsam, bunu yapabilmeliyim."

"Evet ama sen Buzzard's Highway'e gittin," dedim. Gerçekten daha fazla kahveye ihtiyacım vardı. "Ya yolda kaza yapıp kendine ya da daha kötüsü başka birine, başka bir sürücüye ya da bir yayaya, karşıdan karşıya geçen bir çocuğa zarar verirsen?"

Dali gözlerini kırptırdı. "Biliyor musun, Curran'ın söylediği tam olarak buydu. Neredeyse kelimesi kelimesine." İçini çekti. "Geriye dönüp baktığımda, bunun en parlak anlarımdan biri olmadığını kabul edelim. Cesetlerden başka bir şey var mı?"

Jim rulo halindeki duvar resmini ona uzattı. Kâğıdı çekip açtı ve kaşlarını çattı. "İşte, sen bu ucunu tut, Jim, sen de bu ucunu tut. Tamam, ayrılın."

Gerçekten taşınmamı istedi. Aklını kaçırmış olmalı. Kâğıt açılana kadar ayrı yürüdük. Kağıda bir an baktı, başını salladı ve elini salladı. "Bırakabilirsin. Peki, arkadaşının mitolojinin hangi köşesine ait olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Karanlıkta çılgınca bir hamle yaptım. "Hindu. Önce bir orman, bana Dravidian tapınağı gibi görünen bir şeyin kalıntıları, sonra filler tarafından çekilen taştan bir savaş arabası ve birçok kolu ve başı olan bir insansı var. Ayrıca bir kaplan canavarımız var ve onun da dört kolu var. Pek çok mitolojide bir insansıda fazladan kollar ya da fazladan kafalar bulunmaz. Ejderhalarda ya da devlerde birkaç kafa, evet. Bir insansıda fazladan uzuvlar ve kafalar, hayır. Ayrıca, kız Azraillerden birine "Asaan" dedi. Araştırdım ve Dravidian dövüş sanatlarında bir guru ya da uygulayıcı için kullanılan bir terim olduğunu öğrendim."

Dali uzun bir süre bana baktı. "Sen de aptal değilsin."

"Evet, ama elimdeki tek şey bu."

"Sanırım bu bir rakshasa." Dört kollu cesedi ayak parmaklarıyla dürttü. "Ve eğer haklıysam, ikiniz de boka battınız demektir."

"İLK BAŞTA VISHNU VARDI, ANCAK O NOKTADA
Yüce Tanrısallığın vücut bulmuş hali olan Narayana'ydı."

Dali cesedin yanında yere oturdu.

"Narayana sonsuz sulara yüzüyordu, büyük bir albino yılanı sarılmıştı ve göbeğinden bir lotus büyüyene kadar muhteşem bir zaman geçiriyordu. Lotusun içinde, dünyaların yaratıcısı Tanrı Brahma yeniden doğdu. Brahma etrafına baktı, Narayana'nın yüzmekten memnun olduğunu gördü ve görünürde hiçbir neden yokken suyunun çalınacağı konusunda takıntılı hale geldi. Böylece iki çiftten oluşan dört koruyucu yaratmış. İlk çift suya tapacağına söz verdi ve onlar yakshasaydı. İkinci çift suyu koruyacağına söz verdi ve onlar rakshasaydı."

"Güçlü ve zayıf yönlerinizi konuşun," dedi Jim.

"Rakshasalar doğuştan savaşçıdır. Bu amaç için yaratılmışlardır. Efsaneye göre, tek bir günde gebe kalır ve doğururlar ve doğduktan sonra anında annelerinin yaşına gelirler. Etoburdurlar ve insan eti yemekten hiç çekinmezler. Çok çeşitli şekil ve boyutlarda olabilirler. Mükemmel illüzyonistler ve sihirbazlardır."

İç çektim. Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu. "Nedense rakshasaların insansı kaplanlar olduğunu sanıyordum, savaşçı formunda ama kaplan kafalı bir şekil değiştiren gibi."

Dali başıyla onayladı. "Çoğunlukla kaplanlara benzeyen canavarlar olarak tasvir edilirler, çünkü bir kaplan Hintli bir heykeltıraşın ya da sanatçının makul bir şekilde resmedebileceği en korkunç şeydir. Filler daha büyüktür ama vejetaryendirler ve çoğunlukla kendi içlerine kapanırlar, kaplanlar ise sessiz, ölümcüldür ve aktif olarak insan avlarlar."

Ekstra kollar ve insan zekâsıyla donatılmış insansı bir kaplan herkesin kâbusu olabilir. "Rakshasalar kaplanların korkutucu olduğunun farkındadır ve genellikle bu formu benimserler; ancak efsaneler onların çirkin ya da güzel olabileceklerini söyler. Üç rakshasa kardeşten biri tarif edilemeyecek kadar güzel olabilir, biri dev olabilir ve biri de on baş çıkarabilir. Bu gerçekten değişkendir. Bazı kaynaklar ısrarla

Bir rakshasa'nın gerçek formunu asla bilemeyiz; sadece o anda en çok tercih ettikleri formu bilebiliriz."

"Başka bir şey var mı?" Jim usulca sordu. "Uçabiliyorlar."

Çok hoş. "Bizimkiler uçmuyordu. Çoğunlukla doğal olmayan bir şekilde yükseğe zıplıyorlardı."

"Bunun nedeni düşük büyü, yanlış bilgi ya da efsaneye inanan yetersiz sayıda insan olabilir. Ya da üçü birden. İstedığınızı seçin."

"Bu rakshasalar senin yer değiştirmeni engelleyecek bir şey yapabilirler mi?" diye sordum.

Dali bunun hakkında düşündü. "Onlar şekil değiştirici ama bizim gibi değiller. İllüzyonla uğraşıyorlar. İnsan derilerini çıkardıklarını söylemiştin. Derileri nerede? Yırtık kıyafetlerini getirmişsin. İkinizin arasında, yırtık insan postunu almayı unuttuğunuza inanmakta güçlük çekiyorum."

Konsantre oldum, evden çıkarken gördüğümüz sahneyi hatırladım. "Deriler kayboldu."

Dali başını salladı. "Çünkü teknik olarak deri yoktu. Büyü olsun ya da olmasın, bunu fiziksel olarak paketleyemezsin" - dört kollu cesedi tekrar tekmeledi- "bir insan derisinin içine koyamazsın. Rakshasalar aslında bir insanın derisini yüzüp çekmezler. İnsanı bir şekilde, fiziksel, zihinsel ya da ruhsal olarak ya da bunların hepsini birden tüketirler ve sonra o şekle bürünürler."

Kafamda bir ışık belirdi. "Deri yırtılması bir illüzyondur. Bir gözdağı taktiği."

"Aynen öyle. Sizi rahatsız etmek istedikleri için insan postu giymiş gibi davrandılar. Rakshasalar son derece kibirli ve kurnazdır ama çok zeki değillerdir. Efsanevi kralları Ravana bunun en iyi örneğidir: on kafası vardır ama çok az beyni vardır. Gördüğünüz uçan saray, ikinizin de delirmedliğini varsayarsak, büyük olasılıkla Pushpaka Vimana, eski bir uçan makine. Ravana onu asıl sahibinden ele geçirmiş ve üzerinde sağa sola uçarken

dinlenirken Yok Edici Shiva'ya rastladı." Dali dramatik etki için durakladı.

Hindu mitolojisi en güçlü olduğum alan değildi ama ben bile Shiva'yı biliyordum. Dünyaların Yok Edicisi unvanına sahip bir tanrı hafife alınmamalıydı. Sevgi dolu karısı ve iki oğluyla ev hayatının tadını çıkarmadığı zamanlarda, kobralara sarınmış ve hala kan damlayan yırtık bir kaplan derisi giyerek ormanda koştururdu. Korkunç hayvanların postlarını serçe parmağının bir dokunuşuyla sıyırdı. Öfkesi kükreyen bir fırtına olan Rudra'ya benzetilirdi. Kötücül yönüyle kesinlikle dehşet vericiydi. İyi huylu yönüyle ise kolayca eğlenirdi. Alnında, dışarıya doğru yönlendirildiğinde yoluna çıkan her şeyi yakan ve periyodik olarak evreni yok eden üçüncü bir göz saklıydı. Shiva ile ilgili her şeye çocuk eldivenleriyle yaklaşılmalı, IV. seviye biyolojik tehlike kıyafeti ve tercihen bir tank giyilmeliydi.

Dali gülümsedi. "Ravana Şiva'yı kızdırmayı başardı ve Dünyaların Yok Edicisi onu taş parmaklıklardan oluşan bir kafese koydu. Ravana, Şiva onu dinlemekten bıkip gitmesine izin verene kadar orada oturup şarkı söylemek zorunda kaldı. Ravana nihai rakshasa idi: kibirli, gösterişli ve tamamen dürtüleri tarafından yönetiliyordu. Onların olmak istedikleri kişiydi. Kendi üstünlüklerine inanmış korkunç gösterişçilerle karşı karşıyasınız. Onlara göre siz eğlendirici yiyecekler ve hayranlık uyandıran izleyicilersiniz. Dramatik bir etki yaratmak için ellerindeki her şeyi kullanırlar ve kalabalığa oynamaktan zevk alırlar."

Jim ve ben bakıştık. Eğer sürüyü uçurarak eğleniyorsanız, Gece Yarısı Oyunları bunu yapabileceğiniz bir yerdi.

Fincanımı ters çevirdim, daha fazla kahve arıyordum. Hiç çıkmadı. Yine de, kalabalığı memnun etme faktörü sadece bir bonus olmalıydı. Mücevherin peşindeydiler. Neden? Rastgele bilgilerle dolu bir denizde yüzüyordum ve bu bilgiler mantıklı bir şeye dönüşmeyi reddediyordu. Dali'ye topazı sormak için ağzımı açtım ama Jim önüme atladı.

"Ormanı açıklayabilir misiniz?"

Yüzünü buruşturdu. "Hiçbir fikrim yok. Bir çeşit derin büyücebi olabilir. Ya da sihirli bir orman ülkesine açılan bir portal. Bu soruyu cevaplamak için daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bu arada o kadar susadım ki dilim kâğıt gibi oldu."

Dali dudaklarını yaladı ve Jim mutfağa gidip bir bardak suyla döndü ve ona uzattı. Yarısını içti. "Demek Rakshasalar bizden nefret ediyor."

"Şekil değiştirenler olarak 'biz' mi yoksa normal insanlar olarak 'biz' mi?" Ben sordum.

"İkisi de. Bu bizi Ravana'ya geri götürüyor. Ravana yukarı doğru tırmanan bir bireydi. On başı vardı ve her yüzyılda bir başını keserek kurban ederdi. Sonunda tek bir kafası kaldı ve tanrılar buna daha fazla dayanamadılar, tüm cennetsel ihtişamlarıyla aşağı indiler ve ona bunu yapmaktan vazgeçmek için ne halt istediğini sordular. İnsanlar ve hayvanlar dışındaki tüm ırklardan dokunulmazlık istedi. Bizim ona zarar veremeyecek kadar cılız ve aşağılık olduğumuzu düşünüyordu. Dokunulmazlığını aldıktan sonra, Cenneti fethetmeye koyuldu, tanrıların şehrini yaktı, tüm dans eden kızları öldürdü . . . Sonra Vişnu bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi, Dünya'ya gidip Rama adında bir insan olarak yeniden doğdu, hayvanlardan oluşan bir ordu topladı ve onu bombaladı."

Eğer rakshasalar onun söylediği kadar kibirli olsalardı, insanlardan ve hayvanlardan binlerce güneşin tutkusuyla nefret ederlerdi. Ve şekil değiştirenler her ikisi de. Bonus soykırım. Azrail'in melezlerden tiksilmesi şimdi anlam kazanmıştı.

"Efsanelerde Kurt Elması denilen bir topaz hakkında bir şey var mı? Büyük sarı bir mücevher belki?" Ben sordum.

Dali alnını kırıştırdı. "Topaz Brihaspati-Jüpiter ile ilişkilendirilir."

"Roma tanrısı mı?" Jim kaşlarını çattı.

"Hayır, gezegen. Açıkçası Jim, dünya Greko-Romen panteonunun etrafında dönmüyor. Şiva'nın mücevheri Rudra Mani de altın rengindedir. Onu boynunda taşır. Bu arada, Shiva rakshasalara uçma yeteneğini veren kişidir."

"Bu büyük olmalı," dedim. "Güçlü bir taş." "Rudra Mani oldukça büyüktür. Bir bebeğin kafası büyüklüğünde."

Saiman Kurt Elması'nı bir adamın yumruğu büyüklüğünde olarak tarif etmişti. Ya büyük bir yumruk ya da çok küçük bir bebek. Tabii bir buz devinin yumruğunu kastetmediyse. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Dali gözlerini devirdi. "Bunun bir erdem taşı olması gerekiyor. Ayrıca Shiva'ya ait, ne demek istediğimi anladınız mı? Shiva söz konusu olduğunda, başına ne geleceğini asla bilemezsin. Bir rakshasa bebeği bulabilir, sevimli olduğunu düşünebilir ve ona uçma gücü ve bir günde yetişkinliğe ulaşma yeteneği verebilir. Ya da eğlenmek için iblisleri ezmeye başlayabilir."

Jim kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani elimizde çarpık bir mizah anlayışı olan iki kutuplu bir tanrıya ait bir kaya var."

"Oldukça fazla. Rudra Mani hakkında pek bir şey bilinmiyor. Araştıracam. Topazınızın Rudra Mani mi yoksa başka bir sarı taş parçası mı olduğunu bile bilmiyoruz." Dali ellerini salladı. "Bu çok belirsiz. Herhangi bir şey de olabilir, hiçbir şey de."

Kurt Elması'nın kılık değiştirmiş Rudra Mani olması beni hiç şaşırtmazdı. Mitolojik unsurlar demet halinde ortaya çıkma eğilimindedir. Hindu mitlerinde Shiva ile sıkı sıkıya bağlı olan Rakshasalarımız vardı. Shiva'nın büyük sarı bir taşı vardı. Rakshasalar büyük sarı taşı kazanmak için bir turnuvaya katılmayı planlıyorlardı. İki kayanın aynı olmadığını varsaymak aptallık olurdu.

En azından Shiva olmayacaktı. İşaret fişeği geldi ve gitti, bu yüzden tezahür edemedi. Neresinden bakarsan bak, Shiva'nın olmaması iyiydi.

Bir zamanlar Saiman'ın karşısındaki baltalı savaşçı olan kanlı kütüğe baktım. Dört kollu canavarın yanında neredeyse kırılğan görünüyordu. "Neden hâlâ insan derisi içinde?"

"Ne?" Dali burnunu bana doğru kırıştırdı.

"Bu adam ilk fırsatta derisini yüzdü ve dört kolunu sallayarak kükremeye başladı. "Bu adam

baltalı dövüşçü insan formunda kaldı. Neden?"

Dali fincanını yere bıraktı. "Baltalı dövüşçünün insan olmadığını varsayıyorsun. Ama bir rakhasa olsa bile, şekil değiştirmek istememiş olabilir. İnsan kılığına girdiklerini söylemiştin. Kimliğini açığa çıkarabilir."

"Fena halde dayak yemişti," dedi Jim. "İnan bana, değişirdi. Bu hayatta kalma içgüdüsünün devreye girmesi meselesi." Bütün bu gerçekler kafamın içinde bir araya gelmeye çalışıyordu. Neredeyse kavrayabiliyordum. "Belki de şekil değiştiremedi. Belki de bir şey onun değişmesini engelledi. Derek'in şekil değiştirmesini engelleyen bir şey gibi. Bir nesne. Bir büyü. Büyüyü bastıran bir şey."

Jim anladı. "Tarayıcının onları insan olarak algılamasını da sağlayacak bir şey."

Dali ayakkabılarını tekmeledi ve gömleğini çıkarmaya başladı. "Yer değiştirmem gerekecek. Hayvan şeklimdeyken büyüye karşı daha hassasım ve koku alma duyum daha iyi." Yere baktım. Şekil değiştirenler çoğunlukla iki kampa ayrılıyordu: bazıları çok mütevazıydı, bazıları ise Pazar Otoyolu'nun ortasında bir an bile düşünmeden soyunuyordu. Görünüşe göre Dali ikinci kategorideydi. Büyük bir kedinin derin, alçak gümbürtüsü dairemde yuvarlandı, tenimden seken bir ses çağılayanı. Kafamı kaldırdım.

Beyaz bir kaplan oturma odamda duruyordu. Taze kardan yontulmuş gibi parlayan buz mavisi gözleriyle bana bakıyordu, devasa, uhrevi, Kuzey'in, tayganın ve kış avının ebedi ruhu gibi. Uzun çizgiler onun kömür karası akıcı şeklini özetliyordu. Sıradan bir hayvandan, canavar formundaki bir likantroptan daha fazlasıydı, görkemliydi. Nefes bile alamıyordum.

Sonra hapşırdı. Tekrar hapşırdı, gözlerini kırıştırdı ve başını tekrar kaldırdığında sadece tek bir buzul gözün doğrudan bana baktığını fark ettim. Diğer yan tarafa bakıyordu. Kaplan ruhu bir Siyam kedisi gibi şaşı bakıyordu.

Dişi kaplan bir pençesini kaldırdı, şaşkınlıkla pençeye baktı, yere bıraktı ve koca yüzünde şaşkın bir ifadeyle gırtlakının altından gürledi.

Jim sabırla, "Evet, onlar senin patilerin," dedi.

Onun sesini duyan dişi kaplan geri çekildi, dört kollu cesedin üzerine tökezledi ve en onursuz şekilde üzerine oturdu.

"Kanıtın üzerinde oturuyorsun," dedi Jim.

Dişi kaplan ayağa fırladı ve etrafında döndü, neredeyse poposuyla ayaklarını yerden kesiyordu. Ağzından bir hırıltı çıktı.

"Evet, odada ölü bir yaratık var. Uzan, Dali, ve rahatla. O sana gelecektir."

Dişi kaplan yere yerleşti ve açık bir şüpheyile cesetlere baktı.

"O var kısa vadeli hafıza kayıpsonra ve vardiya,"

Jim mırıldandı. "Bir dakika içinde geçer. Şaşı bakışlar da geçecek. Bazı kediler strese bu şekilde tepki verir."

"Saldırganlaşıyor mu?" İhtiyacım olan son şey, geçici hafıza kaybına uğramış, öfkeli, şaşı bir dişi kediye zapt etmek için aşırı güç kullandığım için kızgın kömürlerin üzerine **atılmaktı.**

Jim'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, sert suratında o kadar alışılmadıktı ki bunun utanç olduğunu anlamam bir anımı aldı. "Hayır. Çiğ et ve kandan iğreniyor."

"Ne?"

"O olmaz ısırık veya çizik veya o Kusmuk. O bir vejetaryen."

Aman Tanrım. "Ama canavar formundayken ..."

Başını iki yana salladı. "Ot yiyor. Hiç sorma."

Dali ayağa kalktı ve dört kollu bedeni kokladı. Ayaklarından başladı, yassı kedi ağzı derinin sadece çeyrek santim üzerindeydi. Koyu renk burnu sol ayağın keskin pençelerle kaplı uzun parmaklarını taradı ve kaval kemiği boyunca yukarı, dize doğru kaydı. Dali orada durdu, diz kapağının sert yüzeyini yaladı ve uyluk boyunca yukarı doğru ilerledi. Diz kapağında durdu.

kasık, sağa kaydırdı ve sağ bacakla aynı kapsamlı koku aramasını tekrarladı.

Anketini tamamlaması tam beş dakika sürdü. "Bir şey var mı?" diye sordum.

Dali o muhteşem başını salladı. Lanet olsun. Sıvı dolu bir fiçıda yatan Derek'in ölümüne geri dönmüştük.

"Pekâlâ." Jim başını salladı. "Üstünü değiştir. Soracak başka bir şey düşündüm."

Dişi kaplan başını salladı. Beyaz postu gerildi, titredi ama vücudunun üzerinde kaldı.

"Dali?" Jim'in sesi sakın ve ölçülüydü.

Beyaz kürkü süründü ve tekrar kaplana dönüştü. Buzul mavisi gözler bana baktı ve kristal derinliklerinde panik gördüm.

Dişi kaplan kaçtı.

Cesetleri çiğneyerek odanın içinde koşturdu. Tüylü omzu uzun, lale şeklindeki lambaya sürtündü. Lamba uçtu ve bir cam yağmuruyla yere çarparak patladı. Dali cam parçalarının üzerinden hızla geçti ve duvardaki LCD ekrana çarptı. Büyük metal çerçeve kancasından kurtuldu ve gürleyerek Dali'nin kafatasının üzerine düştü. İrkildim.

Dali gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde döndü ve Jim'le karşılaştı. Jim onun yoluna çıktı ve baktı.

Dali titredi. Kürkü kalçalarının üzerinde yükseldi. Hırladı. Jim öylece durdu. Gözleri saf zümrüt rengindeydi.

Dali ağır bir iç çekişle yere sarıldı ve uzandı. Kedilerin alfası iş başında.

Jim, Dali'nin yanında diz çöktü. "Şekil değiştirebilir misin?" Dişi kaplan alçak sesle sızlandı. Bunu hayır olarak algıladım.

Dali'nin kocaman pençelerinden sızan küçük kan izleri, beyaz kürkünde canlıydı. Kandan nefret ettiği düşünülürse, muhtemelen yaralarını yalamazdı bile. Doolittle'ın beni iyileştirmek için kullandığı ilaç setini getirdim, bir cımbız çıkardım ve ayaklarının dibine yerleştirdim. Bana kocaman bir pençe uzattı. Antiseptik şişesini açtım, bir parça gazlı beze biraz döktüm ve pençesindeki kanı sildim.

kocaman pedler. Üç cam kırığı, lambayla yaptığı görkemli savaşın hatırası olarak ete gömülmüştü.

"İnsan şekline dönmeye çalışmanı istiyorum," dedi Jim. "Kendini zorlama ama sabit bir basınç uygula."

İlk parçayı cımbızla tuttum ve pençesinden kopardım. Kan fışkırdı. Dali sarsıldı, beni de kendisiyle birlikte çekti. Ateş yan tarafımı sardı. İrkildim. Doolittle'ın yaması gitti.

"Kıpırdamayın lütfen."

Dali mızızlandı ve patisini bana verdi. Kesik kapanmamıştı. Gazlı bezle sıyırdım. Hâlâ açıktı. Kahretsin. O ve Derek şimdi aynı semptomları gösteriyordu: yer değiştiremememe ve gecikmiş yenilenme. Kanlı buzlu beyaz cam parçasını ilk yardım çantasının kapağına bıraktım.

"Hadi kokulardan konuşalım." Jim'in sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Cesetlerden tuhaf bir koku aldın mı?"

Dali başını iki yana salladı.

Pençesinden bir parça daha kopardım. "Şekli dışında, herhangi bir farklılık hissediyor musun?"

Dali sızlandı. Hayvan formundaki şekil değiştirenlerin sorunu buydu: ses çıkaramıyorlardı ve çoğu yazamıyordu. Evet ve hayır soruları tek seçeneğimizdi.

Üçüncü parçayı yakaladım ama cımbız kaydı. Emici derinlerde bir yerdeydi. "Dali, yapabilirsen parmaklarını benim için aç."

Ayak parmaklarını açarken pençesinden kocaman pençeler fırladı. "Teşekkür ederim." Parçayı sıkıştırdım ve dışarı çektim.

Kaplan eti parmaklarımda kaynadı ve kendimi bir insan eli tutarken buldum.

"Aman Tanrım." Dali'nin sesi titreyen yüksek bir notaya ulaştı. "Aman Tanrım."

"Ne yaptın sen?" Jim öne doğru eğildi, avını görmüş gibi odaklandı.

Dali'nin gözleri yaşlarla doldu. "Sonsuza kadar hayvan formunda sıkışıp kalacağımı düşünmüştüm." Odanın etrafına bakındı. "Her yeri harap ettim. Ve yaran... Çok özür dilerim."

"Merak etme," diye mırıldandım ve parçaya odaklandım. Bana sarı görünüyordu. Lale lambasının rengi beyaza dönmüştü. "Her zaman olur."

İlk yardım çantasını aldım, kırığı düşürme ihtimalime karşı cımbızın altına koydum, ayağa kalktım ve cam parçasını pencereye taşıdım. Cam parçası parıldadı ve beyaz ilk yardım kutusunun üzerine soluk sarı bir gölge düşürdü. Merhaba, Bay İpucu.

Jim kaşlarını çatarak parçaya baktı. "Topaz mı?"

"Sanırım öyle. Bunun Kurt Elması'nın bir parçası olduğuna dair bahse girmek ister misin?" Mantıklı gelmişti. Azrailler Kurt Elması'nı şekil değiştirenlere karşı bir silah olarak kullanabilmek için istiyorlardı. İki artı iki, elimde kanlı bir silikat parçasına eşitti. "Sence dönüşümü engelliyor mu?"

Jim onu cımbızdan aldı ve tırnaklarıyla hızlı bir hareket yaparak avucunun etini kesti. Parçayı kesiğin içine kaydırды. Yeşil gözlerini devirdi. Dudakları titredi. Vücudundan bir ürperti geçti ve kollarının arkasındaki tüyleri kaldırdı. Bakışları jaguar vahşiliğine dönüşmüştü ama şekli insan olarak kalmıştı.

Tek kelime etmeden parçayı çıkardı ve sanki kızgınmış gibi kapağın içine bıraktı.

İşte buydu. Rakshasaların Sürü'yü yok etmek için ihtiyaç duyduğu silah buydu. Mücevher çalınamazdı; kazanılması gerekiyordu yoksa hırsızın üzerine bir lanet getirecekti. Mücevheri alabilmek için Geceyarısı Oyunları'na katıldılar ve bir kez ele geçirdiklerinde onu bin parçaya bölüp parçalarını şekil değiştirenlerin hayvan ya da savaşçı formuna bürünmelerini engellemek için kullanacaklardı. Şekil değiştirme ve yenilenme olmadan, Sürü rakshasa kıyma makinesi için dolgu haline gelecekti.

"Cesede dokunduğumda parçanın üzerine basmış olmalıyım," diye mırıldandı Dali.

"Üzerinde tepindiğin zaman demek istiyorsun." Jim sanki içinden su akıtıyormuş gibi bir kez salladı. "Çocuğun içinde bir yerde bir tane var. Ama m-tarayıcı bunu algılamıyor."

Dali parmağının ucuyla parçaya dokundu. "Çok küçük. Tarayıcı düşük büyü ile onu tespit edecek kadar hassas olmayabilir."

"Bunu bulmak için onu dilim dilim doğramak istemiyorum. Başaramayabilir. Başka bir yolu olmalı," dedi Jim.

Plan kafamda şekillendi. "Macon'a gidiyorum."

Jim gözlerini kırptırdı ve gözlerinde bir ışık parladı. "Julie, senin vesayetin altında. Macon yakınlarında bir okulda okuyor. Ve müthiş bir sezgisi var." Flare sırasında tanıştığım çocuk Julie'nin milyonda bir rastlanan bir yeteneği vardı. O bir duyusaldı ve renkleri okuyabiliyordu.

sihirli daha iyidaha herhangi bir m-tarayıcı. O ley hattı ile sadece iki saat uzaklıkta, onu alabileceğim en iyi yatılı okulda okuyordu.

Başımı salladım. "Derek'in bedenindeki parçayı bulabilecek biri varsa, o da odur."

BÖLÜM 21

PARMAKLARIMI TEZGÂHIN ÜZERİNE DOKUNDUM, TELEFONU ve kaburgalarımın bastırduğım gazlı bezi kontrol ettim. Hâlâ kanıyordu.

Hat tıklandı ve sakinleştirici bir kadın sesi beni karşıladı.

"Bayan Daniels?"

"Merhaba."

"Benim adım Citlalli. Julie'nin danışmanıyım."

"Hatırlıyorum. Tanışmıştık." Hafıza önüme bir görüntü koydu, Madonna gözlü küçük, esmer bir kadın. Çok güçlü bir empattı. Sörfçüler gibi, empatlar da insanların duygularının dalgalarında gezinir, başkalarının kederini ya da sevincini kendi duygularıymış gibi hissederlerdi. Mükemmel psikiyatristler olurlardı ve bazen hastaları onları delirtirdi.

Kaşlarımı çattım. Bir şeyler dönüyordu. Danışmanla konuşmak istemedim.

"Bayan Daniels .

.. "Kate."

"Önsezilerin var mı Kate?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Neden sordunuz?"

"Size Julie ile ilgili bir mektup hazırlıyorum ve acaba benim konsantrasyonum telefonunuzu tetiklemiş olabilir mi?"

Olamaz. "O ne yaptı?"

"Julie'nin bazı sorunları var."

Julie bir meselenin üzerine binmiş ve üçüncü bir meseleyi kırbaç olarak kullanan bir meseleydi. Ama o benimdi ve Citlalli'nin sesinin nazik niteliğine rağmen, tüm iğnelerim savunmacı bir şekilde ayağa kalktı. Cevabımdaki düşmanlığı uzak tutmaya çalıştım. "Devam et."

"Eğitimindeki boşluk nedeniyle telafi dersleri alması gerekiyor."

"Kabul edilmeden önce bunu konuşmuştuk."

"Akademik olarak planlanandan önce ilerliyor. Yıl sonuna kadar yaşitlarını yakalayacağından hiç şüphem yok," diye güvence verdi Citlalli. "Ancak sosyal olarak uyum sorunları yaşıyor."

Son iki yıldır neredeyse sokaklarda yaşıyor, çetelerden saklanıyor ve pislik erkek arkadaşı tarafından beyni yıkanıyor. Ondan ne bekliyorlardı ki?

Hattın diğer ucundaki Citlalli boğazını usulca temizledi. Kızgınlığım telefonu açmasına yetecek kadar yoğun olmalıydı. Derin bir nefes aldım ve üzerimdeki yükü attım. Duygular geri çekildi, hala mevcuttu ama yüzeyin altında derinlerde tutuluyordu. Bu çocukluğumda öğrendiğim bir meditasyon tekniği idi. Nadiren kullanırdım çünkü duygularımın sınırlarında gezinmeyi severdim. Korku, öfke, kızgınlık, sevgi, cesaret... Mücadelede destek almak için bunlardan yararlanırdım. Ama onları nasıl bastıracağımı biliyordum ve yaşımla ilerledikçe bastırmak bana daha kolay geliyordu.

"Özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istememiştim. Julie'nin sorunlarını mı anlatıyordunuz?"

"Teşekkür ederim. Çocuklar Julie'nin yaşındayken acımasız olabiliyorlar. Kişisel kimlik için mücadele ederler. Gagalama düzeni kurmak

çok önemli hale gelir. Julie kendini dezavantajlı bir durumda bulur. Akademik olarak geride olduğu için bu alandaki başarılarını popülerlik kazanmak için kullanamıyor. Kısmen yetersiz beslenme, kısmen de bu alanda kayda değer yeteneklere sahip olmaması nedeniyle sporda da pek iyi değil. Bazı seçkin sporcularımız var ve o asla bir yıldız olamayacağının farkında. Dövüşte de başarılı değil ve bilgi sahibi olanlar onun büyü konusundaki hassasiyetini etkileyici bulurken, çocuklar daha gösterişli büyüleri daha çok takdir ediyor."

"Başka bir deyişle, o bir sporcu değil, bir savaşçı değil, telafi dersleri alıyor ve büyüü cansız çünkü ateş püskürtemiyor veya metalleri göz açıp kapayıncaya kadar eritemiyor."

"Esasen. Aynı konumdaki çocuklardan bazıları, diğer çocuklarla itibarlarını tesis etmek için aile geçmişlerine ulaşıyor."

"Julie'nin kayda değer bir aile üyesi yok." Kahramanları yok. Büyük büyücüler yok.

"Sana sahip."

"Oh."

"Hikayeler anlatıyordu. İblisler, tanrıçalar ve cadılarla ilgili güzel, korkunç hikâyeler. Bunların gerçek anılar olduğunu biliyorum çünkü samimiyetini hissediyorum. Ama çocuklar ..." "Yalan söylediğini düşündükleri için ona sataşıyorlar."

"Evet. Durumu çok yakından takip ediyoruz. Herhangi bir istismara maruz kalmadı. Ancak, Julie duygusal bir çocuk. . ."

"O, fitili ateşlenmiş bir plastik patlayıcı yığını." "Yerinde bir tespit. Bir bıçağı var."

Gözlerimi kapattım ve üçe kadar saydım. Onu bırakmadan önce tüm bıçaklarını almış ve iki kez üstünü aramıştım.

"Ondan ayrılmayı reddediyor. Bıçağı fiziksel olarak alabiliriz. Ama bu onun egosunda zaten var olan hasarı daha da pekiştirecektir. Bıçağı gönüllü olarak bırakması çok daha iyi olur ve korkarım ki bu aşamada onu buna zorlayabilecek tek kişi sizsiniz."

Saate baktım. On bir. Akşam altı gibi geldi. "Julie'nin günün geri kalanı için programı nedir?"

Bir duraklama oldu. "Bire kadar cebir, bir buçuğa kadar ikinci vardiya öğle yemeği, üçe kadar iyileştirici gizem eğitimi, dörde kadar sosyal bilgiler ve beşe kadar okçuluk ..."

"Diğer çocuklarla birlikte okçuluk yapıyor mu?"

"Evet. Bu dışarıda yapılan bir aktivite."

Acele edersem beşten önce orada olabilirdim. "Bana bir iyilik yapar mısın? Lütfen Julie'ye öğle yemeğinde, diğer çocukların da duyacağı şekilde, teyzesinin okçuluk antrenmanı sırasında onu almaya geleceğini söyler misin?"

"Kesinlikle."

"Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım ve Jim'in kapı çerçevesine yaslandığını gördüm. "Çocuk iyi mi?"

"Evet. Onu almaya gidiyorum."

"Seninle birini göndereceğim."

"Eskorta ihtiyacım yok."

Jim ellerini masaya dayadı ve bana baktı. "En kötüsünü tahmin ediyorum. Ben olsaydım, ölülerimin izini sürmenin bir yolunu bulurdum. Onları burada izler ve evi gözetlerdim. Gittiğin zaman seni takip eder ve en zayıf olduğun anda seni vururdum.

-Çocuğunuz yanınızdayken. Sen ölürsün. Julie ölür. Derek ölür. Sana kılıcını nasıl sallayacağını söylemiyorum. Bu senin işin. Güvenlik benim işim. Yanına birini al."

Yan tarafımdaki kanama nihayet durmuştu. Doolittle'ın ilaç büyüğü hasarı onarmış olmalıydı.

"Gazyağı mı?" Ben sordum.

Dolaba uzandı ve bana bir şişe çakmak gazı ile bir kutu kibrit verdi. Lavaboya gittim, gazlı bezi yere attım, üzerine sıvı döktüm ve ateşe verdim. "Yeterince adil. Raphael'i ben alayım."

"Bouda mı?" Jim'in yüzü tiksintiyle buruştu. "Bu işe bir bouda mı karıştırmak istiyorsun?"

"Hiçbiriniz gidemezsiniz. Kaçırıdıysanız diye söylüyorum, siz ve ekibiniz hakkında sürü çapında bir arama emri var. Ama Curran asla beni tutuklama emri vermez."

"Bundan çok emin görünüyorsun."

Curran'ın aklının nasıl çalıştığını biliyordum. Beni ona getirmesi, beni kendisinin yakalaması kadar tatmin edici olmazdı. Bu şanstın vazgeçmezdi. Tabii bunu Jim'e söylemek, Curran'la aramızda geçen "Sadece benimle yatmakla kalmayacaksın, öncesinde lütfen, sonrasında da teşekkür ederim diyeceksin" konuşmasını açıklamama neden olacaktı. Ve çılgın sabah maskaralıklarını. Ve çıplak yemek sözü. Onu öperken ne düşünüyordum ki?

"Curran'ın yetkisi altında değilim." Sözlerimi dikkatle seçtim. Umarım bunu yutar. "Onun yetkisi yok. Sürüye beni alıkoyma emri vermek, bir kolluk görevlisinin kaçırılmasını onaylamak olur." Bu Curran'ı bir saniye bile durdurmaz.

"Bırakın bouda'yı ben alayım."

"Bizi Curran'a teslim etmeyeceğini sana düşündüren nedir?"

"O benim en iyi arkadaşıma aşık. Ondan Julie'yi almam için bana yardım etmesini isteyeceğim, hepsi bu. Teknik olarak, size ve ekibinize herhangi bir şekilde yardım ettiğinin farkında olmayacak."

Jim başını salladı, numarayı çevirdi ve ahizeyi bana uzattı.

"Onunla sen konuş."

Zil sesini dinledim. "Macon'daki ley noktasında bizi bekleyen atlar var mı? Normalde milyon yıl geçse de binmeyeceğim gösterişli bir şey?"

Jim kaderci bir omuz silkme hareketi yaptı. "Elbette."

"Alo?" Raphael'in yumuşak sesi telefonda mırıldandı.

"Raphael? Bir iyiliğe ihtiyacım var."

RAPHAEL BEKLİYOR İÇİN BENBY THE LEY LINE,
YASLANMA

bir Jeep'e karşı. Jeep büyümlü suyla çalışacak şekilde modifiye edilmişti ve motorunu kaputunun içinden kismaya çalışmış gibi görünüyordu.

Raphael baktı . . . Söylenecek söz yoktu. Telefonda planımı açıklamıştım ve o da deri giyerek gelmişti: dizlerine kadar uzanan siyah, parlak botlar, bacaklarını gösteren siyah deri pantolon ve ikinci bir deri gibi ona yapışan siyah deri bir zırh. Omzunda bir av tüfeği asılıydı. Üç fit uzunluğunda ve neredeyse altı inç genişliğinde büyük bir kılıç, kısa bir kılıf içinde belinde durarak takımını tamamlıyordu. Kılıç normal bir insan için fazla ağırdı ve bıçağın üst kısmına kazınmış siyah rünlerle kaplıydı. Raphael'in siyah saçlarının gür şelalesi ve dumanlı mavi gözleriyle birleştğinde ortaya çıkan etki yıkıcıydı. Neye daha çok ihtiyacım olduğundan emin değildim: kalbimi yeniden çalıştıracak bir kalp cerrahına mı yoksa çenemi yerine takacak bir plastik cerraha mı?

İki çaycı kadın ley hattı platformunda sevkiyatlarını bekliyordu. Raphael'i izliyorlar ve salyalarını akıtmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Yanlarına yaklaştığımda kızıl saçlı olan biri diğerini dirseğiyle dürterek, "Macon'dan bir yük fiş bekliyoruz," dedi.

Cephane. Mermi pahalı bir maldı. Bazı tüccarlar para yerine mermi alırdı; "fişeklik" terimi de bu şekilde ortaya çıkmıştı.

Raphael gülümseyerek gözlerini kamaştırdı. "Bir otoyol adamı değil." "Çok kötü," dedi kızıl saçlı kadın. "Çünkü sevkiyatımı istediğin zaman durdurabilirsin."

Raphael selam verdi. Hanımlar bayılmak üzereydiler.

Ekip üyeleri tedbiri elden bırakıp onu platformun üzerinde yere sermeden önce yanına gittim ve yanında durdum. Kızıl saçlı bana baktı. "Killjoy."

Döndüm ve ona sert bakışlarımı fırlattım. İşçiler platformun diğer ucuna geçtiler. Onları suçlamadım. Ben de süslenmişim. Pırıl pırıl olan Raphael'in aksine ben, yumuşak botlarımın ucundan Jim'den ödünç aldığım dramatik pelerinin gizlediği omuzlarıma kadar işlenmiş derinin katı, ışığı boğan siyahını tercih etmişim. Kadın şeklindeki bir karanlık parçası gibi görünüyordum. Jim bu durumdan memnun değildi.

Pelerini almama da izin vermiyordu ama planıma uygun kıyafetlerim yoktu ve onları alacak ne zamanım ne de yerim vardı. Hepimiz Derek'ten ödünç aldığımız bir zamanlayıcıyla yaşıyorduk ve onun da zamanı tükeniyordu.

Pelerinim siyah deri yeleşimle birleşince beni oldukça tehditkâr bir hale getirmişti. Tek eksik, üzerinde dönen maytaplar olan ve "HARD CASE" yazan dev bir neon tabelaydı. KİÇİNİZİ TEKMELETME SIRASI SAĞDAKI FORMLARDA.

Raphael'in dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Eğer gülersen seni öldürürüm," dedim ona.

"Neden tüfek? Herkes senin ateş edemediğini biliyor."

Kimdi bu herifler ve bu konuyu daha ayrıntılı tartışabilmem için önümde, tercihen üç metre yakınımda durmak isterler miydi? "Gayet iyi ateş edebilirim." Zamanın yüzde sekseninde ıskalıyordum. En azından silahla. Arbaletle daha iyiydim ve bıçakla daha da iyiydim. "Kılıcındaki rünlerin saçma olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ama gizemli görünüyorlar."

Önümüzde ley hattı parıldıyordu. Bazı şiirsel betimlemeler bunu ısınmış asfaltın üzerindeki sıcak havanın yükselmesine benzetiyordu. Gerçekte etki daha belirgindi: kısa, kontrollü bir spazm, sanki görünmez bir menfez kayarak açılmış, bozucu bir patlama püskürterek aniden kapanmış gibi. Ley akımı şaka değildi. Büyünün kendisi yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte akıyordu. Sizi yakalıyor ve saatte altmış ila kabaca yüz mil arasında değişen hızlarda kendisiyle birlikte çekiyordu. Akıntıya adım atacak kadar aptal olan herhangi bir canlı, dizinin hemen altından kopan bacaklarının kanlı kütüklerine el sallamak zorunda kalırdı. Çoğu insan ley taksiler, kaba, ahşap platformlar kullanırdı ama bir bedeni taşıyabilecek kadar sağlam olan her şey de iş görürdü. Bir araç. Bir sörf tahtası. Eski bir çatı parçası. Bir keresinde merdivene binen bir adam görmüştüm. Benim deneyeceğim bir şey değildi.

Raphael arabayı boşa aldı. Aracı platform boyunca ley hattına doğru yuvarladık. Akıntı önümüzde sarsıldı. I

taksiye atladım ve bir saniye sonra Raphael bana katıldı. Araba ley hattına doğru kaydı.

Akıntının sihirli çeneleri bizi yakaladı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Cip tamamen hareketsizleşti, sanki hareketsiz tutulmuştu ve gezegen altında neşeyle dönerek yoluna devam ediyordu.

Raphael ciltsiz bir kitap çıkardı ve bana uzattı. Bilgisayar destekli görüntü manipölasyonunun sanat seviyesine yükseldiği zamanlarda yapılmış olan kapakta, öne doğru eğilmiş, bir ayağı kocaman siyah bir çizmenin içinde, korkunç bir deniz yaratığının leşinin üzerinde duran inanılmaz derecede yakışıklı bir adam yer alıyordu. Saçları, bronzlaşmış teni ve sol gözünü gizleyen siyah yama ile tam bir tezat oluşturacak şekilde, beyaz altın rengi bir yele halinde omuzlarına dökülüyordu. Beyaz, yarı saydam gömleği açıktı ve çelik gibi karın kaslarını ve dik meme uçlarıyla süslü, devasa, mükemmel oyulmuş göğsünü ortaya çıkarıyordu. Kaslı kalçaları, düğmeleri açık olan ve dar kalçalarına gevşekçe oturan pantolonunun kumaşını zorluyor, stratejik olarak yerleştirilmiş bir gölgenin dokunuşu dünyanın en büyük ereksiyonunu ima ediyordu.

Kapağı altın harflerle yazılmıştı: "Korsanın Bakire Metresi, yazar Lorna Sterling.

"Andrea'nın koleksiyonu için dört numaralı roman mı?"

Tahmin ettim. Raphael başıyla onayladı ve kitabı elimden aldı. "Bendediğer bir Andrea aranıyor, Ben de. Can sen Bana bir şey açıklar mısın?"

Vay be. "Deneyebilirim."

Kitabı deri kaplı dizine vurdu. "Korsan aslında bu hatunun kardeşini fidye için tutuyor, böylece onunla yatacak. Bu adamlar, gerçek adam değiller. Onlar sadece 'iyi' bir kadının aşkını bekleyen sözde kötü adamlar."

"Kitapları gerçekten okudun mu?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Tabii ki kitapları okudum. Hepsi korsanlar ve çaldıkları kadınlar, görünüşe göre bol bol seks yapabilmek ve hayatlarını yönetecek birine sahip olabilmek için."

Vay be. Kimse erkekliğini sorgulamasın diye el feneriyle battaniyesinin altına saklanmak zorunda kalmıŖ olmalı. Ya Andrea'ya gerçekten aşıkta ya da ölümcül bir şehvet hastalığı vardı.

"Bu adamların hepsi kötü ve agresif, yanlarından geçerken herkes altına kaçırıyor, sonra bir kızla tanışıyorlar ve birdenbire über-alfa olmaktan çıkıp duyguları hakkında konuşmak isteyen yanlış anlaşılmış küçük çocuklar oluveriyorlar."

"Bu tezin bir anlamı var mı?"

Benimle yüzleştı. "Ben öyle olamam. Eğer istediğı buysa, o zaman hiç zahmet etmemeliyim."

İçimi ektim. "Bir kostüm sapkınlığınız var mı? Fransız hizmetçi, hemşire.

."

"Katolik okul kızı."

Bingo. "Andrea'nın Katolik okulu üniforması giymesine aldırmazsınız, değil mi?"

"Hayır, yapmazdım." Gözleri buğulandı ve uzak bir yere doğru kaydı.

Parmaklarımı şıklattım. "Raphael!

Odaklan." Bana göz kırptı.

"Tahminimce -ki bu sadece karamsar bir tahmin- arada bir korsan kılığına girmen Andrea için sorun olmayabilir. Ama akrabalarını fidye için tutmanı tavsiye etmem. Seni kafandan vurabilir. Hem de birkaç kez. Gümüş kurşunlarla."

Raphael'in gözlerinde bir anlayış belirdi. "Anlıyorum."

"Hazır konu açılmışken, belki sen de benim için bir şeyi açıklığa kavuşturabilirsin. Diyelim ki bir alfa erkek var. Bir dışıden hoşlandığına karar verdiğini varsayalım. Bunu nasıl yapardı?" Kur yapmak, kur yapmak? Burada doğru kelime neydi?

"Pantolonuna mı giriyorsun?" Raphael bunu önerdi. "Evet. O."

Arkasına yaslandı. "Şunu anlamalısın ki boudalar akallar, ve ÇAKALLAR değil Sıçanlar, ve sıçanlar değil

Kurtlar. Herkesin kendine has küçük tuhaflıkları vardır. Ama temelde bu, yeterince zeki ve yetenekli olduğunuzu, ona bakabileceğinizi, onu ve varsa yavrularınızı koruyabileceğinizi kanıtlamakla ilgili."

"Zorla girmeyi içeriyor mu?"

Raphael'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Görüyorum ki Majesteleri harekete geçmiş. Ona yemek hazırlamanı istedi mi?"

Hırladım. "Bu Curran ve benimle ilgili değil."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Temel olarak, evet. Her şey zorla girip çıkmakla ilgili. Sürünün düzenine göre, tüm topraklar bir bütün olarak sürüye ait. Her klanın buluşma yerinin etrafında geleneksel olarak o klanın özel alanı olarak tutulan bir miktar arazi var, Bouda Evi'nin etrafındaki dört mil kare gibi. Bu çoğunlukla klanın özel olarak toplanabilmesi için bir nezaket göstergesidir. Klan bölgesi ve bireysel bölge yoktur, bu yüzden eviniz sizin bölgeniz olur. Bir dışının peşine düştüğünüzde, onun bölgesine girip çıkabilecek kadar zeki olduğunuzu kanıtlamaya çalışırsınız."

"Aha."

"Dediğim gibi, insanlar buna çok özen gösteriyor. Bu bir gurur meselesi. Ve her klanın kendi gelenekleri vardır. Sıçanlar tamamen yemekle ilgilidir. Fare alfası Robert, Thomas'ın kendisini fark etmesini sağlamaya çalışırken, yatağını M&M'lerle doldurdu. Doğrudan, ama işe yaradı. On iki yıldır birlikteler. Kurtlar tamamen sınıf ve edeple ilgilidir. Jennifer'ı ele alalım, kurt alfası. Tüm kız kardeşleri var - sanırım altı taneler - ve haftada iki kez çay içmek için buluşuyorlar. İngilizler. Arkadaşlarından birine tabaklarının yontulmuş ve uyumsuz olduğunu ve yeni bir takıma ihtiyacı olduğunu söylemiş. Daniel o sırada ona kur yapıyormuş. Kurtlarda şu mükemmel hafıza olayı var. Görünüşe göre Daniel kızın evine girmiş ve tüm tabaklarını antika bir takımla değiştirmiş. Eve gelmiş, dolapları açmış ve her şeyi tam da onun yerleştirdiği gibi bulmuş; her fincan, her tabak, hiçbir şey bir santim bile yerinden oynamamış. Her şeyin yepyeni olması dışında

yeni. Lavaboda bir fincan ve bir tabak vardı ve onları bile değiştirdi ve tam olarak bulduğu gibi suyla doldurdu."

Raphael omuz silkti. "Ben de biraz kuru olduğunu düşünüyordum ama kurt kızlar yıllarca övgüyle bahsettiler. Çok şık ve zarif ve çok yüce ..." Gözlerini devirdi.

Dayanamadım. "Boudalar ne yapar?"

"Komik olmaya çalışıyoruz." Gözleri parlıyordu. "Annemin şehir dışına çıkması gerekti ve o yokken babam tüm mobilyalarını tavana yapıştırdı."

B Teyze'nin evine girdiğini ve tüm mobilyalarını tavanda baş aşağı bulduğunu hayal ettim. Aman Tanrım. Sırıtmaktan kendimi alamadım. "Annen bu konuda ne düşünüyordu?"

"Kedi yüzünden çok kızgındı."

Ona baktım. "Baban ?"

"Oh hayır." Raphael başını salladı. "Hayır, kediye tavana yapıştırmadı, bu zalimlik olurdu. Ama tel kafesli bir kedi taşıyıcısı vardı ve onu tavana yapıştırıp kediye içine tıktı."

Nereye gittiğini anladım ama yarıda kesilemeyecek kadar iyiydi ve kahkahalarımı tutmaya çalıştım.

"Kedi sinirlendi ve her yere işedi ve taşıyıcı baş aşağı olduğu için parmaklıklardan içeri girdi. O sırada tavan vantilatörü açıldı ve cereyan çışı bir tür sis haline getirdi ..."

Kendimi kaybettim ve iki büklüm oldum.

Raphael sırtıyordu. "Temizlemeye çalıştı ama halının her yerine bulaştı. Babamın yaptığı küçük bir hesap hatasıydı. Kedi seven biri değildi."

"Bunu yenmek zor," diye sonunda başardım. "Evet."

"Andrea için bir şey yapacak mısın?"

Yüzü sinsi bir ifadeye büründü. "Ben de bunu düşünüyordum. Gerçekten iyi olmalı."

Sonunda son kahkahayı da içimden attım. "Kediler ne yapar?"

Raphael başını salladı. "Kediler tuhaftır. Söylenecek bir şey yok."

Sessizliğe gömüldük.

"Peki Curran ne yaptı?" diye sordu sonunda.

Ona kesin ve ani ölüm tehdidini iletmek için tasarlanmış bir bakış attım.

Omuz silkti. "Söyle bana. Bu yolculukta seninle geldiğim için bana borçlusun. Sana ve kediye yardım ettiğim için Curran'ın huzuruna çıkarılabilirim."

"Jim'e yardım ettiğimi hiç söylemedim."

Raphael kollarını iki yana açtı. "Hadi ama. Ben aptal değilim. Peki Canavar Lord ne yaptı?"

"Bu daha ileri gitmiyor. Ciddiyim." Başını salladı.

"Evime zorla giriyor ve beni uyurken izliyor." Akaşlarını çatı sorunlu Raphael'inyakışıklı yüz. "A biraz basit. Curran'ın ayrıntılı bir şey yapmasını beklemezdim ama bu onun için bile çok basit. Tuhaf bir şey yaptı mı? Herhangi bir şeyi yeniden düzenledi mi?"

"Hayır."

Kaşları daha da çatıldı.

Parmaklarımı direksiyona vurdum. "Egzersizin tüm amacı, kadının bölgesine girdiğinizi ve zarar görmeden kaçtığınızı bilmesini sağlamak gibi görünüyor."

Raphael başını salladı.

"Curran'ın beni izlediğini öğrenmemi planladığını hiç sanmıyorum. Bir anda ağzından kaçıverdi. Eğer kadının zeki olduğunu anlamasına izin vermezsen zeki olmanın ne anlamı var ki?"

"Bilmiyorum." Raphael çaresizce bana baktı. "Aklından neler geçtiğine dair en ufak bir fikrim yok."

Böylece ikimiz olduk.

BÖLÜM 22

DÜNYA DARALDI. BASINÇ ARABAYI KAVRADI, vücudumu bir sünger gibi sıkıyordu. Bir an için atomlarımın fizik kurallarının izin verdiğinden daha fazla birbirine yaklaştığını hissettim ve sonra ley hattı bizi dışarı attı. Araba, elinde iki siyah at tutan siyah saçlı bir kadının hemen yanından geçerek hafifçe durdu. Dışarı çıktım. Friesian cinsi. Hepsi yaklaşık on altı el boyunda, kocaman, siyah, akıcı, dalgalı yeleleri ve cidagoları boyunca saten gece yarısı kıllarından uzun tüyleri vardı. Şövalye atları. Güçlü, güzel ve çok etkileyici. Teşekkür ederim Jim.

"Bunlar bizim için mi?"

Kadın bana açık bir şüpheyle baktı. "İsminiz?" "Kate Daniels."

"O zaman bunlar senin için. Bu Marcus ve şuradaki de Bathsheba."

"Kısrağı ben alacağım," dedi

Raphael. "Bebeklerime dikkat et."

"Okula iki mil kadar gidip hemen geri döneceğiz," diye söz verdim. "Bir saat içinde onları sana geri getireceğim."

"Bütün."

"Mükemmel sağlıkta."

Bindik. Kadın bana baktı, Raphael'i inceledi ve homurdandı.

"Bir fotoğraf makinesi getirmeliydim. Bir fotoğraf çok iyi bir tanıtım olurdu."

Tabii büyü sırasında işe yaramayacaktı ama bunu belirtmeyecek kadar kibardım.

Patikaya doğru koştuk. Marcus'u idare etmek gülünç derecede kolaydı, sanki beni bekliyormuş gibi en küçük işaretlere bile uyum sağlıyordu. Eğer aklımı kaybedip bir at satın alırsam, hangisini alacağımı biliyordum.

Birkaç dakika içinde okulu gördük. At sırtındayken, kompleks bir kaleyi andırıyordu; kemerli bir giriş ve bir portcullis ile tamamlanmış sekiz metrelik bir duvarla çevrili bir sekizgen. Duvarda birkaç muhafız devriye geziyordu ve av yaylarını bize doğrultmakta tereddüt etmediler. Kapıdaki nöbetçilerden biri yirmi saniye boyunca kimliğimi kontrol etti.

siyah giyinmenin, siyah atlara binmenin ve siyah silahlar taşımanın dezavantajları vardı. Sonunda başını salladı. "Sizi bekliyoruz. Kızınız avlunun en ucunda, solda." Bize el salladı. Marcus'u teşvik ettim ve o da buna uyarak gürültülü bir dörtnala kalktı. Pelerinim dramatik bir şekilde parlayarak ana binanın etrafında dönmeye başladık. Yaklaşık yirmi çocuktan oluşan bir grup, duvarın yanında duran çizgili okçuluk hedeflerinden hatırı sayılır bir mesafede duruyordu. Dördü yaylarını hedeflere doğrulturken, geri kalanlar devasa bir karaağacın etrafında, zincir zırhlı iri bir adamla ufak tefek esmer bir kadının bakışları altında düzenli bir şekilde bekliyorlardı. Citlalli, danışman. Mükemmel.

Çocuklar bizi gördüler ve kıpırdamadan durdular. Kalabalığı taradım ve on üç yaşına göre hâlâ çok küçük ve çok zayıf olan sarı saçlı bir kız gördüm. İşte benim çocuğum. Arka tarafta tek başına duruyordu.

Grupla berabere kaldık. Marcus altımda dans etti, mutsuz koşusu kısa sürdü. Uygun bir şekilde ölümcül görünmeye çalıştım. Raphael yanımda parladı. Gözlerinde aç bir yakut parıltısı vardı. Çocukların beti benzi attı. Kız çocukları bayılmamak için cesurca çabaladılar.

Julie sonunda sersemliğinden uyandı ve dirseğiyle bana doğru geldi.

Sert bakışlarımla onu sabitledim. İrkildi.

"Bıçak," diye emrettim.

Kıyafetlerinin içine uzandı ve benim siyah fırlatma hançerlerimden birini çıkardı. Allah kahretsın. Geçen gün onları saymışım ve hepsinin orada olduğuna yemin edebilirdim. Marcus'un kıpırdamaması için dua ettim, hançeri parmaklarının arasından aldım, eyerde döndüm ve tek bir hızlı hareketle fırlattım. Hançer karaağacın kabuğunu yarıp yarısına kadar battı. Birinin nefesi kesildi.

"Mezun olduğunda geri alabilirsin." Julie anladı. "Evet, hanımefendi."

Bana "hanımefendi" dedi. Gökyüzünün yarılmasını ve mahşerin dört atlısının ortaya çıkmasını bekledim, ama nedense ortaya çıkmadılar.

"Konuştuğunuz dikkatimi çekti." "Özür dilerim hanımefendi."

"Tarikat ile gizlilik anlaşması imzaladığınızı hatırlatmama gerek var mı?"

Julie'nin yüzü pişmanlığın tanımıydı.

"Bu okula gitmek senin seçimindi. Eğer bir daha gizli bilgileri ifşa ettiğini öğrenirsem, göz açıp kapayıncaya kadar seni okuldan alır ve Tarikat Akademisi'ne sokarım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi." Julie dikkat kesildi.

"Benimle geliyorsun."

"Eşyalarımı alayım mı?"

"Hayır, zamanımız yok. Sürünün acil yardıma ihtiyacı var." Derek'in acil yardıma ihtiyacı vardı.

Bu Raphael'in eyerinden inme işaretiydi ve bunu nefes kesici bir zarafetle başardı. Julie'nin yanına geldi ve başını eğerek, daha çok yüzeysel bir eğilme gibi hissettiren bir selam verdi. "Julie. Canavar Lordu iyi olup olmadığını soruyor."

Julie ona çok kibar bir selam verdi. "Öyleyim. Lütfen Lord Hazretlerine gösterdiği ilgi için teşekkürlerimi iletin."

"Ona kendiniz teşekkür edebilirsiniz. Sizi gördüğüne çok memnun olacak."

Raphael eğildi ve ona avucunu uzattı. Julie hiçbir şeyi kaçırmadı. Adamın elinin üzerine çıktı ve onu arkamdaki Marcus'un üzerine kaldırmasına izin verdi. Sıska kolları belime dolandı.

Raphael kısa bir koşu yaptı ve elleri serbest bir şekilde atına atladı. Bineklerimizi salladık ve havalandık. Kapılardan geçtik, patikadan aşağı kükreyerek indik ve virajı dönerek surların görüş alanından çıktık ve hızlı bir yürüyüşe geçtik.

"Bu şimdiye kadarki en harika şeydi," dedi Julie nefes nefese.

"Bu senin sokak itibarını artıracaktır. Ama şu andan itibaren tek başınasın. Sihirli bir şekilde ortaya çıkıp

sınıf arkadaşlarına her zaman sert davranırsın. Şimdi biri size ne olduğunu sorarsa, çok ciddi bir şekilde bu konuda konuşamayacağınızı söylüyorsunuz. İnsanlar bilmedikleri bir şeyi bilen birine tahammül edemezler. Bu onları çıldırtacaktır."

Bana sarıldı. "Teşekkürler."

"Gerçekten yardımına ihtiyacım var." "Sorun nedir?"

"Derek'in başı dertte."

"Hayır," diye fısıldadı Julie ve bana daha sıkı sarıldı.

BÖLÜM 23

JULIE AĞLADI. DEREK'İN ÇARPIK VÜCUDUNUN YANINA YATTI ve

Ağlıyordu, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onun yanında bekledim. Ağlaması gerekiyordu. Ona bakmak canını yakıyordu ve bunu atlatmak zorundaydı, yoksa yardım edemeyecekti.

Yaklaşık beş dakika sonra Julie kıpırdandı ve elinin tersiyle burnunun altını sildi. Ona bir mendil uzattım. Gözlerini sildi, burnunu sümkürdü ve başını salladı. "Tamam."

Jim ve Doolittle kapı aralığından yaklaştılar. Karanlığın içinde beni izleyen başkalarını da hissettim, Raphael de onlardan biriydi. Ona zavallı kıcıma yardım ve yataklık etmenin onu kaynar suya düşüreceğini açıklamıştım, ama o sadece sırtı ve beni ve Julie'yi eve kadar takip etti. O ve Jim birkaç dakika konuştuktan sonra içeri girmesine izin verildi.

Jim Julie'nin yanına çömeldi ve küçük bir kurabiye kutusunu açtı. İçinde beyaz gazlı bezin üzerinde iki soluk sarı parça vardı; biri Dali'nin tesadüfen bulduğu dört kollu cesede, diğeri de Saiman'ın kurbanına aitti. Doolittle ikinci parçayı otopsi sırasında Azrail'in koluna saplanmış halde bulmuştu. O ve Jim bana parçayı çıkardıktan sonra cesedin neye dönüştüğünü açıklamaya çalıştılar ama ben tam olarak anlayamadım. Görünüşe göre onlar da anlayamamış, çünkü parçayı bir

ceset torbası, bodrumda bir odaya kilitledi ve beni onu görmeye gitmekten şiddetle caydırdı.

Julie parçayı aldı ve konsantre oldu, bakışları keskin sarı taş parçasına sabitlendi. Uzun bir süre ona baktı, onu teneke kutunun içine bıraktı ve cesede baktı.

"İşte." İnce parmağıyla Derek'in ezilmiş kalçasını işaret etti. Doolittle'ın karanlık parmaklarında bir neşter parladı. Düzgün bir kesi yaptı, parmaklarıyla kesiği açtı ve arter forsepsini kesiğe daldırdı. Nefesimi tuttum.

Pensi çekip çıkardı. Lambanın sert ışığı altında kanlı bir parça parıldıyordu.

"Teşekkürler, İsa." Doolittle parçayı tenekenin içine bıraktı. Bitti. Sonunda.

"İşte." Julie Derek'in sol tarafını işaret etti.

Doolittle tereddüt etti.

"Burayı kes." Soluk parmak Derek'in kaburgalarına dokundu.

Doktor tekrar kesti. Başka bir parça ilkin katıldı.

"İşte." Parmağıyla Derek'in göğsünün ortasını, siyah yanık izinin göğüslerini kestiği yeri işaret etti.

Kahretsin, o şeylerden kaç tanesini ona saktular? Doolittle kesti. "Hiçbir şey."

"Daha derine," dedi Julie.

Kestiğim yerden koyu kan fışkırdı. İrkildim.

Bir sonsuzluk sonra Doolittle, "İşte burada." dedi. Parçanın tenekenin içine düşerken çıkardığı sessiz sesi duydum.

"Başka var mı?" Doolittle sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Julie.

Yukarı baktım. Hiçbir şey değişmemişti. Derek kıpırdamadan yatıyordu. "Şimdi ne olacak?"

Doolittle, "Şimdi bekleyeceğiz," dedi.

Karanlıkta, alçak bir sandalyede oturmuş, Derek'in Ceset. Doolittle'in parçaları çıkarmasının üzerinden üç saat geçmişti. Derek hareket etmemişti. Vücudunda hiçbir değişiklik yoktu.

Koridorun karşısındaki odada Doolittle bir La-Z-Boy'da uyuyordu, yüzü uykusunda bile bitkin ve yıpranmıştı. Derek'i hayatta tutmaya çalışarak iki gün boyunca aralıksız uyanık kalmıştı ama sonunda çaresiz hissetmek onu bitirmişti. Julie kırıkları bulduktan sonraki ilk bir saat boyunca koltuklarımızın ucunda bekledik. Sonra umut yavaş yavaş depresyona dönüştü. Sonunda nöbetini bırakıp odaya çekilene kadar bunun Doolittle'a zarar vermesini izledim. Banyoya giderken onu kontrol etmişim: sandalyesine yığılmış, bir rüyanın derinliklerine gömülmüştü.

Julie elinde iki fincanla kapıda belirdi. Yaklaştı, fincanlardan birini bana uzattı ve ayaklarımın dibine oturdu. Fincandan bir yudum aldım. Sıcak çay, limonlu. Ona nasıl düzgün yapılacağını ben öğretmişim. Görünüşe göre tutmuş.

"Neden kafes?" dedi, gümüş ve çelik parmaklıkların zayıf bir şekilde parladığı yerdeki deliği göstererek. "Neredeyse içine giriyordum."

"Bu bir loup kafesi. Her şekil değiştiren güvenli evinde bir tane vardır, ne olur ne olmaz." Derek loup'a dönüşürse Jim ve Doolittle onu çabucak kontrol altına almak istiyorlardı. Düşünmek bile istemediğim bir düşünceydi. Ve kesinlikle Julie'yle tartışmak istediğim bir düşünce de değildi.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu usulca.

"Hm?"

"Derek ve sen. Nasıl tanıştınız?"

Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyordum. Yine de umutsuzluk içinde debelenmekten daha iyiydi. "Greg'in katilini arıyordum. Tarikat bana vasimin üzerinde çalıştığı son dosyayı vermişti ve ben de onun adımlarını takip ederek neden öldürüldüğünü bulmaya çalışıyordum. Dosya beni Sürü'ye götürdü. O zamanlar bunu fark etmemiştim ama Greg Sürü ile çok yakın çalışıyordu. Onunla Sürü arasında karşılıklı bir güven duygusu vardı.

şekil değiştirenler. Ama onlar benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu, ben de onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece Greg'in birinin pençeleri tarafından parçalara ayrıldığını biliyordum."

Çayımdan bir yudum aldım. "Jim'e erişimim vardı -Lonca'da birlikte çalışmıştık- ve Jim Curran'a araştırmamdan bahsetti. Curran ne bildiğimi öğrenmeye karar verdi ve Jim'e benimle buluşma ayarlattı. Hem de Unicorn Lane'de. İşler pek iyi gitmedi."

Julie sessizce homurdandı. "Büyük sürpriz."

"Evet. Şimdi geriye dönüp baktığımda bunun bir test olduğunu anlıyorum. Kürklü Majesteleri neyden yapıldığını ölçmeye çalışıyordu ve ben de onu." I omuz silkti.

"Canlı ve öğrenin." Yani

Karanlıkta çömelip "Gel pisi pisi pisi" diye seslenmeseydim birçok sorun önlenebilirdi. "Sonra ne oldu?"

"Sonunda Sürü beni toplantılarından birine davet etti ve olayları daha detaylı tartışmamızı istedi. Yabancılar nasıl davrandıklarını gördün. Önce ısır, sonra özür dile. Beni gecenin bir yarısı Keep'lerine getirdiler ve yeraltındaki bu büyük odaya götürdüler. İçeri girdiğimde yarım bin şekil değiştirenle karşılaştım ve beni gördüklerine sevinmediler."

"Korktun mu?"

"Her şeyi berbat etmekten korkuyordum. Bu noktada, Sürü'nün benimle çalışmasını sağlayamazsam, işleri kendim için çok daha zor hale getireceğimi fark ettim. Adı sanı duyulmamış bir tüccarken, İnsanların başı ve Canavar Lordu ile anlaşmalar yapmaya başlamıştım ve ciddi anlamda sınıfta kalmıştım. Buna alışık değildim."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı Julie.

"Elinden geleni yapıyorsun ve sadece kendini aptal gibi hissediyorsun. Herkes senin bilmediğin bir sırrı biliyor gibi görünüyor ve bu da onları senden daha iyi yapıyor."

Uzandım ve ince telli saçlarını okşadım. "Okul o kadar kötü, ha?"

"Bazen. Genelde sorun olmaz. Ama kötü insanlar var ve kötü şeyler yapıyorlar ve eğer onlara bu konuda seslenirseniz, anlamıyormuşsunuz gibi davranıyorlar." Ellerini sıkıca yumruk yaptı ve sıkılmış dişlerinin arasından, "Beni çok kızdırıyorlar. Eğer sokakta olsaydık, onları yumruklardım. Ama onları yumruklarsam, bu sadece onların aptal kurallarına göre kazanamayacağım anlamına gelir."

"O zaman nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorsun." Yumruk atabilirdim. Yumruklamak kolaydı. Zekice şakalaşmalar, dolambaçlı yarı gerçekler ve neredeyse yalanlarla uğraşmak beni derimden fırlatmak istiyordu.

"Peki sen ne yaptın?"

"Odaya doğru ilerledim ve bir grup genç şekil değiştiren yolumu kesip gürültü yapmaya başladı. Curran'ın ne yapacağımı görmek için onları bu işe soktuğunu biliyordum. İçlerinden biri uzanıp bana dokundu, ben de bir güç sözcüğüyle onu ele geçirdim ve diğerlerine karşı beni korumasını sağladım."

"Derek," diye tahmin etti Julie.

"Evet. Ve sonra bu büyük ve karmaşık bir anlaşmaya dönüştü, çünkü Curran kurdunu alarak ona meydan okuduğumu düşündü..." Elimi salladım. "Sonunda Derek beni korumak için kan yemini etti, böylece Curran onu öldürmek zorunda kalmayacaktı. Şimdi yeminden kurtuldu ama onun nasıl biri olduğunu hatırlıyorsun. Benden sorumlu olduğuna karar verdi ve ben de kendimi onun kışından sorumlu hissediyorum-"

Derek boğuk bir çığlık atarak ayağa kalktı ve serum tüplerini kollarından söktü.

"Doolittle'ı getirin!" Tanka doğru atıldım.

Boğumlu eller beni kavradı. Dengesiz gözleri parçalanmış yüzünden bembeyaz parlıyordu. Beni pençeledi, kollarımı ezdi, içinden acı dolu çığlıklar koptu.

"Güvende," diye bağırdım kulağına. "Her şey yolunda, her şey yolunda..."

Derisi yırtılmaya hazır bir şekilde kabarmıştı. Ağzının koyu renkli yarığı açıldı. "Hurrts! Acıyor, acıyor!"

Sonra Doolittle elinde bir şırıngayla geldi ve Raphael'in uzun parmakları Derek'in bileklerini sıktı, bırakması için baskı noktalarına bastırdı ama Derek umutsuz bir vahşilikle bana asıldı. Kollarının çekişiyle ayaklarım yerden kesildi ve fiçinin içine sürüklendim. Omuzlarıma yapıştı, derimi oyuyordu.

"Acıyor!"

"Çıkarın onu!" Doolittle iğneyi Derek'in koluna batırdı ama hiçbir etkisi olmadı. "Acı çok fazla! Loup'a gidiyor!" Raphael Derek'in kollarıyla boğuşarak onu benden ayırmaya çalıştı ama Derek sadece daha sıkı tutundu. Doolittle şırıngayı bıraktı ve Derek'in sol bileğini yakaladı. Dişleri Derek'in şekilsiz dudaklarını kesti.

"Çıkarın onu!" Doolittle çığlık attı.

Birisi Derek'in ağzına bir parça kanlı et attı. Beni bıraktı ve ete yapışarak onu parçaladı. Kanlı meyve suyu ve et her yere saçıldı. Fıçıdan dışarı çıktım.

Tankın diğer tarafında Jim, Derek'in önünde bir başka çiğ pırzola sallandırdı. Derek onu parmaklarından kopardı ve çılgınca parçaladı.

Jim'in melodik sesi ninni gibi tatlıydı. "Ye, kurt. Ye. Şimdi güvende. İşte böyle. Ye. Deliliği geride bırak."

Derek olan korkunç hırpalanmış şey hırladı ve eti ağzına soktu. Yırtıcı bir hayvanın beslenmesinin ürkütücü, sulu sesleri odayı doldurdu. Kollarımdaki yeşil pisliği silkeledim ve kapı aralığında Julie'yi gördüm, bir hayalet gibi solgundu, gözleri Derek'e sabitlenmişti.

Jim onu itti, odadan çıktı ve hamburger etiyle dolu bir tekneyi içeri taşıdı. Tekneyi yere koydu. Derek dört ayak üzerine düştü. Kırık bacakları tutmadı ve yüzüstü etin içine düştü. Kapıya doğru yürüdüm ve Julie'yi omzundan tuttum.

Elimi çekti. "Hayır." "Bunu görmemize gerek yok."

Doolittle köşede ağır bir deri çantayı masanın üzerine koydu ve açtı. Metal bıçaklar düzgün bir sıra halinde parlıyordu.

"Ama . . ."

"Hayır."

Onu odadan dışarı ittim. Raphael kapıyı arkamızdan kapattı ve çığlık atan Julie'yi taşımama yardım etti.

MUTFAK DOLAPLARI AHŞAP KAVANOZLAR İÇERMEKTEDİR el yazısıyla yapıştırılmış etiketlerle. ŞEKER etiketli kavanozun içinde un vardı. UN etiketli kavanozda beni hıştıran çok miktarda acı biber tozu vardı. CHILI PEPPER etiketli kavanozda bir Smith & Wesson M&P 45 vardı. Homurdandım. Kanepede Julie'nin yanında uyuyakalmıştım ve beş saat sonra uyandığımda başım ağrıdığı için mantıklı düşünceler üretemiyordum.

"Bir şey mi arıyorsun?" Dali koridordan geldi. "Hayır, can-can dansı yapıyorum." Aptalca bir soru sor . . .

Dali bana göz kırptı. "Dans ederken kahve yapabilir misin? Alt rafta, soldan birinci ya da ikinci kavanozda kokusunu alıyorum."

İlk kavanozu açtım ve içine baktım. Kahve. Etikette BORAX yazıyordu.

"Etiketlerin nesi var?"

Dali omuz silkti. "İşi casusluk yapmak olan bir kedinin evindesin. Kendini zeki sanıyor. Ben olsam gümüş çekmecesine dikkat ederdim. İçinde bomba olabilir."

Küçük bir cezve çıkardım ve kahveyi kaynatmaya koyuldum. "Derek nasıl?"

"Bilmiyorum. Kapı hâlâ kapalı. Saatlerdir içerideler."

Kahve köpürdü. Ateşten uzak tuttum, geri koydum ve ikinci kez köpürmesine izin verdim. Dali fincanları aldı. "Mücevher hakkında daha fazla şey öğrendim."

Kupasına kahve doldurdum. Dali bunu yaparken beni izledi. "Ben her zaman yarısını döküyorum," dedi. "Benimki her zaman cezvenin kenarından aşağı akar."

El becerisi, iyi olduğum tek şeydi. "Peki ya mücevher?"

"Birkaç eski metin Rudra Mani'nin hayvanları sakinleştirme ve insanların acılarını dindirme gücüne sahip olduğunu söyler."

Açıklamada gizli olan daha derin bir anlam: Bir şekil değiştirenin hayvani doğasını bastırma ve onu insanlığında kilitli tutma gücü. "Öyle mi? Acıyı ortadan kaldırıyor mu yani?"

Dali kahvesine baktı. "İçinizde bir parça olması, bir parçanızın kesilmesi gibidir. Korkunç bir duygu. Öldürülmeyi tercih ederdim."

Aynı durumda ben de olsam öyle yapardım. Bu sihrimi teslim etmeye benziyordu. Bunu bana veren adamdan nefret ediyordum. Bazı yönleri beni tiksindirdi ve onları reddettim. Ama o benim bir parçamdı. Onunla kendimi iyi ya da kötü bir bütün olarak hissediyordum. Büyü kullanmak beni olmak için doğduğum kişi yaptı. İnsanları kendileri olmaktan alıkoymak onları delirtirdi.

"Rudra, Şiva'nın isimlerinden biridir," dedi Dali. "Katı' ya da 'tavizsiz' anlamına gelir. "

Ne kadar da uygun. Şekil değiştirenler buydu, hayvan ve insan arasında bir uzlaşmaydı. Mücevher onları ya birine ya da diğerine dönüşmeye zorluyordu. Eve giderken, ley hattında ilerlerken bunu düşünüyordum. O zamana kadar Derek için endişelenemeyecek kadar uyuşmuştum - Julie'ye durumunu anlatmıştım ve bu eski bir yarayı deşmek gibiydi. Önce bir kabuğun koparılmasının keskin acısı vardı, sonra kanadım ve yara uyuştı.

Onun yerine Tarikat'ı düşündüm. Ted'i ve onun gerçek inananlarının uzlaşma konusundaki yetersizliğini. Ted ne pahasına olursa olsun insanların insan olarak kalmasını istiyordu.

Zihnimin ufkunda, merkezinde Rudra Mani'nin bulunduğu karanlık bir fırtına toplandı.

"'Ölüm Sultanı' ismi size tanıdık geliyor mu?" diye sordum. Dali durdu, düşündü ve başını iki yana salladı. "Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Bu bana rakhasaların Derek'in yüzüne döktükleri erimiş gümüşün analizlerini hâlâ kontrol etmediğimi hatırlattı. Büyü ben uyurken düşmüştü. Telefonu kendime doğru çektim. Çevir sesi. Nihayet. Telefon bazen büyü sırasında çalışan düzensiz cihazlardan biriydi. Çoğu insanın nasıl çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu. Onlara göre bu neredeyse sihirdi ve bazen sihirli dalgalar da bu görüşü paylaşırdı.

Andrea'nın ev numarasını tuşladım. İkinci çalışta cevap verdi. "Selam."

"Hey."

"Sonuçlarınız burada," dedi. Sesinde en ufak bir mizah belirtisi yoktu. "Bu gümüş değil. Elektrum."

İçine bir tutam bakır katılmış gümüş ve altından oluşan doğal bir alaşım olan elektrum, sihir açısından inanılmaz derecede güçlüydü. Ayrıca şekil değiştirenler için son derece zehirliydi.

"Gerisini bilecek kadar yüksek rütbeli değilsin, o yüzden sana söylemeyecekler," dedi Andrea, "ama ben biliyorum. Bu özel alaşım çok eski ve şekil değiştirenler için çok zehirli. Gümüş toleransımın ne kadar yüksek olduğunu biliyorsun. Onu tutamıyorum bile, Kate. Flare sırasında yaptığımız anlaşmayı hatırlıyor musun?"

"Evet." Onun bir beastkin olduğunu Tarikat'a asla açıklamayacağım konusunda anlaşmıştık ve o da Roland hakkında tüm Tarikat'ta toplu bir krize neden olacak kadar özel bilgi bildiğimi asla açıklamayacaktı.

"Bu alaşıma büyük miktarda erişimi olan sadece bir kişi var. Bileşimi çok özeldir. Bu-" "Yaklaşık yüzde elli beş altın, yüzde kırk beş gümüş, yüzde üç bakır ve geri kalanı da rastgele saçmalıklar."

"Evet."

Samos elektrumu, MÖ 600 yılında Kuzey Ege Denizi'ndeki küçük bir Yunan adasında basılan sikkelerden. Benim kalbim

düştü. Mantık kaybetmiş ve mantıksız paranoyam zafer kazanmıştı.

"Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi.

"Evet, teşekkür ederim" dedim.

"Dikkatli ol."

Telefonu

kapattım.

Roland. Sadece onda antik Samos elektrumundan bol miktarda vardı. Hiç şüphe yok ki bunu az miktarda, belki de mermi ya da kazık olarak kullanmak istemişti ama bunun yerine rakshasalar sırf Derek'in yüzüne dökkebilmek için hepsini eritmişlerdi. Aptalca.

Roland Ölüm Sultanı'ydı. Rakshasalara karşı çıkmaya devam edersem, onun ajanlarıyla karşı karşıya gelecektim. Keşfedilecektim.

"İyi misin?" Dali sordu. "Hiç daha iyi olmamıştım," dedim.

İçimi sıcak bir öfke kapladı. Eğer fark edilirsem, tıpkı annemin yaptığı gibi, sahip olduğum her şeyle onunla sonuna kadar savaşacaktım. Paranoya ve panikten bıkmıştım. Bu mantıksız, tamamen aptalca bir düşünceydi ve ben bundan zevk alıyordum.

Jim merdivenlerden çıktı. "Kalktı ve konuşuyor." Kahvemi bırakıp aşağı koştım.

BÖLÜM 24

YATAĞA OTURDU, BACAKLARI MAVİ BİR ÇARŞAFLA KAPLIYDI. O bir insandı ve rengi normal ten rengine dönmüştü. Saçları hâlâ koyu kahverengiydi. Ve eski Derek'ten geriye kalan tek şey de buydu.

Yüzü mükemmel simetrisini kaybetmişti. Daha önce çok keskin bir şekilde tanımlanmış olan hatları kalınlaşmış ve sertleşmişti. Yüz hatları kaba bir sertlik kazanmış, ağzının üst kısmından saç çizgisine kadar yüzü sanki kafatasının parçalanmış kemikleri tam olarak birbirine geçmemiş gibi hafif düzensiz görünüyordu. Eskiden kaba saba bir bara girdiğinde biri ılık çalar ve ona çok güzel olduğunu söylerdi. Şimdi ise insanlar içkilerine bakıp birbirlerine "İşte kötü şeyler yaşamış bir adam" diye fısıldıyorlardı.

Yukarı baktı. Koyu kadife gözleriyle beni süzdü. Genellikle bir sürü kurdunun vakur soğukkanlılığının ardında sinsî bir mizah gizlenirdi. Artık o da yoktu.

"Selam, Kate."

Dudakları kıpırdadı ama kısık, hırıltılı sesle Derek'in ağzı arasında bağlantı kurmam bir saniye sürdü.

"Hasarlı ses telleri mi?" diye sordum. Başını salladı.

Doolittle yumuşak bir sesle, "Bu kalıcı," dedi. Odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Artık sadece ben ve Derek vardık.

Yatağın kenarına tünedim. "Yaşamak için insan öldürüyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedim ona.

"Ben de öyle görünüyorum." Gülümsedi. Etkisi tüyler ürperticiydi. "Yumruklamak için güvenli bir yeriniz var mı?" "Yumruklamayı kimin yapacağına bağlı."

"Ben."

Derek yüzünü buruşturdu. "O zaman hayır."

"Emin misin? Son birkaç gündür üzerimden atmam gereken bir sürü yük var." Sesim kırılıyordu. Kontrol için mücadele ettim.

"Olumlu."

Tüm suçluluk duygum, tüm endişelerim, tüm kaygılarım, acılarım ve pişmanlıklarım, işlevimi yerine getirebilmek için özenle paketleyip içimin en derin köşelerine tıktırdığım her şey, dayanılmaz bir baskıya dönüştü. Onu kontrol altına almak için savaştım ama bu, akıntıyı durdurmaya çalışmak gibiydi. Tek gereken bir parça rahatlamaydı. Sel savunmamı aştı ve beni boğdu.

Omurgam ıslak pamuğa dönüştü. Kollarımı iki yanıma kenetledim, kendimi sabit tutmaya ve yığılmamaya çalıştım. Sert, sıcak bir topak boğazımı tıkadı. Kalbim güm güm atıyordu. Acıyordu, gerçekten acıyordu ve acının nereden kaynaklandığını bile anlamıyordum. Sadece her yerimin acıdığını biliyordum. Aynı anda hem üşüyor hem de yanıyordum, dişlerimin takırdamasını önlemek için onları sıkamak zorunda kaldım.

"Kate?" Derek'in telaşlı sesi dikkatimi çekti. Eğer konuşabilseydim, iyi olacaktım.

Ağlayabilmeyi ya da başka bir şey yapmayı diledim; bir rahatlamaya ihtiyacım vardı, umutsuzca istedim, ama gözlerim kuruydu ve o baskı içimde kilitli kaldı, beni acıyla dövdü.

Derek yastığı iterek bana doğru geldi. Rengi solmuştu, yeni yüzü bir maske gibi kaskatı kesilmişti. "Özür dilerim."

Alnını saçlarıma dayadı, kollarını omuzlarıma doladı. Fırtınadaki bir zerre gibi kendi acı dolu dünyamda asılı kaldım.

"Bunu bana bir daha yapamazsın." Sesim sanki yıllardır kullanılmamış gibi paslı çıkıyordu. "Bana başının dertte olduğunu gösterip yardım etmeme izin veremezsin. Hiçbir şey yapmama izin veremezsin."

"Yapmayacağım," diye söz verdi.

"Suçluluk duygusuyla başa çıkamam." "Söz veriyorum, yapmayacağım."

Önemsemeye cesaret ettiğim herkes şiddet ve acı içinde öldü. Annem, beni öldürmek istediği için Roland'ın gözüne bıçak sokarak öldü. Onu hatırlamaya fırsat bulamadan benden çalındı. Babam yatağında öldü. Babam yatağında

öldü.

Nasıl ve neden olduğunu bile bilmiyordum. Beni bir eğitim koşusuna göndermişti, vahşi doğada üç gün, sadece ben ve bir bıçak. Koku beni ön kapıdan on metre ötede yakaladı. Onu yatağında buldum. Şişmişti. Derisi kabarmış ve vücudundan sıvılar sızmıştı. Karnını deşmişti, kılıç hala elindeydi. On beş yaşındaydım.

Greg görevdeyken öldü. Ölümünden birkaç hafta önce kavga etmiştik ve iyi şartlarda ayrılmamıştık. Paramparça olmuştu, vücudu sanki bir peynir rendesinden geçmiş gibi parçalanmıştı.

Bran sırtından bıçaklanmıştı. Neredeyse ölümsüzdü ama yine de kollarımda öldü. Onu hayatta tutmak için o kadar çabaladım ki, neredeyse onu ölümsüzlüğe sürükleyecektim. Sanki Ölüm, zalim ve korkak bir düşman gibi beni takip ediyor, benimle alay ediyor, değer verdiklerimi çalarak dünyanın kenarlarını kemiriyordu. Sadece öldürmekle kalmıyor, yok ediyordu. Ne zaman dikkatim dağılsa, başka bir arkadaşımı benden kapıyor ve onu yok ediyordu.

Bir parçam onun da diğerleri gibi öleceğini kesin olarak biliyordu. Bunu o kadar canlı bir şekilde hayal etmişim ki, kendimi cesedinin başında dururken hayal edebiliyordum.

Tüm bunları açıklamak sıkıcı ve acı verici olacaktı. "Öleceğini düşünmüştüm," dedim basitçe.

"Ben de yaptım. Özür dilerim."

Uzun bir süre oturduk. Sonunda içimdeki fırtına dindiğinde kıpırdandım ve Derek beni bırakıp yüzünü gizleyerek arkasını döndü. Bana tekrar baktığında, sürü kurdu soğukkanlılığını geri kazanmıştı.

"Ne kadar da sert çocuklarız."

"Evet. Biz güçlüyüz," dedi yüzünü buruşturarak. "Bana kızdan bahset."

"Adı Olivia," dedi. "Livie. Onunla oyunlarda tanıştım. Müsabakalar başladığında yanımdan uzaklaştı ve konuşurduk. Genç bir kız. Ailesinin parası var. Onu seviyorlar ama o mutsuzdu."

"Zavallı küçük zengin kız?"

Başını salladı. "Livie gerçek babasını hiç tanımadı. Annesi o iki yaşındayken üvey babasıyla evlenmiş. Annesinin onu küçük bir bebek gibi giydirdiğini söyledi. İkisi de ona altın çocukmuş gibi davranmış. Sanki özelmış gibi. Sonra büyümüş ve güzel olduğunu ama o kadar da özel olmadığını fark etmiş: o kadar da zeki değilmiş, o kadar da yetenekli değilmiş, sihir yeteneği yokmuş. Bana babasının sihirli bir prens olduğuna dair hikayeler uydurduğunu söylemişti."

"Olduğundan daha fazlası olmayı çok mu istiyordu?" Tahmin ettim.

Derek başını salladı.

Kendinizi bir yıldız olarak görerek büyümek ve sadece ailenizin sizi bir yıldız olarak gördüğünü fark etmek çok zordu.

"Kendine 'özel' zengin bir erkek arkadaş buldu. Ondan pek hoşlanmıyordu bile ama ona bulutların üzerinde yürüyormuş gibi davranıyordu, tıpkı annesi gibi. Onu Oyunlara getirdi ve Azraillerle karşılaştılar. Azrailler onu tanıdı. Jim rakshasaları bildiğini söyledi. Ona yarı olduğunu söylediler. Onlara katılırsa, güçlerini açması için bu ayinden geçmesine izin vereceklermiş. Onlar gibi şekil değiştirebilecek ve uçabilecekmiş. Tek bir sorun varmış: Ayine bir kez başladı mı, bir daha duramazmış."

Midemde hastalıklı bir his belirdi. "Kabul etti mi?"

"O yaptı." Derek yüzünü buruşturdu. "Tüm arkadaşlarının takıldığı kulüplere geri dönmek ve yeni güçlerini göstermek istediğini söyledi."

"Bu sığ ve aptalca." Başını salladı. "Biliyorum."

"Ayini tamamladı mı?"

"Henüz değil. Uzun, birkaç hafta sürer. Ona küçük şeylerle başladılar. Bazı hayvanları öldürmekle. İlk başta biraz hoşuna gitti. Bana anlattıklarından anlayabiliyordum; heyecanlıydı, kendisiyle gurur duyuyordu. Kendini sert sanıyordu. Ama kısa sürede çok kötüleşti."

"Ne kadar kötü?"

"Ona gerçekten iğrenç şeyler yaptırdılar." Derek omuz silkti.

"Bazıları bir amaç için yapılmış olabilir, ama bazıları

Onlar yapılmış onu işkence diğer rakshasas kim cezaya ihtiyacı vardı. Ayinlerin gerçekten bir şeyin kilidini açmaya yönelik olup olmadığını bilmiyorum. Sanırım onun sapkınlığını izlemekten zevk aldılar. O da daha fazla dayanamayacağına karar verdi."

"Ama çıkış yolu yok," dedim.

"Evet. Benden yardım istedi. Ona yardım edebileceğimi ama tek başıma yeterli olamayacağımı söyledim. Sürünün de dahil olması için bir takas olması gerekiyordu. Bize Rakshasalar ve Elmas hakkında her şeyi anlatmayı kabul etti. Gizemli bir adamın onlarla bir anlaşma yaptığını söyledi. Kurt Elması'nı alıp Sürü'ye karşı kullanacaklarmış. Eğer onu çıkarırsak bize her şeyi anlatacakmış." İçini çekti. "Geri kalanların çoğunu zaten biliyorsun. Onunla Jim'e gittim ama hayır dedi ve beni engelledi. Biletleri çalmak için Saiman'a gittim, sana notu verdim, nakliyeyi ayarladım ve onu almak için olay yerine gittim. Oraya vardığımda beni bekliyorlardı. En azından iyi bir mücadele verdim."

"Orada mıydı?"

Başını salladı.

"O ne yaptı?"

"İzledi," dedi.

"Yardım etmeye çalışmadı mı? İtiraz etmediniz mi?" Başını salladı.

"Bana dayak olayını anlat."

"Üzerime atladılar, dörde bir. İlk yumrukta içime iki parça girdi. Sonra daha fazlası geldi. Cesare, dövmeli büyük olan, onu denetledi. Mürekkebi vücudundan kayıyor ve birkaç başlı yılanlara dönüşüyor. Isırdıklarında buz gibi yakıyorlar. Anlatacak pek bir şey yok. Dövüştüm. Kaybettim. Acıdı." Cesare ölecekti.

"Kızın peşinden mi gidiyorsun?" Cevabı bildiğim halde sordum.

"Yeterince güçlenir güçlenmez. Çok uzun sürmez. Doktor vücudumdaki virüsün bastırıldığını ama yine de çoğaldığını söyledi. ise ve kırıklar vardı gömülü. Şimdi

Rekor bir hızla iyileşiyorum. Birkaç saat içinde ayağa kalkacağım." "Seni sevmediğini anlıyorsun değil mi?" Sesimi sakın tuttum.

"Bunu biliyorum." Yutkundu. "Son ayın için bir insan çocuğunu yemesi gerekiyor. Zayıf olduğu için bunu yapacak ve sonra geri dönüşü olmayacak."

"Eğer rolleriniz tersine dönseydi, o senin için aynı şeyi yapmazdı. Seni kullanıyor."

"Onun ne yaptığı önemli değil. Sadece benim ne yaptığım önemli." Benden alıntı yaptı. Güzel. Kendi sözleriyle tartışmak zor.

Bundan sonra söyleyeceklerimden korkuyordum ama söylenmesi gerekiyordu. "Onu kurtarmak kız kardeşlerinizi diriltmeyecek."

Yüzünü buruşturdu. "O zamanlar güçsüzdüm. Hiçbir şey yapamıyordum. Denedim ama yapamadım. Şimdi daha güçlüyüm."

Ve işte oldu. Dört yıl boyunca çocuklarına tecavüz eden, işkence eden ve teker teker yiyen bir babayla aynı evde kapana kısılmıştı ve Derek bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Livie'nin yüzünde kız kardeşlerini gördü. Benim kan borçlarımdan vazgeçemediğim gibi o da vazgeçemiyordu. Rakshasalar onu öldürene kadar devam edecekti.

GEÇERSİZ, MOBİL OLMAK İSTEDİĞİNE KARAR VERDİ ve ben de ödünç verdim.

Onu omzuma aldım. Birlikte Jim, Dali, Doolittle ve Raphael'in küçük çikolatalı kurabiyeler yedikleri mutfağa gittik. Dali, Jim'in yanında bir fincan kahve daha içiyordu.

Masanın karşısında Raphael bir biftek bıçağıyla oynuyordu. Sağındaki iyi kalpli doktor, Maraton'a koşan ve sonra geri dönmesi gerektiği söylenen bir adam gibi görünüyordu. Derek'i gördü ve gözleri büyüdü. "Tanrı yardımcım olsun, seni kendim öldürmek zorunda kalacağım evlat. Yataktan

kalkmış ne yapıyorsun?"

Derek sırtıttı. Dali yüzünü buruşturdu. Doolittle'ın gözleri biraz daha büyüdü. Jim metanetini korudu ve Raphael sadece gülümsedi.

Derek'i bir sandalyeye oturttum. "Neden hep mutfakta toplanıyorsunuz?"

Dali omuz silkti. "Yemekler orada."

Jim bana baktı. "Elmas'ı almalıyız."

"Katılıyorum. Elmas Sürü için çok tehlikeli. Rakshasalar onu size karşı bir silah olarak kullanmak niyetindeler." Zuladan bir kurabiye çaldım. "Elması almalıyız. Ve Cesare'nin kafasını."

Bana baktılar.

"Neden kafa?" Doolittle sordu.

"Çünkü taşıması kolay ve ona uzun süre işkence edebilirim." Ve bunu sadece yüksek sesle söylemedim, değil mi? Yüzlerini kontrol ettim. Evet, baktım.

"Bir kafaya nasıl işkence edilir?" Dali sordu.

"Onu diriltir ve ölümünü yeniden yaşatırsınız."

Jim boğazını temizledi. "Elması çalamayız ve satın alamayız."

"Onu almanın tek yolu Oyunlardan geçiyor," dedi Raphael. Görünüşe göre Jim onu hızlandırmıştı.

"Aklında bir şey mi var?" Jim bana sordu.

"Turnuva yarından sonraki gün başlıyor. Bu bir takım etkinliği. Saiman'a bizi turnuvaya sokmasını söyleyeceğiz."

"Bunu yapacağını sana düşündüren ne?" Jim sordu.

"Asıl soru, parçaların mücevherden rakshasalara nasıl ulaştığı? Biri onlara yardım ediyor. Taşa erişimi olan biri. Saiman onlardan nefret ediyor. Onu tehdit ettiler, ona saldırdılar ve minotorunu öldürerek onu utandırdılar."

Dali canlandı. "Bir minotoru mu vardı?"

"Evet. Onu Yunanistan'dan buraya kadar sürükledi ve Mart on saniye içinde bombalandı. Saiman Azraillerden nefret eder." Gülümsedim. "Ama onlara pek bir şey yapamaz. Birinin Azraillere parça sağladığını öğrendiğinde öfkeden deliye dönecektir. Ona iki şey öneriyoruz:

Çukur'da Azraillere karşı koyma şansı ve Meclis içinde onlara kimin neden yardım ettiğini öğrenme fırsatı. Bunu kaçırmayacaktır."

"Tamam," dedi Jim. Bunu kafasında çoktan tasarladığını fark ettim. Tam olarak neden beni sözcüsü olarak kullanıyordu?

"Peki ya Livie?" Derek sordu.

"Çok kibirliler." Onay için Dali'ye baktım. O da başını salladı.

"Seni tanıdıklarında, büyük ihtimalle turnuvaya onu kurtarmak için girdiğimizi anlayacaklar ve Livie'yi bizimle alay etmesi için dışarı çıkaracaklar. Ona karşı tek şansımız bu, çünkü uçan ahırlarına saldırıp hayatta kalmamızın imkânı yok."

"Bu fırsatı kaçırmayacak kadar özgüvenli olmalılar," dedi

Dali. "İçeri girdikten sonra geri dönüş yok," dedi Jim. "İçeride Azrailler, dışarıda da Curran var. Eğer geri çekilecekseniz, bunu yapabileceğiniz tek zaman şimdi."

Mutfak sessizliğe gömüldü. Bunu düşündüler.

Jim arkasına uzandı ve tezgâhtaki telefonu bana uzattı. Saiman'ın numarasını çevirdim. Hemen açtı. Teklifimi özetlemem bir dakikadan az sürdü.

Telefonun diğer ucunda uğursuz bir sessizlik hakimdi. "Bundan ne kadar eminsin?" dedi sonunda.

"Elimde beş parça ve iki ceset var," dedim ona. "İsterseniz onları inceleyebilirsiniz. Bizi Oyunlara sokabilir misin?"

"Bu oldukça kısa bir süre," dedi Saiman. "Ama evet. Yapabilirim. Stone olarak gitmem şartıyla."

"Tamamdır," dedim.

"Yedi savaşıya ihtiyacınız olacak."

Yazma hareketleri yaptım. Doktor hariç herkes kalem aradı.

"Hayatım boyunca böyle bir aptallar topluluğu görmedim."

Doolittle başını salladı. "Eğer bu çılgınlığa katılırsanız,

hepiniz kendinizi öldürteceksiniz. O zaman bana ağlayarak gelmeyin."

İşte bu güzel bir numara olurdu.

Dali bana bir kalem uzattı. Kağıt çıkmadı ve ben de masa örtüsüne bir şeyler karaladım.

"Stratego, Stone, Sling, Swordmaster, Shield, Shiv ve Spell. Hepsi bu akşam saat 9'a kadar Oyunlarda olmalı. Oyunlar süresince tecrit edileceğiz. Bir kere girdin mi, geri dönüş yok Kate. Fikrini değiştirip eve gidemezsin. Devam edemeyecek hale gelene kadar savaşıyorsun."

"Anlaşıldı."

"Bir isme ihtiyacın var."

Bir an için alıcıyı kapattım. "Bize bir takım ismi lazım."

"Avcılar," dedi Raphael.

"Kürkün Yiğit Şövalyeleri," dedi Dali.

"Adalet Grubu," dedi Jim. "Adalet Birliği alındığından beri."

"Aptallar." Doolittle başını salladı.

"Aptallar," dedim ahizeye. "Aptallar mı?" Saiman sordu.

"Evet."

"O zaman ayarlanacaktır.

Mürettebat?" "Bir doktorumuz olacak," dedim.

"Hayır, yapmayacaksın!" Doolittle ilan etti.

"Çok iyi," Saiman'ın ses tonu canlıydı. "Unutmayın, ekibin her üyesi saat dokuzda orada olmalı. Sakın geç kalmayın."

Telefonu kapattım.

Jim listeye baktı. "Ucube Stone. Kate, sen Kılıç Ustası'nı alacaksın. Derek?"

"Kalkan," dedi Derek. "Savunma savaşçısı."

"İki gün içinde savaşabilecek misin?"

Gülümsedi. Dali tekrar yüzünü buruşturdu ve "Bunu yapmayı bırakmalısın" dedi.

"Stratego'yu sen almalısın," dedim Jim'e. "En tecrübeli sensin."

Geriye üç kişi kaldı.

Raphael'in bıçağı listeye dokundu. "Shiv," dedi. "Hızlı dövüşçü."

"Emin misin?" Raphael'e baktım.

Doolittle, "Eğer hepiniz hayatta kalırsanız, Curran sırtınızdaki deriyi yüzecek," dedi.

"İşte bu yönünüzü hep sevmişimdir, Doktor." Raphael sırttı.

"Sen bardağın yarısını dolu gören bir adamsın. Her yer çiçek ve güneş ışığı."

"Şaka yapmıyor, Raphael. Bunu yapmak zorunda değilsin." Ona baktım.

Raphael'in gülümsemesi daha da genişledi. "Ben bir bouda'yım Kate. Prensiplerim ve onurum yok ama bizden birini çizersen seni öldürürüm."

"Çok duygulandım," diye espri yaptı Derek. "Önemsediğini bilmiyordum." "Seni mi? Umurumda bile değil." Raphael biraz dengesiz görünüyordu. "Hayır, onu önemsiyorum. Onu bir otoparkta öldürmeye çalıştılar."

"Ne zamandan beri boudalar tarafından seviliyorum?"

Raphael, "Ölmesin diye içimizden birini işaret fişeginin içinden geçirdiğinden beri," dedi. "Kimse bizim için bunu yapmaz. Diğer klanlar bile. Kediye sor."

Jim bir şey söylemedi.

"Ben Shiv'i alıyorum." Raphael listeye tekrar dokundu.

"Andrea Sling'i alacak. Tartışma Kate. Onu dışarıda tutarsak ikimizi de vurur."

"Andrea Tarikat'ın bir şövalyesi," dedim. "Onun rekabet edebileceğini sanmıyorum."

"Hiçbirimiz yapamayız," diye karşı çıktı Raphael ve telefona uzandı.

"Geriye Spell kalıyor," dedi Jim.

Ona baktık. Büyü. Belli ki bir büyü kullanıcısı.

"Mürettebatınızdan biri mi?"

Jim başını salladı.

"Ona ekibinin nerede olduğunu sormalısın." Doolittle'ın yüzü tiksintiyle buruştu. "Devam et. Söyle ona."

Jim bana bir şey söylemek ister gibi görünmüyordu. "Brenna nerede?"

Jim, "Çatıda, gözcülük yapıyorum," dedi,

"Peki ya diğerleri?" Düşündüm de, Unicorn'dan çıktığımızdan beri hiçbirini görmemiştim.

"Görünüşe göre Augusta yakınlarında bir grup aylak varmış." Doolittle Jim'e öfkeli bir bakış fırlattı. "Radyodan dinliyorum. Şehir paniğin eşiğinde. Tuhaf çengeller bunlar. Yumuşak başlı. Görünüşe göre çiftlik evinin gözleri önünde şok edici hayvan parçalama eylemleri gerçekleştirmelerine rağmen, çiftçinin ailesi her şey boyunca uyudu. İlginçtir ki, hiçbir insan zarar görmemiş."

Neredeyse gülecektim. İnsan avı varken hiçbir çobanaldatan hayvana saldırmaz. İnsan eti için can atarlardı.

Jim, "Dikkat dağıtmaya çalışıyorlar," dedi.

Raphael Andrea'yla konuşmasına ara vererek kısa, belirgin bir sırtlan sesi çıkardı. "Aklına gelen en iyi plan bu mu?"

"Görünüşe göre Curran'ın bir moron olduğunu düşünüyor." Doolittle başını salladı.

"Ben Spell'i alacağım," dedi Dali.

Mutfak aniden sessizleşti.

"Yapabilirim. Bana öğretildi."

"Hayır," dedi Jim.

"Başka kimsen yok." Dali'nin çenesi inatçı bir eğim aldı. "Ben kırılgan bir çiçek değilim. Bunu yapabilirim."

"Ne iş yapıyorsun?" Ben sordum.

Kendini tam boyuna çekti. "Lanetliyorum."

"Bu bir oyun değil. O Arena'da ölebilirsin," diye hırladı Jim.

"Ben oynamıyorum," diye karşılık verdi Dali.

Brenna kapıdan içeri daldı. "Curran!"

Lanet olsun.

Herkes ayağa fırladı. "Ne kadar yakın?" Jim homurdandı. "İki blok, hızla geliyor. Doğruca bize doğru geliyor." "Arka kapı! Hemen!" Jim emretti. "Kate-"

Başımı salladım. "Derek'i al ve git. Seni Arena'dan çıkaramaz. Ben onu oyalarım. Git!"

Jim, Derek'i bir çocuk gibi kollarına aldı ve kaçtı. Doolittle da dahil diğerleri onu izledi. Merdivenlerden dörtnala indiler, koridorda tökezleyerek yürüyen Julie'nin yanından geçtiler, yüzü uyumuş gibi görünüyordu. Onu omzundan yakaladım. "Arka kapıdan çık ve benim çıktığımı görene kadar yakın bir yerde saklan."

Tek kelime etmeden çekip gitti. O benim çocuğumdu.

BATTANIYE VE YASTIĞIN DÜZENLENMESİNİ BİTİRDİM

Birisi uyumuş gibi görünmesi için zemini düzelttim. Yaptığım işe hayran olmak için geri çekildim. Yeterince iyiydi. Avcıyı çıkardım ve geri çekildim. Battaniyeden bir adım kadar uzakta olması yeterliydi.

Kapı menteşelerinden fırladı ve odanın içine uçarak Curran'ı ortaya çıkardı. Dişleri hırıltıyla açılmıştı ve gözleri vahşiydi. Sürünün alametifarikası olan eşofman altı ve tişört giymişti. Kötü. Çok kötü. Eşofman, şekil değiştirmeyi beklediği anlamına geliyordu. Savaşçı formundaki Curran benim en büyük kâbusumdu.

Curran dişlerini gösterdi.

"Kate." "Yeterince uzun sürdü."

"Neredeler?"

Kaşımı kaldırdım. "Neden sana söyleyeyim ki?"

"Kate, seni cevap vermeye zorlamayayım." Kalçasındaki kaslar gerildi ve eşofmanının kumaşını zorladı. "Baştan çıkarma planına ne oldu? Yoksa sadece kılıcımı yatağımın altına, ulaşamayacağım bir yere tekmelediğinde mi yaklaşacak kadar erkeksin?"

Odayı tek bir sıçrayışta geçti. Ayağa fırladım ve havada ona olabildiğince sert bir tekme attım. Ayağım göğsüne çarptı. Bir tuğla duvara tekme atmak gibiydi. Derme çatma yatağın üzerine düştü. Battaniye gevşedi ve zeminin derinliklerine gömülmüş olan loup kafesinin içine düştü.

Üst çerçeveyi çarparak kapattım. Karmaşık kilit klik sesiyle kapandı ve kalın çubukları yerine kaydırarak kilitledim.

Curran battaniyeyi yırttı. Yüzünde saf bir öfke vardı. Parmaklıkları kavradı ve geri çekildi.

Yerin kenarına oturdum ve bacağımı ovuşturdum. Onu tekmelemekten uyuşmuştu. Bu fikir için Julie'ye teşekkür etmeliydim. Neredeyse iki kez kafesin içine düşüyordu.

Hırladı ve parmaklıkları sıktı. Curran'a hakkını vermeliyim, tam beş saniye dayandı. Parmaklıklar basınç altında eğildi ama dayandı. Çılgın bir şekil değiştiricinin öfkesine dayanacak şekilde yapılmış olan kafeste, bir şekil değiştiricinin ellerinin derisini yakmaya yetecek kadar gümüş vardı. Curran bıraktığında avuç içlerinde gri et çizgileri belirdi.

Curran küfretti. "Beni tutmayacak."

Hiç şüphe yok. İyi ki onu tutmak için değil, sadece geciktirmek içindi. Bacağımdaki his hâlâ geri gelmemiştir. Curran'ın gözlerinde altın parladı. Sesi hayvani bir hırıltıya dönüştü. "Kilidi aç."

Gözlerindeki güç o kadar yoğundu ki kalbimin duracağını sandım. "Hayır."

"Kate! Bırak beni."

"Hiç şansın yok."

"Çıktığımda seni buna pişman edeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Sen çıktığında, ben Gece Yarısı Oyunları Arenası'nda, muhtemelen taze bir ceset olma yolunda olacağım. Pek çok şeyden pişmanlık duyacağım ama bu kafesteki sen onlardan biri olmayacaksın."

Curran geri adım attı. Yüzündeki öfke kayboldu. Sadece bastırdı, sakinliğini bir kask gibi üzerine çekti. Bu beni daha önce de dehşete düşürmüştü, şimdi de düşürüyordu.

"Pekâlâ." Kafesin zeminine bağdaş kurup oturdu.

"Kaçmadığına göre konuşmak istiyorsun. Şimdi açıklamayı dinleyeceğim."

"Gerçekten mi, Majesteleri? Ne kadar nazıksınız. Küçük kelimeler kullanmaya ve yavaş gitmeye çalışacağım."

"Zamanımı boşa harcıyorsun. Jim'in bana ihanet ettiğini ve senin onu koruduğunu biliyorum. Bu, zekânla gözümü kamaştırmak ya da saçmalıklarla beni şaşırtmak için bir şans. Başka şansın olmayacak. Dışarı çıktığımda dinleyecek havada olmayacağım." "Jim sana ihanet etmedi. Üzerinde yürüdüğü zemine tapıyor. Hepsi öyle ve ben nedenini anlamıyorum. Bu evrenin büyük gizemi. Ama kimse sana ihanet etmedi. Seni kurtarmak için yaptılar." Boşalttım. Ona tüm hikayeyi anlattım. Hiçbir şey söylemedi. Sadece oturdu ve beni dinledi, duygusuz ve soğukkanlı. "Bitirdin mi?" diye sordu sonunda.

"Evet."

"Sizi anladığımdan emin olmama izin verin. Güvenlik şefim ilk yasama bilerek ve isteyerek karşı geldi, çünkü benden daha iyi bildiğini düşündü, en iyi adamlarımdan birini bu işe bulaştırdı ve onun kalıcı olarak sakatlanmasına, dövülmesine ve neredeyse ölmesine neden oldu. Ve bana söylemedi mi?"

Aslan kükremesi sesinde titreşiyordu.

"Sonra sizi itaatsizliğini örtbas etmeye ikna etti ve birlikte bir grup mitolojik katile saldırarak hasarı onarmak yerine onlarla Sürüm arasındaki çatışmayı şiddetlendirdiniz. Ve şimdi o ve diğer üç kişi yasalarımı bilerek ve isteyerek tekrar çiğneyecek ve bunu binlerce insanın önünde sergileyecekler, bu yüzden en ufak bir eğilimim olsa bile, ki yok, bunu halının altına süpürmem kesinlikle mümkün değil. Doğru anlamış mıyım?"

"Evet, böyle söyleyince kulağa kötü geliyor."

Arkasına yaslandı ve derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Eğer kafes bu noktada onun öfkesine yenik düşüp parçalanırsa hiç şaşırmam.

"Curran, mücevher tehlikeli. Roland'ın Ölüm Sultanı olduğunu düşünüyorum ve eğer haklıysam, bu göz ardı edilemeyecek kadar güçlendiğin anlamına gelir. Seni ortadan kaldırmaya çalışmaya devam edecek. Kurt Elması rakshasaların elinde sorun yaratır ama Roland'ın elinde daha da büyük bir sorun yaratır.

Halkın ya da Düzenin. Rakshasalar pek zeki değildir. Roland bir dahi. Ve sadece o değil. Tarikat bunu ele geçirirse, büyüsunü kopyalamaya çalışır ve sonra da halkınızı bununla aşarlar. Bu sizin türünüze karşı soykırımın anahtarı."

"Peki neden umurunda?"

"Çünkü incindiğinizi görmek istemiyorum. Hiçbirinizin. En iyi arkadaşım canavar derili. Bir dakika içinde ona bir parça takacaklar. Andrea hayvani yanından hoşlanmayabilir, onu reddedebilir ama bunu yapma seçimi ona ait olmalı."

Kelimeleri dışarı itmek, ev büyüklüğünde bir kayayı dağa taşımaya çalışmak gibiydi. "Sana gelmeliydim. Eğer bir tedavi bulmasaydık gelirdim. Her neyse, özür dilerim. Arkadaşlarıma yardım etmeye çalıştım. Fazla arkadaşım yok ve ... Derek'i görmeliydin. Öldüğünü sanıyordum. Cesedini gömerken kendimi hayal edebiliyordum. Loup'a dönüşseydi onu öldürmek zorunda kalırdın. Senin incindiğini görmek istemedim." Arkamı döndüm. "Julie bir saat içinde kafesten çıkmaya izin verecek."

Ben odadan çıkarken hiçbir şey söylemedi. Kafeste öylece oturdu, gözleri büyük bir öfkeyle parlıyordu.

Dışarıda Julie binaların arasında saklandığı yerden çıktı ve koşarak yanıma geldi.

"Canavar Lord üst katta bir kafeste kilitli. İşte anahtarı." Ona büyük çelik anahtarı uzattım. "Anahtarı anahtar deliğine sok, çeyrek tur çevir, sonra üst çubuğu serbest bırak, böylece üst kısmı açabilirsin. Curran nasıl açılacağını bilir; sana yol gösterecektir. Onu dışarı çıkarmadan önce bir saat bekle. Bu çok önemli Julie. O zamana kadar ona yaklaşma, çünkü seni kafesi açmaya ikna edecektir. Tamam mı?"

Başını salladı.

"İşiniz bittiğinde, eğer kaçmanıza izin verirse, bu numarayı arayın." Ona bir kağıt parçası uzattım. "Bu B Teyze'nin telefonu. Yalnız olduğunu söyle. Biri gelip seni alacak."

"Seninle gelmek istiyorum."

"Biliyorum. Üzgünüm ama yapamazsın. Orası iyi bir yer değil ve oradan tek parça halinde çıkamayabilirim." Ona sarıldım.
"Bir saat."

"Bir saat," diye kabul etti.

Araziye bir at almaya gittim. Çok geç fark ettim ki Curran bizi üç gün dolmadan bulmuştu. Oh neyse. Bahse gireceğinden şüpheliydim. Son karşılaşmamızdan sonra olmaz. Ve eğer yaparsa ve ben bir şekilde bu karmaşadan kurtulmayı başarırsam, ona çıplak bir akşam yemeği sunmak sorunlarımın en küçüğü olurdu.

BÖLÜM 25

RENE, RENE ile konuşurken LOBİDE BEKLEMEK ZORUNDA KALDIM.

Dövüşçü listesinde adımları buldum. "Aptallar," dedi sayfaları çevirirken. "Bu, ekibinizin zekâsını mı yoksa eğlenme ihtiyacınızı mı tanımlıyor?"

"Bu bizim sloganımız."

"Hmmm." Evrakları karıştırıyormuş gibi yaptı.

"Benimle uğraşmayı seviyorsun, değil mi?"

O teklif edildi Ben a mordan
Gülümse. "Sadece yapıyor benim düzgün bir iş.

Bana söylediğin gibi."

Beni bir süre bekletirdi.

Gitmeden önce Curran'ı öpmeliydim. Kaybedecek neyim vardı ki?

Gerçek bile değildi. Curran ve benim aramdaki şey. Gerçek değildi. Kendimi kandırdım. Sevilme ihtiyacım vardı ve bu kafamı karıştırıyordu. Bazen, belli duyguları arzuladığınızda, karşınızdaki kişinin görüldüğünden farklı bir şey olduğunu düşünerek kendinizi kandırabilirsiniz. Bu oyunu Crest'le oynamıştım ve başım belaya girmişti. Hayır, teşekkür ederim. Curran'a istekli bir beden ve kazanmış olmanın verdiği tatmin duygusundan başka bir şey sunmuyordum. Gerçek buydu, soğuk, çirkin ve kaçınılmaz.

Rene'nin eli kılıcına gitti. Döndüm.

Saiman'la Oyunlara ilk gelişimde gözlem güvertesinde tanıştığım siyah saçlı kılıç ustası kapıdan içeri girdi. Aynı gri deri. Aklıma bir savaşçı keşişi getiren aynı koyu renk pelerin. Aynı esnek zarafet. Aynı pelerinleri giyen iki adam ona eşlik ediyordu. İlki genç ve sarışındı. Uzun bir yara izi boynunu kesiyordu. Koyu renk gözlerinde eğitimli bir katilin uyanıklığı vardı. İkinci adam daha yaşlı ve sertti. Gözlerinin içine baktım. Bakışları bir adım geri çekilmeme neden oldu.

Nick.

Şövalye-Haçlı. Tarikat hesap verebilirliğe ve kamuoyunun gözleri önüne serilmeye önem verirdi ama bazı şeyler şövalyeler için bile çok çirkin, çok karanlıktı. Bu karanlık sorunlardan biri baş gösterdiğinde, Tarikat onun üzerine bir haçlı atıyordu. Haçlı işini yaptı ve şehri terk etti.

Gardiyanımı öldüren Kızıl Sapık büyük bir sorun olmuştu. Nick'in müdahalesini gerektirmişti. Şimdi bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Ben de aynısını yapmak için elimden geleni yaptım.

Nick neyin peşindeyse, belli ki gizli görevdeydi.

Kılıç ustası beni gördü. "Daha önce tanışmış mıydık leydim?" Sesi alçak ve nazikti. Keyfi yerinde, iyi beslenmiş bir kurt gibi konuşuyordu. Ona gülümsedim. "Tanışmış olsaydık, benim bir leydi olmadığımı bilirdin."

Gözleri kısıldı. "Yine de bir şekilde tanıdık geliyorsun. Sizi daha önce gördüğüm hissinden kurtulamıyorum. Belki özel bir yerde konuşabiliriz-"

"Onunla konuşmak zorunda değilsin," diye araya girdi Rene. Kadının rengi solmuştu. Yutkundü. Korktuğunu fark ettim. Korkmuştu ve bununla başa çıkmaya alışık değildi.

"Anlaşmamızı hatırlayın. Sadece gözlemleyebilirsiniz, o kadar. Biz sizin için bir eğitim alanı değiliz. Eğer Arena dışındaki dövüşçülerle temas kurmak istiyorsanız, bu sizin bileceğiniz iş. Onları buraya getirmeyin. Özellikle de benim önümde." "Siz bir dövüşçü müsünüz leydim?"

Ve yine "bayan "a döndük. "Ara sıra."

"O bir takımda ve sen onun işlemlerini engelliyorsun." Rene ona baktı.

Adam ona baktı. Bakışlarındaki emir açıktı. Rene bir çarşaf gibi bembeyaz kesildi ama yerinde durdu. Adam dostça gülümsedi, bizi selamladı ve sarışınla Nick'i arkasına alarak yoluna devam etti.

Rene gizlemediği bir nefretle ona baktı. "Onun adı ne?" Rene'ye sordum.

"Piç kurusu," diye mırıldandı Rene, kâğıtları tararken. "Hugh d'Ambray olarak da biliniyor."

Dünya yıkıldı.

Hugh d'Ambray. Demir Köpekler Tarikatı'nın önderi. Üvey babam Voron'un en iyi öğrencisi ve halefi. Hugh d'Ambray, Roland'ın Savaş Lordu.

Bu bir tesadüf olamazdı. Herkes Roland'ın eninde sonunda topraklarını genişletmeye çalışacağını biliyordu. Şu anda Iowa'yı Kuzey Dakota'ya kadar çaprazlamasına kesen bir bölgeyi elinde tutuyordu. Voron bunu bana açıklamıştı: Kimsenin istemediği, Roland'ın bir istilayı gerektirecek kadar tehdit oluşturmadan oturup kuvvetlerini toplayabileceği bir bölgeydi. Sonunda kuvvetleri çoğaldığında doğuya ya da batıya yayılacaktı.

Roland gibi düşünmeye çalıştım. Voron tarafından yetiştirildim, lanet olsun. Roland'ın kafasına girebilmeliydim. Atlanta'da ne istiyordu?

Sürü. Tabii ki. Geçen yıl boyunca Sürü'nün boyutu büyüdü. Artık Kuzey Amerika'nın en büyük ikinci sürüsüydü. Roland'ın yerinde olsaydım, daha fazla güçlenmeden onu ortadan kaldırmaya çalışırdım. İnsanları, yani yandaşlarını işe karıştırmak istemiyordu çünkü onların eylemleri kendisine kadar izlenebilirdi. Hayır, onun yerine Rakshasaları kiraladı. Rakshasalar aptal ve acımasızdı. Onları sürüye vurmak için bir sopa gibi kullanabilirdi. Kazanamazlardı ama sürü zayıflardı. Savaş Lordu da işlerin yolunda gitmesini sağlamak için buradaydı.

Hugh d'Ambray beni çukur'da izlerdi. Tekniğimi tanıyabilirdi. Roland'a rapor verecek, o da ikisini bir araya getirip beni aramaya gelecekti.

Kapılar hemen arkamdaydı. On beş adım sonra binadan çıkmış olacaktım. Bir dakika sonra atıma binmiş, geceye doğru yol alıyor olacaktım. Ortadan kaybolabilirdim ve beni asla bulamazlardı.

Ve arkalarını kollamam için bana güvenen altı kişiyi terk ettim.

Uzaklaşmak çok kolaydı. Yukarı baktım.

"Evin yanmış gibi görünüyorsun," diye gözlemledi Rene.

"Sadece Evren'in dışlerinize yumruk attığında, düşmenize asla izin vermediği gerçeğini düşünüyorum. Kaburgalarına birkaç kez tekme atar ve kafana çamur döker." "Eğer şanslıysanız, çamurdur. Burayı imzalayın." Rene önümdeki panoya bir form sıkıştırdı. "ukurdaki ölümünüzle ilgili tüm sorumluluktan feragat ediyorum."

İmzaladım. İki dakika içinde, kasvetli bir Kızıl Muhafız eşliğinde en alt kata doğru ilerliyordum. Endişe midemin çukurunda bir buz topu gibi oturuyordu. Doğru odayı bulmakta hiç zorlanmadım, Andrea'nın sesini duydum.

"Sling?"

Raphael, "Bu sadece lafın gelişi," dedi.

Odaya daldım ve onu bir masanın önünde gördüm. Masanın yüzeyini ateşli silahlar kaplamıştı: iki değerli SIG-SAUER'ı, birkaç Colt, Beretta, Smith & Wesson ... Küçük bir orduya yetecek kadar silahı vardı. Raphael banktan onu izliyordu, yüzü huşu ve endişenin garip bir karışımıydı. Andrea beni gördü ve sırttı. "Sapanlarıyla ne yapabildiklerini biliyor musun? Onu kışlarına sokabilirler!"

Zeki görünmeye çalıştım. "Teknik olarak daha çok menzilli bir silah Andrea..."

"Canın cehenneme! Oraya küçük bir bez parçası ve bir çakıl taşıyla gitmeyeceğim."

Raphael biraz korkmuş görünüyordu.

Eşyalarımı raflara yerleştirmek için odayı geçtim. Yatak odasının çift kapısı ardına kadar açıktı ve Derek'i ranzalardan birinde kitap okurken gördüm. Doolittle, bir anne tavuğu gururlandıracak endişeli bir bakışla onun yanında duruyordu.

"Havada asılı duruyor," dedi Derek.

"Etrafta dolaşmıyorum," diye homurdandı

Doolittle. Derek bana baktı.

"Kesinlikle havada asılı duruyorsun," dedim. "Demek sonunda bize katılmaya karar verdin? Hepimizin aptal olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Yaşlı bir aptal kadar aptal yoktur ..." Derek mırıldandı.

Doolittle uzun, kızgın bir ses çıkardı, bir ayının hırlamasına benziyordu - eğer ayı bir ayak boyundaysa.

"Porsuk!" Gülümsedim. Ona uyuyordu.

Derek gözlerini devirdi. "Ne yani, şimdi mi anladın? Misk kokusunu kaçırarak değilsin ya..."

"İşte bu çok **y e r s i z d i** ." Doolittle başını salladı.

"Nankör sefil."

Sahipsiz bir ranzadan bir battaniye ve yastık aldım ve kendimi boş bir köşeye attım.

"Yatağın nesi var?" Derek sordu.

"Başkalarıyla iyi uyuyamıyorum." Yatağımı yere sabitledim.

"Hayır, sözümü geri alıyorum; ben iyi uyurum. Uyandığımda kılıcımı karnına saplamış olabilirim. Elbette, eğer sizseniz, muhtemelen yuvarlanır ve rüya alemine geri dönerim."

Jim odaya girdi, yataklara yaklaştı, gerindi ve yerden en üst ranzaya atladı. Oradan odanın mükemmel bir görüntüsü vardı.

"Dali nerede?" Ona sordum.

"Jakuzide." Jim omuz silktili, yüzü kedi tiksintisiyle lekelenmişti. "Soyunma odasının yanında bir tane var. Eğer bir santim akan su varsa, içine girecektir. Kaplanlar."

"Jaguarların suyu sevdiğini bilmiyordum." Onu daha önce yüzerken görmüştüm. Hoşuna gidiyor gibiydi.

"İşin içinde balık ya da kurbağa varsa yüzmeyi umursamıyorum." Jaguar mantığı senin için. "Herkes başardı mı?"

"Ucube hariç."

Saiman'ı tanıdığım kadarıyla, muhtemelen tüm kıyafetlerini taşımak için fazladan yardım tutması gerekmiştir.

Dali odaya girdi, mütevazı bir şekilde bir havluya sarınmıştı, havluyu hemen bırakıp bana el salladı ve giyinmeye başladı. Derek aniden tetikte olarak başını kaldırdı. "Gelenler var. Birkaç kişi."

Rene kapı aralığında belirdi. "Sahibiniz özürlerini iletiyor. Görünüşe göre asıl Taş'ınız size katılamayacak ama Durand onun yerine birini gönderdi." Kenara çekildi. "İçeri girin."

Tanıdık bir figür kapıyı kapattı. Ayaklarım yere yapıştı.

"Uslu durun," dedi Rene ve oradan ayrıldı.

Odanın üzerine cenaze sessizliği çöktü. Kimse kımıldamadı.

"Pekâlâ," dedi Curran. "Hadi konuşalım."

Raphael'i kolundan tutup bir günlük kedi yavrusuymuş gibi banktan sürükledi. Diğer eliyle çıplak Dali'ye dokunarak ikisini de yatak odasına götürdü ve kapıyı arkasından kapattı.

ANDREA kapıya bakan bankın üzerine oturdu. O her iki tarafa birer SIG-Sauer koydu. Yüzünde acımasız bir ifade vardı.

"Eğer Raphael'i yaralarsa, onu vuracağım. Haberin olsun."

"Raphael hakkındaki fikrini mi değiştirdin?"

"Hâlâ karar veriyorum," dedi. "Ve onu sakat bırakarak Canavar Lordu'nun bunu benden almasına izin vermeyeceğim."

"Fındıklara nişan al," diye tavsiye ettim ve ayrıldım.

Altın Kapı'ya giden koridorda dolaştım. Arena'nın devasa odası bomboştu. Benden ve kumdan başka bir şey yoktu.

Zemini geçip tel kapıya gittim ve çukura adım attım. Kum sakın bir şekilde uzanıyordu. Ryalarımnda her zaman kana bulanmış olurdu ama şimdi temiz ve sarıydı. melip bir avuç aldım ve parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim. Soğuk olması çok garipti.

Kum taneleri tüylü bir perde halinde düştü. Anılar geldi. Sıcaklık. Ağızımda kan tadı. Kesilmiş et, parlak kırmızı. Gökyüzüne bakan l gözler. Kr edici güneş. Kalabalığın kükremesi. Acı -sol omzumda bir werejaguar ısırığı, yanımda bir mızrak saplaması, sağı baldırımıda adını bilmediğim hızlı bir sürüngen canavarın jilet gibi keskin kuyruğı.

"Eski bir dostu selamlamak gibi, değıil mi?"

Döndüğümde çitin telleri arasından bana bakan yaşı bir adam gördüm. Yüzünde sert çizgiler vardı, yıllarca güneş altında kaldığı için yıpranmış ve deri gibi bronzlaşmıştı. Yüzü genişti. Geriye çekilmiş ve ensesinde toplanmış siyah saçları bolca griyle tuzlanmıştı. Tanıdık geliyordu.

"Arkadaş sayılmaz," dedim ona.

Mart Gece Yarısı Kapısı'ndan ıktı. Siyah takım elbisesiyle bir gölge gibi sessiz bir şekilde zemini geçti ve havaya süzülerek zahmetsizce çitin üzerine indi. Adam onu duymamıştı. "Burada daha önce dvştn m?" Sesi hafif bir Fransızca serpintisiyle renklenmişti.

Başıımı salladım.

"Nerede o zaman?"

Nerede yapmadım ki? İlkinini seçtim. "Hoyo de Sangre. Uzun zaman önce."

Mart beni izledi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Kesinlikle yırtıcıydı, ama ifadesinde başka bir şey daha vardı, rahatsız edici ve neredeyse hüzünlü bir şey. "Ahh." Adam başını salladı. "Korkunç bir yer. Endişelenmeyin. Kum her yerde aynıdır."

Gülümsedim. "Burası soğuk."

Tekrar başını salladı. "Bu doğıru. Ama pek bir şey fark etmeyecek. Onların yaygarasını duyduğunuzda" -boş koltuklara baktı- "hatırlayacaksınız. Ne kadar zaman oldu?"

"On iki yıl."

Kaşları yukarı kalktı. "On iki mi? Kesinlikle olmaz. Sen çok genç ve çok güzelsin..." Sesi titredi. "Mon Dieu, je me souviens de toi. Petite Tueuse ..."

Sanki aramızdaki çit kızıışmış gibi bir adım geri çekildi ve uzaklaştı.

Mart'a baktım. "Hey, Goldilocks. Dövmeli arkadaşın nerede? Onunla bir randevumuz var."

Sadece bana baktı.

"Pek konuşmuyorsun, değil mi?" Avcıyı çıkardım ve parmaklarımın arasında gezdirdim. Kılıcı izledi.

Çit çok yüksekti. Koşarak atlasam bile, iyi bir vuruş için yeterince yükseğe sıçrayamazdım.

"Rakipleri korkutmak mı?"

Beş santim havaya kalktım ve soluma, sestem uzağa doğru yaklaşık iki adım gittim ve Curran'ın çitin yanında durduğunu gördüm. Ona bir avuç kum fırlatmak sadece durumu daha da kötüleştirecekti. Hareket ettiğini bile duymamıştım. Onun cüssesinde bir adam bu kadar sessiz olmamalıydı ama o bir hayalet gibi etrafta dolanıyordu. Ne kadar zamandır orada durduğunu kimse tahmin edemezdi.

"Seni korkutuyor muyum yoksa sadece gergin misin?"

Ona kaşlarımı çattım. "Belki de sesin beni itiyordur. Bu içgüdüsel bir tepki."

"Ve o senin içgüdülerini tetiklemiyor mu?" Mart gülümsedi.

"O ve benim kumda bir randevumuz var. O zamana kadar onunla ilgili bir şey yapmama gerek yok."

Curran Mart'ın yüzünü dikkatle inceledi. "Seni öldürmek mi yoksa becermek mi istediğini anlayamıyorum."

"Onun yerine seçim yapmaktan memnuniyet duyarım."

Curran bana baktı. "Neden her zaman sürüngenleri kendine çekiyorsun?"

"Sen söyle." Ha! Tam üstüne bastı, evet, bastı. Mart çitten atladı ve Gece Yarısı Kapısı'nda gözden kayboldu.

Ters yöne, Altın'a doğru ilerledim. Curran öne çıktı ve benim için çitin kapısını açtı. Durdum. Bu biraz beklenmedik bir şeydi. Erkekler benim için kapıyı açmazdı. "Ne oldu?"

"Bunun bir tuzak olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum." "Çık oradan," diye hırladı. "Üzerime mi atlayacaksın?"

"Üzerine atlamamı mı istiyorsun?"

Akıllıca davranarak bu soruyu düşünmemeye karar verdim. Cevap korkutucu olabilirdi.

Kapıdan içeri girdim. Kapıyı itti ve bana yetiştirdi.

"Yakalandık mı? Toplanıp eve gitmelerini mi sağladın?"

"Kesinlikle yakalandınız. Ve hayır. Seninle kavga ediyorum." Durdum ve ona baktım.

"Bizimle mi? Çukurda mı?"

"Evet. Senin için yeterince iyi değil mi? Saiman'ı mı tercih edersin?" Tanrı Katili Canavar Lord'a karşı histerik Buz Devi. Bu bir seçim miydi?

"Peki ya Andorf ve ilk yasa?" "Andorf ne olacak?" diye sordu.

"Onu gerçekten on beş yaşında mı indirdin?" Ağzımdan kaçırıldım.

"Evet."

Aklıma akıllıca bir şey gelmedi. Köşeyi döndük ve koridorun sonunda Cesare'yi gördüm.

Durdum. Cesare'yi o kadar çok istiyordum ki dudaklarımda kanının tadını alabiliyordum. Curran bana baktı.

"Derek'in dövülmesine nezaret etti," dedim usulca. Curran'ın gözleri altın sarısı oldu.

Eğer şimdi peşinden gidersek, diskalifiye oluruz. Ama ikimiz de onu öldürmek istiyorduk. Hem de çok.

Cesare döndü, bizi gördü ve tökezledi. Bir an için dondu kaldı, far ışığına yakalanmış bir geyik gibiydi ve sonra bir odaya girdi.

Döndüm ve kamaramıza girdim. Curran takip etmedi.

Andrea beni el sallayarak karşıladı. Bir bankta oturuyordu, önünde beyaz bir havlu üzerine yayılmış, ölümcül bir ateşli silaha dönüştüğüne şüphesiz olmayan çeşitli garip mekanik parçalar vardı. Ben de yanına oturdum.

"Herkes nerede?"

"Saklanıyor," dedi. "Doolittle hariç. Kaçırıldığı için azarlanmaktan muaf tutuldu. şu anda dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi uyukluyor. Kapıdan her türlü ilginç şeyi duydum."

"Ver."

Bana sinside bir gülümseme fırlattı. "Önce Jim'in 'hepsi benim hatam, hepsini tek başıma yaptım' konuşmasını dinledim. Sonra Derek'in 'hepsi benim hatam ve hepsini tek başıma yaptım' konuşmasını dinledim. Sonra Curran, şehit olmak isteyen bir sonraki kişinin şehit olacağına söz verdi. Ardından Raphael kan borcu için burada olduğuna dair hırıltılı bir konuşma yaptı. Boudas'ın arkadaşına verdiği zararın tazminini istemek onun hakkıydı; lanet olası klan tüzüğünün filanca sayfasında yazıyordu bu. Ve eğer Curran bununla ilgili bir sorun yaşamak istiyorsa, bunu dışarıda halledebilirlerdi. Son derece dramatik ve gülünçtü. Buna bayıldım."

Curran'ın orada oturduğunu, elini kapalı gözlerinin üzerinde alnına koyduğunu ve boğazından sessizce hırladığını hayal edebiliyordum.

"Sonra Dali ona camdan yapılmış gibi muamele görmekten bıktığını, kan istediğini ve kış tekmelemek istediğini söyledi."

Bu onu içeri tıkabilirdi. "Peki ne dedi?"

"Bir dakika kadar hiçbir şey söylemedi ve sonra onları azarladı. Derek'e Livie'nin hayatı konusunda sorumsuzca davrandığını ve eğer birini kurtaracaksa en azından kötü düşünölmüş, geri tepmiş, hemen hemen tüm Pack yasalarını çiğnemiş ve suratının parçalanmasına neden olmuş bir karmaşa yerine uygulanabilir bir plan yapması gerektiğini söyledi. Dali'ye ciddiye alınmak istiyorsa, kendi sorumluluğunu kabul etmesi gerektiğini söyledi."

Başı her belaya girdiğinde zayıf ve çaresizmiş gibi davranmak yerine harekete geçmesi gerektiğini ve buranın kesinlikle sertliğini kanıtlayacağı bir yer olmadığını söyledi. Görünüşe göre on beş yaşındayken davranışlarını sevimli bulmuyordu ve şimdi yirmi sekiz yaşındayken de hoş görmeye meyilli değil."

Çıldıırıyordum.

"Raphael'e kan borcunun sadece cinayet veya hayati tehlike arz eden yaralanma durumlarında sürü yasasını geçersiz kıldığını söyledi ve klan tüzüğünün sayfasını ve bunun bulunabileceği bölüm numarasını aktardı. Alfa'ya karşı yapılan anlamsız meydan okumaların da sürü yasalarını ihlal ettiğini ve tecritle cezalandırılabileceğini söyledi. Müthiş bir azarlamaydı. İşi bittiğinde hiç kıçları kalmamıştı."

Andrea silah parçalarını bir araya getirmeye bağıladı. "Sonra üçünü ve kendisini sekiz hafta boyunca ağır işlerde çalışmaya, kalenin kuzey kanadını inğa etmeye mahkûm etti ve onları kovdu. Sanki saçları yanıyormuş gibi oradan kaçtılar."

"Kendi kendini mi mahkum etti?"

"Görünüşe göre bizim aptallığımıza katılarak Pack yasasını çiğnemiş."

İşte sana Canavar Lord. "Ya Jim?"

"Oh, herkes kovulduktan sonra özel bir azar işitti. Çok sessiz ve öfkeli bir konuşmadı ve ben çoğunu duymadım. Yine de sonunu duydum - üç ay bina tutma cezası aldı. Ayrıca, ayrılmak için kapıyı açtığında, Curran ona çok kayıtsız bir şekilde, Jim müstakbel eşiyle kavga etmek istiyorsa, bunu yapabileceğini, ancak kışını tekmelediğinde Curran'ın gelip onu kurtarmayacağını aklından çıkarmaması gerektiğini söyledi. Jim'in yüzünü görmeliydin."

"Neyini?"

"Eşi. M-A-T-E." Küfür ettim.

Andrea sıırttı. "Bunun gününü güzelleştireceğini düşünmüştüm. Ve şimdi üç gün boyunca onunla burada sıkışıp kaldın ve

Arena'da birlikte dövülecekler. Bu çok romantik. Balayı gibi."

Bir kez daha zihinsel kondisyonum işe yaradı. Onu oracıkta boğmadım.

Raphael odaya girmek için bu anı seçti. "Azrail maçı başlamak üzere. Curran senin sürüngenin dövüleceğini söylememi istedi."

BÖLÜM 26

BİR SAAT ÖNCE BOŞ OLAN SIRALAR DOLDU

kapasiteye ulaştı. Kendi hayatlarında bireyler olan seyirciler burada tek bir varlığa, binlerce boğazı olan gürültülü, öfkeli, heyecanlı bir canavara dönüştü. Gece gençti ve canavar kararsız ve kana susamıştı.

Birisi, muhtemelen Jim ya da Derek, ikinci ve üçüncü katları birbirine bağlayan dar bir giriş merdiveni bulmuştu. Altın Kapı'nın solundaki duvarın içine gömülü olan bu merdiven gölgeler içindeydi ve parlak ışıklı Altın Kapı'ya ve Çukur'un kendisine odaklanan kalabalık için neredeyse görünmezdi.

Yan yana güzelce oturan Raphael ve Andrea'nın arkasından kapıdan içeri girdim. Doolittle dışında herkes oradaydı. En üst basamağa tünedim, kışımın altındaki çimento soğuktu.

Azrailler rakip takımın dört savaşçısına karşı sadece iki savaşçı kullandı. İlki Mart'tı. İkincisi bir kadındı: ufak tefek, kıvrımlı, şehvetli, siyah saçları sırtından aşağı dökülen bir şelale. Olivia'ya o kadar benziyordu ki kız kardeşi bile olabilirdi. Derek onu gördü ve gerildi.

Karşılarında rakip takımın dört üyesi vardı. İlki iri yarı Asyalı bir adamdı, tuğla gibi sağlam ve kalındı. Onların Taş'ı olmalıydı. Onun arkasında, bir yay ve bıçak ve dartlarla dolu bir kemerle silahlanmış, zayıf, koyu tenli bir okçu olan Sling duruyordu. Önündeki kumdan en az otuz ok çıkıntı yapmış, kapılmaya hazır bekliyordu. Sol tarafta onların

Kılıç Ustası bekliyordu, görünüşe göre Japon olduğunu düşünen sarı saçlı genç beyaz bir adamdı: geleneksel koyu mavi kimono ve üzerinde pilili bir etek bulunan daha açık mavi hakama giysisi giymişti. Elinde bir katana vardı; bunda şaşılacak bir şey yoktu. Sonuncusu bir kadındı, en arkadaki pozisyonuna bakılırsa bir büyücüydü. Büyünün yükseldiği düşünülüğünde akıllıca bir seçim.

Gong sesi duyuldu.

Okçu ateş etti. Ok havayı yardı ve Mart bir bulanıklık içinde kaçarken zararsız bir şekilde kuma düştü. Okçu çekildi ve doğaüstü bir çabuklukla tekrar ateş etti. Mart sola, sağa, sola kaçtı, kılıcı pasif bir şekilde yanında duruyordu. Onu kıştırdıklarını sanıyorlardı. Pek olası değil.

Taş, ayaklarının üzerinde şaşırtıcı derecede hafif bir şekilde ilerledi. Arkasındaki kadın büyücü kollarını havada sallayarak karmaşık bir şeyler yapmaya başladı.

Kılıç Ustası Azrail kadına saldırdı.

Arkasına yaslandı, kollarını uçmak üzere olan bir kuşun kanatları gibi açtı. Mart ona yardım etmek için hiçbir hamle yapmadı.

On adım ötesinde Kılıç Ustası kılıcını bir anda çekti. Beklemeliydim.

Kadının alt çenesi çözüldü ve aşağı düştü. Büyü duyularımı sert ve yakıcı bir şekilde etkiledi. Kadın gerildi ve kılıç ustasının yüzüne kara bir bulut kustu. Bulut, kılıç ustasının üzerine çullandı ve ona kenetlendi. Adam sendeledi, saldırısı adımının ortasında kesildi. Çukurda hafif bir vızıltı yankılandı.

"Arılar mı?" Tahmin ettim.

"Yaban arıları," dedi

Derek.

Kılıç ustası çığlık attı ve olduğu yerde döndü.

Mart, gölgesini kuma sabitleyen bir ok iziyle kumun üzerinde ilerledi ve doğrudan Taş'ın karnına saplandı. Adam yere yığıldı.

Kılıç ustasına musallat olan sürü ikiye bölündü. Yeni sürü okçuya siyah bir kement gibi yapıştı. Kaçtı.

Taş parçalanırken, kadın büyücü kollarını salladı. Parmaklarından çıkan bir ateş konisi yatay bir kasırga gibi dönmeye başladı. Mart havaya sıçradı. Koniye yukarı savurdu ama yeterince hızlı değildi. Mart'ın üzerine indi ve boynunun yan tarafına sert bir tekme indirdi. Darbenin etkisiyle ayakları yerden kesildi ama kafasının yana savrulduğunu görmeden önce değil.

Andrea, "Boynum kırıldı," dedi.

Sürü okçuyu yakaladı. Sola saptı ve Mart'ın kılıcına doğru koştu. Mart onu iki kısa ve kesin darbeyeyle yere serdi ve hâlâ sıkışmış bir domuz gibi böğüren kılıç ustasına doğru yürüdü. Azrail uzun bir süre onun çırpınışlarını şaşkınlıkla izledikten sonra tek bir darbeyeyle işi bitirdi. Sürü ortadan kayboldu. Kılıç ustasının kafası kumun üzerinde yuvarlandı.

Kalabalık sevinç içinde kükredi.

Yanımdaki şekil değiştirenler hiç ses çıkarmadı.

"İŞTE BÖYLE ÇALIŞIYOR," DEDİ JIM, YUMUŞAK BİR ŞEKİLDE.

Temizlikçiler cesetleri sedyelere yükledi ve kumda başıboş ceset parçaları aradı. "Toplamda dört dövüş var. Önce eleme maçı, sonra ikinci kademe, üçüncü kademe ve şampiyonluk maçı. Sadece şampiyonluk maçında tüm takım yer alıyor. Diğerleri bize seçim şansı veriyor. Her dövüş için bir ila dört kişiyi sahaya sürebiliriz. Eğer dört kişi sahaya çıkar ve hepsini kaybedersek, otomatik olarak 'devam edemez' olarak diskalifiye ediliyoruz. "

Aklında kalması için durakladı. Görünüşe göre bilgi edinmekle meşguldü: sanki bir beyzbol takımına koçluk yapıyormuş gibi, üzerinde notların yazılı olduğu bir pano vardı.

"Bu kurala rağmen çoğu takım dört kişi sahaya çıkıyor. Üç kişi sahaya çıkmak risklidir." Merdivenlerden aşağı, Curran'a baktı.

Curran omuz silkti. "Bu senin oyunun."

Yani Jim Stratego'yu elinde tuttu. Bu Majesteleri için büyük bir davranıştı. "İki takıma ayrılıyoruz," dedi Jim.

"Üç ve dört." Buraya kadar iyiydi.

"Bu, elenme riskimizi en aza indirecek ve dövüşler arasında dinlenmemize izin verecektir."

Çok mantıklı.

"Raphael, Andrea, Derek ve ben birinci grupta; Curran, Kate ve Dali ise ikinci grupta yer alacak."

Tam ara. "Onunla dövüşmemi mi istiyorsun? Aynı takımda mı?"

"Evet."

Birdenbire çılgılık atarak kaçmak için acil bir ihtiyaç duydum.

"Neden?"

"Derek, Raphael ve benim benzer dövüş stillerimiz var. Alan boyunca hareket ederiz. Andrea hareketli bir menzil savaşçısı. Aynı anda hem ateş edip hem de hareket edebiliyor. Dali yapamaz," dedi Jim.

"Ben shodo büyüsü yapıyorum," dedi Dali. "Kaligrafi yoluyla lanetliyorum. Laneti bir kağıda yazmak zorundayım ve bunu yaparken hareket edemiyorum. Tek bir leke, hepimizi öldürebilir."

Oh güzel.

"Ama merak etmeyin." Dali kollarını salladı. "O kadar hassas ki, genellikle hiç işe yaramıyor."

Daha iyi ve daha iyi.

"Raphael ve ben iyi savunma dövüşçüleri değiliz," dedi Jim.

"Derek de henüz hazır değil. Dali'yi Curran'ın arkasına koymak zorundayım çünkü elimizdeki en güçlü savunma o. Güçlü bir hücum ihtiyacı olacak ve sen de elimdeki en iyi hücum dövüşçüsüsün."

Nedense bu bir iltifat gibi gelmedi.

Jim, "Ayrıca üçümüz de benzer eğitimlerden geçtik," dedi.

"Birbirimizden ne bekleyeceğimizi biliyoruz ve bir ekip olarak iyi çalışıyoruz."

Bir takımda çalışabileceğimi düşünmüyordu. Yeterince adil.

"İkinci grup eleme maçlarını ve üçüncü kademeyi alacak. Eleme maçı size çok az sorun çıkaracaktır ve üçüncü kademe dövüşçüleri o kadar da taze olmamalıdır. Birinci grup ikinci kademe maçına çıkacak. Şampiyonluk maçı için bir araya geleceğiz."

Jim hukuk defterinde bir sayfa çevirdi. "Bu öğleden sonra Kızıl Şeytanlar'la karşılaşacaksın. Duyduğuma göre bir bizon, bir kılıç ustası ve büyücü olarak da garip bir yaratık kullanacaklarmış. Dövüş için büyüünüz olacak. Dövüşleri büyü dalgaları sırasında planlamaya çalışıyorlar, çünkü büyü daha iyi bir gösteri sağlıyor. Özensiz ve beceriksiz görünmeye çalışın. Ne kadar zayıf görünürseniz, rakiplerimiz takımı o kadar hafife alacak ve hepimiz o kadar kolay vakit geçireceğiz. Lordum, pençe yok. Kate, büyü yok. Kazanmanız gerekecek, ama zar zor."

Notlarına tekrar baktı ve "Cinayet yasası hakkında. Çukur'da geçerli değil."

Curran hiçbir şey söylemedi. Jim şekil değiştirenlere hesap vermeden öldürme izni vermişti ve Curran'ın sessizliği de bunu destekliyordu. İyi de oldu. Gladyatörler öldü. Gerçek buydu. Orada olmak zorundaydık. Diğerleri gönüllü olmuştu. Ve bir şans verilse, rakip takımın her bir üyesi bir an bile düşünmeden herhangi birimizi öldürebilirdi.

KUM AYAĞIMIN ALTINDA ÇITIRDADI. Şimdiden dilimde tattım. Anılar sıcağı ve güneş ışığını çağrıştırdı. Onları silkeledim ve çukurun karşısına baktım.

En uçta üç kişi bizi bekliyordu. Kılıç ustası, uzun boylu ve bir buçuk el kılıç taşıyordu. Koyu kahverengi tüylü, iri yapılı, öfkeli bir bizon. Genişliği muazzamdı, omuzları sert, ağır kaslarla doluydu, göğsü bir fıçı gibiydi. Zincir zırhlı bir zırh giyyordu ama pantolonu yoktu. Bacakları siyah toynaklarla son buluyordu. Kaba saçlardan oluşan sık bir yele ensesini taçlandırıyordu. Yüz hatları boğa ve insan karışımıydı ama minotorun yüzünün uyumlu bir bütün olduğu yerde, şekil değiştirenin kafatası uyumsuz parçalardan oluşan bir karmakarışıktı.

Arkalarında kâbus gibi bir yaratık yükseliyordu. Vücudunun alt kısmı pitondu, koyu kahverengiydi ve krem rengi girdaplar halinde pulları vardı. Karın bölgesine yakın pullar o kadar inceydi ki, parıldıyorlardı,

Bir çift minik göğüs ve on beş yaşında bir çocuğa aitmiş gibi görünen bir kadın yüzüyle tamamlanmış bir insan üst bedeninin üzerine sıkıca gerilmişti. Zümrüt yeşili gözleriyle bize bakıyordu. Kafatası keldi ve kafasından bir kral kobraninkini andıran etten bir başlık yayılıyordu.

Bir Lamia. Harika.

Lamia sanki sadece kendisinin duyabildiği bir müziği dinliyormuş gibi hafifçe sallanıyordu. Eski büyü ondan yayılıyordu, kadim ve buz gibi soğuk. Kumu aldı ve çukura geri kaymadan önce pullarını okşamak için tüylü kıvrımlarla yuvarladı.

Arkamda Dali titriyordu. Elinde bir pano, mürekkepli bir kalem ve bir santim genişliğinde şeritler halinde kesilmiş ince bir pirinç kâğıdıyla kumun üzerinde duruyordu.

Kılıç ustasına baktım. Zayıf ve özensiz. Tamam, bunu yapabilirim.

Kalabalık üstümüzde bekliyordu. Konuşmaların uğultusu, boğazların temizlenmesi ve binlerce eşzamanlı nefesin sesi alçak bir uğultuya karıştı. Koltukları taradım ve Saiman'ı balkonunda gördüm. Raphael'in annesi B Teyze solunda, Atlanta Ayısı ve Sürü'nün celladı Mahon ise sağındaki sandalyede oturuyordu. Bouda Klanı ve Heavy Klanı'nın alfaları arasında oturuyordu. Saiman'ın yerini Curran'a bırakmaya ikna edilmesine şaşmamalı.

B Teyze'nin arkasında tanıdık soluk bir kafa gördüm. O olamazdı. Sarışın kafa hareket etti ve Julie'nin yüzünü gördüm. Evet, olabilirdi. "Çocuğuma rüşvet verdin!"

"Bir iş anlaşmasına vardık," dedi. "O seni dövüşürken görmek istiyordu ve ben de Oyunlara ne zaman, nerede ve nasıl katılacağını bilmek istiyordum."

Julie bana kocaman, gergin bir gülümseme ve küçük bir el sallama verdi.

Buradan çıkana kadar bekle, diye mırıldandım. Emirlerle uymak hakkında biraz konuşacaktık.

"Sorunun ne olduğunu biliyorum." Curran omuzlarını geriye çekti ve esnedi, biraz ısındı. Bir bakış attım. O da

kot pantolon ve kollarını yırttığı eski bir siyah tişörtle dövüşmeye karar verdi. Muhtemelen antrenman tişörtüydü. Pazuları oyulmuştu, kasları sayısız eforla tanımlanmış ve inşa edilmişti, ne çok hantal ne de çok zayıftı. Mükemmeldi. Onu öpmek beni felaket derecede kötü bir karar vermekten suçlu yapabilirdi ama en azından kimse zevkimi suçlayamazdı. İşin sırrı onu tekrar öpmemektir. Bir kez öpmek kaza olabilirdi; iki kez öpmekse belaydı.

"Bir şey mi dedin?" Ona bir kaşımı kaldırdım. Umursamazlık, salya akıtmak için en iyi kamuflajdı. Hem bizon hem de kılıç ustası saldırmaya hazır görünüyordu: bacak kasları gergindi, parmak uçlarında hafifçe öne eğilmişlerdi. Bir yerde durup onları bekleyeceğimizden son derece emin görünüyorlardı.

Curran da onların bacaklarına bakıyordu. Lamia'dan dikkatlerini dağıtacak bir şey bekliyor olmalıydılar. Sihrin içinde koza gibi oturmuş, tasmaşını iki eliyle tutuyordu.

"Dedim ki, benimle kavga etmekten neden korktuğunu biliyorum."

"Peki neden?" Eğer tekrar esnerse, acil durum önlemleri almak zorunda kalacaktım. Belki ona kum falan atabilirdim. Gözlerindeki kumu fırçalarken ateşli görünmek zordur.

"Beni istiyorsun."

Vay be.

"Benim ince cazibeme karşı koyamıyorsun, bu yüzden kendini rezil etmekten korkuyorsun."

"Biliyor musun? Benimle konuşma."

Gong çaldı.

Anılar içime çöktü: sıcaklık, kum, korku.

Lamia'nın büyüğü vurucu bir kobra gibi şakladı. Ayaklarımın altında açılan kumdaki çukurdan kaçınmak için tam zamanında yukarı ve sola sıçradım.

Kılıç Ustası pirinçteki beyaz gibi üzerimdeydi. Hücum etti ve ders kitabı niteliğinde bir öfke hamlesiyle saldırdı; sağdan gelen ve aşağı doğru açılı güçlü bir çapraz hamle. I

geri sarsıldı. Kılıcı ıslık çalarak yanımdan geçti ve ben de derisini kavrayıp alnımı yüzüne çarptım. İte böyle. Özensiz. Kırmızı yüzümü ıslattı. Kılıç ustasının gözleri yuvalarından fırladı ve yere dt.

İyi değil.

Tam zamanında döndüğümde bizonun geldiğini gördüm. Hızını arttırması biraz zaman aldı ama şimdi koşarken, iri, devasa, şekilsiz burnundan hava üflerken durdurulamaz görünüyordu.

Curran hafif sıkılmış bir ifadeyle onun gelişini izledi. Son anda kenara çekildi ve ayağını uzattı. ekil değiştiren tökezledi ve Curran ensesine hiç de nazik olmayan bir şekilde bastırarak dmesine yardım etti. Eboynuz kumun üzerinde takla atarak yere dm bir gökdelen gibi çarptı. Bir kez titredi ve boynu doğal olmayan bir açıyla bklm halde hareketsiz yattı.

Derken boynunu kırmı olmalı. Göğü hâlâ hareket ediyordu. En azından lmemi.

Curran akınılıkla ona baktı.

Dali anlamadığım bir dilde keskin bir komut verdi ve bir parça pirinç kağıdını havaya fırlattı. Sessiz bir patırtı oldu ve kağıt yok oldu.

Beklentiyle Lamia'ya baktık. Hiçbir şey yoktu. Kollarını salladı, kötü bir şey için büyü topluyordu.

Sanırım büyü bir fiyaskoydu.

Lamia'nın baının üzerinde parlak eflatun bir kıvılcım parladı. eytani iğne dileriyle parlayan kırmızı çenelere dönüştü. Çeneler lamia'nın boynunu, dirseklerini, belini parçaladı ve ortadan kayboldu. Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve lamia büküldü: baı geriye doğru döndü, boynu kırıldı, dirsekleri kollarının önünden çıktı ve sapı kırılmış bir iek gibi yana doğru eğildi.

Yavaşça döndüm ve Dali'ye baktım. Omuz silkti. "Sanırım ie yaradı. Ne ie yaradı?"

Kalabalık çılgına döndü.

Jim bizi Altın Kapı'da bekledi. Dişlerini göstermişti. "Zar zor kazanmaya ne oldu?"

"Baştan savma dedin! Bak, kılıcımı bile kullanmadım; bir moron gibi ona kafamla vurdum."

"Kılıçlı bir adam sana saldırdı ve sen onu silahsızlandırıp iki saniyeden kısa bir sürede yere serdin." Curran'a döndü.

Canavar Lordu omuz silkti. "Nasıl düşeceğini bilmemesi benim suçum değil."

Jim'in bakışları Curran'dan Dali'ye kaydı. "Bu da neydi böyle?"

"Crimson Jaws of Death."

"İnsanların dirseklerini geriye doğru çevirebildiğini bana söylemeyi mi planlıyordun?"

"Sana lanet yaptığımı söylemiştim." "İşe yaramadıklarını söylemiştin!"

"Her zaman işe yaramadıklarını söyledim. Görünüşe göre bu işe yaramış." Dali alnını kırıştırdı. "Zaten onları canlı rakiplere karşı kullanabildiğim pek söylenemez. Bu bir kazaydı." Jim bize baktı. Elindeki pano kırıldı. Arkasını döndü ve kasıtlı olarak uzaklaştı.

"Sanırım duygularını incittik." Dali onun geri çekilen sırtına baktı, içini çekti ve peşinden gitti.

Curran bana baktı. "Ne yapsaydım, bizonu düşerken mi yakalasaydım?"

ODAYA GERİ DÖNDÜĞÜMDE KIYAFETLERİMİ DEĞİŞTİRDİM ve Duş aldım. Döndüğümde akşam yemeği Kızıl Muhafızlar tarafından getirilmişti: taze ekmekle birlikte dana yahnisi. Raphael yemekten hemen sonra ortadan kayboldu ve şekil değiştirenler beni poker oynamaya davet etti.

Beni öldürdüler. Görünüşe göre anlatılanlardan yapılmışım: kalp atışlarımı duyabiliyorlardı ve terimdeki değişiklikleri koklayabiliyorlardı ve kaç kez göz kırptığımı sayabiliyorlardı ve ben onlara bakmadan önce hangi kartlara sahip olduğumu biliyorlardı. Eğer striptiz olsaydı

poker, onlara sırtımdaki deriyi vermek zorunda kalacaktım. Sonunda pes ettim ve yatağıma dönüp Doolittle'ın kitaplarından birini okudum, çünkü o başka işlerle meşguldü. İyi kalpli doktorun bir kâğıt delisi olduğu ortaya çıktı. Arada bir onlara bakıyordum. Altı şekil değiştiren heykel gibi oturuyor, yüzlerinde hiçbir şey görünmüyor, doğaüstü bir hızla bakışlarını kaçırmak için kartlarını zar zor kaldırıyorlardı. Orada bir başkası varken uykuya dalmak garip geliyordu ama mutlak durgunluklarında beni uyutan neredeyse hipnotik bir şey vardı. Rüyamda Curran ve ben bir dinazor öldürdükten sonra toprakta seks yaptık.

Dokuz sularında, CURRAN, DALI ve ben eve doğru yola çıktık. Andrea, Raphael, Jim ve Derek'in Killers'la karşılaşmasını görmek için Gold Gate.

Sihir ortaya çıkmıştı. Andrea yanımdan geçerken sırtıttı. SIG-Sauer'lerini kalça kılıflarında ve elinde bir arbalet taşıyordu. Büyü açıkken silahlar ateş almıyordu ama vardiyaya hazırlıklı olmak istemiş olmalıydı.

Jim ve Derek hiçbir şey taşımıyor ve aynı gri eşofmanları giiyorlardı. Raphael iki taktik bıçak taşıyordu, ikisi de oksit kaplamalıydı ve bıçakları teflon siyahıydı. Sol elindeki bıçak tanto şeklindeydi. Sağındaki bıçak çift ağızlı ve hafif yaprak şeklindeydi: sap kısmı dardı, jilet gibi keskin bir noktaya gelmeden önce genişliyordu. Raphael siyah botlar, kalp kırıcı bir şekilde üzerine oturan siyah deri pantolon giyyordu ve başka hiçbir şey giymiyordu.

Yanımdan geçerken Curran'a doğru eğildi ve ona bir çeşit broşürden katlanmış bir yelpaze uzattı.

Curran yelpazeye baktı. "Ne?"

"Acil bir önlem, Majesteleri. Hanımefendinin bayılması ihtimaline karşı."

Curran ona öylece baktı.

Raphael çukura doğru yürüdü, döndü, biraz esnedi ve bana göz kırptı.

"Ver şunu bana," dedim Curran'a. "Kendimi havalandırmam lazım." "Hayır, yok."

Daha iyi görebilmek için merdivenlere yöneldik. Üçümüz merdivene yerleştiğimizde Andrea yayını iş yapar gibi çekiyordu.  şekil değiştiren onun önünde yayılmıştı.

Katiller kumun karşısında ikişer ikişer dizilerek bekliyorlardı. The Killers belirgin bir Japon havası veriyordu. Devasa, kule gibi bir canavar olan Stone'un ağırlığı dört yüz kiloya yakın olmalıydı. Koyu ivit rengindeydi, iki metre boyundaydı ve kolları ağaç gövdesi gibiydi. Büyük, yuvarlak bir bağırsak, sanki bir top güllesi yutmuş gibi eteğinin üzerinde çıkıntı yapıyordu. Kafatasından dökülen kaba siyah sa yelesinden iki boynuz kıvrılıyordu ve alt çenesinden kılıç dişine benzer iki diş çıkıyordu. Vahşi, kalın yüz hatları basit bir öfke ifadesi taşıyordu ve elindeki devasa demir sopa da öfkesini serbest bırakmaya hazır olduğunu gösteriyordu. Bir oni, bir Japon devi.

Yanında, Çin tapınaklarının girişlerini koruyan taş heykellere çarpıcı bir benzerlik gösteren bir canavar melmişti. Kalın ve güçlü kaslara sahip olan bu hayvan, zekâ fışkıran şişkin gözleriyle kalabalığa bakıyordu. Bğr koyu kırmızıydı, yelesi kısaydı ve yakut halkalar halinde kıvrılmıştı. Havayı kokladı ve orantısız büyüklükteki başını salladı. Ağzı, kafası neredeyse ikiye ayrılına kadar geniş, daha geniş açıldı. Parlak beyaz dişlerinden ışıklar parlıyordu. Bir Fu Aslanı.

Arkasında, beyaz gömlekli ve bol siyah pantolonlu, ince dudaklı, kızıl saçlı bir kadın, iki metre boyunda, ince, geleneksel bir Japon yayı olan yumi tutuyordu. Kadının yanında çarpıcı, soluk yeşil gözleri olan Asyalı bir adam duruyordu.

Okçu yumi yayını çekmeye başladı. Ayaklarını iki yana açarak durdu, vücudunun sol tarafı hedefe dönüktü-

Raphael. Yayı başının üzerine kaldırdı ve yavaşça aşağı indirdi, aşağı indikçe daha da genişledi, ta ki okun düz çizgisi elmacık kemiğinin hemen altından geçene kadar.

Okun ucunda gümüş bir kıvılcım tutuştu ve beyaz bir şimşeğe dönüşerek şafttan aşağıya doğru ilerledi.

Andrea kumun karşısında, yaylı tüfeği yanında, bekliyordu. Raphael sağ elindeki bıçağı rahatça döndürerek metal bir bulanıklığa dönüştürdü.

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime koydum, ellerimi tek bir yumruk haline getirdim.

"Onlar çocuk değil," dedi Curran bana. "Ne yaptıklarını biliyorlar."

Benim için fark etmezdi. Onlardan birinin orada öldüğünü görmektense yüzlerce kez çukura girmeyi tercih ederim.

Gong çaldı.

Okçu ateş etti.

Andrea arbaleti kaldırdı ve nişan almadan ateş etti. Aynı anda Raphael, sanki eklemleri sudan yapılmış gibi akıcı bir şekilde, ateşli okun önünden kaydı ve bıçağıyla ona vurdu. Okun parçaları büyüyle cızırdayarak kuma düştü.

Okçunun kafası kırıldı. Arbalet oku tam olarak gözlerinin arasından fırladı. Ağzı siyah bir O ile açıldı ve bir kütük gibi geriye devrildi.

Yanındaki adam gözlerini kapadı ve geriye doğru düştü. Vücudu kuma hiç değmedi. İnce sihirli iplikler onu yakalayıp sarmaladı, ipeksi bir ağ ördü ve bedenini bir hamak gibi sarmaladı. Yüzü sakinleşti. Uyuyor gibi görünüyordu. Fu Aslanı kükredi, sesi bir kediden çok kızgın bir porsuğa benziyordu. Ağzından kırmızımsı dumanlar çıkıyordu. Saldırdı.

Çizgimize kadar olan mesafeyi üç büyük adımda kat etti, pençeli ayaklarının her vuruşu kumu devasa bir balyoz darbesi gibi sarsıyordu. Derek onun yoluna atılarak eşofmanını vücudundan yırttı. Sırtındaki deri yarıldı ve tüyleri döküldü. Kas ve kemik kaydı ve bir metre boyundaki kurt adam

Fu Aslanı'nın kafasını kavradı. Kâbus ve aslan çarpışarak havaya bir kum püskürmesine neden oldu. Çarpışma Derek'i kumun üzerine itti. Derek acı bakla gibi ayaklarını kuma gömdü ve aslanın hücumunu durma noktasına getirdi. Yamalı kürkünün altındaki uzun sırtı boyunca kaslar oynayıyordu.

Fu Aslanı başını sallayarak yarı canavar, yarı insandan kurtulmaya çalıştı. Derek pençelerini yarattığın devasa boynuna geçirdi. Sol tarafta Jim bir et ve altın kürk patlamasıyla bir jaguara dönüştü.

Fu Aslanı şaha kalktı ve pençelemeye çalıştı. Bağırsaklarını ortaya çıkardığı anda Raphael ve ejderha ona doğru atıldı. Bıçaklar ve pençeler parladı ve canavarın iç organlarının kaygan parçaları bir kan seli halinde dışarı yuvarlandı. Derek pençelerini kurtardı ve kenara sıçradı. Fu Aslanı sallandı ve düştü.

Şekil değiştirenler onun cesedinden sessizce kalktılar. Derek'in gözleri kehribar renginde parlarken, Jim'inkiler yeşil havuzlar halindeydi.

"Jim savaşçı formunu geliştirdi," dedi Curran. "İlginç."

Andrea Gekil değıştirenlerin arkasında arbaleti doldurdu ve ateş etti. Arbalet birbiri ardına oklar fırlattı. Üç ok Oni'nin göğsünü deldi, ama dev sadece böğürdü ve okları gövdesi adını verdiği devasa et k a l k a n ı n d a n sıyırdı.

Andrea alnına bir atış yaptı. Ok devin kafatasından sekti.

Büyü oninin arkasında büyüdü, uyuyan adamın etrafında bir çiçek gibi açtı. Uzun, yarı saydam teller oninin bacaklarının arasından soluk kurdeleler gibi kıvrılıyordu.

"Kötü," diye mırıldandı Dali arkamdan. "Kötü, kötü, kötü . . ."

Teller birbirine düğümlendi. Işık parladı ve bir yaratık ortaya çıktı. Üç metre boyunda, kurbağa bacakları üzerinde çömelmiş bir insanı andırıyordu. Kumun üzerine çömelmiş, anormal uzunluktaki ön kollarına yaslanmıştı; sihirli şeritler sırtını ve bacaklarını uyuyan büyücüye bağlıyordu. İkinci bir önkol seti dirseklerinden filizlenmiş ve dar pençelerle uçlanmış uzun, ince parmaklarla sonlanmıştı. Yüzünün olması gereken yerde kocaman bir gaga açılmıştı.

siyah bir huni gibi içe doğru dönüyordu. Derisi metalik bir parıltıyla ışıldıyordu, sanki yaratık gümüş yönden örülmüş gibiydi.

Arena sessizliğe gömüldü.

şekil değiştirenler geri çekildi. Andrea yeniden doldurdu ve yaratığın ağzına bir ok yolladı. Yok oldu ve sapkınlığın sırtından ıktı. Oni onun arkasında dans ediyor, kuma basıyordu.

Yaratık hafifçe şaha kalktı, solgun göğsü genişledi ve ışıltılı, gümüşi bir bulut püskürdü.

İnce metal iğneler kumun üzerine yağdı. Bir tanesi Jim'i sıyırdı ve o da hırladı. Gümüş.

şekil değiştirenler geri çekildi. Canavar metal kusmuğunu düzenli bir şekilde akıtmaya devam etti ve yavaşça, ağır ağır ilerleyerek onları itlere kadar kovalamaya başladı.

Bulut Derek'i yakaladı ve gövdesini kesti. Yanmış gibi sarsıldı ve sıçrayarak uzaklaştı.

"Uyuyanı çıkarın," diye mırıldandım.

Jim kısa bir emir havladı, kumu kesen iğnelerin tıslamasının ardından zar zor duyulabiliyordu. Derek sola doğru eğilirken, Raphael sağa doğru atılarak yaratığı kuşatmaya çalıştı. Yaratığın göğsünün yan tarafında ikinci bir ağız açıldı ve yeni iğne seli Raphael'i kısa kesti.

Kılıcımı sıktım. Curran yüzünde hiçbir ifade olmadan, bir kaya gibi beni izledi.

Başka bir emir. Raphael ve Jim geri çekilirken, Derek canavarın ulağamayacağı bir yere doğru yavaşça geri çekildi. İki şekil değiştiren Andrea'nın bacaklarını kavradı ve havaya kaldırdı. Andrea doğruca yukarı uçtu ve tek bir atış yaptı.

Cıvata uyuyan adamın göğsünü delip sırtından çıktı. rkek bir ığlılıkla uyandı ve şaftı pençeledi. Yarı saydam sihirli şeritlerin ipleri koptu ve kuma akıldı. şeritler küçüldü, canavarın derisinden koptu ve yırtıldıka derin siyah boşluklar bıraktı. Boşluklar büyüdü ve yaratık erimeye başladı. Oni'ye doğru savruldu ve elinin tersiyle vurdu.

yoldan çekildi. Mavi hayvan çitlere çarptı. Gümüş sapkınlık uyuyana doğru süründü, kendini kumun üzerinde daha hızlı ve daha hızlı sürükledi. Sırtı ve kalçaları gitmiş, eriyip yok olmuştu ama yine de sürünmeye devam etti. Bir an içinde çırpınan insanın üzerinde belirdi, eğildi ve onu tek bir lokmada yuttu. Büyücünün çığlıkları kesildi ve canavar gözden kayboldu.

Kalabalık patladı. Yüzlerce ağız aynı anda çığlık attı. Sol tarafta boğuk bir erkek sesi avazı çıktığı kadar "Gooooooooal!" diye bağırdı.

Oni tökezleyerek ayağa kalktı ve üç şekil değiştirenle karşılaştı. Kısa ve acımasızdı.

Kapıyı açtım ve kapıya doğru yola çıktım. Curran ve Dali bana yetişti.

Birkaç dakika sonra dördü de kanlar içinde ve kuma bulanmış bir halde koşarak yanımıza geldi. Andrea kapılardan koşarak geçti ve bana sarıldı. "Bunu gördün mü?" "Bu çok iyi bir atıştı."

"İçine ve revir," Doolittle emredildi hızlıca. "Çabuk olun, gümüş rengini almadan önce."

Bizi geçtiler. Jim, Curran'a baktı. Canavar Lordu hafifçe başını salladı.

Derek ve Raphael kapıdan en son girenlerdi. Harika çocuk kötü bir şekilde topallıyordu. Kaskatı kesilmiş bir halde Curran'a baktı.

"Güzel," dedi Curran.

Derek doğruldu. Gözlerinde küçük, gururlu bir ışık oynayıyordu. Raphael'e yaslanmamaya çalışarak topallayarak yanımızdan geçti.

KAPIDAN BEŞ ADIM ÖTEDE ANDREA DÜŞTÜ. BİR AN Gülümsüyordu ve bir sonraki sefer kütük gibi yere düştü. Raphael Derek'i bıraktı ve ben de tam Raphael Andrea'yı yerden kaldırırken onu yakaladım.

"Gümüş zehirlenmesi," diye tersledi Doolittle. "Onu içeri getirin." Andrea'nın nefesi kesildi. "Yanıyor."

Daha önce gümüşten zarar görmüş şekil değiştirenlerle uğraşmışım. Çirkin, korkunç bir şeydi. Andrea'yı da bu işe bulaştırmışım.

Raphael Andrea'yı Doolittle'ın tezgâhını kurduğu yan odaya taşıdı ve metal bir masanın üzerine oturttu.

Andrea ürperdi. Derisinde, gelişmekte olan bir fotoğraf gibi lekeler belirdi. Parmakları uzadı, pençeleri büyüdü.

"Bekle." Raphael onun deri yelegine uzandı.

"Hayır."

"Saçmalama," diye hırladı.

Ellerini kenetledi. "Hayır!" Gözleri çılgına dönmüştü. "Şimdi genç bayan ..." Doolittle yatıştırıcı bir şekilde söyledi.

"Hayır!"

Sırtını kamburlaştırdı. Sesi acıyla titreyerek kasıldı ve bağırdı. Değişiyordu ve kimsenin görmesini istemiyordu.

"Mahremiyete ihtiyacımız var," dedim. "Lütfen."

"Hadi gidelim." Birden Derek'in ağırlığı üzerimden kalktı. Curran onu kucağına aldı ve arka odaya doğru yürüdü. Dali ve Jim de onu takip etti. Raphael bir çarşaf gibi solgun, Andrea'yı kollarında tutarak kaldı.

Boğuk bir sesle hırladı.

"Her şey yolunda," dedim ona. "Sadece ben, doktor ve Raphael. Gittiler."

"Gitmesini istiyorum," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen."

"Kasılıyorsun. Seni sabit tutamam çünkü çok güçlüsün ve doktor çok meşgul olacak."

Doolittle hızlıca, "Elbiselerini kesin," diye emretti. "Hayır. Hayır, hayır ..." Andrea ağlamaya başladı.

Raphael onu kendine çekti, kollarını ona doladı, sırtını göğsüne yasladı. "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Bir dakikadan kısa bir sürede onu çıplak bıraktım. Gövdesinde çirkin gri lekeler vardı. Kafasına iğneler batmış olmalıydı. Andrea tekrar titredi, titreme göğsünden bacaklarına doğru yayıldı. Acıyla inledi.

"Değişimle savaşıma," dedi Doolittle yumuşak bir sesle, içinde pırıl pırıl enstrümanlar olan deri çantayı açarken.

"Bırak seni alsın."

"Yapamam."

"Elbette yapabilirsin," dedim ona.

"Hayır!" diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Sırtlan çillerinden utandığın için ölmeyeceksin. Seni zaten doğal halinle gördüm ve Doolittle'ın umurunda değil. O her şeyi daha önce gördü. Değil mi, Doktor?"

"Ah, ne hikayeler anlatabilirim." Doolittle kıkırdadı. "Bu önemli bir şey. Küçük bir Gey." Yüzü aksini

söylüyordu ama Andrea bunu göremiyordu. "Seni hemen

ayağa kaldırıp çalıştıracağız." "Ve Raphael senin gerçek

halinin seksi olduğunu düşünüyor. O bir sapık, unuttun mu?

Hadi Andrea. Yapabilirsin." Raphael onu kucakladı. "Değiş,

tatlım. Bunu yapabilirsin. Bırak bedeninin kontrolü ele alsın."

Gri lekeler genişledi. Elimi kendi eliyle sıktı, neredeyse parmaklarımı eziyordu.

"Üstünü değiştir, Andrea. Bana hâlâ öğle yemeği

borçlusun, biliyorsun." "Hayır, yok," diye mırıldandı.

"Evet, öyle. Sen ve Raphael benden kaçtınız ve hesabı ben

ödemek zorunda kaldım. Eğer benim üzerimde ölürsen,

tahsil etmek zor olur ve ben de faturayı üstlenmek için fazla

cimriyim. Hadi gidelim." Andrea'nın başı geriye doğru sarsıldı

ve Raphael'in göğsüne çarptı. Kadın h a y k ı r d ı .

V ü c u d u n d a k i e t aktı, yeniden Gekillendi, yeni bir

bedene, kısa kürkle kaplı, zayıf, uzun bacaklı bir yaratığa

dönüştü. Yüzü insan ve sırtlan karışımı bir şekle büründü.

Biçimleri çoğu zaman uyumsuz parçaların korkunç bir

karışımı olan bouda şekil değiştiricilerinin aksine Andrea

orantılı, güzel, zarif bir varlıktı. Kendini bu şekilde görmemesi

çok kötüydü.

Doolittle sol elinin parmaklarıyla kadının karnını yokladı, sağ

elinde bir neşter vardı. "Şimdi ben kestiğimde sen iteceksin.

Güzel ve kolay, tıpkı eğitildiğin gibi."

"Eğitilmiş mi?" Andrea boğuldu.

"Gümüş çıkarma eğitimi," dedi Doolittle ona.

"Antrenman yapmadım!"

Elbette eğitim almamıştı. Şekil değiştiren biri değilmiş gibi davranıyordu. "Nasıl olduğunu bilmiyor," dedim ona.

Andrea sarsıldı. Raphael onu hareketsiz bıraktı. Yüzü kansız kalmıştı.

"Gümüş yanar. Etiniz ondan kurtulmaya çalışır ve vücudunuzun daha da derinlerine işler. Onunla savaşmalısınız," dedi Doolittle. "Tüm içgüdülerinize karşı geliyor, ama kestiğimde, vücudunuzdan dışarı çıkmaya zorlamak için zorlamalı ve ona karşı itmeliyorsunuz."

"Yapamam," diye nefes nefese kaldı Andrea.

"Yapabilirsin," dedi Raphael ona. "Herkes bunu nasıl yapacağını öğrenir. Çocuklar bunu yapmak için eğitilir. Sen Tarikat'ın bir şövalyesisin. Lanet olası bir iğneyi vücudundan çıkarabilirsin. Ağlamayı ve kendine acımayı bırak."

"Senden nefret ediyorum," diye hırladı.

Doolittle neşteri en büyük gri noktanın üzerine yerleştirdi.

"Hazır mısın?"

Cevap beklemeden kesti. Yaradan siyah kan fışkırdı. Andrea elimi ezdi, çığlık attı, gerindi ve gümüş bir iğne karnına kayd.

Doolittle gümüş rengi kanı gazlı bezle cildinden temizledi.

"İyi kız. Çok iyi. Şimdi tekrar yapalım."

İŞ BİTTİĞİNDE, RAPHAEL ANDREA'YI

duş alıyor, kulağına yatıştırıcı sözler mırıldanıyordum. Benim rolüm bitmişti. Yatak odasına gittiğimde Dali'yi iğneleri çıkarmak için Derek'in sırtını keserken buldum. Andrea'nın aksine Derek eğitimliydi ve ilerlemesi çok daha hızlıydı. Dali onu keserken şakalaştı, korkunç çenesiyle kelimeleri karıştırdı, sahte bir öfkeyle hırladı ve dramatik bir şekilde "bunun için seni kirrrl!" diye söz verdi. Curran kıkırdadı. Dali kıkırdıyordu. Jim bile gülümsedi, bir kez olsun kavgaları izlemek yerine odada kalmıştı.

Burada kalamazdım. Yalnız kalmak istiyordum, kendi başıma. Onun yerine gidip dövüşleri izlemeliydim. Açıgözlü kalabalık uğruna başka insanlar ölüyor. Bu beni hemen iyileştirirdi. Gidebileceğim başka bir yer yoktu.

Koridora çıkana kadar kavganın artçı şoku beni vurmamıştı. Küçük acı kıvılcımları tenimde dans etti ve önce rahatlamaya, sonra da elektriksel endişeye dönüştü.

Koridorun en ucunda, iki Kızıl Muhafızın arasında, dökümlü bir sarı giymiş bir kadın bana doğru ilerliyordu. Elinde süslü bir metal kutu vardı.

Odamıza çekildim ve kapıyı kapattım.

Kadın ve muhafızlar önümde durdu. Bana gülümsedi. "Bir hediye. Yüzü paramparça olan adam için."

Kutuyu aldım. "Bunu alacağından emin olacağım." Daha geniş gülümsedi.

"Üzerindeki çok güzel bir deri," dedim ona. "Eminim sahibi, sen onu bunun için öldürmeden önce çok yüksek sesle çığlık atmıştır."

Muhafızlar silahlarına uzandılar.

"Seninkini aldığımda sen de çığlık atacaksın," dedi.

Ben de ona gülümsedim. "Kalbini söküp sana yedireceğim. Ya da beni zahmetten kurtarır ve pullu arkadaşın gibi dilini yutarsın."

Gülümsemesi daha da keskinleşti. Başını eğdi ve yola koyuldu. Ona eşlik eden Muhafızlar rahatlamış bir şekilde onu takip etti.

Kutuyu yatak odasına getirdim ve nereden geldiğini açıkladım.

Derek uzandı ve tek kelime etmeden açtı. İçinde bol miktarda insan saçı vardı. Pençeleriyle kepçeleyip dışarı çıkardı. Kan yoktu. Sadece at kuyruğu şeklinde toplanmış ve kesilmiş koyu renk saçlar vardı. Üst dudağı kalktı ve dişleri ortaya çıktı. Livie'nin saçları.

"Bu onun şeklini bozmak için mi yapıldı?" Ben sordum.

Dali salladı onu Kafa. "Dallar kesilmiş onların Saç.

Onunla alay ediyorlar. Eğer kız onun geliniyse, o zaman ölmüş sayılır." **27. BÖLÜM**

BEŞ GIBI UYANDIM. GYM, STRETCH, LIGHT workout, Duş, kahvaltı. Rutin. Masanın etrafında toplanan biz canavarlar hariç. Şekil değiştirenler yemek yemeye bayılırdı. İstedikleri onca yemeğin altında masanın kırılmaması bir mucizeydi.

"Bu irmikler berbat." Doolittle yüzünü buruşturdu ve kâsesine bir topak daha tereyağı attı.

Dali kaşığını yaladı. "Aşçı iki sol eli olan kör bir adam olmalı."

"Taşları nasıl mahvedebilirsin, bilmek istediğim de bu?"

Raphael omuz silkti. "Düzgün bir şekilde tamir edildiklerinde ancak yenilebilirler."

Doolittle ona, "Bunu söylediğini annene söyleyeceğim," dedi.

"Mısır ekmeği bir tuğla." Jim sarı kareyi aldı ve onunla masaya vurdu. "Sosis kağıt gibi."

Andrea, "Belki de bizi aç bırakmayı umuyorlardır," diye espri yaptı.

"Daha çok midemizi fena halde ağrıtmaya hazırlanıyorlar gibi." Curran tabağına biraz daha domuz pastırması doldurdu.

Sık sık hayvana dönüşen ve avlarını çiğ çiğ yiyen insanlar için çok seçici oldukları kesindi.

"Kate iyi sosis yapar," dedi Jim.

Altı çift göz bana baktı. Teşekkürler, Bay Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Ah evet." Andrea parmaklarını şıklattı. "Bağlantılar mı? Hani ay bağında aldığımız? Onları senin yaptığını bilmiyordum.

Satın aldığınızı sanıyordum. Çok iyidiler." Gülümsemesi tam anlamıyla melek gibiydi. Gözlerimden lazer ışınları

fırlatamayacağım onca zamandan sonra ... "Sosislerinin

içine ne koyuyorsun Kate?" Raphael bana tamamen masum bir bakış atarak bilmek istedi.

Büyük ağızlı werejaguarlar ve içine atılmış bir tutam

werehyena. "Geyik eti ve tavşan."

"İyi bir sos ise benziyor," dedi Doolittle. "Tarifini paylaşacak mısınız?"

"Elbette."

"Senin bir sosis uzmanı olduğunu bilmiyordum," dedi Curran tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle.

Öl, öl, öl, öl. . .

Derek bile gülümsedi. Raphael başını masaya koydu ve biraz sarsıldı.

"Boğuluyor mu?" Dali alnını kırıştırmak sordu.

"Hayır, sadece biraz zamana ihtiyacı var," dedi Curran. "Genç bouda erkekleri. Kolayca heyecanlanabilirler."

"Bugün kiminle savaşıyoruz?" Ağır bir şeyle beynini dağıtmak isteyerek sordum.

"Rouge Rogues," dedi Jim.

"Bu bir şaka, değil mi?" Andrea'nın kaşları yukarı kalktı.

Jim başını salladı. "Hayır. Bir Fransız tarafından yönetiliyor. Kendisine Cyclone diyor. Kötü bir grup."

"Fransız beni tanıyor," dedim. Jim'in bakışları üzerimde sabitlendi. "Ne kadar iyi?"

"Yeterince iyi," dedi Curran. "Ondan korkuyor."

"Sizi hiç kavga ederken gördü mü?" Andrea sordu.

"Evet. Uzun zaman önce."

"Ne kadar sürecektir?" Jim sordu. "Senin nasıl dövüştüğünü ne kadar iyi biliyor?"

Eğer beni bu dövüşün dışında tutmaya çalışırsa, onu paramparça ederim. "Peru'da on iki yıl önceydi. Kılıcımın inceliklerini hatırladığından şüpheliyim."

"Peru'da ne yapıyordun?" Raphael sordu.

"Hoyo de Sangre'de savaşmak." İçime işlemesini izledim. Evet, on üç yaşındaydım. Hayır, bu konuda konuşmak istemiyordum. "Dediğim gibi, bunun konuyla ilgisi yok. O profesyonel bir gladyatör. Arenadan arenaya geziyor, ödüller tarafından çekiliyor. O güçlü bir hava büyücüsü ve temel güçlü büyülerini tercih ediyor. Muhtemelen bir hava kilidi veya bir tutuş deneyecektir. Takımında başka ne var?"

Jim limon ısırmış gibi görünüyordu. "En iyilerini getireceklerini varsayarsak, Taş olarak bir trol, bir golem Kılıç Ustası ve bir vampir Shiv var. Çok yaşlı bir vampir."

"Kaç yaşında?" Ben sordum.

"Eski Olathe," dedi Jim.

İçten içe ürperdim. Roland'ın eski cariyesi Olathe o kadar eski vampirler kullanmıştı ki, teknik olarak var olmamaları gereken ilk büyü dalgası olan Değişim'den önce ölümsüz hale gelmiş olmalıydılar. Vampir, gelişmekte olan bir iğrençlikti. Bir vampir ne kadar yaşlanırsa, Immortuus patojeninin bir zamanlar insan olan bedeninde yarattığı değişiklikler o kadar belirginleşir ve daha tehlikeli hale gelirdi.

"Golem gümüşten," dedi Jim. "Tuhaf yerlerde bıçaklar filizlendiriyor. Olağanüstü hızlı. Kesilemez; delinemez. Trolün derisini delmek de neredeyse imkânsız. Bir mızrağın sekip gittiğini gördüm. Bu beni endişelendiriyor."

Bu herkesi endişelendirir. Sadece vampir bile, diğer üçü kağıttan kesilmiş olsa bile, beni duraklatırdı. Bu haliyle, dizilimi yenmek neredeyse imkânsızdı. Vampir ölümcül ve çok hızlıydı. Fazladan iki savaşçı ve bir büyücüyle vampiri Dali'den uzak tutmak neredeyse imkânsızdı.

Olathe vampirlerini Roland'dan kaçarken onun ahırından almıştı. Cyclone eski bir vampiri nereden bulmuştu, özellikle de Halkın Savaş Lordu tribünde otururken?

Vampirin zihnini ezebilirdim ama kendimi ele vermeden olmazdı.

Dali, "Kan emiciyle başa çıkabilirim," dedi. "Eğer büyü bittiyse." Jim yüzünü buruşturdu. "Bu sıradan bir vampir değil. Daha önce hiç böyle bir şey görmedin. Çok eski."

Başını iki yana salladı. "Ne kadar yaşlı, o kadar iyi. Ama sahip olduğum her şeyi alacağım. Bunu bir kez yapabilirim ve hepsi bu kadar. Sonra biraz kestirmem gerekecek."

Dali'ye baktım. Eğer vampiri hallederse, ona kilitleneceklerdi. Dörde üç, kötü bir oran, özellikle de işin içinde bir hava büyücüsü varken. Onu güvende tutmanın bir yolu vardı. Normal şartlar altında bu aptalca ve pervasızca bir hareket olurdu.

Ama d'Ambray izlerken, bu akıl almaz derecede aptalca olarak nitelendirildi.

Eğer başarısız olursa, vampire karşı hiçbir koruması kalmazdı. Vampir onu parçalayacaktı ve çığlıklarını duyacaktım.

"Eğer kan emiciyi alt edebilirsen, büyüünün tutması şartıyla seni dövüşün geri kalanında güvende tutacağım."

"Nasıl?"

"Kan koruması. Seninki de dahil olmak üzere tüm büyüleri dışarıda bırakır. Laneti yap ve koğuşun içine atla. İçine girdiğinde seni kilitli tutacak. Benim yardımım olmadan çıkamazsın. Ama başka kimse giremeyecek."

Dali dudağını ısırıldı. "Ya işe yaramazsa?"

"Sadece bana güvenmek zorundasın."

Uzun bir süre bunu düşündü. "Tamam." Jim başını salladı. "Dördüncüyü almayı düşün."

Curran ve ben aynı anda "Hayır," dedik. Vicdanımda daha fazla arkadaş istemedim.

Doolittle iç çekti.

Ayağa kalktım. "Bu biraz pratik gerektirecek."

SIKLONUN YANINDA ÇÖMELMİŞ, SIZAN VAMPIR

Nekromantik büyü. Jim haklıydı. Bu eskiydi. Daha önce dik yürüdüğüne dair hiçbir iz kalmamıştı. Dört ayak üzerinde bekliyordu, tıpkı bir şekilde sivri pençeli insansı uzuvlar geliştirmiş bir köpek gibi. İnsanlığının kalan son yankıları da uzun zaman önce solmuştu. O kadar iğrenç, yabancı ve korkutucu bir şeye dönüşmüştü ki tüylerim diken diken oldu. Vücudunda bir gram bile yağ kalmamıştı. Kalın derisi çelik kablo kaslarına o kadar sıkı yapışmıştı ki, bunamış bir heykeltıraş tarafından yapılmış bir anatomi modelinin üzerine dökülmüş balmumunu andırıyordu. Keskin kemik çıkıntıları omurgası boyunca deriyi kırarak pürüzlü bir sırt oluşturuyordu. Burnu yoktu ve bir yarık bile kalmamıştı. İri, dudaksız çeneleri mide bulandırıcı suratından dışarı fırlamış, dişlerinin içine gömülü bir ormanı ortaya çıkarmıştı.

Kıpkırmızı diş etleri. Deforme olmuş kafatasının arkasından kalın bir boynuz çıkıntı yapıyordu. Gözleri, bir iblisin kafatasına saplanmış yakutlar gibi koyu aç kırmızı parlıyordu.

Zihninin keskin, acı veren ışığını buldum ve gölgelerde bekledim. Eğer Dali başarısız olursa, beni ele verse de vermese de onu ezecektim.

Yanında bir trol yükseliyordu. İri yarı bir yaratıktı, neredeyse iki metre boyundaydı. Derisi koyu kahverengiydi, düzensiz ve boğumlu, daha pürüzlü kahverengi lekelerle kesintiye uğruyordu. Akla tek bir sıfat geliyordu: kalın. Kalın ağaç gövdesi bacakları, fil ayaklarının düz, yuvarlak kütükleriyle son buluyordu. "Bağırsak" olarak adlandırılmayacak kadar sert görünen yuvarlak bir mideye sahip kalın bir orta kısım. Kalın göğüs. Kalın kaslarla kaplı devasa genişlikte omuzlar. Kalın boyun, uyluğumdan daha büyük. Kalın, yuvarlak kafa, düz yüzlü bir kütüğü andırıyordu. Karanlık yuvalara gömülmüş gözler, bodur bir İran kedisi burnu ve dar bir kesik ağız. Alt çenesinden çıkan iki diş, ağzını bir sırtışa dönüştürüyordu. Sanki devasa bir ağaç gövdesinden oyulmuş ve taşlaşmaya bırakılmış gibi görünüyordu. Mızrağın canı cehenneme; testereyi bile kırardı.

En solda bir adam bekliyordu. Genç ve esmer tenliydi, kafatası sinekkaydı traşlıydı. Bir jimnastikçinin yapısına sahipti, hiçbir şey giymiyordu ve birbirinin aynısı iki kılıç taşıyordu. Daha önce hiç böylesini görmemiştim. Pala ve katananın piç çocukları olan bu kılıçlar, Japon kılıcının dar kayganlığına ve Arap kılıcından miras kalan hafif bir kavise sahipti. Üç ayak uzunluğunda ve en dar yeri bir buçuk santim olan bu kılıçlar hem canlı hem de yıkıcıydı.

Arena'ya girdiğimizde adam değişti. Güçlü yüz hatlarını soluk bir parlaklık kapladı. Şekli gri bir kalınlıkla genişledi. Omuzlarında bir zırh oluştu: sol omzunda dokulu bir zırh, sağ omzunda daha ince bir zırh. Büyük bilek korumaları ön kollarını sıkıştırıyordu. Geniş bir metal kemer belini sarıyor, testislerini korumak için dar bir metal kumaştan aşağıya damlıyordu. Vücudu nemle parlıyordu ve

bir anda kurudu, şık gri pürüzsüzlüğe dönüştü. Gözleri dışında her şey metaldi. Gümüş golem.

Kılıçlar bana doğru dönüktü. Tam da ihtiyacım olan şey: steroidli bir teneke adam. Etrafta dolaşp bir kalp aramak ve neşeyle şarkı söylemek bugünlerde genç ve hırslı metalciler için yeterli değildi. Bu adam kalbimi istiyordu, hala atıyor ve kanlı, göğsümden taze taze oyulmuş.

Kumun kenarında durduk. Büyü tüm hızıyla devam ediyordu. Dali yutkundu.

Avcı'yı ve parlama sırasında Sürü'nün cephaneliğinden çaldığım taktik kılıcı taşıyordum. Taktik kılıcını Curran'a uzattım. "Bir saniye tutar mısın lütfen?" Kılıcı aldı ve ben de Slayer'la elimin arkasını kestim. Güzel, sığ bir kesik. Kan kırmızı damlalar halinde kabardı. Dali yüzünü buruşturdu ve arkasını döndü. Kanın bıçağın kenarından aşağı akmasına izin verdim. Babam ve Greg mezarlarında çığlık atıyorlardı. Kumda iki ayak genişliğinde bir daire çizdim, dar bir açıklık bıraktım, bir parça gazlı bez çıkardım ve elimi sıkarak gazlı bezi damlayana kadar ıslattım.

Gazlı bezi Dali'ye uzattım. Panoya koydu ve çemberin açıklığının önünde durdu. Kan koğuşuna girmesi bir saniyesini ve bir adım geri gitmesini alacaktı.

Kesiğin üzerine bir parça medikal bant yapıştırdım. "Tıpkı çalıştığımız gibi. Vampirle ne yapman gerekiyorsa onu yap. İşe yararsa ya da yaramazsa, çembere geri dönün ve gazlı bezi kullanarak yarayı kapatın. Anladın mı?"

"Evet."

"Ona itaat et," dedi Curran sessizce. Dali yutkundu.

"Emredersiniz lordum." Ön tarafa doğru yöneldik.

Vampir taze kana çekilirdi. Özellikle de benim kanım. Navigatör bu çekimi hissedecek ve onu Dali'nin peşine gönderecekti. Bu da bizi trol ve golemle karşı karşıya bıraktı. Onlar durduğu sürece, Cyclone güvendeydi.

"Seçimler, seçimler," diye mırıldandım.

Yan yana durduk. Curran, "Trolü biz alıyoruz," dedi.

"Evet."

Vampir Dali'nin büyüünü ele geçirdiğinde ve umarım Dali'nin kendisini ele geçirmediğinde, golem ona saldırarak ve onu ortadan kaldırmaya çalışacaktı. Eğer Dali her şeyi doğru yaparsa, golem başarısız olacak ve bu da bize trolle baş başa görüşmek için birkaç saniye kazandıracaktı.

Trol sırttı.

"Gülümsemeye devam et, güzel çocuk." Bileklerimi ısıtarak kılıçları salladım.

Curran goleme bakıyordu. Lanet şey gümüş rengindeydi.

"Golem benim. Benim eşyalarımınla uğraşma."

"Bu çukurda her şey benim" dedi.

Gong sesi kalbimin patlaması gibiydi.

Büyü Cyclone'dan kesildi. Hava etrafımda birikti ve beni ıslak bir battaniye gibi sıkıştırdı, ağırlaştı, sıkıştırdı, sıktı ... Hava kilidi. Donup kaldım. Karşımda, Curran bir heykel gibi hareketsiz duruyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Büyüyü o da fark etmişti.

Vampir kumun üzerinde uçtu.

Golem bana doğru koştu.

Sert, soğuk bir büyü bıçağı içimizi parçaladı. Tribünlerde bir yerde boğuk bir çığlık, bir Ölüler Efendisi'nin bir vampiri kaybettiğini duyurdu. Git, Dali.

Hava beni pranga gibi sıktı ve dondurdu, beni bir ölüm tutuşuyla sabitledi. Yeterince iyi.

Curran patlayarak savaşçı formuna büründü. Yerinde yedi buçuk ayak boyunda bir kâbus yükseldi: kaslarla kaplı, koyu gri, kadife postu üzerinde duman çizgileri gibi çizgiler. Bu kez, insan ve aslanın korkunç birleşimi yerine, omuzlarında devasa çeneleriyle bir aslan başı oturuyordu. Bunu sadece Curran yapabiliirdi: vücudunun büyük bir kısmını bir şekilde tutarken bir kısmını başka bir şekle dönüştürebilirdi.

Kendimi havaya fırlattım. Hava kilidi yırtılmış kağıt gibi bir sesle paramparça oldu. Panikleyen bir kurbanı zapt etmek için tasarlanmıştı. Ne kadar çırpınırsanız, sizi o kadar sıkı tutuyordu. Ama bırakın yerleşsin, ani bir hareketle paramparça edebilirsiniz.

Golem sola saparak Dali'ye doğru yöneldi. Cyclone t ö k e z l e d i , büyüsu bozulduğu için bir an sersemledi. Trol peşimizdeydi. Trolün karnının altına doğru yaklaştım. Odun olsun ya da olmasın, yürüyordu, yani dizleri bükülmüştü. Kılıçlarımı bacaklarının arasına soktum ve dizlerinin arkasını kestim. Yere düşmedi ama beni yakaladı. Aynen öyle, bana bak seni aşırı büyümüş kütük.

Arena'ya iğrenç bir çürüme kokusu yayıldı. Gözlerim yaşardı. Curran olan şeytani canavar trolün sırtına indi. Korkunç aslan çenesi ardına kadar açıldı ve trolün kalın boynuna kenetlendi. Beyaz dişler parladı, ısırıldı, boyun omurları arasında kaydı ve omuriliği makas gibi kesti. Trolün başı yana doğru sarktı, koyu renkli kan hafifçe köpürerek omuzlarını boyadı. Curran kafatasını yakaladı ve kafayı boynundan ayırdı. Yüzü yarı insan, yarı aslan gibi korkunç bir kimeraya dönüştü ve trolün kafasını Cyclone'a doğru fırlattı.

Büyücü kaçmak için hiçbir hamle yapmadı. Öylece bakakaldı, sersemlemişti. Kafa ona çarptı ve ayaklarını yerden kesti. Topallayarak düştü. Kamçıldım.

Dali koğuşun içine yığılmış, ellerini başının üzerinde kavuşturmuştu. Yüzü ve omzu kanla ıslanmış, gömleğindeki uzun yırtığın izini sürüyordu. Ama yara çoktan kapanmıştı.

Golem ona saldırdı, bıçakları metalden bir girdap oluşturdu ve koğuştan sekti, her vuruş büyü boyunca bordo bir nabız gönderdi. Dali'nin yanında çürümüş bir et yığını sarkıyordu ve tepesine küçük bir dikdörtgen pirinç kâğıdı yapışmıştı. Kâğıtta yalnız bir kanji karakteri soluk mavi renkte parlıyordu.

Başardı. Vampiri öldürmüştü.

"İyi misin?" Ona bağırdım, beni duyamadığını çok geç hatırladım.

Başını kaldırdı, beni gördü ve başparmağını uzattı.

"Hey, Tincan çocuğu!" Havladım. "Getir onu!"

Golem döndü, havaya bir kum bulutu kaldırdı ve bana saldırdı. Kılıçlarımı kaldırarak bekledim.

Saldırdı. Bıçak yanağımdan kayarak tenimi havalandırdı. Olağanüstü hızlıydı. Ama bu benim ilk seferim değildi. Onun hızına yetiştim.

Grev, grev, grev.

Her seferinde onu engelledim ve bıçaklarının benimkilere göz kırpmasına izin verdim. Tanıdık bir sıcaklık bedenime yayıldı. Kaslarım esnekleşti, hareketlerim kolaylaştı. O hızlı ve iyi eğitimliydi ama ben de hızlıydım ve daha iyi eğitimliydim.

Bıçaklar bir girdaba dönüştü. Güldüm ve engellemeye devam ettim. Oraya mı gitmek istiyorsun? Tamam. Gidelim o zaman.

Tek şansım onu yormaktı. Bir adamın gözüne bıçak sokmak zordu. Ne yazık ki, insan olarak bıraktığı tek parçası buydu.

Dakikalar akıp gitti, pırıl pırıl parlayan kılıçların şelalesiyle lime lime oldu. Kalabalık o kadar sessizleşmişti ki, sadece kılıçlarımızın çınlayan nabızı sessizliği bozuyordu. Bunu sonsuza kadar sürdüremezdi ve ben sadece ısınıyordum.

Curran golemın arkasında belirdi. Bakışım bana pahalıya patladı; iyi yerleştirilmiş bir darbe sol omzumu kesti.

"Hayır!" Havladım.

Curran golemi ayı gibi kucaklayarak boğazını ezmeye çalıştı. Gümüş aktı ve metal çiviler golemın sırtından Curran'ın göğsüne saplanarak onu deldi.

Curran acı içinde kükredi.

Ses çukuru sarstı. Acı ve gök gürültüsü yuvarlanarak birleşti ve beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertti. Kalabalıktaki insanlar çığlık attı ve kulaklarını kapattı.

Gri çizgiler Curran'ın içinden kayarak kürkünü yiyip bitirdi.

Aptal sadece daha sıkı tutundu. Golem döndü, hareketi biraz yavaşladı, sivri uçları hâlâ Curran'ın sırtından çıkıyordu.

Evren Curran'a ve onun acısına doğru küçüldü. Onu serbest bırakmalıydım. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sol tarafta hafif bir açıklık bırakarak saldırdım. Golem kendini adadı. Bir hamle yaparak kendini fırlattı. I

engellemeye çalışmadı. İnce bıçak kaburgalarımın arasından geçti. Buz beni deldi, ardından keskin, acı verici bir sıcaklık geldi.

Avcının bıçağını sol gözüne sapladım.

Etten bir kılıfın içine mükemmel bir şekilde kaydı. Tüm gücümü arkasına koyarak derine gömdüm. Yüz taneden biriydi.

Golemin ağzı açık kaldı. Gümüş derisi titreyerek bedeninden süzüldü ve süzülükçe boğazının derinliklerinde önce zayıf ama giderek güçlenen bir çığlık doğdu. Sonunda acı ve şaşkınlık dolu bir ulumayla patladı.

Curran sivri uçları kırarak koptu.

Gümüşün son lekeleri de golemın derisinden süzüldü. Dizlerinin üstüne çöktü. Ayağımı omzuna koydum ve bıçağımı çektim. Yüzüstü yere düştü. Kumun üzerinde yürüdüm ve elimi kan koğuşuna soktum.

Elimin etrafında kırmızı bir parıltıyla katılaştı. Bir an için yarı saydam kırmızı bir sütun Dali'yi çevreledi ve sonra paramparça olup eriyerek yok oldu. Onu yakaladım ve oradan dışarı çektim. Arkamızda Curran sendeleyerek ayağa kalktı.

Kalabalık patladı. Lanet olası harpiller. Ayağımın üzerinde döndüm, onlara baktım ve "Hepinizi sikeyim!" diye bağırdım.

Sadece daha yüksek

sesle alkışladılar.

Çukurdan çıktım.

Kapılarda Jim yüzüme bir kez baktı ve yolumdan çekildi.

Doğruca Doolittle'ın derme çatma hastanesine, kamaramıza girdim. Curran beni takip etti ve kapıyı tokatlayarak kapattı. Etrafımda döndüm. Canavar eridi ve Curran insan formunda karşımda durdu. Göğsünde çivilerin etini deldiği yerlerde siyah lekeler vardı.

Bir an ona baktım ve yumruğumu tam solar plexusunun üzerinden orta kısmına indirdim. Homurdandı.

Doolittle havalandı.

"Senin derdin ne lan?" Ona **vurmak** için ağır bir şey aradım ama oda çoğunlukla boştu.

Cerrahi aletler vardı ama istediğim türde bir acıya neden olabilecek ağır, kör nesneler yoktu.

Doğruldu.

"O gümüştü!" Yüzüne karşı hırladım. "Her şey kontrolüm altındaydı. Aklından ne geçiyordu? İşte zehirli bir gümüş golem; sanırım sırtına atlayacağım! Bu çok iyi bir fikir!"

Beni kucakladı ve aniden göğsüne bastırdım. "Benim için endişelendin mi?"

"Hayır, eğlenmek için atıp tutuyorum, çünkü huysuz bir kaltağım!" Gülümsedi.

"Sen bir moronsun!" Ona söyledim.

Sadece bana baktı. Gözlerinde mutlu altın ışıklar dans ediyordu. Bu kıvılcımların tam olarak ne anlama geldiğini öğrenmiştim. Öfke kaçtı, yerini alarm aldı.

"Beni öpersen seni öldürürüm," diye uyardım. "Buna değebilir," dedi usulca.

Bana biraz daha sarılırsa, kendimi kaybedip önce onu öpecektim. Hayatta olduğu için o kadar mutluydum ki. Boğulurken, ulaşabildiğiniz her şeye tutunun. Bir pipet bile işe yarar. "Bir tarafım kanıyor, Majesteleri." Beni bıraktı ve Doolittle'ı çağırdı.

DOOLITTLE ŞARKI THE YARALAR KAPALI,
telaşlandı,
iğnelenmiş benim Bacaklar ile Sıcak
İğneler, ve ilan edildi tepkilerim normal.

"Bir bakış yarası. Acıyor mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

İçini çekti, yüzünde bir şehidin sabırlı ifadesi vardı. "Neden zahmet ediyorum ki?"

"Bilmiyorum. Bir bebek gibi ağlasam yardımı olur mu?"

O salladı onun Kafa. "On ikinci düşündüm, tutmak soğukkanlılığınızı koruyun."

Curran'ın göğsündeki lekeler büyüyordu. Onu işaret ettim.

Doolittle bana neşteri uzattı. "Dali'yi görmem gerek. Şokta."

Komikti. Onu gördüğümde şokta gibi görünmüyordu. Doolittle çok kararlı bir şekilde ayrıldı. Neştere baktım. Curran yere oturdu ve bana kocaman kaslı sırtını gösterdi. Aman Tanrım.

"Sadece yap," dedi. "Yoksa bayılacak mısın?"

"Sakin ol, Prenses. Bu benim ilk seferim değil."

Parmaklarımı ilk noktaya koydum. Parmak uçlarımın altındaki kas sıcaktı ve şişmişti. Bastırdım, hedef bölgeyi bana öğretildiği şekilde belirledim ve kestim. Gerildi. Yaradan siyah kan aktı ve bir parça gümüş yüzeye çıktı. Forsepsle yakaladım ve kopardım. Bir inçin dörtte üçü genişliğinde ve iki inç uzunluğunda. Kahretsin. Ortalama bir şekil değiştireni şiddetle hasta etmeye yetecek kadar gümüş. İçinde kaç tane diken vardı?

Onu metal bir tepsiye bıraktım, sırtındaki kanı sildim ve olabildiğince hızlı bir şekilde bir sonrakine geçtim.

Dilimleyin, çekin, silin. Tekrar ve tekrar. Bir kez homurdandı, sessizce. "Neredeyse bitti," diye mırıldandım.

"Bunu yapmayı sana kim öğretti?" diye sordu. "Bir werat."

"Onu tanıyor muyum?"

"O. Uzun zaman önce öldü. Babamı severdi." Dokuz sivri.

Yaraları kapanıyor, kasları ve derisi birbirine yapışıyor. Ayağa kalktım, bir havluyu ıslattım ve sırtını temizledim. Biraz geriye yaslandı, parmaklarımla teması uzattı.

Elimi sırtında gezdirmek istedim. Bunun yerine kendimi zorlayarak ayağa kalktım, havluyu duruladım ve Doolittle'ın koyduğu çöp kutusuna attım.

"Gitmekte fayda var," dedim ve cidden aptalca bir şey yapmadan önce oradan uzaklaştım.

BÖLÜM 28

GEÇ OLMUŞTU. Jakuzide oturmuş, derin bir uykuya dalmıştım.

penceresiz bir oda. Tavanda nem boncukları vardı ve zayıf elektrik lambaları puslu bir aydınlatma sağlıyordu. Jetler sihirli ya da sihirsiz çalışmıyordu.

Tüm vücudum ağrıyordu. Yan tarafım, kollarım, sırtım. Golem çok fazla ceza vermişti.

Sıcak küvetten çıkmayı düşündüm. Ayaklarım buruşmuştu ve çok sıcaktı. Ama bu yatak odasına geri dönmek anlamına geliyordu. Şampiyonluk maçına çıkmıştık ve Kızıl Muhafızlar artık bizi çok sıkı bir şekilde izliyordu. Odalarımızdan çıkmanın tek yolu birinci sınıf bir sorgudan geçmek ve büyük bir eskortla çıkmaktı. Şu anda bile, burada otururken, birkaç Kızıl Muhafız kapının dışında oyalanıyordu.

Soluk, terli bir Corona şişesi görüş alanımı işgal etti. Soluk sarı saçlı, kaslı bir kola bağlı bir el tarafından sıkıştırılmıştı.

"Barış teklifi," dedi Curran.

İçeri girdiğini duydum mu?

Hayır, duymadım.

Birayı aldım. Küvetin diğer tarafında durakladı. Üzerinde beyaz bir spor havlusu vardı. "Havluyu çıkarıp içine atlamak üzereyim," dedi. "Adil uyarı."

Hayatta omuz silkmenin neredeyse tüm iradenizi aldığı zamanlar vardır. "Seni çıplak gördüm."

"Çıglık atarak kaçmanı falan istemedim." "Kendini övüyorsun."

Havluyu çıkardı.

Giysisiz nasıl görüldüğünü tam olarak unutmamıştım. Sadece bu kadar cazip olduğunu hatırlamıyordum. Hayatta kalmayı düşünerek inşa edilmişti: güçlü ama esnek, belirgin ama pek de ince olmayan. Karın kaslarından bir çeyreklik sektirebilirdiniz.

Curran küvete girdi. Belli ki acelesi yoktu.

Yüksek bir köprüde yürümek gibiydi: aşağıya bakma. Kesinlikle belinin altına değil. Aman Tanrım.

Yanımdaki sıcak suya battı. Nefes almayı hatırladım. "Sırtın nasıl?"

"Sorun değil," dedi. "Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz." Ağrıyor olmalıydı.

"Yan tarafın acıyor mu?"

"Hayır."

Gülümsemesi bana ikimizin de dolu olduğunu bildiğini söyledi.

Biramdan biraz içtim, tadına bile bakmadım. Onun jakuzinin diğer ucunda olması, aramızda çit olmayan aç bir kaplanla yüz yüze durmak gibiydi. Ya da daha doğrusu çok büyük dişleri olan aç bir aslanla.

"Jim'i kovacak mısın?" Rahat görünmeye çalıştım.

"Hayır," dedi aslan.

Rahatlayarak nefes vermek söz konusu bile olamazdı, bunu duyardı.

Curran gerindi ve iri omuzlarını küvetin duvarına dayayarak genişledi. "Şunu kabul ediyorum ki, eğer dikkat etseydim, bunu daha en başında engellerdim. Bu noktaya asla gelmemeliydi."

"Nasıl yani?"

"Jim, Kızıl Sapık ortaya çıkmadan sekiz ay önce güvenliği devraldı. Upir onun ilk büyük sınavıydı. Berbat etti. Hepimiz öyle yaptık. Sonra Bran vardı. Bran araştırmaları üç kez çaldı, Keep'e elini kolunu sallayarak girip çıktı, sen bizim gözetimimiz altındayken sana saldırdı ve Jim de dahil olmak üzere bir araştırma ekibini öldürdü. Jim bunu kişisel bir başarısızlık olarak görüyor."

"Adam ışınladı. Bir anda ortaya çıkıp kaybolan birine karşı nasıl koruma sağla ya bilirsin ki?" Curran küvetin duvarına doğru kaydı ve suyun içine biraz daha battı. "Jim'in bunu ne kadar zor karşıladığını bilseydim, bunu ona söylerdim. Seni yem olarak kullanmaya çalıştığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Ağızına yumruk atmak istediğimi hatırlıyorum."

"Bu belanın ilk işaretiydi. Öncelikleri 'ne pahasına olursa olsun kazanmaya' kaymıştı. O zamanlar bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama çılgınca şeyler olmaya devam etti ve ben de ağızımdan kaçırdım. Paranoyaklaştı. Tüm güvenlik şefleri paranoyaktır ama Jim bunu çoğundan daha ileri götürdü. Gelecekteki tehditleri önleme konusunda

takıntılı olmaya başladı,

Derek işi batırıp suratını dağıtınca Jim çılgına döndü. Derek'in ölümünden ve benim çocuğu öldürmek zorunda kalmamdan sorumlu olmayı kaldıramadı. Ne pahasına olursa olsun bunu düzeltmek zorundaydı. Kısacası, bir sorun vardı ve ben gözden kaçırmıştım. O da bu konuyu hiç açmadı."

Sevgili Canavar Tanrım, güvenlik şefin olarak seni uyarmalıyım ki, derinlerde yatan yetersizlik sorunlarım var . . . Evet, cehennem önce gülleri filizlendirirdi.

"Herkes her zaman ayak uyduramam," dedi Curran. "Ve Jim bana hiç kızmayan tek kişiydi. Sanırım onun zamanıydı. Yani sorunuza tam olarak cevap vermek gerekirse, rütbesini düşürmek için bir neden yok. İşinde yetenekli ve neyle karşı karşıya olduğu düşünüldüğünde oldukça iyi iş çıkarıyor. Eğer onu görevden alırsam, yerine daha az tecrübeli ve daha çok hata yapacak birini getirmek zorunda kalacağım. Bu bir ders. Üç ay boyunca dev kayaları sürüklemek, stresini atmasına yardımcı olacaktır."

Sessizce oturduk. Biraz bulanık hissederek biramı yudumladım. Altı aydır ayık olmamın beni nasıl da hafif biri haline getirmiş olması komikti. Curran başının arkasını küvetin kenarına yasladı ve gözlerini kapattı. Duvarın karanlığına kazınmış yüzünün aldığı şekle baktım. Gerçekten de yakışıklı bir piçti. Böyle dururken çok insani görünüyordu. Etkileyecek kimse yoktu. Emredecek kimse yoktu. Sadece o, sıcak suyun içinde, yorgun, canı yanıyor, birkaç değerli dinlenme anını alıyor ve karşı konulmaz bir şekilde erotik. Bu sonuncusu birdenbire ortaya çıktı. Bira yüzünden. Öyle olmalıydı.

Tüm hırlamalarına, tehditlerine ve küstahlığına rağmen onun yanında olmak hoşuma gidiyordu. Beni güvende hissettiriyordu. Tuhaf bir duyguydu. Ben hiç güvende olmadım.

Gözlerimi kapattım. Bu durumdan kurtulmanın tek mantıklı yolu bu gibi görünüyordu. Onu göremezsem, ağzımın suyu akamazdı.

"Yani benim incindiğimi görmek istemedin mi?" dedi. Sesi aldatıcı bir şekilde pürüzsüz ve yumuşaktı; derin, gırtlaktan gelen, sinsi bir mırıltıydı.

Bir şey isteyen dev bir kedi. Onun iyiliğini düşündüğümü itiraf etmek ölümcül bir hata olabilirdi.

"Derek'i öldürmek zorunda kalmanı istemedim." "Peki ya kaçsaydı?"

"Ben hallederdim."

"Jim'i kenara itmeyi tam olarak nasıl planlıyordun? O en yüksek alfaydı. Görev onundu."

"Rütbemi yükselttim," dedim ona. "Tarikat'ın yardımını kabul ettiğin için herkesten üstün olduğumu ilan ettim."

Güldü. "Ve sana inandılar mı?"

"Evet. Ayrıca daha etkili olması için tehditkâr bir şekilde baktım. Ne yazık ki gözlerimi seninkiler gibi parlatamıyorum."

"Bunun gibi mi?" Kulağıma nefes verdi.

Gözlerim birden açıldı. Birkaç santim ötemde duruyordu, küvetin zeminine sabitlenmişti, kolları her iki yanımdaki küvetin duvarına yaslanmıştı. Gözleri erimiş altın rengindeydi ama bu bir alfa bakışının sert, ölümcül parıltısı değildi. Bu altın sıcak ve baştan çıkarıcıydı, biraz da özlemle dokunmuştu.

"Bu şişeyi kafanda kırmak zorunda bırakma beni," diye fısıldadım.

"Yapmayacaksın." Sırıttı. "Beni incinmiş görmek istemezsin."

Aynı anda birbirimize atıldık ve çarpıştık, ihtiyaçtan çıldırmış ve tatmak için açlıktan ölüyorduk. Zihnimde uyarılar ve alarmlar feryat ediyordu ama onları susturdum. Boş ver.

Onu istiyordum.

Ağzımı buldu. Dilinin ağzıma değmesi başımı döndürdü. Tadı cennet gibiydi. Ben de onu öptüm, ısırdım, yaladım, ona karşı eridim. Çok iyi hissettiriyordu.

. Dudakları ağzımdan çenemin köşesine ve boynuma doğru ateşli bir çizgi çizdi. Tüm vücudum ılık sıvı bir zaferle şarkı söylüyordu. Sesi kulağımda düzensiz bir fısıltı gibiydi.

"Sadece sen istersen... Hayır derssen dururum."

Yapıp yapmayacağını görmek için "Hayır," diye fısıldadım.

Curran geri çekildi. Gözlerinde saf bir ihtiyaç vardı, çiğ ve zar zor kontrol altında. Yutkundu. "Tamam."

Hayatımda gördüğüm en erotik şeydi. Ona doğru uzandım ve elimi göğsünde gezdirerek gergin kaslarını hissettim.

Elimi tuttu ve avucumu nazikçe öptü. Gözlerinde hararetli, sıkıca kontrol edilmiş bir arzu parlıyordu. Parmaklarımı serbest bıraktım, duvardan ittim ve boğazını çenesinin hemen altından öptüm. Bu mutluluktı. Benim için hiç umut yoktu.

Gözlerini kapatarak hırladı. "Ne yapıyorsun?"

"Ölüm'ün bıyıklarını çekiştiriyorum," diye mırıldandım, dilimin kirli sakallarla pürüzlenmiş teninde oynamasına izin verdim. İlahi, temiz ve erkek kokuyordu. Ellerim pazularından yukarı kaydı. Parmaklarımın hafif baskısı altında kasları gerildi. Kıpırdamadan durmak için çok ama çok çaba sarf ediyordu ve ben neredeyse gülüyordum. Bana "bebeğim" dediği onca zaman... İntikam çok tatlıydı.

"Bu bir evet mi yoksa hayır mı?" diye sordu.

Ona doğru kaydım ve alt dudağını ısırdım.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kollarının çelik kasları ellerimin altında esnedi. Beni yakaladı, üzerine kaldırdı ve öptü, dilini sıcak, kaygan bir ritimle ağızma soktu, açgözlü ve istekliydi. Kollarımı boynuna doladım. Sağ eli saçlarımı kavradı; sol eli popomu kavradı ve beni kendisine doğru itti, ereksiyonu kucağımda sert, sıcak bir uzunluktaydı.

Sonunda-

Derek kapıda, "Beni içeri alın," diye homurdandı.

Git başımdan.

Gardiyan bir şey söyledi. Curran'ın eli göğsümü buldu ve meme ucunu okşadı, cildime bir elektrik şoku gönderdi, beni eritmekle tehdit etti.

"Evet," diye hırladı Derek. "Ben de o lanet takımın bir üyesiyim. Onlara sorun."

"Curran," diye fısıldadım. "Curran!"

Hırladı ve yürümeye devam etti. Kapı açıldı.

Ensesine vurdum. Suya battı. Yardım edin. Canavar Lordu'nu boğdum.

Derek küvetin kenarına doğru yürüdü. Curran diğer duvarda yüzeye çıktı. Yüzünde bir hırıltı vardı. "Ne oldu?"

"Azrail kadın başka bir kutu getirdi. Bunun içinde bir el vardı. Livie'nin değil, onun gibi kokmuyor, ama bir kadının eli. Yaklaşık iki günlük kokuyor, belki daha fazla. Buzlamış olmalılar."

Gözlerimi kapattım ve gerçekliğin içime işlemesine izin verdim. Bir yerlerde bir kadının bir eli eksikti. Bedeni muhtemelen yenmişti. İçimde bir tiksinti kıpırdandı, bunu öfkeli bir öfke izledi. "Eli Kızıl Muhafızlara teslim edin. Yarına kadar bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Curran.

Derek gitti.

Curran küvetin diğer ucundan beni izliyordu, su bizi bir savaş alanı gibi ayırıyordu. Gözleri hâlâ erimiş bal gibi parlıyordu. Kendimi tutmam gerekiyordu. Ona göre bu bir irade yarışıydı. O bana sahip olacağını söyledi, ben olmayacağını söyledim ve o ne pahasına olursa olsun kazanmak istedi.

"Şansını kaçırdın. Yanına yaklaşmayacağım, o yüzden farlarını kapatsan iyi olur."

Bana doğru ilerledi.

"Hayır." O "hayır"ın içine çok fazla çelik koymuştum.

Durdu. "Beni istedin," dedi.

Yalan söylemek onu sadece daha fazla tatmin ederdi. Onu küvetin diğer ucunda tutmak zorundaydım yoksa kendimi yine onun üzerine atacaktım. "Evet, yaptım."

"Ne oldu?"

"Kim olduğumu ve senin kim olduğunu hatırladım." "Peki ben kimim? Aydınlat beni."

"Sen oyun oynamayı seven ve kaybetmekten nefret eden bir adamsın. Ve ben de bunu sürekli unutan bir aptalım. Arkanı dön de çıkabileyim, lütfen." Ve neredeyse beni de yakalıyordu.

Küvetin duvarına yavaşça yayıldı ve kesinlikle hiçbir hareket belirtisi göstermedi.

"Tamam." Hadi şu işi bitirelim. Bankın üzerine çöktüm ve hızla yükseldim. Su uyluğumun ortasına kadar geldi. Ondan sert bir ses yükseldi. Neredeyse bir inilti gibiydi. Küvetten çıktım, havlumu aldım, etrafıma sardım ve çıktım. Artık benim için küvet yok. Uzun, çok uzun bir süre.

BÖLÜM 29

ERKEN UYANDIM. ÇOK ERKEN - Duvardaki saat şöyle diyordu Üç buçuk. Birkaç dakika gözlerim açık yattım ve sonunda kalktım, Slayer'ı arakladım ve gizlice yatak odasından çıkıp dış kapıya yöneldim. Derek kapının yanındaki sandalyeye tünemişti. Sarı gözleriyle bana baktı.

"Muhafızlar nerede?" Mırıldandım.

Omuz silkti. "Vardiya değişimi olmalı. Son altı saat boyunca kapının yanında oturdular ve sonra kalkıp gittiler."

"Gideli ne kadar oldu?" "Üç dakikadır."

Vardiya değişimi olabilir. Azraillerin komik bir şey yapacağından şüpheliyim.

Kurt Elması'nın laneti kazanmaya çalışacaklarını garanti ediyordu. Mart'ın hedefi mücevherdi, çünkü Sürü'ye saldırmak için ona sahip olması gerekiyordu. Rakshasalar eşit ihtimallerden hoşlanmıyor gibiydi. Avantajlı olmayı tercih ediyorlardı ve Kurt Elması olmadan, şekil değiştirenler onları silip süpürecekti.

Yarınki dövüşler konusunda kendime oldukça güveniyordum. Doğru, Mart'ın hızı inanılmazdı ve büyüleri de yabana atılacak gibi değildi ama ekibimiz dengeli bir yapıya sahipti ve şekil değiştirenler yağlanmış bir makine gibi dövüşüyordu. Azrailler Çukura bir takım olarak girdiklerinde bile dövüşleri bireysel düellolara böldüler.

"Geri döneceğim,"

dedim. "Nereye

gidiyorsun?"

Ona gerçeği söyledim. "Çukuru görmek istiyorum." Başını salladı.

Koridordan gizlice geçtim ve çukura yöneldim. Elimi kumda gezdirmek ve anılarımla yüzleşmek istiyordum, o zaman uyuyabilecektim. Kuma giden en hızlı yol spor salonundan geçiyordu. Tek yapmam gereken onu geçmekti ve Altın Kapı'nın yanına çıkacaktım.

İçeri daldım ve yalınayak koşarak zemini geçtim. Bir an sonra kapıdan çıkıp çukura girdim. Çatıdaki devasa tavan pencerelerini gizleyen örtüler şampiyonluk maçına hazırlık için kaldırılmıştı. Ay ışığı kumların üzerinde süzölüyordu.

Çukurun yanında, ay ışınlarının tül örtüsüyle yıkanan Hugh d'Ambray, Nick ve genç savaşçı tarafından kuşatılmış, Mart ve Cesare'ye sarılı bir eşya uzattı.

Omurgamdan aşağı buzlar yuvarlandı. Durdum. Eşya uzundu ve brandaya sarılmış bir kılıca benziyordu. Demek Muhafızlar oraya gitmişti. Takas yapmak için onları satın aldı.

Hugh aptal değildi. Dövüşleri görmüş ve yarın kazanma şansımızın yüksek olduğunu fark etmişti. İhtimalleri eşitlemeye karar vermişti. Bu sıradan bir kılıç olmayacaktı.

Cesare'nin üst dudağı yüzünü buruşturdu. Mart bana dişlerini gösterdi ve iki Azrail karanlığın içinde eriyip gitti. Hugh d'Ambray bana baktı, ben de ona.

"Roland'ın rakshasalarla müttefik olması şaşırtıcı değil. Onlar büyüye bağımlı, kadim bir ırk. Onun gücüne saygı duyuyorlar," dedim. "Sürüyü zayıflatmak için onları kullanması da şaşırtıcı değil. Hırçın ve sinsiler ama çok da zeki değiller. Eğer kazanırlarsa, şekil değiştirenlerden çok daha zayıf bir düşman olacaklar. Kaybederlerse, Sürü zaten kana bulanacak. Ancak Hugh d'Ambray'ın Muhafızlara para verip geceleri bir hırsız gibi sinsice dolaşarak son dövüşten hemen önce Rakshasalara bir silah temin etmesini şaşırtıcı buluyorum. Bu neredeyse hile yapmak gibi geliyor. Ne kadar da tatsız."

Başıyla kısa bir selam vererek bana doğru yürüdü. "Benimle yürü."

Onlara ne verdiğini öğrenmeliydim. Hayatta kalmamız buna bağlıydı. Onun yanında yürüdüm. Nick ve diğer savaşçı birkaç adım geride kaldı. Çitin etrafında bir daire çizmeye başladık.

"Hareketlerin hoşuma gidiyor. Daha önce nerede karşılaşmıştık?" "Sadece meraktan soruyorum, onlara ne verdin?"

"Bir kılıç," dedi.

Duh. "Çok değerli bir şey olmalı. Silahları oyuncak olarak görüyorlar. Bir şekil değiştirenin yüzüne dökkebilmek için tüm değerli elektrumunuzu erittiler."

Hugh'nun ağzının kenarları seğirdi. İfadeyi yakaladı ve yüz buruşturmaya dönüşmeden dondurdu, ama ben gördüm. Benim için bir puan.

"Yani bu kılıç çok özel olmalı. Muhtemelen güvenilmemesi gereken bir şey, yarın şanslarını kendi lehlerine çevirecek bir şey. Roland'ın kişisel silahlarından biri mi?"

"Golemle yaptığın şeyi beğendim," dedi. "Hızlı, hassas, ekonomik. İyi teknik."

"Onlara verdiğin Scourge muydu?"

Onlara verdiği kılıcın geniş bir ağzı vardı. Scourge olabilirdi ama öyle olmamasını umuyordum. Scourge, orduları yok eden türden bir büyüü serbest bırakırdı. Hayır, başka bir şey olmalıydı. Kısa menzilli ve hassas bir şekilde kullanılabilecek bir kılıç.

"Eğer yanlış tarafla ittifak yapmasaydın, seni kullanabilirdim" dedi.

"Beni bir teklifle aşağılamadığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Yarın öleceğiniz için üzgünüm." "Peki bu gerçek senin için neden önemli?"

Omuz silktili. "Bu bir yetenek israfı."

Burada duruyordu, babamın yerine geçmişti. Voron beni eğittiği gibi onu da eğitmişti ama Hugh'u doğuştan getirmemişti. Hugh başladığında on yaşındaydı. O bir ustaydı.

kılıç ustası. Babam bana daha önce hiç bu kadar yetenekli bir dövüşçü görmediğini söylemişti. Yeteneğimin onun tarafından onaylanmasının bir iltifat olduğunu düşündüm.

"Neden ona hizmet ediyorsun?" diye sordum.

Yüz hatlarını belli belirsiz bir şaşkınlık kapladı.

Gerçekten bilmek istiyordum. Voron onu yanına aldı. Voron onu olduğu kişi yapmıştı. Roland'ın büyüü onu sadece genç tutuyordu; benden biraz daha yaşlı bir adamın vücuduna ve yüzüne sahipti ama elliye yakın olmalıydı. Yaşlanmıyordu. Roland'ın üst kadrosundan hiçbirisi zamanı hissetmezdi. Bu ona hizmet edenlere verdiği bir hediyeydi. Ama elbette bu tek başına yeterli değildi.

"O benden daha güçlü. Beni yenebilecek başka birini bulamadım." Hugh beni inceledi. "Senden daha zayıf, daha aptal ve daha beceriksiz olanlardan ne sıklıkla emir alırsın?"

Gururum incindi. "Bunu seçtiğim için yapıyorum." "Neden daha güçlü bir efendiye hizmet etmeyi seçmiyorsun?"

"Çünkü onun vizyonu çarpık ve ben buna inanmıyorum." "Onun vizyonu daha iyi bir dünya."

"Zulümle satın alınan daha iyi bir dünya, özünde çürümüş olacaktır."

"Belki de," dedi Hugh.

Gözlerinin içine baktım. "Ben yaşadığım sürece Atlanta'nın üzerinde bir kule olmayacak."

"Hayatının yarın sona erecek olması davamız için ne büyük şans." Hugh gülümsedi. Beni gülünç buluyordu ve öyle de olmalıydı.

"Benimle antrenman yapar mısın?" diye sordu. "Zamanımız var. Muhafızlara karşı cömert davrandım."

Teklif beni cezbedi. Hugh doğuştan bir kılıç ustasıydı, milyonda bir rastlanan bir dövüşçüydü. Onunla idman yapmak, Voron'la bir kez daha idman yapmaya en çok yaklaşabileceğim an olacaktı. Ama dövüşmem gereken bir maç vardı. Beni yaralamak onun işine yarayabilirdi. "Sana ders verecek vaktim yok." Bunu çiğne.

Uzaklaştım.

"Ne kadar hızlı olduğunu merak ediyorum," dedi sırtıma doğru.

Sarışın kılıç ustası bana arkadan saldırdı. Onun hamlesinin yarattığı bulanıklığın altına girdim ve avcının karnına yandan bir darbe indirdim. Kılıç gürültülü bir patlamayla mideyi deldi ve basınçlı aorta kadar derinlere kaydı. Bu hamleyi yapmak için tüm becerimi kullanmam gerekti. Ne de olsa Hugh beni kızdırmıştı.

Sarışını kılıcımdan ittim. Avcının kılıcı kızıla bulanmış bir şekilde ortaya çıktı. Yere yığıldı. İçindeki kan, aort damarından fışkırıyordu. Normal bir insan çoktan ölmüş olurdu. Ama sarışın da Roland'ın büyüsünden yararlanmıştı. Ölmesi bir ya da iki dakika sürerdi.

Hugh'a baktım. Yüzünde hiçbir şey yoktu ama gözleri irileşmişti. Aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordum. Usta işi bir bıçak ustalığı gördüğümde aklımdan geçenle aynıydı: Bunu ben yapabilir miydim?

Gözlerimiz buluştu. Aynı düşünce elektrik yükü gibi aramızda titreşti: Bir gün kılıç kılıca karşılaşacaktık. Ama bu bugün olmayacaktı, çünkü yarın Azraillerle savaşmam gerekiyordu. Ayrılmak zorundaydım.

"Onu fırlatıp attın. Özensizsin, Hugh."

Bir adım geri çekildi. Voron'un en sevdiği azarlamayı kullandığımı çok geç fark ettim. Dilimden öylece dökülüyormuştu. Kahretsin.

Ben ayrıldım. Beni takip etmediler.

SABAH ŞEKİL DEĞİŞTİRENLER MEDITASYON YAPTI. Sonra biz spor salonunda çalıştık. Jim bize kısa bir brifing vermişti. "Azrailler samuray gibi dövüşür: teke tek. Taktik falan yok. Sadece bireysel dövüşlere ayrılır. Gösterişi severler ama etkilidirler."

Hepimizin yapması gereken bir iş vardı. Benimki basitti: Mart. Ben Mart'ı istemedim. Cesare'yi istiyordum. Ama Jim'in stratejisi mantıklıydı ve ben de onu uygulayacaktım. Cesare'ye karşı bir şansım olacaktı. Onu öldürmeyi reddedilemeyecek kadar çok istiyordum.

Ama Hugh'un Azraillere ne tür bir kılıç verdiğini öğrenene kadar hiçbir taktiğin, hiçbir stratejinin önemi yoktu. Dün geceden önce kılıcı rakshasalara aktarmak için bolca fırsatı olmuştu. Kılıcı kullanmaya karşı koyamayacaklarını biliyordu ve gücünün bugüne kadar bilinmesini istemiyordu.

Roland birkaç silah yapmıştı. Hepsi de yıkıcıydı. Bunu düşünmek bile dişlerimi gıcırdatmama neden oluyordu. Hugh'ya ne pahasına olursa olsun Rakshasaların kazanmasını sağlama emrini vermiş olmalıydı. Acaba bu Hugh'nun canını sıkıyor muydu?

Öğleye iki kala sıraya girdik ve çukura yürüdük. Güneş ışığı tavan pencerelerinden üzerimize dökülüyordu. Şekil değiştirenler, Raphael de dahil olmak üzere savaşçı formunda ortaya çıktılar ve başlarında Curran vardı. Andrea bir arbalet ve küçük bir ülkeye yetecek kadar ateşli silah taşıyordu. Kendi taşıma kapasitesiyle yetinmeyip Dali'ye de yedek cephane yüklemişti.

Arena'nın zeminini geçtik ve kuma adım attık.

Karşımızda yedi Azrail iki sıra halinde duruyordu. Bakışlarım onların üzerinden atladı ve ortadaki Mart'a takıldı. Kılıcı kınında duruyordu. Lanet olsun. Bu da ne? Sana ne verdi?

Diğerlerini inceledim. Cesare Mart'ın solundaydı. Hâlâ insan postu giyen dev rakshasa iki khanda taşıyordu: ağır, üç ayak uzunluğunda, çift ağızlı kılıçlar. Daha önce khandaları elime almıştım; bana göre değildi: çok ağır ve tuhaf bir şekilde keskinleştirilmişti.

Mart'ın sağında Rakshasa'nın Taşı duruyordu. On metre boyunda ve kalındı, geniş kulak yelpazeleriyle tamamlanmış küçük bir filin kafasına sahipti, ancak koyu renkli bir deri yerine vücudunda sarılık hastalığına yakalanmış bir adamın hastalıklı sarı tonu vardı. Omuzlarında altına benzediğinden kuşkulanılan sarı metalden bir zincir zırh vardı. Sanırım filler bile savaşa renk uyumuyla girmeyi seviyordu.

Filin omzuna ince bir yaratık tünemişti: tüysüz, çiğ ciğer gibi koyu kırmızı, kemikli bacaklarının ucunda siyah pençeler vardı. Kısa boylu bir insan büyüklüğünde bir lemuru andırıyordu. Omuzlarından iki geniş kanat uzanıyordu. Kollarında iki acımasız talwar tutuyordu: kısa, geniş kılıçlar. Azraillerin ikinci sırası üç savaşçıdan oluşuyordu. İlki bana saçı getiren kadındı. İkincisi, alacalı yeşil ve kahverengiden oluşan sürüngenimsi bir deri giymiş, dört kolu olan insansı bir şeydi. Üçüncüsü Livie'ydi.

Sürüngenimsi şey anormal derecede inceydi, yeşildi ve iki yayla silahlanmıştı. Livie'nin elinde düz bir kılıç vardı ve ölümüne korkmuş görünüyordu. Kafası kel olarak tıraş edilmişti. Öfkemi kristal berraklığında geri getirdi. Elbette yaptığı şey aptalca ve zayıftı. Ama o bir savaşçı değildi. Onu bu işe bulaştırmaya hakları yoktu. O bunu hak etmemiştir.

Livie bakışlarımı karşıladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Bizi et gibi avladılar. Derek'e zarar verdiler. Kemiklerini kırmışlar, yüzüne erimiş elektrik dökmüşler, işkence etmişler ve gülmüşlerdi. Şekil değiştirenleri öldürdüler ve genç kızları Çukura girmeye zorladılar. Onların varlığı bir adaletsizlikti. Ölmeyi hak ediyorlardı. Ve ben bundan zevk alacaktım. Yüce Tanrım, bundan zevk alacağım.

Sihir tüm hızıyla devam ediyordu. Kalabalık heyecanla bekliyordu. Mart'ın yüzünde bir gülümseme parladı. Kılıcı hâlâ kınındaydı.

Curran pençeli ayaklarını yanımdaki kumda kaydırды.

Balkonda üstümüzde, yapımcı Sophia kocaman sarı bir taş havaya kaldırdı. Işıldayan, limon sarısı, gözyaşı şeklindeki bu taş, canlı bir altın akımı gibi ellerinde parlıyor ve oynuyordu, ışığı yakalıyor ve göz kamaştırıcı bir ateş gösterisiyle geri fırlatıyordu.

Sophia onu başının üzerine kaldırdı -kolları gerginlikten titriyordu- ve bağırdı. "Oyunlar başlasın!"

Rakshasaların büyücüsü kollarını havada savurdu.

İki kılıcımı savurdum; Avcı sağ elimde, taktik kılıç ise sol elimdeydi.

Mart kılıfına uzandı, onu sıkıştırdı ve bıçağı serbest bırakarak kılıfı kumun üzerine fırlattı.

En iyi yakut gibi kırmızı, geniş bir bıçak bana bakıyordu.

Her şey yavaşladı ve ortaya çıkan durgunlukta kalp atışlarım içimde inanılmaz bir gürültüyle patladı. Kızıl Yıldız. Roland'ın cehennemi kişisel silahlarından biri, beş yıl boyunca kendi kanından dövdüğü bir kılıç. On üç büyü patlaması yapma gücüne sahipti. Büyülü testere bıçakları gibi hedeflerine kilitleniyor, yollarına çıkan her şeyi kesiyor ve hedeflerini ikiye bölüyorlardı. Onlardan kaçılmazdı. Engellenemezlerdi. Bıçağın kendisi sıradan bir silahla kırılmazdı. Curran bile onu kıramazdı.

Anında ölebiliriz. Curran rakshasalar tarafından parçalanacak kadar uzun süre hayatta kalabilir.

Ölmesine izin veremezdim.

Suyun altındaymış gibi yavaşça döndüm ve onun bir canavarın yüzündeki gri gözlerle bana baktığını gördüm.

Ne yapacağım ben? Onu nasıl hayatta tutabilirim?

Her şey yoluna girecek, diye bağırdı Curran ama onu duyamadım, paniğim tüm sesleri engelliyordu.

Geri döndüm. Mart kılıcı iki eliyle kavradı. Kırmızı kılıç sanki kanla ıslanmış gibi parlıyordu. Onu yok etmek zorundaydım çünkü bir saldırıyı tamamlarsa hepimiz ölecektik.

Kan. Roland'ın kanından dövülmüştü, şu anda damarlarımda dolaşan kanla aynı kandan. Her şeye rağmen kılıcı yok etmenin bir yolu olabilirdi. Eğer kılıcı ele geçirebilirim.

Gong çaldı. Dünya normal hızına geri döndü. Saldırdım.

Mart kılıcını başının üzerinden vurmak için kaldırmaya başladı.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Kum bulanıklaştı. Bıçağın ucu önümde yükseliyordu. Kıp kırmızı bıçağı kavradım ve karnıma sapladım.

Canım yandı. Kanım kılıcın kırmızı maddesini ıslattı. Mart sersemlemiş bir halde bana bakıyordu. Mart'ın elini kavradım ve kılıcı içime doğru ittim. Kılıcın ucu sırtımı delip geçti. Daha derine. Kabzasına kadar.

Bıçak içime oturdu, sıcak bir ıstırap kaması. Kanım metali kaplayarak Roland'ınkiyle bir bağ oluşturdu. Etrafımdaki şekil değiştirenler rakshasalara çarptı. Bir güç sözcüğü fısıldadım. "Hessaad." Benim.

Büyü derimin yüzeyinden, el ve ayak parmaklarımın uçlarından içeri doğru dalgalandı ve kılıca kilitlendi. Kılıç kıvılcımlar saçarak içime acı dolu sarsıntılar gönderdi. Sanki bir dikenli tel kümesi bağırsaklarıma doğru çekiliyormuş gibi hissettim. Bayılmamaya çalışarak gerçekliğe tutunmaya çalıştım. Arena patiska bir girdabın içinde dönüyordu ve yüzlerin oluşturduğu karaltıda Hugh d'Ambray'in ayağa kalktığını, bana bir şeytan görmüş gibi baktığını gördüm.

Biyolojik babamın kanı benimkiyle reaksiyona girdi ve onu tanıdı. Kılıç benimdi. İtaat edecekti. Şimdi.

"Ud," diye fısıldadım. Ölmek. Asla işe yaramayan güç sözcüğü. Bir şeyin ölmesini istemek için önce ona tamamen sahip olmak gerekir.

Büyü benden koptu. Kılıç bedenimde büküldü, canlı bir yaratık gibi titreşiyor, kurtulmak için çabalıyordu. Acı, parlak bir patlamayla içime doldu. Çığlık attım.

Kılıç paramparça oldu. Kılıcın parçaları ince kırmızı bir toz halinde yere süzüldü. Vücudumun içinde, kılıcın içimde kalan kısmı toz haline geldi ve kanıma karışarak vücuduma yayıldı. Roland'ın kanı, sanki içim kaynar yağın içine düşmüş gibi beni haşlıyordu. Çok fazla güç...

Ateş bacaklarımı eritti. Kumların üzerine düştüm. İçimdeki cehennem beni diri diri pişiriyor, gözlerimden yaşlar akıtıyordu. Hareket etmeye çalıştım ama kaslarım itaat etmeyi reddetti. Vücudumun her hücresi yanıyordu.

Her şey baştan sona beş, altı saniye sürmüştü, kendimi bıçağa saplamak için yeterli bir süre ve

iki kelime. Hugh haklıydı, bugün ölecektim. Ama kırılmaz kılıç parçalanmıştı ve Curran yaşayacaktı. Diğerleri de öyle. Beş saniyelik iş için hiç fena değil.

Korkunç bir kükreme Arena'yı sarstı. Başımı salladım. Curran düştüğümü görmüş ve bana doğru hücum etmişti. Fil onun önünü kesmek için gürledi ve Curran tek bir vuruşla onun karnını deşerek yanından atladı. Acele etmenize gerek yok, Majesteleri. Zaten benim için çok geç.

Mart işe yaramaz kabzayı bıraktı ve beni yakaladı, gözleri öfkeyle doluydu. Curran bana doğru hamle yaptı.

Ama Mart bir ok gibi fırladı. Curran'ın pençeli eli boş kumu yakaladı. Beni yarım saniye farkla ıskalamıştı. Mart havalanırken rüzgâr yüzümü yaladı. Öbür dünya gibiydi ama henüz ölmemiştim. Öbür dünyada kimse acı hissetmez ve benim canım yanıyordu. Yüce Tanrım, canım yanıyordu.

Arena'nın kumlarının üzerinde süzüldük, en yakındaki tavan penceresinden sızan altın güneş ışığında süzülüyorduk. Çukurun kumlarından sadece üç rakshasanın sağ çıkabildiğini gördüm: Mart, Cesare ve Cesare'nin koluna kilitlenmiş Livie.

Mart'ın yanağından küçük deri parçaları koptu ve ışığın içinde asılı kaldı. Nefes aldı ve tüm varlığı binlerce parçaya bölündü, ışığın içinde kaybolmak için uçuşan sayısız kelebek gibi yukarı doğru akarak yeni bir yaratığı ortaya çıkardı. Uzun boyluydu, omuzları geniş, beli ve kalçaları dardı. Kehribar rengindeki teni rafine kaslarının üzerinde gergindi. Siyah saçları başından beline kadar iniyordu. Gözleri delici kobalt mavisiydi, kibir ve yırtıcı bir neşeyle lekelenmiş güzel bir yüz üzerinde iki keskin safir.

Mart'ın artık insan derisine ihtiyacı yoktu.

Beni kendisine kenetledi ve Sophia'yı balkonda Kurt Elması'na tutunurken gördüm. Ona doğru koştuk ve göz hizasında durduk.

Cesare, "Mücevheri bana hediye et," diye emretti ve elini uzattı. Taşın laneti Aptallar'a karşı tartılmıştı,

ve Aptallar kazanmıştı. Mart, aşağıdaki şekil değiştirenlerin öfkesindense Kurt Elması' n ı n öfkesini göze almayı tercih ederdi.

Sophia yutkundu.

"Yapma," dedim.

Altımızdaki Arena öfkeli çığlıklarla inliyordu.

"Mücevheri bana hediye et, kadın." Dövmeli yılanlar Cesare'nin derisinden yükseldi ve tısladı.

Sophia'nın uzun, solgun parmakları bıraktı. Kurt Elması'nın altın gözyaşı düştü ve Cesare'nin kocaman avucuna kondu.

"Bu senin," dedi.

Seni moron.

Rakshasalar uçtu. Tavan penceresi bizi engelledi. Mart'ın eli parladı ve ağır cam parıltılı bir parça çağlayanına dönüştü. Onu ittik ve sonra şehrin üzerinde uçuyorduk.

ALTIN BİR KAFESİN İÇİNDE, KANIMDAN BİR PUDLE İÇİNDE YATIYORUM. Bu

Saçımı, yanağımı, kıyafetlerimi ıslattı. Onu içime çektim, kokusu ve büyüğü beni sarmaladı. Etrafımdaki kanı, uzuvlarımı ya da parmaklarımı hissettiğim gibi hissedebiliyordum. Bedenimi terk etmişti ama birbirimize bağlı kalmıştık. Kanımdaki büyüğü her zaman hissetmiştim ama hiç böyle hissetmemiştim.

Midemin içinde, Roland'ın kılıcının kalıntıları olan küçük güç parçaları yanıyordu. Bedenim onları yavaşça, teker teker emiyordu. Onun kanı benimkiyle karışıyor, gücünü serbest bırakıyor ve beni hayata ve acıya bağlıyordu. Kalan azıcık gücümü ve sihrimi koruyarak hareket etmedim. Dudaklarımı zorlukla kıpırdatarak zikrettim, bedenimi yenilenmeye zorlamaya çalıştım. Pek iyi itaat etmedi ama denemeye devam ettim. Pes edip öylece ölmeyecektim.

En azından acı, gözlerimin sulanmasını durduracak kadar azalmıştı.

Üstümde, gölgelerle örtülü altın bir tavan uzanıyordu. Uzun duvarlar kavernöz bir odayı tanımlıyordu, oymalı parıltıları karo zemine kusursuz bir şekilde akıyordu.

canlı kadife ve ipek yastıklarıla. People'ın Atlanta'daki şefi Nataraja, odasını tıpkı bunun gibi döşemeye çalışmıştı. Ama Halkın Kumarhanesi'nin tepesindeki odası bu odanın yanında sönük kalıyordu. Nataraja'nın tüm serveti bu altın duvarların tek bir panelini bile satın alamazdı.

İç dekorasyon fikirlerini bir vimanayı ziyaret ederek mi edindiğini merak ettim. Halkın rakshasalarla olan ilişkisi oldukça eskiye dayanıyor olmalı.

Hemen ötemde, Kurt Elması dar bir metal kaide üzerinde parlıyordu. Rakshasaların kudretinin iki ödülü: ben ve mücevher. Lanetin nerede şimdi, seni aptal kaya?

Sabit bir uğultu düşüncelerimin altını çizdi. Vimana'nın pervaneleri. Uçuş sırasında bilincimi kaybetmişim. Kendime geldiğimde, yemyeşil ormanın içinde karaya oturmuş uçan sarayın balkonuna inmiştik ve Mart beni kafesin içine fırlatmıştı. Şimdi orada yatıyordum, ne canlı ne de ölüydüm, bir tür kanarya gibi bir kafesin içinde yerden üç metre yukarıda asılı duruyordum.

Mart aşağıdaki yastıkların arasında oturuyordu. Kedi hırsız takımını, omuzlarını ve kollarını açıkta bırakan turkuaz renkli dökümlü bir giysiyle değiştirmişti. Üç kadın, parlak renkli sinek kuşları gibi üzerinde kanat çırpıyordu. Biri ayaklarını yıkadı. Biri saçını taradı. Biri içkisini tuttu. Diğer rakshasalar duvar boyunca, ondan hatırı sayılır bir mesafede oturuyordu; mücevher tonlarında giysiler içinde canavar ve insan bedenlerinden oluşan rengârenk bir ekip. Duvarları delen kemerli girişlerden bazıları geliyor, bazıları da gidiyordu.

Mart bana baktı, mavi gözleri iki acımasız mücevher taşı gibiydi, kadınları kenara itti ve kafese doğru yürüdü. İlahi söylemeyi bıraktım ve orada bir bez bebek gibi uzandım. Tek bir hamle için yeterli gücüm kalmıştı. Kapıyı açtığı anda boynunu kıracaktım. Parmağı kıpırdadı ve Livie görüş alanıma girdi. Yüzü Mart'ın kehribar rengi teninin yanında soluk bir lekeydi.

Mart konuştu, sert seslerin arasına serpiştirilmiş hafif kelimeler.

"Eğer yaşarsan ona hizmet edeceğini söylüyor. Eğer ölürsen, kemiklerindeki eti yiyecekler."

Eğer beni yerlerse, daha da güçleneceklerdi. Bunu nasıl önleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kendiliğinden yanan bir güç kelimesi diliyorum.

Mart tekrar konuştu, bakışları beni delip geçti.

"Ne dediğini anlayıp anlamadığını bilmek istiyor."

Artık hayatta kalmak zorundaydım. Bana başka seçenek bırakmadı.

"Anladın mı?"

Kibirli pislik. Kanımın birikintisinde küçük bir dalgalanma oldu. İkisi de fark etmedi.

Sesim cılız bir fısıltı gibiydi. Tek başarabildiğim buydu. "Önce Cesare'yi öldüreceğim. Sonra onu öldüreceğim."

Livie tereddüt etti. "Söyle ona."

Mart'ın dudaklarından tek bir keskin kelime döküldü. Livie kırbaçlanmış gibi sarsıldı ve tercüme etti.

Mart mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi ve yerine geri döndü.

Kıpırdamadan yattım, kanımdan yükselen buharları içime çektim. Görüşüm bulanıklaştı, birkaç dakikalığına netleşti, sonra tekrar sisli bir karmaşaya dönüştü. Geriye kalan tek gerçeklik karnımdaki sürekli ağrı, önümde yayılan kan ve sessiz ilahilerimdi.

Odanın kenarında iri bir şekil belirdi ve yaklaştıkça büyüdü. Cesare. Hâlâ insan şeklindedir. Vücudundan çıkan yılanlar tıslayarak birbirlerine dolanıyordu. Altın bir kadeh taşıyordu. Parmaklıklarımın yanında durdu ve Mart'a bir şeyler söyledi. Kanımı içecekti. Bu onu daha güçlü yapacaktı. Kanım Derek'i öldürmeye çalışan yarattığı besleyecekti. Ben öyle düşünmüyorum.

Cesare elini parmaklıkların arasından geçirdi ve kanımı kadehe doldurdu. Piç kurusu. Öfke içimde birikti, gerildi. Parmaklarım titredi.

Fincandaki kanla aramda ince bir büyü çizgisi uzanıyordu. Hâlâ hissediyordum. Kan hâlâ benim bir parçamdı.

Kadehi dudaklarına götürdü.

Hayır. Benim.

Öfke içimde patladı ve onu kanın içine batırdım, sanki bir uzuvmuş gibi hareket etmesini emrettim. O da itaat etti.

Cesare'nin gözleri şişti. Ağzında aniden katılaştan kırmızı fışkırmayı pençeledi ve dili kesilmiş gibi inledi. Bu doğru, seni lanet olası sonovabitch. Kana daha fazla güç verdim. Acıttı ama umurumda değildi.

Keskin kırmızı iğneler Cesare'nin yüzünden fırlayarak sol gözünü, dudaklarını, burnunu ve boğazını deldi. Çığlık attı, mahvolmuş gözü fışkırarak boşaldı.

Derek'in intikamı. Tadını çıkar, Zaraza.

Kanı sıvılaştırdım. Bir kez daha. İğneler geri çekildi ve sonra tekrar yüzünden fırladı. Cesare kıvranıyor, uluyor, yüzünden parçalar koparıyordu. Rakshasalar koştu; biri çığlık attı. Bunu kısa kesmekten nefret ediyordum. Derek'e yaptığı gibi uzun sürmesini istedim ama devam etmeme izin vermediler. Kanı tekrar sıvılaştırdım, sivrilttim, keskin patlamalarla bücktüm, tekrar erittim ve son olarak içine büyü döktüm. Cesare'nin boğazından bir kan bıçağı fırladı. Döndü ve boynuna düzgünce kıpkırmızı bir yaka çizdi. Kanı bıraktım ve siyah toza dönüştü, büyü tükendi.

Roland'ın kanını katılaştırma ve kontrol etme gücü vardı. Artık ben de öğrenmişim. Kan kılıcının içimde erimesinin verdiği güçten mi yoksa öfkemden mi bilmiyorum ama artık yeteneğim vardı ve bunun her zerresini Cesare'ye acı çektirmek için harcamışım.

Cesare'nin başı omuzlarından yuvarlandı. Omuriliğinin tabanından küçük bir kan fışkırdı. Vücudu geriye doğru devrildi. Büyük bir gürültüyle yere düştü ve arkasında Mart'ı gördüm. Livie'ye bir şeyler söyledi ve güldü. Livie dudaklarını yaladı ve tercüme etti. "Şimdiden işe yaradığını kanıtladığını söylüyor."

ZAMAN AKIP GİTTİ, YAVAŞÇA, ÇOK YAVAŞÇA. RAKSHASAS odanın içinde sürükleniyordu. Sessizce zikrediyor, bedenimi iyileşmeye teşvik ediyordum; çatlamış, kanlı dudaklarım kelimeleri tekrar tekrar fısıldıyordu ama içimdeki güçlü büyü akımı sadece bir damlaya dönüşmüştü. Vıcık vıcık bir mendil gibi zayıf ve işe yaramaz bir şekilde orada duruyordu ve yanıt vermeyi reddediyordu. Yine de denedim. Soğuk parmaklar elime dokundu. Odaklandım ve Livie'yi gördüm, bana doğru eğilirken gözleri kocaman olmuştu. Gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Hepinizi bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm." "Üzülme. Bu senin hatan değil." Yüzünü buruşturdu. Avucuma küçük bir metal parçası sıkıştırdı. Biri hırladı. Livie kafesten fırladı. Bana verdiği metale baktım. Bir bıçak. Bana yardım etmeye çalışıyordu. Gittiğimde, tamamen yalnız olmayacaktım.

KARANLIK GÖRÜŞ ALANIMIN KENARINA KADAR YAKLAŞTI. Bu köşelerden yavaş ama istikrarlı bir şekilde büyüdü. Acı bir uyuşukluk duvarının ardına çekilmişti. Hâlâ oradaydı, hâlâ mevcuttu ama artık öldürücü derecede keskin değildi. Ölüyordum.

Hayatımın gözlerimin önünden geçmesini bekledim ama geçmedi. Sadece metalik bir parıltıyla ışıldayan mağaramsı odaya baktım ve Kurt Elması'nın derinliklerindeki ateşin alevlenmesini ve kırılmasını izledim. Dudaklarım usulca kıpırdadı, hâlâ rejenerasyon ilahilerini şekillendiriyordu. Aslında çoktan ölmüş olmam gerekirdi. İnatçılığım ve Roland'ın kanı beni bu kadar uzun süre hayatta tutmuştu. Ama eninde sonunda iradem solacak ve ben de onunla birlikte solacaktım.

Hayatımın hep bir savaşta ya da karanlık bir sokakta tesadüfi bir saldırıyla sona ereceğini düşünürdüm. Ama bu şekilde değil. Bir grup canavara yemek olarak sunulacak

altın bir kafeste değil.

Ama Curran yaşıyacaktı, Derek, Andrea ve Jim de öyle. Seçme şansım olsaydı, hiçbir şeyi değıştirmezdım. Sadece diledim ki

. . . Keşke daha fazla zamanım olsaydı.

Karanlık tekrar büyüdü. Belki de teslim olma zamanıydı. Acı çekmekten çok yorulmuştum.

Rakshasalar arasında bir kargaşa çıktı. Bir ileri bir geri koşuşturdular. Mart yastıklarından kalktı ve emirler yağdırmaya başladı. Bir grup rakshasa tuhaf silahlar sallayarak kemerli kapıdan içeri daldı. Zayıf kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Olamaz.

Daha fazla rakshasa koştu ve sonra onu duydum, öfkeyle bağlanmış uzak gök gürültüsü gibi alçak, yuvarlanan kükreme.

Curran.

Halüsinasyon görüyordum. Orada olamazdı. Pervanelerin sesini duydum. Hâlâ havada uçuyorduk.

Korkunç aslan kükremesi vımanayı tekrar sarstı, bu sefer daha yakından.

Bir rakshasa dalgası silahlarını kuşanmış bir halde odaya geri döndü. Parçalanmış bir ceset kemerli girişlerden birinden uçtu. Livie bana doğru koştu ve kafesimin arkasına saklandı.

Canavar dalgası toparlandı ve girişe hücum etti. Kapıya çarptılar, boğuştu ve kanlar içinde geri çekildiler. Curran odaya daldı.

Savaşçı formunu giymişti. İri, gri kürkü kanla boyanmıştı, tekrar kükredi ve rakshasalar onun öfkesinin sesinden ürktüler. Onları sanki oyuncak askerlermiş gibi parçaladı. Uzuvar koptukça, kemikler kırıldıkça ve kan basınçlı bir spreyl halinde fışkırdıkça ulumalar odanın içinde çınladı.

Benim için geldi. Buna inanamadım.

Benim için geldi. Sihirli bir ormanın ortasında binlerce silahlı rakshayla dolu uçan bir saraya. Oh, seni aptal, aptal salak adam. Hayatını çöpe atmasını izlemek için onu kurtarmanın ne anlamı vardı ki?

Curran'ın arkasında devasa bir canavar odaya girdi. Koyu renk tüylü, kocaman ağzı simsiyah açılmış canavar kükreyerek kalabalığa çarptı. Dev pençelerini savurarak kafataslarını parçaladı. Mahon, Atlanta'nın Ayısı.

Mahon'un açtığı boşluğa cehennemi bir yaratık girdi. Kaslıydı, kumlu kahverengiydi ve beneklerle kaplıydı. Elleri siyah pençelerle silahlanmıştı. Yuvarlak enelerinden sivri dişler çıkıyordu. Grotesk ve akıl almaz derecede korkunçtu. Canavar uludu ve ürkütücü bir sırtlan kıkırdamasına dönüştü. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Curran bana doğru geldi. Kesikler ve yaralar vücudunu kaplamıştı. Kanıyordu ama devam ediyordu, öfkesi durdurulamazdı ve hâlâ kkryordu. Kkremesi bir gök gürültüsü gibi duyularınızı tokatlıyor, sizi iliklerinize kadar sarsıyordu. Rakshasalar çok kalabalıktı. Tek şansı onları paniğe kaptırıp kaçmalarını sağlamaktı ama panik bile uzun sürmeyecekti; er ya da geç hesap yapacaklar ve birkaç yüze karşı n oldukça iyi bir oran olduğunu anlayacaklardı ama o onları kkremesiyle patlatmaya ve sağa sola savurmaya devam ettiği sürece doğru düzgün dşnemeyeceklerdi.

Mart elinde kılıcıyla kafesimle Curran'ın arasına girdi. Rakshasaların geri kalanı geri çekildi ama Curran bunu fark etmedi bile. Mart'a saldırdı.

Bıçaklar inanılmaz bir hızla parladı. Mart dönerek yoldan çekildi ve Curran'ın sırtına derin bir kesik attı. Canavar Lordu acıyı umursamadan sağa sola savruldu ve pençelerini Mart'a geçirerek cüppesini yırttı. Mart'ın altın derisinde kırmızı kan kabardı. arpıştılar. Kılıçlar vuruldu, pençeler parçalandı, dişler kırıldı. Mart kısa kılıcını Curran'ın bğrne sapladı. Curran acıyla homurdandı, kendini kurtardı, yere düştü ve bacağını Mart'ın altına sokarak onu ayağa kaldırdı. Mart iki kılıcı da elinde olduğu halde yerden doğruldu ve Curran'ı yarı yolda karşıladı. Aptalca bir hareketti. Canavar Lordu Mart'ın suratına bir yumruk indirdi. Rakshasa uçarak

odaya girdi, yerde kaydı ve yuvarlanarak ayağa kalktı. Curran onu kovaladı.

Mart bir derviş gibi döndü. Bıçakları ölümcül bir kasırgaya dönüştü. Curran onlara doğru hamle yaptı, postunda kesikler açıldı ve Mart'ı yakaladı. Rakshasa doğruca yukarı sıçradı ve kalabalığın üzerinde süzüldü.

Curran gerildi. Ağaç gövdesi bacaklarındaki devasa kaslar çelik yaylar gibi kasıldı. Kendini havaya fırlattı. Pençeleri Mart'ı sıçrayışının ortasında yakalayıp bacağına takıldı. Mart çırpındı ama Curran asıldı, rakshasa'nın bedenine tırmanırken etinden parçalar kopardı. Çarpık aslan ağzı açıldı ve Curran Mart'ın yan tarafını ısırdı. Bir taş gibi düştüler ve benden birkaç metre ötede yere çakıldılar. Mart kendi kanıyla kayganlaşarak kurtuldu. Bakışları hâlâ kaidesinde duran Kurt Elması'na takıldı. Ona doğru hamle yaptı. Kanlı parmakları topazı kavradı. Geri çekildi ve kafesime çarptı.

Parmaklıklardan içeri girdim ve Livie'nin bıçağını boğazının dibine, sol omzu ile boynunun sütunu arasına sapladım. Kanımdan oluşan su birikintisi titredi, isteğime itaat etti ve sırtını yüzlerce sivri ucla ısırdı.

Mücevher parmaklarının arasından kayıp gitti.

Kollarımı boynuna kilitledim, onu boğmaya çalıştım ama gücüm yoktu.

Curran Kurt Elması'nı yerden aldı, kocaman sol elini Mart'ın omzuna sıkıştırdı ve topazı Mart'ın yüzüne çarptı.

Rakshasa çığlık attı.

Curran onu dövdü, değerli taşı tekrar tekrar Mart'a çaktı. Kan aktı. Darbeler Mart'ın mükemmelliğini kanlı bir posa haline getirdi. Kılıç parmaklarından düştü. Curran son kez vurdu ve onu kafesten söktü, siyah toza dönüşen kan çivilerimi kopardı. Mart'ın boynunu bükerek omurgasını kırdı ve cansız bedenini sağır edici bir kükremeye rakşa kalabalığına doğru salladı.

Kaçtılar. Kemerli kapılardan geçerek odadan çıktılar ve kaçma telaşıyla birbirlerini ezdiler.

Curran kafesin parmaklıklarını ayırdı.

"Seni intihara meyilli moron," diye homurdandım. "Burada ne işin var?" "İyiliğin karşılığını ödüyorum," diye hırladı.

Beni kafesten çıkardı ve karnımdaki yarayı gördü. Yarı biçimsiz yüzü sarsıldı. Beni göğsüne bastırdı. "Benimle kal."

"Nereye gideceğim, Majesteleri?" Başım dönüyordu.

Arkamızdaki kâbus gibi canavarlardan daha uzun olanı taş kesilmiş Livie'yi kafesin arkasından çekip aldı. "Her şey yolunda," dedi canavar ona, bir eliyle onu sıkıştırırken diğer eliyle de Kurt Elması'nı tutuyordu. "B Teyze seni yakaladı."

Odanın diğer ucunda biri kaçan rakshasaların akıntısıyla savaşıyordu. Bir kılıç parladı ve Hugh d'Ambray'i tanıdım, Nick de peşindeydi. Bizi gördü ve bir şeyler bağırdı.

"Onun burada ne işi var?" Curran homurdandı.

"O Roland'ın savaş lordu. Benim için burada." Efendisinin kılıcını kıran kadın için buradaydı.

"Kötü şans. Sen benimsin." Curran döndü ve koşarak beni alıp götürdü. Hugh çığlık attı ama kaçan rakshasaların akıntısı onu odanın dışına itti.

O vimana boyunca koşarken ben Curran'ın kollarında beşik gibi yatıyordum. Diğerleri de bize katıldı, uzun, tüylü şekiller. Artık farklı yüzleri ayırt edemiyordum. Sadece kollarında dinleniyordum, neredeyse kördüm, her sarsıntı omurgamda daha fazla acıya neden oluyordu. Yumuşak karanlık beni yutmaya çalıştı.

"Benimle kal,

bebeğim."

"Kalacağım."

Bu bir rüya mıydı yoksa kâbus mu, artık karar veremiyordum. Ama her nasılsa yol boyunca onunla kaldım, vimana savrulurken bile, içinden atlayıp arkamızdaki yeşil tepelere çarptığını gördüğümüzde bile. Tüm o çılgın yolculuk boyunca onunla kaldım.

ormanda koşuyordum. Hatırladığım son şeyler taş kalıntılar ve Doolittle'ın yüzüydü.

EPILOG

RÜYAMDA CURRAN'I HIRLARKEN GÖRDÜM, "DÜZELT ONU!"
VE Doolittle

Tanrı olmadığını ve yapabileceği çok şey olduğunu söylüyordu. Rüyamda Julie'nin yatağımın yanında ağladığını, Jim'in yanımda oturduğunu, Andrea'nın bana sinir bozucu derecede karmaşık bir hikaye anlattığını gördüm. Sesler kafamın içinde birbirine karıştı ve sonunda daha fazla dayanamadım. "Hepiniz sessiz olur musunuz? Lütfen."

Gözlerimi kırptım ve Curran'ın yüzünü gördüm. "Hey," dedi.

"Selam." Gülümsedim. İşte oradaydı, yaşıyordu. Yaşıyordum.

"Kafamın içindeki insanlara çenelerini kapatmalarını söylüyordum."

"Bunun için ilaçları var."

"Muhtemelen bunu karşılayamam."

Yanağımı okşadı.

"Benim için geldin," diye fısıldadım.

"Her zaman," dedi bana.

"Sen lanet bir aptalsın. Hayatını bir kenara mı atmaya çalışıyorsun?" "Sadece zinde kalıyorum. Seni güvende tutmak beni formda tutuyor."

Eğildi ve beni dudaklarımdan usulca öptü. Ona uzandım ve o da bana sarıldı ve uzun bir süre öylece kaldı. Gözlerimi kapattım, teninin tenime değmesinden duyduğum basit hazza gülümsedim. Sonra kollarım çok ağırlaştı. Yavaşça beni yastığıma geri koydu ve uzaklaştı. Battaniyemin altına kıvrıldım, sıcak, güvenli ve çok mutluydum ve tekrar uykuya daldım.

İŞKENCE SABAH Doolittle İLE BAŞLADI

Üç parmağını yüzüme doğru kaldırarak. "Kaç parmak?" "On bir."

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Endişelenmeye başlamıştım."
"Fussiness nerede?"

"Dün gece gitti."

Bir duygu yumağıyla boğuştum: onu göremediğim için pişmanlık, gittiği için rahatlama, yürüyebilecek kadar iyi olduğu için mutluluk. Benim için gerçekten hiç umut yoktu.

Doolittle içini çekti. "Size her zamanki şeyleri anlatayım mı? Nerede olduğunuzu, nasıl olduğunuzu ve buraya nasıl geldiğinizi?"

Doolittle'a baktım. "Doktor, bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

Yüzünü ekşi bir ifade buruşturdu. "Koroya vaaz veriyorsun."

Jim o günkü ilk ziyaretçimdi, dürtüldükten, iğneler batırıldıktan, ateşim ölçüldükten ve genel olarak birkaç gün daha uyanmamış olmayı dileme noktasına getirildikten hemen sonra. Jim içeri girdi ve sessizce yanıma oturdu, huysuz ortağımdan ziyade Sürü'nün güvenlik şefi gibiydi. Bana ciddi bir ifadeyle baktı ve "Seninle ilgileneceğiz" dedi.

"Teşekkür ederim." Şu anda daha fazla özen gösteremezdim. Doolittle'ın bakımları beni neredeyse bitirmişti.

Jim garip bir şekilde başını salladı ve gitti. Beni çok korkuttu. Sonra Julie geldi, yatağıma süründü ve ben Curran'ı kafesten erken çıkardığı için onu azarlarken derin bir kederli yüz ifadesiyle orada yattı.

O orada oturmuş dersimi dinlerken Derek geldi. "Lvie nasıl?"

"Gitti," dedi. "Bana teşekkür etti ama kalamadı." "Özür dilerim," dedim ona.

"Değilim," dedi Julie.

"Kalmasını beklemiyordum," dedi Derek. Yüzü taştan bir maske gibiydi ve sesi tüm duygulardan yoksundu. Söylediğim her şeye rağmen, onun kendisini sevdiğine inanmış olmalıydı.

"Ben onun çıkış yoluydum, başka bir şey değil. Bu benim için sorun değil. Ayrıca, işler değişti ..." Yüzünü işaret etti.

Julie yataktan fırladı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, umurumda değil!"

Çekip gitti. Derek bana baktı. "Neyi umursamıyorsun?"
Çocuğum genç kurt adam yardımcıma abayı yakmıştı. Neden ben? Neden mi? Ben kime ne yaptım ki?

Yatağıma kıvrıldım ve yorganı çeneme kadar çektim.
"Yüzün, Derek. Nasıl görüldüğün onun umurunda değil. Git kendin hallet."

Sonra uyudum ve uyandığımda Andrea içeri girdi ve Doolittle'ı kovdu. Sandalyeyi çekti ve bana baktı.

"Neredeyim ve buraya nasıl geldim?" diye sordum. Doolittle bana ipucu vermeyi teklif etmişti ama ondan ders niteliğinde olmayan bir versiyon alacağımı biliyordum.

"Jim'in güvenli evindesin," dedi. "Rakshasalar seni yakaladıktan sonra Curran çılgına döndü. Tüm şekil değiştirenleri Arena'dan çıkardı-"

"Bizden, Mahon'dan ve B Teyze'den daha fazlası mı vardı?"

"Evet, kalabalığın içindeydiler. Rakshasaların büyük bir son yapabileceğini düşündü. Bölmeyin. Jim'i Unicorn Lane'den ormana kadar takip ettik, vimana inene kadar peşinden gittik - lanet şey birkaç saatte bir iniyor, sanırım pervanelerini falan dinlendirmek için. İçeri daldık. Bir dövüş oldu. Sonra ne oldu bilmiyorum. Motorunu kıran grupla birlikteydim. Curran'ı bir sonraki görüşümde sen onun kollarındaydın ve bok gibi görünüyordun."

"Tamam." Ben de aşağı yukarı böyle düşünmüştüm.

Andrea bana sert bir bakış fırlattı ve sesini alçalttı. "Kızıl Yıldız'ı paramparça ettin."

Hay aksi. Kılıcı tanıyacağını düşünmemiştim. "Eh?"

"Bana biraz kredi verin. Ateşli Silahlar Ustası olmama çok az kaldı." Andrea yüzünü buruşturdu. "Şimdiden tüm güvenlik brifinglerimi aldım. Ted olmasaydı, çoktan rütbeli bir şövalye olurum. O kılıcın neler yapabileceğini biliyorum."

"Diğerlerine söyledin mi?"

"Evet, yaptım." Bu konuda hiç de üzgün görünmüyordu. "Onlara nasıl çalıştığını ve sen olmasaydın rakshasaların yemek masasında olacağımızı söyledim."

"Keşke bunu yapmasaydın."

Eliyle kısa bir kesme hareketi yaptı. "Bu konunun dışında. Onu parçalara ayırdın. Roland'ın kanıyla dövülmüştü ve sen kendi kanını bulaştırıp kırdın. Ben aptal değilim Kate. Lütfen, asla aptal olduğumu düşünme."

İkiyle ikiyi bir araya getirmişti. Sadece kan bağı olan biri Roland'ın kılıcını parçalayabilirdi.

"Kızın mı?" diye sordu.

Yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum. "Evet."

Yüzü bir ton daha solgunlaştı. "Çocuk sahibi olmayı reddettiğini sanıyordum."

"Annemin durumunda bir istisna yaptı." "Annen hala hayatta mı?"

"Onu öldürdü."

Andrea yüzünü ovuşturdu. "Curran biliyor mu?"

"Kimse bilmiyor," dedim ona. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sahip olduğum tek kişi. Lütfen, lütfen beni seni öldürmeye zorlama. Bunu yapamam.

Derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi. "Kimsenin bilmemesi iyi bir şey. Muhtemelen en iyisi bu şekilde kalması."

Nefes almayı hatırladım.

"BU ÇOK SAÇMA," DIYE HOMURDANDIM.

"Sessiz ol!" Andrea anahtarı kilide soktu ve dairesinin kapısını açtı. "Benimle kalacaksın. Sadece birkaç günlüğüne. Doolittle'a bir hafta sonu sana göz kulak olacağıma söz verdim. Seni 'herhangi bir kaleye saldırmaktan' uzak tutmam gerekiyor. "

Ya bunu yapacaktım ya da Doolittle'ın bakımında kırk sekiz saat daha geçirecektim. Şimdiye kadar ilgilenme şerefine nail olduğum en iyi sağlık görevlisiydi. Nazik ve sevecen bir insandı.

benden daha insan. Ama onun gözetiminde ne kadar uzun süre kalırsanız, anaç tavuk eğilimleri o kadar belirginleşirdi. Eğer izin verirsem beni kaşıkla beslerdi. Andrea'da kalmak kötünün iyisiydi.

"Hâlâ çiçekleri almalıydın diyorum," dedi bana, apartmana doğru yürürken.

"Saiman'dandılar." Saiman, kendi yöntemine sadık kalarak, bana bir teşekkür kartıyla birlikte beyaz güller göndermiş ve Saiman'ın yerini bilmemesi gereken Jim'in güvenli evinin kapısına bırakmıştı. Jim kartı gördüğünde neredeyse felç geçirecekti. Kartta, dizinin yapımcısı Sophia'nın Kurt Elması'nın parçalarını rakshalara verdiğini itiraf ettiği yazıyordu. Görünüşe göre birkaç kukla bahisçi tutmuş ve daha en başından, henüz bilinmeyen bir mal oldukları ve ihtimallerin aleyhlerine olduğu zamanlarda rakshalara büyük meblağlar yatırmıştı. Saiman ona ne olduğundan bahsetmedi. Onu tanıdığım kadarıyla, hoş bir şey değildi.

Andrea oturma odasına baktı ve dondu kaldı. Ağzı bir karış açık, heykel gibi hareketsiz duruyordu. Çanta omzundan kaydı ve yere düştü.

Andrea'nın oturma odasının tavanında kocaman bir Gey asılı duruyordu. Ne tam bir avize ne de tam bir cep telefonu; ince, yedi metre boyunda, dev bir metal ... bir şeydi, pirinç telden yapılmış ve en tepesinde yelpaze gibi tünemiş Lorna Sterling'in birden sekize kadar olan kitaplarıyla taçlandırılmış, çarpık bir Noel ağacı benzeri yapı. Kitapların altında, her açıdan yayılan birkaç kat tel dal, minik altın zincirlerden sarkan ve çarptıklarında usulca parıldayan düzinelerce narin kristal süsü destekliyordu. Her bir süs küçük bir kurdeleyle süslenmişti ve her biri bir kumaş parçası içeriyordu: beyaz, pastel pembe, mavi ...

Andrea sanki bir rüyadaymış gibi uzandı ve ağaçtaki süslerden birini kopardı. Elinde açıldı. Kadın

şeftali kumaşını kopardı, açtı ve bir tanga tuttu.

Göz kırptım.

Nutku tutulmuş bir halde bakakaldı ve tangayı bana doğru salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ben şimdi gidiyorum," dedim ve kaçtım. Doolittle asla bilmeyecekti.

En azından Raphael'in Gece Yarısı Oyunları sırasında nerede kaybolduğunu biliyordum.

Daireme kadar bir sürünün atına bindim. Ondan düşmedim, ki bu benim açımdan kahramanca bir irade çabası gerektirdi. Kapımda beni çiçekler ve madalyalarla karşılamaya hazır hayran kalabalığın olmaması ne yazık ki hayal kırıklığı yarattı.

Yeni anahtar için kapıcıya uğradım, daireme çıktım ve yeni kilidimi inceledim. Büyük, metal ve parlak. Üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Anahtarın kendisinde bile tuhaf bir oyuk vardı, bu da tüm kurulumu sözde tamamen hırsız geçirmez hale getiriyordu. Şunu seçin, Majesteleri.

Kapının kilidini açtım, içeri girdim ve arkamdan kapattım. Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve karnımdaki ağrıdan dolayı yüzümü buruşturdum. Tamamen iyileşmesi uzun zaman alacaktı. En azından artık kanamam yoktu.

Gerginlik benden uzaklaştı. Yarın Hugh d'Ambray, Andrea ve Roland için endişelenecektim ama şimdi sadece mutluydum. Aaahh. Evim. Evim, kokularım, ayaklarımın altındaki tanıdık halım, mutfağım, mutfak sandalyesindeki Curran'ım.

. Bekle bir dakika.

"Sen!" Kilide baktım; ona baktım. Hırsız geçirmez kapı için çok fazla.

Sakince bir kâğıda bir şeyler yazmayı bitirdi, ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Gri gözlerinde küçük altın kıvılcımlar gülüyordu. Kâğıdı bana uzattı ve gülümsedi. "Sabırsızlanıyorum."

Aptal gibi bakakaldım.

Kokumu içine çekti, kapıyı açtı ve gitti. Kağıda baktım.

Önümüzdeki sekiz hafta boyunca meşgul olacağım, o yüzden bunu 15 Kasım'a ayarlayalım.

MENÜ

Kuzu ya da geyik bifteği istiyorum. Ballı tereyağlı fırında patates. Mısır koçanı. Ekmek. Ve elmalı turta, daha önce yaptığın gibi. Çok beğenmiştim. Dondurmalı istiyorum. Bana çıplak bir akşam yemeği borçlusun, ama ben tam bir canavar değilim, bu yüzden istersen sütyen ve külot giyebilirsin. Fiyonklu mavi olanlar olur.

Curran,
Atlanta'nın Canavar Lordu
ACE BOOKS ON THE EDGE'DEN EKİM 2009'DA
ÇIKIYOR
ILONA ANDREW tarafından

Rose Drayton, Kırık (insanların araba kullandığı, Wal-Mart'tan alışveriş yaptığı ve büyüünün bir peri masalı olduğu) ve Tuhaf (mavi kanlı aristokratların hüküm sürdüğü, şekil değiştirenlerin dolaştığı ve büyüünüzün gücünün kaderinizi değiştirebildiği) dünyalar arasında, Kenar'da yaşıyor. Yalnızca Rose gibi Edger'lar bir dünyadan diğerine kolayca seyahat edebilir, ancak hiçbir zaman gerçek anlamda ikisine de ait olamazlar.

Rose, sihrini uygularsa kendisi için daha iyi bir hayat kurabileceğini düşünüyordu. Ancak işler planladığı gibi gitmedi ve şimdi hayatta kalabilmek için Broken'da asgari ücretli, kayıt dışı bir işte çalışıyor. Sonra Declan Camarine, Garip'in en derin köşesinden fırlamış bir asilzade, ona (ve gücüne) sahip olmaya kararlı bir şekilde hayatına girer.

Ve korkunç bir tehlike, büyüye aç bir yaratık seli, Garipler'den Edge'i istila ettiğinde, Declan ve Rose onları yok etmek için birlikte çalışmalıdır, yoksa canavarlar Edge'i ve içindeki herkesi yiyip bitirecektir.

Second in the Kate Daniels urban fantasy series from

Ilona Andrews

MAGIC BURNS

A mercenary who cleans up after magic gone wrong, Kate Daniels sets out to retrieve a set of stolen maps for the Pack, Atlanta's paramilitary clan of shapeshifters, and quickly realizes much more is at stake. The stolen maps are the opening gambit in an epic tug-of-war between two gods hoping for rebirth. And if Kate can't stop the cataclysmic showdown, the city may not survive.

"Fans of urban fantasy will delight in Ilona Andrews's
alternate-universe Atlanta."

—*Fresh Fiction*

penguin.com

M375T1108

BERKLEY YAYIN GRUBU

**Penguin Group Penguin Group
(USA) Inc. tarafından
yayımlanmıştır.**

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite
700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada
(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere
Penguin Group Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2,
İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Grup (Avustralya), 250 Camberwell Yol,
Camberwell, Victoria 3124, Avustralya
(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Kitaplar Hindistan Pvt. Ltd, 11
Topluluk Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-
110 017, Hindistan
Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore
0632, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue,
Rosebank, Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R
0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

SİHİRLİ VURUŞLAR

Bir Ace Kitabı / yazarlarla yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır

BASIM TARİHİ

Ace kitlesele pazar baskısı / Nisan 2009

Telif hakkı © 2009 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarların haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın. Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür, 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-02529-1

ACE

Ace Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır, 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguin.com>